ADRIAN
MIHĂLȚIANU

EPOCA INOCENȚEI

Primul volum din seria Terra XXI

NAUTILUS

Adrian Mihălţianu

Epoca inocentei

Pentru Mădălina

2021

Hai, dronează-mă!

Tom se trezi în maşina sa, străfulgerat de o durere ascuţită în umăr, cu mâna stângă amorţită şi cu sentimentul că se întâmplase ceva nasol. Dârdâia de frig. Şi avea şi de ce. Era sfârşit de februarie 2021, iar de sus venea o ploaie rece, îngheţată.

— Rahat! Ce naiba?

Detectivul se uită în jur şi şterse cu mâna amorţită aburul de pe geamul lateral, dându-şi seama că adormise în timpul uneia dintre cele mai importante pânde la care participase vreodată. Şi că era al naibii de frig în dimineaţa aia ploioasă şi întunecoasă.

— Hai, mergi, mergi, mergi!

Urmă o avalanşă de înjurături creative, în timp ce Tom îşi căuta frenetic microdronele, ciocănind nervos cu degetul în ecranul negru al sistemului de navigaţie. „E numai vina lui Grace, clar”, se gândi, venindu-şi în sfârşit în simţiri. Strigă la maşină să pornească motorul şi să usuce cât mai repede geamurile care-l împiedicau să vadă ce se întâmpla afară.

Grace era o brunetă demenţială, de 25 de ani, iar el, un mustăcios blond de 44 de ani, cu nişte ochi albaştri care încă nu-şi pierduseră profunzimea cu care fermeca fete în tinereţe.

Grace intrase în viaţa lui ca un boom sonic, cu patru luni în urmă. La început se simţise flatat că încă era în stare să facă o astfel de cucerire, mai ales după ce căsnicia de opt ani i se destrămase.

Totuşi, curând simţise că îi drena toată energia rămasă, iar nopţile nebune cu petreceri continue la care îl trăgea după ea îl obosiseră atât de mult, încât începuse să dea greş exact la ce se pricepea mai bine: pândele. Grace era o superbă forţă a

naturii care îl făcea fericit, dar care îl lăsa treptat fără sursa lui de viaţă.

Iar acum se chinuia să-şi repornească sistemul de supraveghere care se oprise automat în timpul celor două ore cât adormise. Asta nu era bine, nu era bine deloc.

— Mergi, băga-mi-aş, mergi! Hai, aprinde-te! Aşa!

Sistemul multimedia al maşinii sale porni în sfârşit, iar o voce suavă îi susură prin boxe obişnuita urare despre ziua minunată pe care ar fi trebuit să o aibă – o chestie care probabil le păruse foarte deşteaptă inginerilor de la BMW prin 2019. Tom comută imediat sistemul în modul de control de la distanţă, încercând să-şi reactiveze microdronele.

— OK, sufrageria… Avem sufrageria, doamnelor şi domnilor!

Nu era nimeni acolo.

— Hmm. Ce urmează… dormitorul. Dormitorul! Hai! Da, dormitorul… Nimic în dormitor. Şi drona de la bucătărie nu mai merge. Ce dracu?

Dar drona nu se stricase. Feedul video apăru în sfârşit, deşi cam neclar, filmând exteriorul clădirii rezidenţiale în care locuia ţinta sa. De pe asfaltul ud. Cumva, drona sa căzuse de la fereastra ţintei sale de dimineaţă, iar acum o putea găsi oricine se plimba pe-acolo. Era deja mult prea mult pentru o pândă ratată.

Furios, Tom ieşi din maşină, spunându-i să închidă uşile în urma lui. Îşi trase gluga de la hanorac peste cap şi începu să alerge prin ploaie, ca un jogger oarecare. Două blocuri mai încolo, iată şi drona lui. Se uită cu atenţie în jur. Nu era nimeni, aşa că se aplecă şi o luă ca şi când ar fi găsit-o din întâmplare, apoi continuă să alerge în jurul blocurilor, întorcându-se la maşină.

Nu poţi să laşi o microdronă Sparrow 3000 de opt sute de dolari pe asfalt, mai ales după ce statul New York decretase că e ilegal să foloseşti drone neînregistrate pentru a spiona cetăţenii. Erau legale pentru detectivii privaţi din Washington şi multe alte oraşe, dar păsările de pradă de pe Wall Street nu avuseseră chef ca afacerile lor dubioase să fie spionate din aer, aşa că reuşiseră să le interzică în oraş. Da, de parcă asta ar fi descurajat spionii profesionişti.

Deja îmbujorat din cauza efortului, Tom intră cu greu în maşină, ud, dar încălzit de alergarea prin ploaie, şi încercă să-şi

tragă sufletul.
— O să mă omoare tipa asta, o să mă omoare!
Câteva clipe, în timp ce se chinuia să repare aripa stângă a dronei, îi veni în minte imaginea lui Grace adormită goală în pat în timp ce el ieşea în miezul nopţii pentru noul său contract. Clătină nervos din cap şi încercă totuşi să se concentreze mai bine pe ce făcea: drona arăta ca o vrăbiuţă rănită. Dar vrăbiuţa asta îl ajutase deja în nenumăratele urmăriri prin care rezolvase atâtea şi atâtea cazuri nenorocite de divorţ şi făcuse bani serioşi în ultimii ani.
„Acum, să vedem ce a înregistrat frumuseţea asta.”
Recăpătându-şi în sfârşit suflul, inseră drona recuperată în mufa din bord şi se apucă să descarce zecile de GB de date înregistrate în precedentele opt ore. Era vital să afle când plecase ţinta lui din casă, iar bucătăria era singura cameră din apartament prin care se vedea uşa de ieşire.
Două secunde mai târziu, fluxul video apăru pe ecranul maşinii, iar Tom îl derulă rapid, de la coadă la cap. Nu-i luă mult, pentru că dădu imediat de ţinta sa: omul plecase din casă cu şapte minute şi o secundă înainte ca drona să cadă de la geam, nu înainte de a se uita pe fereastră să vadă cum era vremea.
„Şapte minute, iar drona a încetat să mai înregistreze acum… douăzeci şi unu de minute, mama ei de treabă! Sunt în urmă cu o juma’ de oră, mii de draci!”
Muşcându-şi buza de jos, mări imaginea şi făcu o captură de ecran cu faţa omului pe care îl urmărea. Tot ce avusese până acum fusese o adresă şi un buget de cinci mii de dolari, pentru că cei care îl angajaseră nu doriseră să dezvăluie nimic altceva. Trebuise să-l urmărească pe bărbatul aflat la această adresă şi să raporteze tot ce făcea. Acum avea în sfârşit o imagine cu faţa unui chinez scund, de vreo patruzeci sau cincizeci de ani, cu ochelari mari cu ramă groasă şi costum negru. Individul părăsise locuinţa cu o geantă diplomat în mână.
Îşi descărcă apoi captura de ecran pe telefon. Dădu o căutare pe Vflux după figura ţintei sale, cu o singură restricţie: o rază de cincizeci de kilometri în jurul locului unde se afla Tom. Ţinta nu putea fi mai departe, nu cu traficul de la şapte dimineaţa. Peste câteva secunde, software-ul de recunoaştere găsi patru potenţiale potriviri, una dintre ele fiind exact ţinta lui, care era acum filmată în direct de trei camere video mobile aflate pe

Park Avenue.

„Ha! E la doar cincisprezece minute de mers cu maşina de aici! Şi încă pe străzi... s-o fi dus pe jos? Mă rog, te-am prins, nenorocitule, să le dea 'mnezeu sănătate puţoilor ălora!" mormăi Tom, comandând repornirea motorului ca să intre din nou în traficul aglomerat.

„Betsy, du-mă aici!", îi ordonă Tom maşinii, apăsând pe ecranul navigaţiei şi selectând opţiunea Fast. „Betsy" începu să se strecoare singură prin trafic, recalculând cea mai rapidă rută la fiecare intersecţie. Tot ce trebuia Tom să facă era să ţină mâinile pe volan, deşi maşina putea vira de capul ei – o îmbinare stupidă între regulile de circulaţie perimate şi facilităţile avansate ale maşinii. Dar asta-i permitea să stea cu ochii-n ecran, pentru a nu-şi pierde din vedere ţinta.

„Puţoii ăia" de care vorbea Tom erau puştanii care filmau tot ce fac ziua, cu camerele mobile de pe ochelari sau ascunse undeva pe haine şi partajau apoi feedurile video live pe internet, pe Vflux. Era ultima modă, lucrul pe care trebuia neapărat să-l faci dacă voiai să atragi atenţia. Marea Chestie din 2021. Combinată cu un software de recunoaştere facială de ultimă generaţie, cu feedurile camerelor fixe deja hackuite şi o conexiune cvasipermanentă la internet 5G, era unealta supremă de urmărire.

Totuşi, Tom avea o dilemă. Angajatorul îi specificase că nicio agenţie oficială nu trebuia să ştie că ţinta sa e în vizor, aşa că nu putea da drumul la urmărirea în timp real a chinezului – agenţii federali ar fi intrat pe fir şi, chiar dacă el, ca detectiv privat, ar fi putut utiliza facilitatea asta în mod legal, trebuia să obţină mai întâi autorizarea scrisă. Mandatul ar fi fost înregistrat, iar Tom chiar nu putea risca aşa ceva.

Aşa că porni o aplicaţie pe care o cumpărase cu trei luni înainte, una care funcţiona doar câte zece minute, apoi trebuia repornită, anonimizând căutările. Aplicaţia se sincroniză cu sistemul de navigaţie al maşinii şi cu feedul GPS furnizat de aplicaţia de video live. Treaba nasoală era că anonimiza şi persoanele căutate, aşa că nu puteai lipi un nume de o figură. Deocamdată era suficient să-i caute doar faţa.

În două minute vedea deja două, ba chiar trei feeduri video care îl conţineau pe chinezul său. Acesta mergea pe jos printr-un cartier cam urât, cu imobile înalte şi străzi pustii.

În mod sigur căuta o adresă, întorcându-se pe călcâie şi privind suspicios peste umăr. Tom se amuză să schimbe feedurile video ca să-l vadă din mai multe unghiuri, pe măsură ce aplicaţia video combina imaginile venite de la trecători cu cele de la camerele video fixe.

„Exista mai mult respect pentru intimitate în tinereţea mea”, se trezi că murmură, apoi izbucni în râs – să trăiască tinerii de azi! Dacă s-ar fi bazat doar pe camerele video fixe, de mult l-ar fi pierdut din ochi pe chinez.

Tom sincroniză coordonatele din feedurile video cu GPS-ul maşinii, apoi preluă controlul asupra volanului şi începu să accelereze pe străzile ude ale oraşului, aruncând un ochi din când în când pe ecran. Câteva minute mai târziu, după două restarturi şi vreo treizeci de salturi între feeduri video venite de la indivizi diferiţi, ajunsese în sfârşit în zonă. Se apucă să caute un loc de parcare, când observă că ţinta se apropiase de o clădire, verificând adresa notată pe o bucăţică de hârtie. Apoi chinezul dispăru din Vflux, pentru că strada pe care intrase era pustie, între clădiri de birouri părăsite.

„Acum ori niciodată”, îşi spuse Tom şi activă modul de căutare autonomă a unui loc de parcare pe o rază de trei sute de metri, fapt care-i permitea să se concentreze pe ce avea de făcut. Maşina trecea lent pe lângă celelalte automobile parcate pe străzile din jur, în timp ce el deschise trapa de sticlă ca să lanseze o nouă dronă-vrabie, cu o încărcătură şi mai preţioasă: o dronă micropăianjen, pe care o cumpărase cu două luni în urmă şi cu care abia aştepta să se joace.

Merita fiecare dolar, chiar dacă era mult mai scumpă decât vrăbiile robotizate. Păianjenul de un centimetru pătrat era capabil să filmeze în 4K, să ajungă în orice locşor imaginabil şi chiar putea sări, dacă era nevoie. Dar avea un mic inconvenient: trebuia să fie controlat de la maximum zece metri distanţă, iar antena sa minusculă nu era suficient de puternică pentru ca semnalele să-i fie prinse din interiorul maşinii. Trebuiau să fie recepţionate şi transmise mai departe de antena unei drone-vrabie, iar asta necesita poziţionarea ei cât mai aproape de ţintă.

Tom nu mai lucrase cu păianjenul, dar în drone-vrăbii era expert. Încărcă păianjenul în drona-vrabie, pe care o trimise direct pe strada unde dispăruse chinezul, apoi deasupra

individului. Chiar înainte ca acesta să pătrundă într-una dintre clădiri, îşi lansă păianjenul fix pe costumul lui.

Păianjenul era dintr-un material flexibil, extrem de subţire, care-l făcea transparent şi foarte greu de depistat cu ochiul liber, dar care-i dădea şi abilitatea de a se agăţa de orice suprafaţă ca o şopârlă. În plus, era suficient de uşor să nu fie simţit când căzu pe costum, dar suficient de mare pentru a transmite imagini video şi sunet pe o rază de zece metri, timp de douăzeci de minute.

Tom direcţionă drona-vrabie din ce în ce mai sus, pe măsură ce chinezul urca scările, până când ajunse cu ea aproape de acoperiş. Se concentră apoi să o prindă de peretele de sub acesta pentru ca...

„Ce dracu'?!"

BMW-ul pusese singur o frână bruscă, iar un adolescent speriat se uita cu dispreţ spre Tom, încercând să se agaţe de bicicletă fără să cadă. Apăruse de nicăieri, în viteză, din spatele unei dubiţe parcate, iar maşina îl salvase pe Tom, care stătea cu ochii-n ecranul de control al dronelor, de la un accident destul de grav.

Nu că Tom ar fi fost recunoscător, din potopul de înjurături înţelegându-se câte chestii i-ar fi făcut puştiului, implicând multe, multe biciclete şi un anus suficient de bine dezvoltat pentru a încăpea toate acolo. Puştiul îi arătă degetul mijlociu, se urcă înapoi pe pedale şi demară în trombă, iar Tom îi mârâi printre dinţi maşinii să repornească rutina de căutare a locului de parcare. Îşi aruncă din nou ochii pe ecranul de pe bord.

Semnalul păianjenului era din ce în ce mai bine captat de vrabie, aşa că Tom mai efectuă câteva repoziţionări ale acesteia ca să prindă cum se cuvine feedul video transmis de pe umărul ţintei sale.

Chinezul se afla acum într-o cameră cu tavanul foarte sus. Părea părăsită de mult timp, cu rafturi goale ce se întindeau până la plafon, foarte mult praf şi mai ales foarte mult întuneric. Ce era cu bezna asta?! Sau o fi fost de la nanocamera 4K de pe drona-păianjen care nu avea senzori suficient de buni pentru a livra o imagine decentă către vrabia agăţată acum chiar deasupra uneia dintre ferestre, la etajul al şaptelea al clădirii...?

„Fac ceva pe 4K-ul ăsteia! Dai cinci mii de dolari pe ea, şi tot ce primeşti este imaginea asta de rahat!" mormăi Tom, fără a fi

totuşi chiar atât de nemulţumit de noua jucărie. Jamaicanul care i-o vânduse la negru îi făcuse realmente o favoare. Nimic mai eficient pentru infiltrări în casele ţintelor sale decât tipul ăsta de dronă, chiar şi cu feedul ăla video lipsit de calitate.

Chinezul stătea pur şi simplu în mijlocul camerei, aşteptând cu diplomatul în mână.

Maşina lui Tom găsi în sfârşit un loc de parcare pe o străduţă, aşa că opri motorul şi-şi începu aşteptarea.

Trecură zece minute, iar Tom se simţea deja cam plictisit şi înfrigurat, când lucrurile începură în sfârşit să se mişte. Ţinta lui avea, se pare, vizitatori: trei bărbaţi în costume negre se apropiau de clădire, uitându-se atent în jur. Nu erau chinezi, arătau mai degrabă a agenţi guvernamentali. Experienţa îi spunea că nu erau agenţi FBI, erau mult prea alunecoşi. Probabil CIA… Lucrurile deveneau în sfârşit interesante. Deci de-aia îi ceruse angajatorul să nu interfereze deloc cu „organele”?

— Tom îşi opaciză electronic geamurile maşinii parcate cu spatele spre intrarea clădirii, la vreo treizeci de metri depărtare, aşa că fu ferit de privirile agenţilor când aceştia trecură pe lângă ea.

Vrabia era, din păcate, prea aproape de rama ferestrei, aşa că Tom o mută mai sus, cât să nu poată fi văzută din interiorul încăperii.

Cel mai greu era să mute micropăianjenul de pe haina ţintei, astfel încât să poată vedea întreaga cameră. Aşa cum se afla pe umărul chinezului, care acum se aşezase cu spatele la fereastră, o mare parte din imagine era ocupată de un prim-plan cu obrazul acestuia, cu broboanele de transpiraţie de pe faţă vizibile în lumina difuză. O ţintă speriată de moarte, desigur.

Tom încercă să facă păianjenul să sară cât mai departe, dar nu prea mult, cât să poată filma apoi feţele celor care intrau în cameră şi să le poată căuta online. Nu mai apucă să facă nimic, pentru că nenorocitul de chinez tocmai îşi scoase pardesiul şi, în mişcarea circulară care urmă, păianjenul îşi pierdu aderenţa şi zbură din inerţie direct în zidul de lângă fereastră.

Întuneric. Linişte.

Oroare.

Cu respiraţia tăiată, Tom rămase tăcut câteva clipe ce părură o veşnicie, aşteptând ca păianjenul să-şi reia transmisia. Nimic pe ecran. Îl apucase disperarea, dar, la a treia încercare de a

reporni drona, fluxul audio reveni, urmat câteva secunde mai târziu de cel video. Imaginea era însă inversată, căci păianjenul era răsturnat cu picioarele în sus.

Chinezul era acum departe de păianjen, apropiindu-se de masa din mijlocul încăperii, tipii ceilalţi tocmai ajungeau, iar Tom încerca cu mare atenţie să repună drona pe picioruşe şi să o rotească încet la 360 de grade, ca să vadă toate împrejurimile şi să găsească un loc mai întunecos de unde să poată filma.

Uşa se deschise şi doar doi dintre tipi intrară în cameră. Chinezul nu părea a se aştepta la mai mulţi, oricum. Din fericire pentru Tom, tipii îl ocoliră pe chinez şi se apropiară de ferestre, astfel încât le desluşi mai bine feţele. Unul dintre ei deschise fereastra şi se uită cu mare atenţie împrejur. Drona-vrabie era fix deasupra capului său, agăţată de perete. Tipul se uită în jos, în dreapta şi în stânga. Dar nu şi în sus, ferindu-şi ochii de ploaie. Închise fereastra şi se întoarse cu faţa spre cameră, dând din cap către celălalt că totul e în ordine.

„Sunt prea bun, frate, prea bun!” rânji Tom, care ştia din experienţă că ţintele lui nu se uitau niciodată în sus când căutau să se asigure că nu sunt urmărite de drone, ca şi când nimeni nu ar putea pune dronele deasupra. Idioţi.

Acelaşi agent începu să-l scaneze pe chinez cu un detector de metale, pentru a se asigura că nu e înarmat. Bărbatul nu avea nicio reacţie; stătea doar acolo, ridicând pe rând braţele pentru a permite scanerului să ajungă peste tot. Nu era înarmat.

— Foarte bine, domnule Qiu! Sunt impresionat, păreţi un om de onoare, începu celălalt agent în costum, holbându-se la servieta pusă de chinez pe masă. Se pare că aveţi ce ne interesa, aşa că să nu mai pierdem timpul şi să trecem direct la afaceri, spuse el.

Celălalt agent se îndreptă spre masă şi se sprijini cu mâinile de ea, aşteptându-l pe chinez să-i împingă geanta.

„Qiu“ era numele pe care-l aştepta Tom, care repetă căutarea după faţa acestuia, pentru a putea combina acum figura cu persoana pe care o urmărea. Nu avu însă timp să se uite pe rezultate, pentru că domnul Qiu făcu ceva cu adevărat neaşteptat.

Zâmbind şi dând din cap, lac de transpiraţie, domnul Qiu deschise servieta, luă din ea un pistol cu amortizor şi, de la câţiva centimetri distanţă, îi propti un glonţ direct între

sprâncene agentului care-l scanase, apoi se dădu doi paşi înapoi şi aţinti pistolul asupra celuilalt agent, mult prea şocat ca să reacţioneze.

Arma avea un amortizor foarte bun, iar zgomotul împuşcăturii abia dacă se auzi pe înregistrare. Agentul ucis se răsuci într-o poziţie ciudată, cu picioarele încă pe pământ şi spatele întins pe masă, cu sângele şiroindu-i din cap.

— Nici să nu te gândeşti! spuse calm Qiu, ţinând arma spre agentul rămas în viaţă.

Era calm, dar se vedea cum adrenalina îi înroşise obrajii, iar ochii lui holbaţi păreau chiar mai mari prin ochelari.

— Am vrut doar să echilibrez un pic raportul de forţe. Acum putem vorbi.

Tom se aştepta să audă un accent chinezesc, dar chinezul vorbea o engleză americană impecabilă. Era născut în SUA sau…?

Deşi lipit deja de ecranul maşinii, privind feedul video, reuşi să arunce un ochi şi pe rezultatele căutării: Qiu se mai numea şi Peng şi era membru al Societăţii Astronomice Chineze, membru al echipei telescopului spaţial James Webb. Un savant? Cu un pistol în mână?

Evenimentele se desfăşurau prea repede, aşa că Tom se concentră din nou asupra feedului video. Cei doi bărbaţi îşi păstraseră poziţiile. Agentul înalt era în continuare tăcut şi se uita descumpănit către partenerul său ucis, în timp ce domnul Qiu aştepta o reacţie din partea acestuia. Tom se gândea să facă o captură de ecran şi să ruleze o căutare după faţa agentului, dar se opri – dacă ar fi fost un agent guvernamental, nu l-ar fi găsit în baza de date, dar ar fi declanşat mai mult ca sigur o alarmă la NSA. Nu poţi şti niciodată…

Agentul vorbi în sfârşit, cu o voce spartă.

— Domnule Qiu, chiar nu era nevoie de aşa ceva! Sper să vă daţi seama că nu sunt singur aici şi că această clădire este monitorizată! Tocmai aţi ucis un om deosebit, tatăl a doi copii şi…

Vocea îi tremura prea tare ca să fie agent. Oare era de la guvern? Iar dacă nu… Tom nu reuşea să înţeleagă. Avea în faţa ochilor un astronom chinez care tocmai ucisese cu sânge rece un tip atletic, într-un costum care arăta ca o reclamă la CIA şi care ţinea la respect cu un pistol un agent de vreo doi metri – ce

naiba se întâmpla aici?!
— O să am grijă ca moartea lui să nu fie în van! continuă tipul înalt. Credeam că suntem profesionişti aici şi că…
— Auzi? Ştii ce? Tacă-ţi gura! se răsti chinezul, agitând pistolul. Taci dracului din gură! Mi-aţi ucis soţia, şi acum vreţi să fiu profesionist cu voi? Vreţi să fiu rezonabil?! Nu, nu o să fiu!… şi nu mi-e frică să mor… atâta timp cât vă iau pe toţi cu mine!
Era cât se poate de clar că domnul Qiu o cam luase razna.
— Mi-a ucis soţia şi credea că o să-l las să scape cu viaţă?! Ce sunt eu, câine?! strigă chinezul, începând să tremure de nervi.
— Îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat, domnule Qiu, dar greşiţi amarnic. Sam nu a ucis-o pe Liu. NOI nu am ucis-o pe soţia dumneavoastră, ci doar am ajuns prea târziu la locul faptei! Am vrut să vă ajutăm, nu să…
— Destul!
Atmosfera era tensionată, iar domnul Qiu arăta de parcă ar fi ieşit dintr-un mormânt. Nici soarta agentului nu părea prea bună – dar unde naiba era al treilea agent? Oare n-auzise nimic din drama care se desfăşura câteva etaje mai sus? Lui Tom îi era imposibil să-l localizeze, dar din precauţie începu să monitorizeze frecvenţele radio ale poliţiei, pentru a fi pregătit în cazul în care venea cavaleria. Nu e chiar bine să-ţi laşi dronele la locul unei crime…
— Să terminăm povestea chiar acum! Unde e fiica mea?!
Agentul păru fericit că domnul Qiu deschisese subiectul.
— Fiica dumneavoastră? Este într-o maşină, în apropiere. După ce ne daţi stickul, vă voi însoţi pe amândoi la aeroport şi în doar două ore va fi într-un avion spre Hong Kong. Aşa cum v-am promis!
Chinezul nu păru deloc convins, aşa că rămase tăcut, scrâşnind din dinţi.
— Trebuie să înţelegeţi că noi nu am răpit-o, doar am luat-o de la şcoală după ce aţi avut accidentul şi după ce soţia dumneavoastră… după ce soţia dumneavoastră a fost ucisă. Ca o măsură de protecţie. Trebuie să înţelegeţi! L-aţi ucis pe Sam pentru nimic. Pentru nimic!
Agentul era realmente supărat. În plus, cam negocia şi pentru propria lui viaţă.
— V-aş duce la maşină chiar acum şi aş accepta să primesc stickul chiar acolo, dar nu pot garanta pentru vieţile noastre jos

pe străzi în acest moment, şi cred că înţelegeţi care e miza. Nu suntem singurii care vă caută şi cu siguranţă nu suntem cei care v-au ucis soţia, TREBUIE să înţelegeţi!

Tom simţea că ceva e în neregulă. Dacă agentul era de la Guvern, iar familia lui Qiu fusese atacată de altcineva, atunci cine-l angajase pe *el* să-l găsească pe chinez? Fusese oare urmărit la rândul lui, aducând atacatorii cu el? Se repezi să ridice o altă pasăre în aer, ultima sa dronă. Vrabia zbură pe un stâlp de iluminat, iar de acolo începu să filmeze întreaga stradă. Acum Tom trebuia să se concentreze pe două feeduri video în acelaşi timp, trăgând cu urechea şi la semnalele poliţiei. Nu se mişca nimic pe stradă, din fericire.

— OK! Îţi dau stickul! Să terminăm odată!

Qiu se apropie din nou şi luă servieta de lângă agentul împuşcat, trăgând-o spre partea curată a mesei, ţinând în continuare pistolul spre capul celuilalt agent.

— Deschide-o!

Agentul luă servieta, o deschise şi se uită în ea. Înăuntru erau un laptop şi un stick USB. Deschise laptopul şi inseră stickul. Pe ecranul de start i se cereau un nume de utilizator şi o parolă. Agentul se uită spre domnul Qiu, aşteptând un răspuns.

— O să-ţi spun un nume şi o parolă temporare, care-ţi vor permite să foloseşti informaţiile de pe disc, dar nu şi să le ştergi din cloud, acolo unde am salvat vreo mie de copii, spuse domnul Qiu. Poţi vedea şi singur că informaţia e cea pe care o cauţi, iar după ce voi fi în siguranţă în avion o să-ţi ofer şi codul către toate copiile online ale descoperirii mele.

Ameninţarea copiilor online nu păru să-l impresioneze prea tare pe agent. Voia să se asigure mai întâi că domnul Qiu nu blufează.

— Nume de utilizator? Parolă?

— Gliese 53, îi răspunse acesta, dictându-i pe litere. Parolă: Webbl33b.

Ecranul laptopului se lumină puternic.

Tom nu distingea exact ce era afişat pe ecran, fiindcă păianjenul nu avea o cameră video capabilă să se regleze automat pentru contraste puternice.

Dar agentul păru uşurat şi se întoarse spre domnul Qiu:

— Este o informaţie foarte interesantă şi pare legitimă. Totuşi… înţelegeţi care e miza aici, nu?

Agentul făcu o pauză de efect, părând că se gândeşte. Domnul Qiu era impasibil.

— Oricum ar fi… este ceea ce ne trebuie, domnule Qiu. Putem să plecăm oricând doriţi.

— Ţineţi minte că am copiat fişierul în cloud şi că, dacă fiicei mele sau mie ni se întâmplă ceva rău, informaţia va fi distribuită imediat pe internet. Necriptată!

Acum domnul Qiu era cel care negocia pentru viaţa lui, chiar dacă avea în continuare pistolul aţintit spre faţa agentului.

— Sunt conştient de asta, domnule Qiu. Tocmai de aceea nu trebuia să-l ucizi pe Sam, răspunse agentul, înjurând printre dinţi şi încercând să rămână calm. Acum ai făcut o mizerie de nedescris; o mizerie pe care nu ştiu, sincer, dacă o s-o pot rezolva… Dar fiica ta e în siguranţă şi se va întoarce la Beijing aşa cum ne-am înţeles. Asta e absolut sigur… Hai să mergem la maşină şi să discutăm mai multe pe drum. Nu mai putem sta aici prea mult, nu e sigur, iar fiica dumneavoastră…

Feedul video al dronei-păianjen se întrerupse brusc. Spre disperarea lui Tom, vrabia pe care o fixase deasupra ferestrei căzuse pe caldarâm. O lăsase prea mult fără protecţie în bătaia ploii şi iată că nu mai era bună de nimic.

Se repezi să trimită cealaltă dronă-vrabie în locul ei, dar exact în acel moment izbucni un schimb de focuri chiar la etajul la care se aflau cei doi, ferestrele fiind iluminate de la armele dinăuntru. Până când reuşi Tom să agaţe de zid noua dronă-vrabie şi să reia transmisia, totul era vraişte. Agentul cel înalt era mort sau cel puţin zăcea pe podea, cu faţa într-o baltă de sânge, chinezul era încă în picioare, dar fusese împuşcat în abdomen, iar o mare pată de sânge pe celălalt perete, de lângă uşă, arăta ce se întâmplase cu al treilea agent.

„Ăsta şi-a pierdut răbdarea şi a intrat brusc în cameră… apoi totul a luat-o razna”, gândi Tom, neştiind ce să facă.

Câteva clipe nu văzu niciun fel de mişcare pe stradă, de parcă nimeni n-ar fi auzit hărmălaia. „Şase sau şapte împuşcături şi nimănui nu-i pasă în cartierul ăsta!” Dar poliţia? Ascultă cu atenţie schimburile de replici de pe canalele poliţiei. Nimic. Doar un raport despre o maşină abandonată ce părea suspectă, câteva străzi mai departe.

Domnul Qiu sângera abundent. Stătea rezemat de perete, lângă fereastră, incapabil să se mişte, în stare de şoc. Încă

respira, deşi destul de greu. Tom se uită împrejur cu ajutorul dronei. Nimic suspect pe stradă. „Ce să fac, mii de draci, ce să fac?!“

În cele din urmă, se hotărî să spargă reţeaua de camere fixe de pe străzi şi să afişeze feedul camerelor care supravegheau străzile dimprejur. Redirecţionă rapid feedul video către telefon, îşi puse dronele pe autopilot şi ieşi din maşină.

Ploaia cădea în continuare din cer ca un sfârşit lichid al lumii.

Îşi asuma un risc major, pentru că reţeaua camerelor stradale arhiva feedul video, iar intrarea sa neautorizată putea fi descoperită în mai puţin de zece minute. Totuşi, misterul era prea mare ca să renunţe acum, aşa că era nevoit să se bazeze pe funcţia de anonimizare încorporată în ochelarii digitali, care îi blurau automat faţa când era înregistrat de o cameră video.

Remarcase şi că, printr-un noroc chior, maşina lui nu apărea pe niciuna dintre camerele fixe. O parcase fără să ştie într-un unghi mort. Dar trebuia să fie totuşi atent în alte două locuri în drum spre clădire, ca să nu apară pe feedul video.

„Şi dacă fata este într-o maşină, pe undeva pe aici? Dacă o fi chiar în maşina abandonată, pe care tocmai urma să o verifice poliţia?”

Îşi îndesă telefonul în buzunarul stâng, să nu-l ude ploaia, îşi puse casca Wi-Fi în ureche, sub glugă, îşi potrivi ochelarii digitali pe nas şi plecă spre clădire. Ochelarii nu doar că îi mascau faţa ca să nu fie recunoscut, dar îi permiteau şi să-şi plimbe privirea de la ce vedea pe stradă la feedul video afişat pe lentile prin conexiunea de pe telefon.

Se apropie încet de clădirea dărăpănată. Pe străzile din apropierea sa, nicio mişcare. Ploaia parcă îi speriase pe trecători. Se opri să-şi adune de pe jos drona-vrabie. Era esenţial să nu lase nicio urmă.

„Bun. E timpul, dragă Tom, să faci ceva cu viaţa ta”, îşi şopti el, apoi intră în clădire, cu o mână pe pistolul din buzunarul drept.

Era chiar o ironie a sorţii că ajunsese într-un moment al vieţii în care se gândea la tot ce făcuse până atunci ca la ceva lipsit de valoare. Fusese unul dintre mulţii veterani din Irak şi Afganistan care se luptaseră nu doar cu inamicii, ci şi cu o economie ce nu le oferise niciun job stabil sau mulţumitor la întoarcere. Lucrase destul în armată, chiar luase parte la unele

misiuni extrem de periculoase, dar viaţa îl speria şi mai mult aici, acasă.

Patru ani lucrase ca Ofiţer de Sisteme de Luptă, ucigând teroriştii ISIS cu drone, în timp ce stătea confortabil într-un container de comandă din Virginia. Totuşi, după dezastrul din Iran, fusese eliberat din funcţie împreună cu patruzeci dintre colegii săi, deşi nu avusese nimic de-a face cu operaţiunea aia nefericită.

Reuşise să-şi folosească talentele dobândite pornind o afacere de detectiv particular, în care utiliza la maximum tot felul de drone comerciale proaspăt apărute. Primii doi ani se dovediseră extrem de dificili, căci singurii clienţi care-şi permiteau să plătească pentru serviciile sale doreau operaţiuni cu grad de risc ridicat la graniţa cu Mexicul. Într-un târziu, îşi dăduse seama că aşa nu ajungea nicăieri.

Se mutase la New York şi dobândise curând reputaţia de „Ochiul din Cer”, obţinând contracte grase. Existau atâtea, mai ales cele care implicau soţiile putred de bogate care încercau să divorţeze de soţii lor la fel de putred de bogaţi şi necredincioşi – filma totul de sus, în cele mai mici detalii. Cel puţin nu mai trebuia să atace şi să ucidă lorzi ai drogurilor mexicani şi columbieni. Nu mai era nevoie. Asta, până când acceptase ca un prost o treabă de urmărire care se anunţa plictisitoare, nişte bani făcuţi uşor…

Totuşi, temerile sale şi lupta continuă de a se impune pe piaţă îi distruseseră treptat căsnicia, iar când Lisa îl părăsise simţise că a rămas fără scop în viaţă. Grace, proaspăt apărută în viaţa lui, fusese ca un pansament, unul care-l făcea să se simtă încă viu, dar…

O tăcere ireală învăluia scările clădirii părăsite. Lifturile nu mergeau, aşa că Tom începu să urce încet treptele, simţind cum adrenalina i se revărsa în sânge. Şapte etaje mai sus, i se părea deja că escaladase Everestul.

„Dumnezeule! Chiar nu sunt în formă”, se gândi Tom, în timp ce încerca să-şi tragă sufletul. Feedul video de la camerele de pe stradă se vedea cam nasol, pentru că zidurile groase blocau semnalele. Tom simţea că-şi asumă un mare risc, pentru prima oară după mult timp bazându-se pe propriii ochi şi pe propriile urechi.

Uşa era deschisă, dar nu putea vedea decât picioarele

agentului care intrase ultimul şi fusese împuşcat imediat. Tom se apropie cu precauţie din stânga, încercând să vadă dacă chinezul mai ţinea arma în mână. N-avea nici cea mai mică intenţie de a muri împuşcat de un muribund care lichidase cu sânge rece trei agenţi federali.

Chinezul scăpase pistolul şi se holba în gol, tot încercând să oprească sângerarea din abdomen. Când îl observă pe Tom, vru să se întindă spre armă, dar Tom, mai rapid, îi dădu un picior pistolului, care alunecă până departe.

— Şşş, nu sunt unul dintre ei! Am auzit împuşcăturile şi am urcat să văd ce s-a întâmplat aici. Stai liniştit, te rog, îi spuse Tom, în timp ce-l apucă de umeri şi-l întinse pe podea.

— Ai fost împuşcat cam nasol. Trebuie să chem rapid o ambulanţă dacă vrei să trăieşti!

Situaţia era într-adevăr gravă. Qiu sângera abundent şi era doar o chestiune de minute până când avea să-şi piardă cunoştinţa, poate chiar viaţa.

Qiu îl privi atent pe Tom, obosit de şarada pe care fusese nevoit să o joace. Omul de vârstă mijlocie din faţa lui părea cinstit şi sigur nu era agent federal, nu în halul în care arăta. Poate că era unul dintre ceilalţi… Dar nu, frica de pe chipul lui îi spunea că trebuie să fie doar un trecător. Sau… cui îi mai păsa?

— Nu! E prea târziu pentru mine! Te rog, te rog ascultă-mă! strigă Qiu, cu o voce ascuţită. Au vrut să mă păcălească şi m-au făcut să cred că mă vor ajuta. Mi-au omorât soţia, mi-au răpit fiica şi au vrut să mă ucidă şi pe mine!

Qiu abia mai respira.

— Ia laptopul de pe masă, are toate informaţiile pe care le voiau nenorociţii ăştia. O să-ţi spun cum să le faci publice…

Tom se uită la agentul cel înalt care zăcea pe podea, într-o baltă de sânge. Fusese împuşcat din spate, nu de Qiu, ci de către celălalt agent. Sau poate îl împuşcase totuşi Qiu atunci când celălalt tip intrase în cameră? Greu de zis… Apoi văzu în sfârşit laptopul: nu mai era pe masă, ci pe podea, acolo unde căzuse în tot haosul ăla.

Era spart, cu ditamai gaura de glonţ în ecran şi un miros de plastic ars ieşind din el.

— E distrus, nu mai pot face nimic cu el, spuse Tom, scoţându-şi ochelarii digitali pentru o clipă, ca să se uite mai bine la laptop. Dar are un stick USB ataşat. E ceea ce trebuie?

Se opri şi-şi puse rapid la loc ochelarii, căci pe feedul video de pe lentila dreaptă vedea că o maşină de poliţie intrase pe stradă. Comută şi pe feedul camerei video aflate trei străzi mai încolo, unde un poliţist verifica deja o maşină parcată. Nu putea vedea mai mult de atât şi nici nu auzea ce comunica poliţia, din cauza problemelor de conexiune. Tresări speriat, luat prin surprindere, când Qiu începu să strige tânguitor, apucându-l cu putere de braţ.

— Yu! Yu! Fata mea, fata mea, au răpit-o şi o vor ucide!

Ochii lui erau luminaţi acum de o energie nebună; Qiu îşi trăia ultimele momente.

— Ia stickul, ia-l! oftă Qiu, cu un şuierat venit din plămânul spart. Nu pe cel din laptop, ia-l pe ăsta!

Tom se aplecă şi văzu un microstick USB pe care Qiu tocmai îl ejectase din ceasul de mână.

— Ia-l şi spune-le că, dacă-mi ucid şi fata, o să-i publici conţinutul. Te rog! Salveaz-o!

Vocea îi era tot mai slabă şi Qiu bolborosi ceva de neînţeles, în chineză.

— Cum să le spun asta? Cine sunt ei? întrebă Tom.

Niciun răspuns.

Tom se gândi la ce trebuie să facă. Să cheme o ambulanţă şi să rişte să fie prins la scena unei crime care implica cine ştie ce agenţii sau să fugă naibii de acolo şi să-i ducă stickul celui care-l angajase?

Exact în momentul acela, ofiţerul de poliţie care examinase maşina parcată trei străzi mai încolo raporta găsirea unei fetiţe legate pe bancheta din spate a maşinii. Vie.

— E vie, e vie! strigă Tom către Qiu.

Qiu nu păru să înţeleagă. Tom îngenunche lângă el şi-i vorbi direct spre faţă, încercând să-i atragă privirea aproape stinsă.

— Sunt un detectiv privat. Monitorizez frecvenţele poliţiei şi tocmai am auzit că au găsit-o în viaţă într-o maşină la două străzi de aici! spuse Tom.

Căuta să-i câştige încrederea.

Qiu îi zâmbi cât de larg putea zâmbi un chinez.

— Te rog să nu îi laşi să o ucidă. Yu are…

Muri înainte să-şi termine fraza, scoţând un oftat de eliberare şi punând cu un ultim gest stickul USB în mâna lui Tom.

— Yu are ce anume? întrebă Tom, holbându-se la bărbatul

inert. Ce are Yu?!

Qiu era mort, cu ochii privind undeva în sus şi buzele deschise pentru totdeauna într-un cuvânt rămas nerostit.

Acum era timpul ca Tom să scape, dar nu înainte de a-şi şterge în grabă amprentele de la faţa locului şi de a-şi recupera păianjenul. Din fericire, patrula de poliţie de pe stradă era acum oprită la maşina în care fusese găsită fata, aşa că putea spera să iasă din clădire fără să fie observat.

Drumul spre parter dură o veşnicie, Tom luptându-se să-şi controleze tremurul picioarelor provocat de explozia de adrenalină.

„Gândeşte, Tom, gândeşte!”

Dificil să rămâi calm când tocmai ai părăsit o cameră cu patru cadavre şi când îţi dai seama că laşi urme sângerii de bocanci pe scări, fără să ai timpul să te întorci şi să le ştergi.

Îşi redeschise telefonul pentru a repoziţiona drona-vrabie, astfel încât să fie sigur că nu venea nimeni pe stradă. În afară de doi tipi care tocmai ieşeau dintr-o clădire din capătul străzii şi coteau spre bulevard, nu mai era niciun suflet. Ieşi afară.

Încă ploua, la fel de posomorât. Îşi trase gluga pe cap, îşi porni maşina de la distanţă şi o luă la fugă prin toate băltoacele pe strada pustie, ca să-şi cureţe sângele de pe bocanci. Singura speranţă era acum ca ploaia să-i şteargă urmele de pe trotuar, înainte ca poliţia să ajungă la faţa locului.

Maşina îl. Aştepta cu motorul pornit şi îşi descuie uşile când Tom se apropie. Se uită împrejur pentru ultima oară – strada era în continuare pustie. Intră în BMW şi îşi rechemă drona-vrabie, care ateriză direct prin trapa lăsată deschisă câteva secunde. Peste două minute, Tom se îndepărta în grabă de drama pe care tocmai o văzuse. Capul însă îi era plin de întrebări.

„Ce naiba e pe discul ăsta? Ce e atât de important, încât un tocilar astronom să ajungă să fie ucis cu tot cu familia lui? De ce n-au jucat după reguli agenţii trimişi? Cum se face că un simplu astronom a reuşit să ucidă trei nenorociţi de agenţi? Ce avea micuţa Yu de era aşa important? Şi cine naiba e angajatorul meu? Care e rolul lui în toate astea?!”

Un elicopter se învârtea acum undeva departe, ca şi când ar fi căutat ceva. Nimic interesant cu privire la împuşcături pe canalele poliţiei. În schimb, sunetul elicopterului era persistent şi îl înnebunea – prea multe amintiri urâte îi veneau în minte

deodată. Se uită în sus prin trapă, dar nu putea distinge dacă elicopterul era de poliţie, pentru că tocmai dispărea după nişte clădiri. Totuşi, zgomotul se auzea în continuare şi deja era prea mult pentru el, chiar şi cu geamurile închise.

În mintea lui se desfăşura acum ambuscada de trei ore din Afganistan, în care fusese nevoit să reziste la foc continuu doar pentru a fi luat drept inamic de elicopterele venite în ajutor. Doi dintre camarazii săi căzuseră seceraţi de ploaia de gloanţe venite din cer înainte ca el să reuşească să comunice cu elicopterele şi să le redirecţioneze valul de oţel spre insurgenţi. Din momentul ăla, zgomotul acestora devenise insuportabil pentru el, blocându-i mintea şi forţându-l să retrăiască acea oroare.

Trebuia să vadă ce era pe discul ăla, dar mai întâi avea nevoie de un loc liniştit în care să-l poată examina în voie. Brusc, găsi spaţiul perfect: o spălătorie automată, cu programul cel mai lung, care îţi spală maşina încet şi complet. Şi suficient de zgomotoasă cât să acopere huruitul mizeriei de elicopter.

Intră cu maşina în tunel, alese cel mai lung program de spălare disponibil, apoi introduse discul în sistemul media al maşinii. Acesta cerea un nume de utilizator şi o parolă pentru accesare. Simţi că nu-şi mai poate stăpâni nervii. „Care era numele ăla?!"

Greu să şi-l amintească după tot ce se întâmplase, aşa că-şi conectă micropăianjenul la ochelarii digitali pentru a descărca toate fişierele video. „Ah, asta ar trebui să-mi arate şi de ce s-au împuşcat idioţii ăştia", îşi spuse. Micropăianjenul costa o avere, dar măcar avea suficientă capacitate de stocare pentru a înregistra tot ce se întâmplase.

Nu avea timp acum să vadă toate scenele, fiindcă parola îl interesa cel mai tare, aşa că derulă rapid până la momentul în care Qiu i-o dicta agentului.

„Nume de utilizator: Gliese 53. Parola: Webbl33b".

Tom o citi cu voce tare, încercând să se convingă că era combinaţia corectă. Dacă şi ce se afla pe disc era un fişier temporar care se autodistrugea după citire, însemna că nu mai avea ce să-i ducă angajatorului său, în afara informaţiei că ţinta sa fusese împuşcată de doi agenţi guvernamentali. Angajatorul lui, despre care nu ştia nimic…

Combinaţia funcţionă, iar acum vedea cinci fişiere pe disc.

Fiecare era intitulat „Memo”, urmat de câte o cifră de la 1 la 5. Cum numele nu-i spuneau nimic, Tom accesă primul memo. Era doar un raport cu astrofotografii făcute cu două săptămâni în urmă, tabele, coordonate şi alte date ştiinţifice întinse pe douăsprezece pagini. Scrise în chineză. Imposibil de tradus coerent în atât de puţin timp, deşi Tom trecu peste ele cu aplicaţia de traducere instantanee din ochelarii digitali, care-i transforma semnele chineze în cuvinte americane.

Maşina se apropia treptat de mijlocul tunelului de spălare, aşa că Tom se grăbi să deschidă al doilea fişier. Deşi părea identic cu primul, acesta conţinea observaţii făcute trei zile mai târziu. Se uită la datele celorlalte fişiere, deschizându-le unul după altul.

Fiecare conţinea observaţii făcute la începutul şi la mijlocul săptămânii, în primele zile ale lui februarie 2021, fiecare era lung de douăsprezece pagini... cu excepţia ultimului. Acesta avea treisprezece pagini şi era scris cu trei zile în urmă.

Primele trei pagini păreau similare cu cele văzute deja, aşa că Tom sări la ultima pagină. Apoi, exact când uscătoarele începură să sufle, reuşi în sfârşit să înţeleagă despre ce era vorba, aplicaţia de traducere automată de pe ochelarii săi începând în sfârşit să funcţioneze acceptabil.

Pagina era intitulată „Concluzie” şi cuprindea următoarele:

„Conform observaţiilor noastre combinate, planetoidul Webb-133b din sistemul Gliese 53 nu se mişcă în conformitate cu înţelegerea noastră actuală a fizicii planetare, ci mai degrabă într-un mod asociat cu un obiect autopropulsat, de dimensiunile unei planete pitice. Conform măsurătorilor, se pare că se deplasează cu 41,5% din viteza luminii, în fapt o viteză imposibilă de explicat pentru orice corp ceresc natural.

Mai mult, conform calculelor noastre, planetoidul Webb-133b, de două ori mai mic decât Luna, nu poate proveni în mod normal din sistemul Gliese 53 şi nu orbitează în jurul stelei observate, ci traversează acest sistem solar foarte rapid, pe o direcţie aproape perpendiculară pe punctul nostru de observaţie – de unde şi ocultaţia de douăsprezece zile observată, care ne-a permis să îi calculăm şi viteza de deplasare.

În teorie, acest obiect ar putea urma o traiectorie care să-l aducă foarte aproape de sistemul nostru solar în circa 34 de ani, dacă îşi păstrează aceeaşi direcţie şi aceeaşi viteză. Dacă, aşa

cum am presupus şi am teoretizat în documentele anterioare, începe să încetinească în jurul unei alte stele aflate pe traiectoria sa şi, presupunând că nu va accelera din nou la aceeaşi viteză, obiectul va avea nevoie de circa 50-90 de ani pentru a atinge sistemul solar, luând în calcul şi accelerări sau decelerări potrivite existenţei vieţii la bord.

Această descoperire este una de foarte mare importanţă şi de aceea este necesar să examinăm în detaliu orice aspect al observaţiilor noastre înainte de a le face publice. Este necesar şi să facem observaţii suplimentare pe măsură ce traiectoria obiectului se va intersecta cu alte stele, utilizând…”

Trebui să-şi întrerupă lectura. Un angajat al spălătoriei se uita plictisit la el. Uscătoarele îşi terminaseră treaba de vreun minut şi, chiar dacă nu era nicio altă maşină în spatele lui, trebuia să se mişte din loc. Elicopterul dispăruse între timp, nu se mai auzea nimic.

„Deci despre asta este vorba! Un OZN sau un rahat de genul ăsta vine spre Pământ în următorii 50 sau 90 de ani? Şi cine naiba ar ucide sau ar răpi fetiţe pentru aşa ceva? Ce dracu’ se întâmplă?”

Totul se învârtea în capul lui Tom când ieşi din spălătorie. Privi în sus prin parbriz, printre picăturile de ploaie, să vadă dacă elicopterul se întorcea cumva. Deodată simţi pericolul chiar şi mai aproape, de parcă l-ar fi urmărit altceva. Nu se putea uita în jur, aşa că făcu un viraj la dreapta şi acceleră pentru a ajunge cât mai repede în centru, acolo unde putea fi în siguranţă.

În orice caz, trebuia să ia lucrurile în serios. Probabil că descoperirea nu era nimic altceva decât un fleac dintre cele pe care oamenii de ştiinţă le publicau din când în când ea să-şi justifice cererile de fonduri. Cineva însă era gata să ucidă pentru informaţia asta, iar acum, că o avea, se afla în pericol. Cel puţin fata era în viaţă şi probabil chiar în siguranţă, în mâinile poliţiei…

Tom nu avusese niciodată copii, dar îi plăceau la nebunie. Probabil că n-ar fi avut răbdare să crească unul, însă era convins că ar fi fost un părinte mult mai bun decât toţi imbecilii care umpluseră lumea de copii răzgâiaţi şi isterici. Simţea, poate tocmai de aceea, o legătură ciudată cu fetiţa rămasă orfană, despre care nu ştiuse absolut nimic până în urmă cu câteva

minute.

Trebuia să pună fişierele online, ca o plasă de siguranţă pentru el şi pentru fată, căci nu putea să se bazeze pe vorbele chinezului, care zisese că făcuse deja asta. Mai întâi trebuia să găsească un alt loc liniştit în care să vadă ce se întâmplase de fapt în clădire. Un loc liniştit, dar nu izolat, ca să împiedice orice potenţial atacator care l-ar fi urmărit.

Tom puse din nou maşina în modul de căutare automată a parcării, iar aceasta intră pe Flatbush Avenue şi se îndreptă spre podul Manhattan, încercând să găsească un loc de parcare de-a lungul drumului. În câteva minute opri într-o parcare publică de suprafaţă. Se uită atent împrejur, îşi setă drona-vrabie rămasă în aer pentru o vedere de 360 de grade asupra zonei şi deschise din nou fişierul video cât mai aproape de ce ratase.

Qiu ţinea în continuare pistolul spre agent, şi avansa spre el; acesta era tot cu spatele la uşă, moment în care celălalt agent dădu buzna. Surprinzător, mai întâi trase un glonţ direct în spatele colegului său, apoi îndreptă pistolul spre chinez. Qiu reacţionă din reflex şi-şi descărcă pistolul la întâmplare, permiţându-i atacatorului să mai tragă de trei ori cu arma. Două gloanţe îl loviră pe Qiu, dar între timp şi agentul fu lovit de gloanţele chinezului, ceafa explodându-i pur şi simplu în perete. Se scurse încet spre podea, lăsând o dâră roşie în urmă.

Nimic altceva pe înregistrare, în afara unui Qiu în agonie, care-şi scăpă pistolul pe jos, urmat la câteva minute de intrarea lui Tom în scenă. Întrebarea era de ce agentul intrat ultimul în cameră îşi ucisese cu sânge rece colegul şi de ce nu-i lăsase nici lui Qiu vreo şansă să rămână în viaţă, dacă tocmai se afla în mijlocul unei negocieri.

Tom avu din nou sentimentul că e urmărit. Opri clipul video şi comută pe feedul dronei vrabie. Nu se vedea nimic pe străzile dimprejur, în afara unor puştani care se dădeau pe skateboard într-o curte din apropiere. Încerca să reorienteze drona pentru a filma în sus, când îi sună telefonul.

„Domnul Rast? Tom Rast?”

Simţi un fior pe şira spinării. Se grăbi să cripteze fişierele de pe disc şi să le pregătească de trimitere.

— Da, domnule Chen, Tom la telefon, răspunse el, în timp ce încerca să se gândească cum să procedeze cu fişierele ca să-şi apere viaţa lui şi probabil şi pe a fetiţei aflate acum în custodia

poliţiei.

„Trebuia să primim de la dumneavoastră un raport despre ţinta noastră la ora 11:00, domnule Rast. Acum este 11:35 şi, dacă n-am primit niciun semn de la dumneavoastră…”

Vocea era calmă, deşi Tom se aşteptase la ceva nervozitate, având în vedere întârzierea. Era prea calmă. Trebuia să spună adevărul sau, altfel…

— Ţinta a fost curăţată de ceea ce păreau a fi trei agenţi OGA. Şi cei trei agenţi au fost curăţaţi în acelaşi timp, aşa că a trebuit mai întâi să găsesc un loc liniştit de unde să raportez, începu Tom, utilizând un jargon militar despre agenţii CIA, pentru a verifica reacţia angajatorului.

După terminarea crizei, piaţa era plină de foşti militari de carieră. Dezastrul iranian reorientase puternic politica militară a ţării spre o abordare mai high-tech, cu mai puţin personal care să ducă la erori grave. Mulţi îşi pierduseră joburile servind drept ţapi ispăşitori pentru a acoperi imensa incompetenţă de la nivelurile superioare, şi aprovizionând o piaţă de mercenari aflată în creştere. Tom avea dreptate. Celălalt tip înţelese jargonul, rupând în sfârşit tăcerea.

„Ai avut contact cu ţinta în vreun fel?”

— Nu, minţi Tom. Când am ajuns la faţa locului, toţi erau morţi şi n-am reuşit să iau nimic, pentru că era prea periculos.

Spera ca tipul celălalt să nu folosească un detector de minciuni – aplicaţiile militare erau extrem de bune la aşa ceva. Mai spera şi ca angajatorul lui să nu se fi uitat la toată scena cu propriile sale drone şi să fi ştiut deja ce se întâmplase. Odată ce pierzi încrederea clientului, lucrurile pot deveni periculoase.

„Ai înregistrat tot, aşa cum am convenit?”

Tom uitase complet. Asta putea fi scăparea lui!

— Da, am tot feedul video şi tocmai îl pregăteam ca să vi-l trimit. Din păcate, înregistrarea se întrerupe imediat după ce au început împuşcăturile.

Tom pregătea într-adevăr înregistrarea, dar prin tăierea acţiunii cu mult înainte ca el să apară în scenă.

Între timp, deşi fişierele criptate erau gata, tot nu se putea hotărî unde să le trimită. La site-urile de ştiri? La ziare? La inews? Să le partajeze pe vechitura aia de Facebook? Să le pună în cloud, cum susţinuse chinezul că făcuse deja? Nu cumva fişierele tocmai deveniseră publice, în timp ce el juca ruleta

rusească cu propria-i viaţă? Pe de altă parte, plasa de siguranţă a chinezului nu-i servise la nimic – tot mort era…

„Trimite-le la adresa pe care o primeşti acum pe telefon. Va rămâne activă 15 minute. Vei avea restul banilor în cont imediat ce le vom primi. Apoi asigură-te că ai şters tot din computerul tău.”

Vocea de la capătul celălalt făcu o scurtă pauză, ca şi când s-ar fi gândit atent la ce urma să spună.

— Ah, încă un lucru, profită Tom de pauză. Am găsit un disc USB în camera unde s-a întâmplat totul, dar este criptat şi nu ştiu cum să-l deschid. Vreţi să vi-l trimit?

„Da, cât mai repede. O să-ţi trimit adresa unei cutii poştale, unde trebuie să ajungă tot azi. Nu uita să ştergi orice fişier ai stocat, criptat sau nu.”

Angajatorul lui Tom nu era deloc surprins că ţinta fusese omorâtă, aşa că nu pusese niciun fel de întrebare nedorită. În schimb, era interesat de discul USB. Şi de ştergerea oricărei urme a fişierelor. Ca toţi ceilalţi, cel mai probabil. Timpul era prea scurt pentru Tom ca să se poată gândi în profunzime la consecinţe. Încărcă fişierele criptate online pe mai multe site-uri de transfer şi publică apoi linkul scurt către toate conturile sale secrete şi clonele de pe social media, laolaltă cu o frază foarte simplă.

„U: Gliese 53. P: Webbl33b. Qiu Yu. 2021. Codul de decriptare va fi făcut public dacă mi se întâmplă ceva rău.”

Folosea patru conturi secrete diferite, alături de contul său public, tocmai pentru astfel de cazuri de urgenţă. Dacă i se întâmpla ceva, nu ar fi putut suporta ideea de a muri degeaba. Îşi programă conturile să pună în mod automat codul de decriptare a fişierului după 24 de ore, astfel încât, dacă intervenea ceva şi nu anula comanda, să ajungă la cei circa 12.000 de followeri ai săi. Astea erau câteva dintre avantajele faptului de a avea patru conturi anonime care livrau zilnic poze şi scurte filme de „fine art“ către mii de corporatişti plictisiţi…

Trimise apoi fişierul criptat şi către adresa angajatorului său, laolaltă cu fişierele transferate între timp, dar fără ultimul fişier din micropăianjen, în care apărea el. Mai încărcă şi un fişier text în arhivă, care spunea simplu: „Dacă sunt OK, nu va scăpa nimic. Dacă nu sunt OK, atunci informaţiile au fost deja publicate şi vor fi decriptate de oricine la timpul potrivit. Sunt

profesionist. Mi-a plăcut să facem afaceri împreună.”

Trebuia să fie direct; de data asta era în joc viaţa lui.

Acum nu avea timp de pierdut. Trebuia să găsească un curier pentru a trimite discul către căsuţa poştală a cărei adresă tocmai o primise pe telefon. Trebuia să se îndepărteze şi mai mult de scena crimei, având în vedere că deja pe frecvenţele poliţiei lucrurile începeau să se încălzească. Poliţiştii fuseseră alertaţi de fumul gros care ieşea de la nivelul al şaptelea al unei clădiri. Scena crimei tocmai explodase. Cineva curăţa mizeria, ceea ce însemna că aceiaşi indivizi ar fi putut încerca să-l cureţe şi pe el.

Îşi reluă drumul spre podul Manhattan, gândindu-se că totuşi e mai sigur să ajungă într-o zonă populată din centru, în cazul în care era deja urmărit. Se gândi la Grace, la ce trebuia să facă pentru a ieşi din această încurcătură fără a-i face rău şi la ce însemna asta pentru viitorul lor.

Se gândi la fetiţa luată în custodie de poliţie, care probabil nu primise încă vestea că amândoi părinţii îi fuseseră ucişi. Trebuia să o ajute cumva, dar cum?

Peste câteva secunde simţi şi apoi auzi cum explodează luneta maşinii, un val de căldură aspirându-i tot oxigenul înainte de a-l lovi cu putere în ceafă, zdrobindu-i de volan, în timp ce picioarele apăsară tare pe frâne, din reflex.

Maşina lui explodă apoi în mijlocul traficului relativ lejer, chiar înainte de a fi ajuns pe podul Manhattan. Undeva, foarte sus, drona militară care tocmai trăsese în maşina lui viră imediat, pentru a dispărea complet de la faţa locului. Fusese prea sus pentru a fi văzută, iar racheta lansată era fixată pe maşina lui de mai bine de o jumătate de oră.

În timp ce trecătorii începeau să se apropie curioşi de maşina în flăcări, câteva SUV-uri mari, cu geamuri fumurii, încercuiră zona rapid. Un fum gros ieşea din BMW-ul înghiţit de flăcări şi nu se vedea nimic, ci doar o vânzoleală de mascaţi în jurul lui.

La doar trei minute după ce acoperiseră scena, SUV-urile dispărură la fel de repede cum apăruseră.

Peste două ore, povestea era deja publică: o ameninţare teroristă fusese eliminată de noul şi controversatul program Home Security Drone, iar un terorist periculos, pe numele său Qiu Peng, care se dădea drept savant astronom din partea

Societăţii Astronomice Chineze, fusese ucis după ce omorâse trei agenţi guvernamentali şi un agent secret, al cărui nume nu putea fi făcut public.

Conspiraţia teroristă, aşa cum era ea explicată de autorităţi peste câteva zile, includea repoziţionarea unui satelit militar chinez astfel încât să cadă pe pământ american, deasupra unui mare oraş, ca să provoace ceea ce mulţi vedeau deja ca fiind iminent: o confruntare militară directă între SUA şi China. Qiu Peng, teroristul, făcea parte dintr-o schemă complicată care implica mai mulţi savanţi chinezi de rang înalt, nemulţumiţi cu represaliile antidemocratice care tocmai aveau loc în China şi mai ales cu lipsa de reacţie a autorităţilor americane. Savanţii fură expulzaţi în China, acolo unde îi aştepta o primire deosebit de dură.

Peste o lună, succesul programului de drone al Departamentului pentru Siguranţă Internă fu aclamat, iar Congresul aprobă în sfârşit propunerea Secure Sky. Conform acestui act, politicienii acceptau că Statul are dreptul de a monitoriza şi de a interveni cu drone automate înarmate pentru a menţine ordinea socială, nu doar în chestiuni care implicau acţiuni teroriste, ci şi în chestiuni presupunând aplicarea legii de către poliţie şi de celelalte organe ale Statului. Acesta avea voie, de acum încolo, să utilizeze chiar şi forţa letală împotriva cetăţenilor americani, dacă era cazul.

Peste alte trei luni, Tom Rast fu declarat erou, împreună cu cei trei agenţi, decernându-i-se post-mortem Medalia de Onoare pentru acţiunile sale împotriva teroristului care plănuise să distrugă un oraş american. Cum Tom nu avea nicio rudă în viaţă, iar prietena lui, Grace, tocmai murise din cauza unei supradoze, distincţia din partea autorităţilor îi fu înmânată fostei soţii, într-o ceremonie desfăşurată în jurul unui coşciug gol.

La doar treisprezece secunde după ce Tom fusese cuprins de flăcări, ultima postare trimisă către 12.386 de followeri de pe patru feeduri de linkuri de „fine art“ de pe Twitter şi Buzzer fusese deja ştearsă. Cei care descărcaseră deja fişierul criptat fură surprinşi să-l vadă dispărând fără urmă de pe computerele lor. Peste două ore, toate căutările online despre fetiţa Qiu Yu dădeau răspunsuri irelevante. Dispăru şi orice urmă a fişierului cu nume misterios care făcea referire la stelele examinate de

telescopul Webb.

Câteva ore, subiectul urcă în trenduri, pe măsură ce tot mai mulţi se întrebau despre ce a fost vorba. Apoi discuţiile se liniştiră, după ce principalii producători de programe antivirus marcară fişierul criptat drept virus; în plus, ultimul scandal cu droguri şi Justin Bieber era mult, mult mai interesant! Lumea îşi vedea de ale ei.

După două luni de negocieri secrete, o fetiţă le-a fost încredinţată autorităţilor chineze, ca un semn de bunăvoinţă menit a calma tensiunile în creştere dintre cele două ţări.

Toată perioada de interogatorii realizate cu cele mai avansate tehnici de condiţionare mintală, fără a răni fizic copila, fusese în van. Fetiţa de opt ani plângea şi plângea şi iar plângea, dar nu rostise un singur cuvânt în tot acest timp. Parcă nu ştia absolut nimic. Uciderea celor trei agenţi CIA, deşi atribuită „teroristului" Qiu, rămânea un mister.

Dar fetiţa era în viaţă.

Ploaia se oprise, în sfârşit. Venea primăvara.

Soarele avea să încălzească din nou pământul. Urma să fie cel mai cald an din istorie, aşa cum fuseseră, pe rând, aproape toţi anii de dinainte.

Fetiţa era în viaţă.

2033

Miliardarul

Miliardarul privea spre oraş de la înălţimea celor 180 de metri ai Turnului Triangle din Paris, încercând să distingă silueta Turnului Eiffel în pădurea de zgârie-nori construiţi în ultimul timp în nord-vestul oraşului şi care acum arătau ca nişte copii mai mici şi răzgâiaţi care fugeau de vechiul turn din metal.

— Ştii, spuse el, când au făcut turnul în care ne aflăm acum, franţujii au protestat vehement. E oarecum normal, doar sunt francezi. Dar până la urmă le-a plăcut. I-au păcălit că o să fie „invizibil" şi, când în sfârşit au observat că nu-i aşa, era prea târziu.

— Nu poţi opri progresul. Deşi pădurea aia de zgârie-nori la care te uiţi tu numai progres n-a fost, îi răspunse tânărul său asistent, încercând să facă totuşi conversaţie cu şeful în timp ce

rezolva rapid nişte mailuri prin ochelarii digitali.

Miliardarul îi permitea să-l tutuiască – în fond, el însuşi le spunea deseori angajaţilor săi că le e dator şi că, fără ei, n-ar fi făcut o leţcaie, aşa că acest mic detaliu de populism dădea bine întotdeauna. Şi-l costa foarte puţin.

— Progres va fi când maşinile alea mici ce mişună la baza turnului vor fi 100 la sută electrice. Ăla ar fi progres, murmură miliardarul ca pentru sine.

Nu ştiai niciodată cine ascultă şi, chiar dacă avea un loc mai retras la marile ferestre care dădeau spre nord, nu era lipsit de pericol ca vreo frântură din vorbele lui să fie prinsă din zbor de vreun deştept cu ochelarii digitali porniţi sau cu lentile digitale de ultimă generaţie, capabile să înregistreze nu doar imagini, ci şi sunet, de la vreo douăzeci de metri distanţă. Motoarele de căutare care minau în permanenţă prin feedurile video şi audio Online i-ar fi detectat vocea într-o clipită, iar peste doar câteva minute s-ar fi trezit cu o furtună media pe cap pentru trei cuvinte scăpate din greşeală. Nu voiai să faci asta, mai ales dacă erai miliardar american într-o Franţă naţionalistă.

— Vor fi, vor fi, îi răspunse asistentul tot în şoaptă, apropiindu-se de el. Ministrul va veni în câteva secunde.

Miliardarul păru că nu aude răspunsul. Ochii săi rătăceau pierduţi în depărtarea unui Paris aflat sub un cer nebun de primăvară, presărat cu nori mici şi albăstrii care se jucau de-a v-aţi ascunselea cu soarele. La asta se ajunsese, după aproape trei decenii de luptă – la compromisuri cu politicieni veroşi, care mimau interesul pentru ecologie, când în fapt îşi apărau feroce teritoriul. Europa era mai divizată decât oricând, iar de proiectul european se alesese praful. Asta i-ar fi fost oricum indiferent dacă nu i-ar fi afectat afacerile.

— Au pierdut cincisprezece ani ca nişte idioţi, murmură miliardarul către asistentul său. Idioţi. Mai întâi s-au grăbit să subvenţioneze biodieselul, apoi să scoată subvenţiile, pe urmă să interzică dieselurile, după aceea au spart miliarde pe pilele de hidrogen, apoi, când reuşisem să impunem electricele pe piaţa lor de rahat, au început să taxeze curentul în draci şi să ne scoată complet de aici. Şi la ce le-a folosit?! Au centrale nucleare bătrâne şi periculoase, au costuri enorme cu energia şi cu milioanele de maşini învechite care poluează enorm, dar nu, să nu cumva să accepte investiţii din afară, că le dăunează grav

sănătăţii!…

Timp de zece ani, piaţa franceză, una dintre cele mai mari din Europa, îi fusese blocată. Iar cei doi ani în care încercase să revină totuşi aici, după schimbarea de regim, îl obosiseră cumplit. Dacă n-ar fi fost disperarea guvernanţilor de a vâna măcar un nebun dispus să investească într-o ţară căzută în cel mai roşu socialism, şi-ar fi văzut de ale lui. Şi, cum avea ordine clare de la Societate…

— Totuşi, iată-ne aici. E şi asta un progres, nu? întrebă timid asistentul, încercând să-şi îmbuneze puţin şeful posac.

— Mda. N-am fi aici dacă Bill nu mi-ar fi cerut să-i ajut pe căpoşii ăştia să fie pregătiţi. Şi, crede-mă, ce o să vină e al dracului de nasol. Pentru toată lumea. Iar noi pierdem vremea cu prostii doar pentru că petroliştii mai au de făcut profituri.

Asistentul clipi aprobator, deşi în sinea lui pufnea nemulţumit. Iar i se punea placa despre apocalipsa ce avea să vină, cu lucruri spuse doar pe jumătate, iarăşi aluziile unui miliardar care făcuse, ce-i drept, destule lucruri bune, dar în ultimul timp, influenţat de Bill, prietenul lui şi mai miliardar, o cam luase razna cu sfârşitul lumii.

„Dacă ai şti ce ştiu eu, Jonas, s-ar întâmpla două lucruri”, se gândi miliardarul uitându-se la asistentul extrem de tânăr prin lentilele digitale de contact care-i semnalau reacţia nepotrivită a acestuia. „Mai întâi, ai pleca naibii să-ţi trăieşti viaţa cât mai poţi. Apoi aş trimite o dronă să te omoare, ca să nu ne dai de gol. Dacă ai şti tu ce ştiu eu…”

Mica rumoare din spatele lui îi semnală că ministrul sosise – cu tot cu liota de jurnalişti după el. Gorilele ministrului avuseseră totuşi grijă să bareze drumul presei cu un cordon roşu, astfel încât între ministru, vizitatorul său şi presă să fie un spaţiu de vreo douăzeci de metri, suficient pentru ca presării să nu poată detecta ce vorbesc între ei.

Miliardarul rămase nemişcat, privind de data asta în jos, spre baza piramidei de sticlă aruncate deasupra parcului de expoziţii din Porte de Versailles. Cumva, arhitecţii reuşiseră să facă invizibilă nu clădirea, ci doar etajele de dedesubt, care dispăreau din calea privirii, permiţând oricui din imensa sală Belvedere să admire noile clădiri ale Expoziţiei.

În spatele lui, ministrul termina de dat declaraţii presei, în timp ce asistentul miliardarului devenea nervos. Se zbătuse doi

ani să-şi dreseze patronul în bunele maniere, însă acesta, la cei 62 de ani ai săi, nu mai era de mult dispus la circ. Răsuflă uşurat când bătrânul se întoarse, totuşi, şi afişă un zâmbet extrem de cald înspre ministru.

Exersase de câteva ori în dimineaţa aia, pentru că totul trebuia să iasă ca la carte.

Ministrul economiei înaintă spre el, afişând la rândul lui un zâmbet mai degrabă reţinut – pentru un guvern de extremă stânga nu era chiar OK să apară alături de un miliardar american, fie el şi unul care revoluţionase transportul auto şi ecologia. Anarhiştii de la baza piramidei de sticlă şi metal îşi continuau demonstraţiile de protest acolo, aşa că nu putea apărea la ştiri ca fiind prea emoţional cu americanul.

— Bine aţi venit în Franţa! îi spuse ministrul, întinzând mâna, pe care miliardarul i-o strânse cu putere şi o scutură de câteva ori, cât să facă ziariştii pozele. Vă aduc salutările doamnei preşedinte şi ale domnului prim-ministru…

— Sunt onorat, domnule ministru.

Franţa îşi votase târziu primul preşedinte femeie, dar Autain era a doua femeie care ocupa acest post, pe când în America singura femeie care fusese preşedinte îşi încheiase dezastruos cariera politică după doar un mandat… Miliardarul respecta măcar atât la francezi, deşi îl enerva faptul că-şi aleseseră o femeie de extremă stânga, în timp ce în SUA, principala femeie politician a timpului era mai degrabă de extremă dreapta…

— Aţi zburat bine?

Amabilităţile astea îl plictiseau la culme pe miliardar, care îi răspunse cât putu de sincer.

— Nu mă pot obişnui cu hiperjetul. Este prea rapid, nu-mi place. Dacă ştiam, nu dădeam un miliard pe aparatul ăsta, nici măcar n-am cui să-l vând.

Ministrul căscă ochii mari; simţea că e luat la mişto, dar protocolul cerea să zâmbească în continuare. „Un miliard de dolari pe un avion de şase locuri. *Merde.*”

Miliardarul continuă nestingherit.

— Acum trei ani, când au apărut pe piaţă, m-am gândit că o să economisesc timp, deci şi foarte mulţi bani. Acum aş vrea să recuperez timpul ăla cât zbor peste ocean şi să apuc să rămân un pic cu mine însumi. Să citesc. Să dorm. Să mă relaxez. Să-mi pun gândurile în ordine. La vârsta mea, culmea, nu mai am de

ce să mă grăbesc. Aşa, ajung în două ore şi abia am timp să mă dezmeticesc.

— Ah, da, ei bine, da, eh, şi apoi… se pierdu ministrul în aprobări în stilul franţuzesc.

Avea în faţă un om cu o avere estimată la peste 220 de miliarde de dolari, care putea stârni invidii chiar şi în cel mai aprig anarhist. Ministrul se gândi o secundă la mulţimea de anarhişti care demonstrau la baza piramidei împotriva acestui eveniment – în urmă cu doar câţiva ani, ar fi fost printre ei, aruncând cu cocktailuri Molotov, la nevoie. Dar acum chiar trebuia să strângă mâna duşmanului de clasă, dacă voia să supravieţuiască politic.

— Acum, să trecem la treabă! i-o tăie miliardarul.

Amabilităţi, zâmbete, dar timpul era limitat, iar circul cu maimuţa socialistă îl plictisea profund.

Se întoarseră amândoi cu spatele la uriaşele ferestre şi cu faţa spre presă, pentru a fi prinşi în poze, apoi se invitară unul pe altul să ia cuvântul, deşi ordinea fusese deja stabilită în detaliu.

Ministrul vorbi primul.

— Salut venirea şi, în calitate de ministru al economiei al marii naţiuni franceze, aş putea spune, revenirea investitorilor americani pe tărâm francez. Detractorii noştri spuneau că Franţa se va scufunda în prezenţa unui guvern preocupat de binele poporului, dar iată că Franţa prosperă, doamnelor şi domnilor, iar lumea a început să remarce acest lucru şi să aducă investiţii importante, însă în acord cu importanţa pe care preşedintele Autain, împreună cu prim-ministrul Daure o acordă echilibrului social. Aş dori să…

Ministrul nu apucă să-şi termine vorbele, când o dronă aeriană apăru în afara geamurilor clădirii, în spatele lor, şi eliberă un jet de spray, formând sigla Anonymous. O uriaşă siglă neagră, cu celebrul semn de întrebare înălţat deasupra unui corp fără cap, îmbrăcat la costum şi cravată. Rumoarea creată printre jurnalişti îl determină pe ministru să-şi întoarcă privirile, în timp ce americanul privea mai degrabă absent în sus, spre înălţimile sălii Belvedere de la ultimul etaj al clădirii, cu acoperişul ei de sticlă şi metal.

Deasupra lor, norii albăstrii curgeau cu aceeaşi viteză cu care alergau peste peisajul ăsta de mii de ani, gândi americanul, şi

de deasupra norilor ăstora avea să vină sfârşitul, dacă nu făceau nimic pentru a-l preveni… Între timp, gorilele ministrului se repeziră să acopere cu ceva, cu orice, uriaşa siglă trasată pe geamul din spatele lor.

— …echilibrul, cum spuneam, echilibrul…

Ministrul părea descumpănit, dar în urechea stângă asistentul personal îi sufla rapid ce trebuie să spună în caz de urgenţă, aşa că-şi veni repede în fire şi începu să râdă, arătând spre logoul care se lăfăia încă în spatele lor.

— Bineînţeles, există şi dezechilibre, silabisi el pentru efect, iar noi nu dorim ca ele să preia controlul, nu-i aşa? Aţi văzut la ce duc acestea în Statele Unite… şi privi spre miliardar, aşteptând o reacţie de încuviinţare.

Miliardarul păru să nu reacţioneze, dar apoi îl privi brusc şi dădu aprobator din cap, mai mult din complezenţă.

Anonymous se lupta din greu acasă cu neonaziştii din New American Republic, iar victimele erau din ce în ce mai numeroase. Dar asta nu-l interesa câtuşi de puţin, mai ales aici, în Franţa, unde anarhiştii ajunseseră oricum la putere, iar acum se confruntau cu tot ce negaseră cu doar doi ani înainte, când aproape că arseseră Parisul din temelii. Chiar şi ministrul de lângă el aruncase cu sticle incendiare cu vreo patru ani în urmă, iar acum făcea sluj pentru câteva sute de joburi aduse pe bani americani. Anonymous nu conta în Franţa, iar dacă în SUA s-ar fi îngrijorat că ar putea urma un atac terorist, aici era vorba fără îndoială doar de tineri prea înfierbântaţi, dar inofensivi.

Ministrul începu să transpire, aşa că-şi apăsă lejer smartwatch-ul de pe mâna stângă şi-şi porni climatizarea costumului Armani. Socialismul avea totuşi limite. Răcoarea îl cuprinse treptat, exact atât cât trebuia pentru a nu fi nevoit să-şi şteargă fruntea de broboanele de sudoare.

— …Anunţăm astăzi, aşadar, în acest superb turn ecologic, Centrul de Dezvoltare a Mobilităţii Durabile! Macheta centrului o vom dezvălui împreună cu prietenul nostru dispus să-şi doneze o bună parte din avere construirii unei asemenea instituţii chiar în Franţa, doamnelor şi domnilor! Iată o investiţie în viitorul întregii omeniri şi un exemplu pentru Europa, căci, să nu uităm, Franţa şi inginerii săi reprezintă în continuare avangarda tehnologiei mondiale, lucru recunoscut şi de această investiţie.

Vorbele sforăitoare continuau, iar miliardarul începea să-şi

piardă răbdarea. Da, acceptase să doneze zece miliarde de dolari din banii lui pentru construirea acestui centru, dar numai pentru că nesimţiţii de francezi interziceau în continuare orice fel de investiţie propriu-zisă, iar dorinţa lui de a promova tehnologiile electrice în Europa era mult mai mare decât dorinţa de a-l strânge de gât pe impostorul de lângă el. Germania, singura piaţă care depăşea ca importanţă piaţa franceză, îi era complet blocată din cauza guvernului naţionalist proaspăt instalat la putere, iar cu britanicii nu avea ce să facă, deveniseră irelevanţi. Trebuia, aşadar, să-l suporte pe socialiştii ăştia de ultim val. Din fericire, îi veni rândul să vorbească.

— Voi fi scurt, zâmbi el către audienţă. Am ales să construim în Franţa cel mai mare şi cel mai important centru de mobilitate durabilă, pentru că vrem să salvăm planeta de cei care o distrug. În urmă cu şaisprezece ani, după cum bine ştiţi, am fost martorii începutului celui mai mare jaf din istorie, un jaf de pe urma căruia tragem încă ponoase. Oamenii care au comis acel jaf sunt încă printre noi şi joacă un rol determinant în politica americană şi globală, chiar dacă între timp peisajul politic s-a mai diversificat. Ne-au amanetat viitorul, umflând bula petrolului atât cât au putut şi îmbogăţindu-se masiv între timp. Din păcate, deşi unii au fost traşi la răspundere, tot noi plătim azi consecinţele acestei tâlhării incredibile. Iar ei se pregătesc să preia din nou puterea. Acest lucru este scandalos.

Dar nu vreau să insist pe lucrurile politice. V-aş vorbi în continuare despre încălzirea globală, despre câte sute de miliarde de dolari se pierd în fiecare an din cauza înăspririi acesteia cu fiecare deceniu care trece, despre cât de mult cheltuim deja la New York pe viitoarele diguri din larg, despre cât de mult s-ar reduce noxele şi emisiile de gaze de seră, dacă şi ceilalţi fabricanţi auto ar adopta pe scară largă motoarele electrice, iar nu alternativele pe care tot insistă, la presiunile marilor petrolişti… Însă vă voi invita să preluaţi aceste informaţii din folderele de presă care vă vor fi trimise imediat pe mail, sunt sigur că vă va fi mult mai uşor. Mulţumesc, domnule ministru. Putem dezveli macheta?

Ministrul era puţin descumpănit de repezeala americanului, dar îşi păstră mina jovială. În definitiv, vorbele deosebit de dure ale miliardarului despre cei din New American Republic şi predecesorii lor îi merseseră la suflet. În plus, nu în fiecare zi

mai investea cineva zece miliarde de dolari într-o ţară falimentară din toate punctele de vedere, iar cele patru sute de locuri de muncă pentru ingineri şi celelalte două mii de locuri de muncă indirecte erau o mană cerească pentru o Franţă cu un şomaj de peste 30% în rândul tinerilor şi cu revolte anuale în suburbii, din ce în ce mai greu de suportat. Cum guvernul său lupta acum împotriva Big Oil, iniţiativa de a-l susţine pe „miliardarul verde” al Americii era perfect sincronizată.

Se îndreptară amândoi spre masa unde se afla macheta. Protocolul cerea ca fiecare dintre ei să tragă de un fir al vălului alb cu care era acoperită aceasta, aşa că se poziţionară în lateralele mesei şi zâmbiră larg spre public, apoi traseră simultan de şnur.

Asistentul miliardarului se uită o fracţiune de secundă în spate, să vadă ce se mai întâmpla cu sigla imensă de pe geamuri, prost acoperită de gorilele ministrului. Ciudat, ieşea fum, sigla parcă se scurgea, iar de jos… Pe asistent îl cuprinse groaza şi întoarse faţa spre miliardar, cu gura căscată într-un strigăt fără glas.

Macheta centrului se dezvălui presei în toată splendoarea ei. Doar că avea şi ea logoul Anonymous! Rumoarea din sală fu întreruptă de strigătul ascuţit al asistentului aflat în spatele ministrului şi al miliardarului.

— Aten…

Explozia zgudui apoi întreaga clădire şi-l ucise într-o clipită pe ministrul francez al economiei, aruncându-i cu fruntea direct în colţul de metal al mesei pe care stătea macheta. În acelaşi timp, asistentul fu azvârlit şi el peste miliardar, care căzu cu faţa în jos sub masă, în timp ce geamurile imense din spatele lor zburau făcute ţăndări de racheta tocmai lansată de o altă dronă, mult mai mare decât cea care tăguise logoul Anonymous mai devreme. Aceasta era una camuflată, se putea vedea doar dâra de fum a rachetei deja lansate cum oscila din cauza jeturilor de aer provenite de la elicele invizibile.

Drona lansă a doua rachetă, ratând însă ţinta – masa cu macheta – şi explodă direct în grupul de jurnalişti din capătul sălii.

Vârtejul de foc, sticlă şi metal cuprinse aproape toată audienţa, aruncând gărzile de corp ale ministrului peste jurnaliştii însângeraţi, membre sfârtecate zburând în toate

direcţiile într-un nor de praf şi sânge, care deveni apoi din ce în ce mai dens, acoperind vaietele şi urletele celor răniţi.

Până la urmă, se părea că ameninţarea Anonymous, recunoscută pentru duritatea sa din Statele Unite, ajunsese şi în Franţa. Iar acum drona începu să mitralieze audienţa, încercând să concentreze focul spre zona în care căzuse miliardarul.

Una dintre gărzile de corp, ferită din calea atacului de un stâlp de metal, îşi scoase pistolul şi începu să tragă spre dronă, nimerind-o rapid, deşi desluşea doar gurile de foc, nu şi silueta sa. Drona deveni vizibilă, cu întreruperi – computerele încorporate în învelişul său special nu mai reuşeau să simuleze fundalul la fel de repede ca până atunci.

Agentul încasă în plin o rafală şi căzu în genunchi, continuând să tragă spre dronă. Deşi unul dintre cele opt motoare îi fusese distrus şi scotea fum, drona continua să tragă.

Peste câteva clipe însă, o rachetă aer-aer trasă de undeva din dreapta o nimeri, distrugându-i mai mult de jumătate dintre motoare. Drona deveni complet vizibilă şi începu să scoată fum şi să se învârtească, lansând o ultimă rafală de gloanţe prin tavanul înalt de sticlă, spulberându-i geamurile. Apoi se prăbuşi spre unul dintre etajele inferioare ale turnului-piramidă, unde explodă.

Sus, la etaj, norul de fum deja se risipea. Unii agonizau, în timp ce alţii se ridicau cu greu dintre cadavre, ferindu-se de bucăţile de sticlă care cădeau din tavan.

Alarmele începuseră să sune cu putere, iar în anumite părţi ale etajului 42 începu să curgă şi apa, fără a avea neapărat ce stinge, amestecându-se doar cu sângele şi cu funinginea din hainele şi din trupurile arse de pe podea.

Manifestanţii anarhişti urlau acum de bucurie la baza piramidei de sticlă. Poliţia interveni brutal, împărţind bastoane în stânga şi în dreapta şi folosind apoi pistoalele de şoc pentru a-i paraliza şi a-i mâna spre dube.

Anarhiştii reveniră în forţă, regrupându-se rapid şi aruncând cu pietre smulse din pavajul pieţei şi cu bile de metal pe care le ţinuseră ascunse. Grupuri de manifestanţi năvăleau pe rând peste poliţişti, încercând să-i flancheze – se vedea că cel puţin unii aveau pregătire paramilitară. Luaţi prin surprindere, poliţiştii încercară să se retragă ordonat, sub o ploaie de sticle incendiare şi bucăţi de pavaj.

Undeva, spre metrou, se desfăşura urmărirea unui individ care părea să fi manipulat drona de dinaintea atacului, însă el dispăru rapid în mulţimea de gură-cască ieşită, din mallul de la parter şi de pe străzile dimprejur. Lumea aflase că Anonymous reuşise primul său atentat în afara Statelor Unite şi începea să întrebe cine fusese de fapt ţinta sa: politicianul francez, care reprezenta un guvern anarhist-socialist ce o virase tot mai spre centru, sau miliardarul american, care era acuzat în ţară că preferă să-şi mute averea în Europa doar pentru a nu plăti taxele tot mai mari de acasă.

Poliţiştii erau deja împinşi spre scările de la intrarea în piramida de sticlă, iar anarhiştii smulgeau cu furie bucăţi de metal din gardurile de protecţie, când trei drone aeriene de poliţie îşi făcură apariţia şi, după o somaţie rapidă, declanşară un atac cu sunete extrem de puternice şi microunde împotriva manifestanţilor luaţi la rândul lor prin surprindere. Era prima dată când poliţia franceză folosea drone pentru controlul manifestaţiilor violente, iar anarhiştii nu erau pregătiţi – cu atât mai mult, cu cât ministrul de interne fusese cu doar câţiva ani înainte unul dintre ei. Folosind sunetele unidirecţionale şi razele de căldură care-i scoteau din minţi pe manifestanţi, dronele reuşiră să-i mâne ca pe nişte oi într-un dispozitiv de poliţişti proaspăt veniţi la faţa locului, care îi luară la tocat mărunt cu bastoanele, pe stil vechi. Revolta era înăbuşită.

Sus, la ultimul etaj al turnului Triangle, se opri apa. La fel şi alarma. Încă nu apăruseră primele echipe de salvatori, pentru că abia urcau pe scări, fiind nevoite să facă faţă valului de corporatişti şi turişti panicaţi care coborau, iar ambulanţele erau încă departe.

Într-un final, prin praful din aer, de sub resturile mesei şi ale machetei se văzu o mişcare. Încet, cu un geamăt inuman, miliardarul se ridică într-o rână. Era uşor ars pe faţă, iar o bucată de metal îi nimerise capul, făcându-l să sângereze abundent. Dar era viu! Era viu, asta era tot ceea ce conta, chiar dacă îl dureau îngrozitor coastele pe partea stângă, probabil rupte de suflul exploziei.

Se uită apoi în spatele său, pentru a vedea ce anume-l apăsa atât şi tresări când îşi descoperi asistentul, aruncat pe el, complet ars pe spate, şiroind de sânge. Încă agoniza, însă muri rapid, exact în momentul în care miliardarul se trăsese cu totul

de sub el şi încerca să-l ajute cumva. Asistentul îl salvase, dar cu preţul propriei vieţi.

Privi în jur, la scena de haos, la bucăţile de machetă cu logoul Anonymous pe ele, la jurnaliştii care urlau plini de sânge, la agentul din spatele lui, care murise în genunchi şi părea că priveşte liniştit peisajul spre Turnul Eiffel, pe fereastră. Încă avea pistolul în mână.

„Oare ăsta a nimerit drona? Şi puştiul care a murit pentru mine…” Miliardarul schiţă o grimasă de durere, în timp ce se ridică încet în picioare. Îi ţiuiau încă urechile. Cine putea face o asemenea mizerie? Şi mai ales de ce?

Lentilele digitale îi erau deconectate, aşa că încercă să-şi croiască drum printre răniţi, spre scările de urgenţă, fără a se mai preocupa de motivele din spatele atentatului. Simţea nevoia să iasă la aer, să scape de mirosul de fum, de metal încins şi moarte.

Nu apucă să coboare două etaje, că imediat doi agenţi la costum, care tocmai urcau scările, îl încadrară. Unul îi făcu semn să-i urmeze fără discuţii şi, la reticenţa uluită a miliardarului, îi arătă o insignă de la rever. Era un logo mic, de aur, reprezentând trei cercuri concentrice, extrem de fine.

Miliardarul se destinse complet.

„Oamenii Societăţii sunt aici?! Bill, nebunule, tu vorbeşti serios?”

Urmă o goană pe scări în jos, până la unul dintre etajele superioare ale clădirii. Undeva, afară, se auzea zgomotul unui elicopter. Agenţii deschiseră calea de acces spre terasele exterioare, iar miliardarul ridică privirea. Un elicopter zbura la punct fix deasupra terasei, iar din el coborau nişte funii cu un harnaşament.

— O luăm în sus? strigă miliardarul spre agentul musculos de lângă el, iar acesta îi zâmbi scurt şi îi indică să se întoarcă pentru a-i monta centurile de prindere.

Miliardarul scăpă un geamăt de durere când centurile îi strânseră coastele fisurate. Rezista la mai mult de atât, învăţase să suporte durerea încă din tinereţe…

În doar câteva secunde era ridicat spre elicopter, unde două perechi de braţe vânjoase îl prinseră şi-l traseră înăuntru. Elicopterul viră rapid şi se îndepărtă în viteză de piramida de sticlă şi metal din care încă ieşea fum, lăsând în urmă atât

dezastrul de la ultimul etaj, cât şi luptele de stradă.

În elicopter, un medic îl pipăi pe toate părţile, punându-i întrebări despre cum se simte, ce-l doare şi aşa mai departe. Îl dureau toate acum, că adrenalina nu-şi mai făcea efectul, şi observă că gamba stângă sângera şi ea. Îl nimerise un ciob de sticlă, rapid extras de medic, care se grăbi să-i trateze rana, atât cât îi permitea zborul.

Peste douăzeci de minute elicopterul ajunse deasupra unui castel – unul dintre multele aflate la nord de Paris, construite cu un secol şi puţin înainte, şi ateriză într-un final pe gazonul din spate. Miliardarul primi o doză de analgezic, dar şi ceva care-l făcu să-şi piardă treptat cunoştinţa şi să cadă într-un somn adânc.

„Ce naiba, Bill, iar n-ai încredere în mine?” mai apucă să gândească înainte să adoarmă. „Te-ai refugiat aici, dar nu vrei să ştie şi alţii că...”

Beznă. Şi linişte.

Invizibil

Ali Mahdi Hussein se trezi brusc speriat. Cu ochii larg deschişi, încercă să-şi dea seama, în întunericul perfect din jur, dacă zgomotul auzit în somn fusese vis sau realitate. Inima-i bătea cu putere, iar în tăcerea profundă din pivniţa în care era închis aproape că-şi auzea sângele pulsându-i în tâmple.

Nicio lumină nu răzbătea de pe undeva, semn că holul de deasupra pivniţei, din care i se aruncau uneori mâncare şi apă, era pustiu. „Probabil că am visat”, îşi spuse Ali, şi încercă să-şi calmeze durerea de spate răsucindu-se spre stânga şi ridicându-şi puţin bazinul, cât să nu facă zgomot cu lanţurile. Orice era dispus să îndure, dar nu să înceapă bruta de Constantakis să sforăie lângă el. Aşa cum dormea acum, undeva la un metru distanţă, era perfect.

Închise ochii din nou, dar după doar câteva secunde zgomotul se auzi iar – o bufnitură surdă, înăbuşită de pereţii extrem de groşi de deasupra. De data asta simţi şi puţin nisip pe faţă, semn că era vorba, probabil, de un atac asupra clădirii în care erau ţinuţi ostatici de patru luni.

„Or fi venit în sfârşit americanii?!” se întrebă Ali, încercând să zărească şi cea mai mică fărâmă de lumină. Grecul dormea în

continuare profund lângă el, dar Ali se ridică într-o rână, cât să poată reacţiona dacă exploziile care provocau bufniturile de deasupra ar fi spart şi plafonul. Gândul ăsta îl făcu să pufnească în râs – ce-ar fi putut face, mă rog, dacă s-ar fi zbătut în lanţurile care nu-l lăsau să se mişte nici doi metri, până la hârdăul cu dejecţii? Dacă americanii ar fi trântit o bombă mai mare, ar fi murit acolo ca nişte şobolani şi el, şi grecul Constantakis.

„Oare Leila şi Sara or fi bine?"

Gândul ăsta îi dădu fiori. Separat de ele de mai bine de trei luni, Ali rezistase psihic doar gândindu-se că s-ar putea întoarce la soţia şi la fetiţa lui de un an. La urma urmei, soldaţii Califatului nu erau nişte brute nenorocite precum cei din Calea Adevărului – nu vindeau femeile drept sclave şi nici nu ucideau copiii „infidelilor". Dar exista întotdeauna riscul ca un cretin cu arma-n mână să decidă o decapitare pentru te miri ce, chiar dacă fetele lui erau mult mai valoroase în viaţă decât moarte.

La cei nouăsprezece ani ai lui, Ali era deja căsătorit de doi ani, iar soţia lui, Sara, la nici optsprezece ani îi dăruise deja o fetiţă. Se iubiseră cu toată fiinţa lor, aşa cum făceau tinerii din sudul Irakului, care rareori treceau de patruzeci de ani din cauza războiului continuu. Iar şansa de a lucra pentru americani ca să ajungă apoi în Avanpost şi să se gândească la o viaţă mai bună le permisese să spere, pentru foarte scurt timp, că vor lăsa toate astea în urmă.

Sara făcuse însă greşeala de a dori să-şi viziteze mama în Basra, fieful oamenilor Califatului, dincolo de Zona Tampon, iar Ali, după îndelungi rugăminţi, cedase. În definitiv, ăia n-aveau cum să ştie că ei lucrează de acasă pentru americani. Aşa gândiseră, dar fuseseră umflaţi direct din stradă, imediat ce se däduseră jos din autobuz. Patru luni de interogatorii nu reuşiseră să-l înfrângă, dar Sara cedase când o ameninţaseră că-i vor ucide fetiţa şi se „convertise" la forma lor penibilă de islam, deşi era la fel de atee ca el. Nu putea să o acuze, deşi în sinea lui ştia că fanaticii ăia nu i-ar fi făcut niciun rău Sarei. Miliţia care activa în Basra era, din fericire pentru ei, cea mai tolerantă cu infidelii, cum îi numeau ei pe cei care nu se alăturaseră cauzei Califatului. Un fel de evanghelişti cu arma-n mână, preferau să te spele pe creier zi de zi, alternând recompensele cu pedepsele drastice, doar pentru a te transforma într-un adept, iar nu într-un cadavru.

Califatul fusese nevoit să-şi tempereze crimele din primii ani, când liderii îşi dăduseră seama că, în ritmul în care ucideau „infideli”, vor rămâne în curând fără supuşi. Asta provocase chiar o ruptură, dementţii din Calea Adevărului, numiţi în batjocură „Adevăraţii”, continuând să masacreze pe oricine nu era de acord cu interpretarea lor asupra Coranului, dar fiind limitaţi, din fericire, la o zonă restrânsă din estul Arabiei Saudite. De aici făceau rare incursiuni spre nord, fără a ajunge însă atât de departe în Irak.

Asta nu însemna că scăpai uşor cu viaţă din mâinile Califatului, nicidecum. Atâta doar că erau mai dispuşi să negocieze pentru bani, mai importanţi deocamdată pentru ei decât numărul total de adepţi, care creştea oricum vertiginos.

Se mai auzi o bufnitură, de data asta mai tare, pereţii pivniţei resimţind unda de şoc. Zgomotul îl trezi şi pe grec, care începu să se răstească pe limba lui, nedumerit.

— Da, idiotule, nu ştii boabă de engleză şi nici n-ai fost în stare să înveţi, şuieră Ali în întuneric, ridicând apoi tonul şi explicându-i prin beznă într-o aşa-zisă greacă: Amerikani, amerikani!

Grecul începu să se roage arzător pe limba lui, iar zgomotul lanţurilor îi arătă lui Ali că începuse să-şi facă şi crucile alea care-l scoteau din minţi.

— Şşşş, potoleşte-te! îi şuieră din nou Ali, de data asta cu un ton suficient de ferm pentru ca grecul să-şi întrerupă transa religioasă.

Ali ciuli urechile, când undeva, deasupra, se auzi zgomotul făcut de o poartă de fier. Deja prin beznă începea să se vadă intermitent un fuior de lumină dinspre pivniţă, aflată deasupra lor. Uşa de fier din capătul scărilor verticale de metal se deschise în sfârşit cu zgomot şi o lumină atât de puternică inundă pivniţa, încât Ali îşi puse mâinile la ochi.

— Afară cu voi, porcilor! Afară!

Nu erau americanii la care spera Ali. Erau soldaţii Califatului, mai nervoşi decât îi văzuse vreodată, care începuseră să tragă de funia cu care erau legaţi în lanţuri. Smucit cu forţă, Ali încercă instinctiv să se opună, însă grecul gras veni peste el din spate, iar picioarele desculţe îi alunecară pe podeaua umedă şi se izbi cu capul direct de partea de jos a scărilor.

— Nu te mai zbate ca idiotul! Urcă scările sau îţi trag una-n

cap de mori aici! zbieră una dintre gorile, aşa că Ali încetă să se mai opună.

Cu o durere intensă în tâmpla dreaptă şi un fir de sânge curgându-i din arcadă, se agăţă icnind de scările metalice şi începu să urce, trăgând cu toată puterea. Corpul îi amorţise de atâta zăcut. Grecul se mişca extrem de greu, chestie care-i enervă peste măsură pe soldaţi, astfel încât, atunci când ajunseră în sfârşit sus, o ploaie de bastoane de cauciuc se abătu asupra lor.

Căzut din nou în patru labe, Ali încercă să se ridice pe picioare, când o bubuială şi mai puternică se auzi deasupra, zguduind încăperea. Nu, nu erau americanii. Erau tot soldaţii Califatului, trăgând cu tunul spre un inamic despre care nu puteau decât să speculeze cât de aproape e.

Era de mirare cum reuşiseră adepţii Califatului să înfrunte regimul din Arabia Saudită şi să găsească apoi adepţi în toate ţările arabe, mai ales după ce Coaliţia distrusese ISIS şi toate bazele clădite de nemernicii ăia cu un deceniu înainte. Dezastrul din Siria şi Iran, apoi colapsul regimurilor militare din Egipt şi Irak duseseră din nou la fanatism, aşa că tot ce izbutiseră aliaţii să construiască zece ani în zonă se prăbuşise. Al Treilea Război Mondial se purtase doar prin proxy, pe terenul Orientului Mijlociu şi în Balcani. Iar acum totul era o ruină.

Singurul lucru bun era Avanpostul, o bază militară de tip nou, care combina un oraş circular de containere, clădit de la zero în deşert pentru refugiaţi, şi o zonă-tampon uriaşă, prin care erau acceptaţi doar refugiaţii care renunţau la absolut tot, în afară de hainele de pe ei. Avanpostul reuşise să salveze peste 150 000 de oameni, iar acum se vorbea deja despre ridicarea unui al doilea, mai la nord, spre Siria, ca parte a unei noi strategii. Aceasta nu mai implica recucerirea unor oraşe şi-aşa în ruine, ci întemeierea altora, complet securizate şi controlate, în care refugiaţii erau şi constructori, şi muncitori pentru companiile vestice care sponsorizau o bună parte din treaba asta, dar şi agricultori, pentru a asigura mare parte din hrana necesară.

Comandamentul Forţelor Aliate dorea ridicarea a zece astfel de avanposturi în mai puţin de trei ani, în diverse zone fierbinţi aflate sub ameninţarea Califatului, efortul uriaş de construire fiind compensat parţial de produsele confecţionate foarte ieftin de nişte oameni care, odată intraţi în Avanpost, nu mai puteau

ieşi decât dacă erau expulzaţi.

Controversele legate de statutul de „sclavi” al refugiaţilor erau înăbuşite rapid de aparatul de propagandă. Acesta arăta condiţiile îngrozitoare în care se trăia şi mai ales în care se murea în afara Avanpostului, în zonele bântuite de Califat, de Adevăraţi şi de celelalte facţiuni tribale şi fanatice, care distrugeau ce mai rămăsese din nişte ţări altădată prospere. Prin comparaţie, Avanpostul era un paradis, nicidecum un lagăr de muncă practic gratuită, iar forma sa circulară era deja studiată de economişti ca bază pentru viitoarele oraşe „durabile”. Mai ales chinezii erau interesaţi.

Ali era acum împins, fără lanţuri, dar cu cătuşe la mâini, spre ieşirea din subsol. Afară se vedea lumină, semn că era zi, iar nu noapte, cum calculase el. Ţinut în beznă mai mult de două săptămâni din cauza lipsei de cooperare, nici nu mai reuşea să ştie când era zi şi când era noapte. Forţat să alerge pe culoar, simţi cum totul se învârteşte în jurul lui. Trase adânc aer în piept, încercând să-şi revină, dar căzu imediat ce ieşi pe uşa spre curtea interioară. I se tăiaseră pur şi simplu picioarele.

Când îşi veni în fire, câteva minute mai târziu, îşi dădu seama că avea în continuare mâinile prinse în cătuşe la spate, aruncat în genunchi în mijlocul curţii, cu grecul lângă el, în aceeaşi poziţie. Se uită spre Constantakis. Grecul asuda şi se ruga înfocat, cu ochii închişi. Se uită apoi în stânga, de unde se apropia un individ înalt şi îmbrăcat în negru, cu o cagulă pe cap. Îl trecu un fior prin tot corpul când se auzi din nou o bubuială în toată regula, ridicând praful din curtea mare, inundată de soare.

Zgomotul venea de la un tun de infanterie adus recent pe clădirea de deasupra porţii – nu-l mai văzuse până atunci, deşi era cel puţin a douăzecea oară când era târât astfel pentru o „execuţie”. Dacă la început era speriat de moarte când îl scoteau în curte, acum se obişnuise cu gândul morţii, căci atâtea execuţii false îi întăriseră moralul. Dar arabii nu păreau să înţeleagă. Singurul lucru care-l nelinişte acum era că soldaţii Califatului deveniseră extrem de nervoşi, iar călăul care se îndrepta spre ei părea foarte hotărât.

„O fi pe bune de data asta?” se întrebă Ali, închizând pentru un moment ochii doar ca apoi să-i deschidă şi să se uite în sus, spre cerul senin. „Oare americanii văd?”

Primi o lovitură direct în ceafă de la soldatul care stătea în

spatele lui. Era interzis să se uite în sus, pentru că americanii puteau detecta mai uşor faţa unui ostatic direct din satelit, ceea ce ar fi adus mari probleme teroriştilor. Aşa că Ali aruncă o privire direct în ţărână, încercând să nu-i mai provoace cu nimic pe imbecili. Durerea de cap din tâmplă îi migră spre ceafă, devenind pulsatilă.

Deodată, un glas îl scurtcircuită din cap până-n picioare. Era Leila, fetiţa lui! Plângea.

Ridică ochii şi le văzu pe Sara şi pe fiica lor aduse, alături de celelalte trei femei ostatice, din clădirea alăturată. Îi despărţiseră din prima săptămână. Femeile cedaseră mai repede, şantajate cu copiii, pe când bărbaţii se ţinuseră tari. În zadar pentru doi dintre ei, care fuseseră decapitaţi când ţările de origine refuzaseră să plătească banii de răscumpărare – un japonez şi un afacerist belgian. Soţiile lor rămăseseră până acum în viaţă, la fel şi fiica grecului care asuda disperat lângă el.

Ali simţi că înnebuneşte. Niciodată nu le mai aduseseră pe femei în curte, nici măcar când îi executaseră pe ceilalţi doi – fuseseră doar ei, bărbaţii. Ce mai voiau de la ele, că doar acceptaseră islamul, îşi puseseră burka şi făcuseră legământ de castitate? îşi întoarse privirea spre călăul aflat acum la doi paşi de el. Acesta avea o sabie lungă în mână şi era urmat de un cameraman, ceea ce-l îngrozi.

Plecă din nou ochii, cu spaimă, aşteptându-se la ce era mai rău din partea călăului, dar acesta trecu pe lângă ei fără să le arunce o privire. Cameramanul se opri însă direct în faţa lor, la patru-cinci metri, şi începu să-şi monteze tacticos camera pe un trepied. La celelalte „execuţii” îl amuzase meticulozitatea cu care individul îşi făcea treaba – doar nu vrei să ai o imagine mişcată când filmezi o decapitare, nu? S-ar putea să te critice imbecilii ăia de pe internet, că ai reflexii în lentilă şi că se vede deformat de la stabilizarea automată. De data asta nu se mai amuza, căci şi cameramanul părea mai serios şi mai grăbit decât de obicei.

„Oare se apropie americanii? Oare ăştia ne-au scos aici, în curte, ca să se asigure că nu suntem bombardaţi sau...” Nu mai apucă să-şi termine gândurile, că tunul bubui din nou, aşa că se răsuci un pic spre dreapta, cu ochii la poziţia din care se trăgea. Arabii alergau încoace şi încolo strigând ordine, ceea ce

însemna că nu trăgeau degeaba, că nu era un exerciţiu, ci aveau un inamic real pe care încercau să-l elimine acolo jos, în deşert.

Clădirile în care erau ţinuţi ostaticii aparţineau unei foste ferme de pe vremea când în Irak se mai făcea agricultură. Proprietarul gândise şi pivniţe adânci, în care să poată păstra alimentele cât mai mult, dar în care şi să se poată adăposti dacă bombele iraniene ar fi căzut în zonă în timpul războiului din secolul trecut. Situată pe un deal, cu o pădurice de pini în spate, ferma asta era locul perfect pentru ca oamenii Califatului să-şi mascheze activităţile sub forma unora agricole.

„Grăbiţi-vă, la naiba, grăbiţi-vă!” începu să se roage şi Ali, dar fără a se gândi la vreo zeitate, ci doar la americani. Doar îl asiguraseră că el şi soţia nu vor păţi absolut nimic dacă va lucra drept hacker pentru ei! Cineva îi trădase însă, iar soldaţii Califatului ştiau totul despre ei şi îi luaseră ca din oală. Treaba asta era dispus să le-o ierte la un moment dat americanilor, dar dacă cumva Leila şi Sara ar fi păţit ceva…

Călăul se opri în faţa grupului de femei, cu sabia scoasă. Ali înlemni, în timp ce grecul gras de lângă el gemea în limba lui, disperat că femeia în faţa căreia se oprise călăul ar fi putut fi fata lui. Nu-şi dădea seama exact, aşa cum erau îmbrăcate toate în văluri din cap până în picioare, dar probabil că grecul ar fi ghicit silueta ei dintr-un milion, cum o ghicise şi el pe Sara lui.

Grupul de femei fu împins de la spate să cadă în genunchi, iar călăul începu să zbiere către ele, agitând sabia din mâna dreaptă.

Ali privi disperat la cameraman, care nu părea interesat deloc de ce se întâmpla în spatele lui, ci încă potrivea tacticos camera. Califatul nu executa niciodată femei şi copii în faţa camerelor de luat vederi, pentru că îi afecta recrutările din Vest. Execuţiile nu erau filmate, dar aveau loc în faţa soţilor. Înainte de a fi ucişi şi ei.

Începu să strige la rândul lui.

— Opriţi, opriţi-vă! Nu, nu faceţi asta!! Allah e mare! Nu faceţi asta, Allah e mare!

Ali refuzase să se convertească. El era ateu, dorise să-şi păstreze acest atu pentru final, fiindcă i-ar fi fost greu să se prefacă mult timp că e convertit, dacă americanii nu veneau prea curând să-l salveze. Califatul era foarte binevoitor cu cei

care se converteau, chiar dacă la început mulţi o făceau de formă. Îi introduceau apoi într-o serie de cursuri care foloseau cele mai noi tehnici de programare mentală, bazate pe tehnologie chinezească de stimulare directă a creierului, iar rata de fanatici la mia de recruţi era uimitor de mare. Acum era timpul să-şi joace ultima carte.

— Nu face asta! îl accept pe Profet, Allah e mare, nu face asta, Allah e mare!

Doar răcnetele grecului ce-l acopereau, prinzând amândoi avânt, pe culmile disperării.

Călăul îi ignoră, în timp ce bruta din spatele lor se asigură că sunt bine legaţi cu cătuşele de stâlpii de lemn înfipţi în pământ, fără a-i mai lovi, parcă bucurându-se de urletele lor de disperare.

Femeile începură să strige şi ele, iar fata lui Ali începu să plângă. Enervat, călăul o smulse pe Leila din braţele mamei ei şi o aruncă spre soldatul din spate. Sara urlă ca o leoaică rănită, iar Ali, de la treizeci de metri, strigă şi el din toate puterile.

Tunul mai bubui o dată, moment în care călăul îşi puse sabia la loc, dându-i un licăr de speranţă lui Ali, care tăcu un moment. Arabii de lângă poartă, aflată foarte aproape de tun, se agitară brusc, iar unul o deschise urlând ceva în arabă, apoi căzu secerat, pe spate, cu un glonţ în cap. Ceilalţi începură să tragă cu mitralierele şi închiseră rapid poarta, cu zgomot.

„Lunetişti? Dar de ce nu trag ăştia tot timpul cu mitralierele? În ce naiba trag?” se întrebă Ali, încă sperând că un potenţial atac american asupra bazei îi va salva fiica şi soţia. Mai verifică încă o dată soliditatea cătuşelor de la mâini – erau prinse puternic de lanţul prins de stâlpul de lemn, n-avea nicio şansă să se elibereze.

Nu apucă să-şi termine gândul, când călăul, din ce în ce mai nervos din cauza haosului de deasupra lui, scoase pistolul şi-l îndreptă spre capul fetei. Grecul urlă, îngrozit de ţipetele fiicei lui. Se auzi o pocnitură, iar fata căzu într-o parte, aşa cum stătea în genunchi. Călăul făcu un pas în lateral, către celelalte două femei, în timp ce urletul grecului se transforma halucinant, cu două octave mai sus. Se sufocă, cu mâinile trase la spate de lanţul prins de stâlpul de lemn, opintindu-se, fără nicio şansă să ajungă la fata lui. Ali zbiera şi el, îngrozit, dar următoarele două pocnituri nu-i mai lăsară niciun fel de speranţă. Grecul leşină.

O clipă, timpul se opri în loc. Nu-i venea să creadă că se întâmplă. Unde erau americanii?! Unde erau cei care aduseseră rahatul ăsta aici, ei şi aliaţii lor saudiţi? Unde erau salvatorii promişi? Unde erau cei pe care-i ajutase să spargă trei cuiburi de califi şi să omoare în faşă două atentate? Unde…

Toate gândurile i se îndreptară spre Sara, cea pe care o iubea din toată fiinţa lui. Nu îi vedea faţa ascunsă sub vălul albastru-deschis care îi acoperea tot corpul, dar îi vedea zbaterea, Sara fiind întoarsă nu spre călăul ei, ci spre copilul dus de unul dintre soldaţi spre clădirea de vizavi. Plânsetele Leilei erau acum înăbuşite de soldat, în timp ce Ali îşi repeta cu voce tare, ca o mantră, cu ochii larg deschişi – Nu, nu, nu, NU, NU, NU, NU, NU, NU!!!

Pocnitura care urmă îl înnebuni complet. Sara căzu moale într-o parte, cu mâinile şi corpul întinse spre fetiţa ei. Urletul lui ar fi putut rupe clădirile în două, dar Ali brusc rămase fără putere şi leşină cu capul în piept, la fel cum păţise grecul. În curtea prăfuită şi fierbinte se făcu linişte un timp, doar strigătele tot mai nervoase ale soldaţilor de pe flancul drept arătau că inamicul nu fusese încă distrus.

Îi văzu chipul. Îi zâmbea cu toată fiinţa ei. Era fericită, căci tocmai aflase că va fi mămică, iar pentru o fată simplă din Basra asta era tot ce-şi putea dori. El fusese luat pe nepregătite, abia dacă reuşeau să se ajungă cu banii, dar bucuria de a fi părinte îl cuprinsese treptat, pe măsură ce zilele treceau şi vedea frumuseţea Sarei. Îi văzu apoi silueta, aşa cum stătea cu Leila în braţe, alăptând-o, în faţa terasei lor însorite din Zubayr. O perdea albă flutura, iar ei doi, unul lângă altul, în camera răcoroasă, se bucurau de fetiţa lor care gângurea. Era atâta fericire în scena aceea, încât simţea că pluteşte. Totul avea să fie bine, aveau toată viaţa înainte, iar dacă reuşeau să ajungă la Avanpost…

Simţi o durere cruntă în omoplaţi, apoi ceva ud şi foarte rece învăluindu-l. Ali îşi reveni, ca prin vis. Nu mai era în camera lor răcoroasă din Zubayr, era doar el, în genunchi, în propria-i urină, în ţărâna încinsă din curtea fermei în care viaţa lui tocmai fusese distrusă. Soldatul care-l păzea îi turnase în cap o găleată de apă rece, de fântână, iar omoplaţii îl dureau fiindcă se smucise cu o forţă supraomenească, încercând să ajungă la Sara, astfel încât îşi scosese stâlpul din pământ şi acesta îl

lovise direct în spate, făcându-l KO.

Acum totul era la locul lui, iar călăul, cu sabia trasă, îi privea cu dezgust prin deschizătura cagulei. Cameramanul îi filmase în tot acest timp, expresiile de groază de pe feţele lor, în timp ce le erau masacrate familiile, fiind mult mai valoroase decât imaginile cu femei împuşcate – aveau un efect demenţial pe internet, acolo unde cei care îi urau pe americani – mulţi dintre ei chiar cetăţeni americani – se puteau bucura de groaza pură a infidelilor aflaţi în pragul morţii. În plus, dacă veneau Adevăraţii, aşa cum se părea, puteau dovedi cât de credincioşi sunt, într-o zonă în care loialităţile se schimbau în fiecare lună.

Califatul învăţase că mutrele posace de drogaţi aşteptându-şi moartea de pe vremea trupelor ISIS nu făceau doi bani, aşa că ridicase ştacheta ororii, nici măcar clipurile video ale Căii Adevărate nu le întreceau. Barbarii ăia arătau decapitările de femei şi de copii, chestie care îngreţoşa lumea şi scădea numărul recruţilor. Aşa, era o dovadă de civilizaţie – Califatul nu mai decapita femei, le convertea sau le împuşca, iar copiii erau daţi spre adopţie, dacă aveau mai puţin de zece ani. Dacă erau mai mari, fetele supravieţuiau pentru o viaţă de sclavie cumplită, dar băieţii erau şi ei împuşcaţi alături de taţii lor. Doar moartea acestora era filmată de Califat, pentru că avea impact mare într-o societate islamică preponderent masculină. Şi cum majoritatea ostaticilor erau oricum musulmani „infideli”…

Ali îşi reveni complet şi-şi întoarse ochii plini de ură spre călău. Acesta, după ce se asigurase că şi grecul s-a trezit, îşi flutură sabia ca de încălzire şi se apropie de ei. Ali începu să-l blesteme.

— Mă piş pe profetul tău şi pe Allahul tău şi pe mormanul ăla de căcat care e credinţa ta de imbecil! O să mori călcat în picioare de nişte viermi de Adevăraţi, toate în numele zeului tău închipuit!

Nu mai apucă să-şi continue blestemele, pentru că primi o lovitură puternică în ceafă de la soldatul din spate.

Tunul mai bubui o dată.

Călăul dădu din mână dezgustat spre soldat, ordonându-i să se dea la o parte. Cameramanul gesticula nervos – trebuia să taie izbucnirea lui Ali la montaj, nu putea accepta insultele astea, îi stricau tot filmul. Călăul îl înconjură pe Ali, în trecere lovindu-l cu dosul palmei peste faţă ca să-şi revină cât de cât.

Când îl văzu că şi-a recăpătat cunoştinţa, se înfipse bine pe picioare şi, privind direct spre cameră, din spatele celor doi ostatici, începu să declame:

— Aceşti infideli au plătit cu viaţa familiilor lor necredinţa şi trădarea. Nimeni nu-l poate trăda pe Profet, pacea fie asupra sa, iar familia lui să trăiască. Nimeni nu poate lucra cu cruciaţii americani care ne ucid zilnic femeile şi copiii şi să-şi vadă familia trăind. Doar cei care îşi reneagă căile şi aleg calea Profetului vor trăi, ceilalţi vor pieri ca aceşti câini imperialişti. În numele Califatului, îi condamn la moarte pe aceşti doi necredincioşi!

Ali deja îşi depăşise furia. Tot ce-şi mai dorea acum era să moară, să fie alături de Sara în mormânt, să scape de toată această viaţă oribilă care nu-i oferise nimic bun. Izbucni brusc într-un hohot de râs la ideea că toată fanfaronada cretinului cu sabie de lângă el nu valora doi bani – în nici cincizeci de ani, cine-şi va mai aduce aminte de vreunul dintre ei? Hohotul de râs îl descumpăni puţin pe călău şi, cum acesta ezita, Ali râdea tot mai tare, cu capul dat pe spate, spre cer. Gândul lui era la Leila, cea care avea să trăiască. Nu ştia cum, nu ştia unde, dar măcar ceva din el şi din Sara avea să supravieţuiască undeva în lumea asta, ceea ce îl făcea să râdă şi mai tare, ca un nebun, ca un maniac.

Urletul de spaimă al grecului îi acoperi hohotul, dar se opri brusc când sabia îi zbură pur şi simplu capul de pe umeri, călăul alegând să-l decapiteze primul, cu furie. Corpul grecului căzu puţin în faţă, spânzurat în continuare de lanţurile cu care îi erau legate mâinile.

Ali parcă era pe altă lume, râzând din ce în ce mai tare, spre disperarea cameramanului, care rata astfel ceea ce până atunci fusese o filmare excepţională. Călăul se înfipse mai bine pe picioare, deja nervos, ridică sabia, şi o îndreptă spre gâtul lui Ali.

— Cuibul, mă auzi?

— Te aud perfect! Spune.

— Sunt în perimetru.

— Bun. Şarpele în Nisip continuă. Poţi muşca oricând vrei.

— Recepţionat. Cobra Unu terminat.

Adam Andrews se ghemui lângă zidul fermei, în partea cea mai însorită. Îi era cald ca naiba în costumul care-l făcea

invizibil, dar bloca ieşirea căldurii prin orice altă cale decât tălpile picioarelor. Alea erau reci ca gheaţa, dar fluxul de lichid de răcire nu funcţiona cum trebuie în soarele ăla torid, aşa că Andrews era deja lac de apă. Şi nici nu-şi putea scoate casca, aşa cum îi venea s-o facă, pentru că nu era cazul să primească un glonţ în cap tocmai acum, când ajunsese lângă obiectiv.

Se uită în sus, de unde imbecilii tot trăgeau cu tunul în dronele terestre aflate la patru kilometri depărtare, care-i făceau să creadă că vine spre ei un convoi de camioane militare. Intelul îi păcălise cu o zi înainte pe soldaţii Califatului că vor fi atacaţi de un grup de Adevăraţi, ca să nu cumva să aştepte ce venea de fapt spre ei. Adică doar Andrews, în costumul care-i asigura invizibilitatea doar ziua în amiaza mare (noaptea, când era răcoare, putea fi detectat mai uşor în infraroşu) şi care-l încălzea îngrozitor.

Intrarea era doar puţin mai la dreapta, dar era nevoie de răbdare până o deschidea naibii careva; altfel, nu putea intra. Deocamdată profită de bubuiala tunului de deasupra şi se apropie de poartă, până când ajunse chiar în dreptul ei. Acum trebuia doar să aştepte. Cât? Cât era nevoie, dar nu până la lăsarea serii, care din fericire era încă departe.

— Cobra Unu aici. Cuibul, recepţie!

— Cuibul aici. Te aud.

— Dă-mi, te rog, conexiune directă la satelit pentru a-mi stabili calea de acces.

— Imediat.

În mod normal, Andrews n-ar fi avut nevoie să ceară verbal datele de satelit, dar cum Califatul folosea uneori şi interceptoare de date ruseşti, ar fi putut detecta schimbul de informaţii dintre ei. De-aia şi foloseau bunele şi vechile staţii radio criptate, combinate cu o avalanşă de conversaţii-momeală pe toate canalele posibile. Era clar însă că oamenii care trăgeau ca idioţii în nişte drone nu erau chiar cei mai străluciţi soldaţi ai Califatului, aşa că Andrews putea beneficia de comunicaţiile prin intermediul interfeţei din casca lui. Aceasta se lumină pe dinăuntru, iar Andrews putea vedea acum pe Head-up Display tot ce avea nevoie.

Pentru început, rulă încă o dată datele misiunii ca să-i fie cât mai clare. Pe căldura aia, chiar avea nevoie. Pe ecranul de pe cască îi apăru briefingul din dimineaţa aia, cu vocea şefului său

Bradley în fundal.

„Ţinta noastră e Ali Mahdi Hussein, hacker irakian răpit împreună cu soţia şi copilul de Califat pentru că lucra pentru noi. Omul a fost antrenat cu Forţa Expediţionară încă din primele zile ale stabilirii Avanpostului lângă Basra, a trecut 100 la sută din testele de loialitate şi a absolvit cursurile antitero împreună cu trupele SEAL asociate Forţei Expediţionare. E specializat în hacking, dar are şi cunoştinţe de supravieţuire şi manipulare mentală, reuşind să se dea drept recrutor pentru Califat şi să dezmembreze astfel mai multe reţele de recrutare. Din acest motiv, sperăm că a rezistat în cele patru luni de când a fost răpit. Avem indicaţii clare că se află aici, într-una dintre clădirile unei foste ferme părăsite. Misiunea principală este să-l recuperăm în viaţă. Misiunea secundară este să-i recuperăm familia. Suplimentar, dacă situaţia permite, putem neutraliza complet acest cuib al Califatului şi salva ceilalţi ostatici. Sub nicio formă nu se va pune în pericol misiunea principală din considerente care ţin de misiunile secundare. După retragerea ostaticilor sau dacă aceasta eşuează, întreaga bază va fi distrusă cu rachete.”

Andrews vedea clar imaginile cu Ali, cât şi ale soţiei sale. Apoi se apucă să rotească randarea 3D a fermei, pentru ultima dată. Înregistrarea continua.

„Informaţiile noastre arată că Ali e ţinut într-o pivniţă de sub clădirea din sudul fermei. Am numărat nu mai puţin de 14 soldaţi ai Califatului, care se prefac că sunt fermieri. Mai sunt şi alţi ostatici la fermă, trei femei şi încă un bărbat. Doi bărbaţi au fost deja executaţi, iar sursa noastră ne dă de înţeles că fanaticii vor trece la acţiune în curând şi în privinţa lui Ali şi a familiei sale. Intrarea cea mai simplă se face…”

Andrews fu nevoit să întrerupă înregistrarea din cască, pentru că Bradley avea ceva urgent de comunicat.

— Cobra Unu, recepţie!

— Spune! Te ascult!

— Avem mişcare în curte! Tocmai au fost scoşi doi bărbaţi din clădirea unde se afla Ali. Unul este târât, inconştient, celălalt pare nevătămat.

— Îi putem identifica?

— Imediat.

Andrews profită de pauză pentru a face zoom în HUD-ul său

asupra curţii fermei, astfel încât să-şi gândească o cale de intrare şi de acţiune. Avea live acum şi feedul satelitului din partea Comandamentului, iar casca, conectată inclusiv la nanodronele de pe teren, îi permitea să vadă şi să audă atât ce se întâmpla în curte, cât şi pe o rază de doi kilometri împrejurul său – de la norii care se deplasau deasupra la bâzâitul transformatoarelor de curent dintr-un colţ al fermei.

Bărbatul târât şi celălalt ostatic erau acum legaţi de doi dintre stâlpii de execuţie, care mai fuseseră folosiţi în urmă cu câteva zile pentru ceilalţi doi ostatici. Atunci nu interveniseră, deşi Reginsky fusese exact în acelaşi loc în care se afla şi Andrews acum, pentru că abia efectuau recunoaşterea şi nu ştiau cine mai e acolo şi mai ales unde. În plus, victimele celelalte nu contau câtuşi de puţin, fiind nişte nefericiţi căzuţi degeaba în plasa Califatului, în timp ce Ali era un tip valoros, care-i ajutase să facă mari daune Califatului, în special datorită abilităţii lui de a intra nu doar în reţelele mobile ale acestuia, ci mai ales în mintea soldaţilor, pe care-i ademenea cu uşurinţă în capcanele întinse de americani. Reginsky reuşise să detecteze prin curte urme din ADN-ul lui Ali, fapt care-l plasa în mod clar în clădirea din care fuseseră scoşi ceilalţi ostatici.

Brusc, bărbatul care fusese târât îşi veni în simţiri. Apoi privi în sus, suficient de mult pentru ca programul de identificare a feţelor să intre automat în funcţie.

— Cobra Unu, recepţie.

— Da, Cuibule, recepţionat. Spune.

— Avem 90% identificare facială, el e. Ai liber la intervenţie.

Andrews dădu să se ridice, când observă în HUD şi continuarea scenei, cu femeile care erau scoase în curte. Şi călăul care apăruse cu cameramanul, din direcţia opusă.

„Ce căcat?!“

— Cuibule, recepţie.

— Da, am văzut şi noi. Rulăm acum o simulare rapidă. Pregăteşte-te să intri.

Simularea nu dură niciun minut, timp în care Andrews ajunse chiar în faţa porţii de intrare în fermă, ocolind cu grijă capcanele explozive improvizate de Califat, pe care casca sa le detecta în timp real.

— Cobra Unu, recepţie.

— Cobra Unu, ascult.

— Avem 68 la sută probabilitate să fie o execuţie reală, n-au mai scos femei până acum în ferma asta, dar de cele mai multe ori, când le scot în alte locuri, se lasă cu sânge. Probabil că vor să se pună bine cu Adevăraţii despre care cred că vin spre ei, în cazul în care ar fi atacaţi şi cuceriţi.

— Ah, ce mizerie!

— E timpul pentru Planul B. Ai undă verde.

— Recepţionat, băga-mi-aş!

Andrews mai scăpă o înjurătură. Încă de când discutaseră planul de acţiune fusese de părere că simularea unui atac al Adevăraţilor ar putea pune în pericol viaţa ostaticilor. În celelalte cazuri în care Adevăraţii atacaseră baze ale Califatului, soldaţii care cruţaseră viaţa ostaticilor fuseseră ucişi în cel mai crunt mod. Astfel încât acum, în două cazuri, preferaseră să îi ucidă ei înşişi pe ostatici, filmând execuţiile, pentru a fi lăsaţi în viaţă de Adevăraţi în cazul în care erau învinşi.

Totuşi, pentru că în alte cazuri aceştia doar scoseseră ostaticii la lumină din ascunzători şi îi evacuaseră complet din bază, americanii speraseră că vor face la fel şi acum, pentru a intercepta convoiul la ieşire. Din păcate, lucrurile parcă o luau razna.

„Mi-a trebuit mie să las elicopterele de atac şi să mă bag la munca. De jos! Mă jur că, dacă scap viu, plec naibii din Marină, băga-mi-aş picioarele! Nu puteam să rămân pilot sau să mă fac dracului astronaut?!” înjură el, adunându-şi tot curajul de care avea nevoie.

Andrews lovi cu toate puterile în poarta blindată de intrare în fermă, apoi se dădu la o parte. Se deschise un vizor din care ieşi o dronă minusculă, care începu a se roti deasupra sa. Poarta avea camere video şi în infraroşu, dar drona putea detecta mai bine diferenţele de temperatură. O fi fost Califatul bazat pe soldaţi cretini, dar era dotat cu tot ce trebuia în materie de tehnologie. Drona folosită era însă, din fericire, americană, din stocurile furate de la regimul saudit, aşa încât costumul lui Andrews o neutraliză, trimiţându-i imaginea unui copil mic şi necăjit în locul lui. Era valabil şi pentru camerele video şi mare parte din echipamentele de înaltă tehnologie, astfel că, de cele mai multe ori, teroriştii nici nu ştiau ce-i lovise.

Soldaţii din spatele porţii îşi pierdură răbdarea, aşa că unul dintre ei deschise poarta, păşind afară cu mitraliera în poziţie de

tragere, pentru a verifica ce-i cu copilul din faţa porţii. Andrews, aflat la doar doi metri de el, invizibil, profită de ocazie şi-i livră un glonţ direct în cap, folosind pistolul electromagnetic complet silenţios şi la fel de invizibil, acoperit cu acelaşi material ca şi combinezonul şi restul armelor sale. Se strecură imediat pe lângă picioarele soldatului care tocmai cădea pe spate, în timp ce ceilalţi fanatici se precipitară să tragă prin poartă înainte să o închidă. Prea târziu. Andrews deja intrase în curte şi se lipise de unul dintre stâlpii din dreapta porţii, încercând să se ascundă pe cât posibil, până când sistemul automat de camuflare se adapta prafului strâns pe combinezon în timpul manevrei de intrare.

Acolo nu mai era vorba despre camere în infraroşu, ci despre simpla privire umană. Din fericire, colegii din Comandament simulau un atac de lunetişti, aşa că arabii urlau deja între ei „Lunetişti, lunetişti!”, fapt tradus instantaneu în casca lui Andrews, în engleză. Nimeni nu-şi dăduse seama că aveau un Invizibil printre ei. De fapt, nici n-aveau cum, pentru că Invizibilii erau în acţiune abia de trei ani, iar toate misiunile lor de până acum fuseseră nişte reuşite, care nu lăsaseră martori în viaţă.

Din păcate, bucuria lui Andrews durǎ extrem de puţin, pentru că scena care urmă îl ţintui locului. Călăul tocmai smulsese din braţele unei femei o fetiţă, cel mai probabil fata lui Ali, ţinta sa.

Andrews simţi imboldul să intervină imediat, dar şi-l reprimă şi rulă rapid un scenariu de atac în cască. În afară de călău şi de cameramanul aflat la câţiva metri în spate, mai existau şi soldatul înarmat din spatele ostaticilor bărbaţi, soldatul de lângă femei, cei trei imbecili de la poartă, pe lângă care trecuse, precum şi cei doi imbecili de lângă tunul de deasupra. Toţi, înarmaţi. Asta însemna că mai erau cel puţin încă patru terorişti în clădiri, unul dintre cei paisprezece fiind deja ucis. Dacă acţiona acum, se dădea de gol prea devreme şi ar fi fost morţi cu toţii. Decizii, decizii…

Prima pocnitură de pistol îl forţă pe Andrews să se deplaseze înainte de a fi sigur că este 100 la sută invizibil, indiferent de mediul pe lângă care trecea. Pentru a funcţiona corect, costumul său scana împrejurimile, iar un software extrem de puternic recrea toate imaginile posibile, din toate unghiurile din care putea fi văzut de observatorii aflaţi deja în scenă. Vreo trei sute de computere erau inserate în combinezon, cu o capacitate de procesare echivalentă cu cea a o sută de creiere umane, iar

pelicula de pe suprafaţa costumului reuşea să reproducă aceste imagini extrem de rapid şi de natural.

Pentru observatorii deja luaţi în calcul, el urma să fie complet invizibil. Pentru alţii aflaţi în alte unghiuri, nedetectaţi de costum sau de satelitul de deasupra, era mai complicat. O fracţiune de secundă ei ar fi văzut ceva care arăta ca o fantomă, suficient de mult timp pentru a le atrage atenţia. Iar asta n-ar fi fost deloc bine.

Îşi îndreptă pistolul spre călău, când costumul său detectă apariţia altor doi terorişti în uşa clădirii din care fusese scos Ali. Andrews îngheţă pe loc cu mâna întinsă, pentru a-i permite costumului să calculeze mai rapid imaginile pe care trebuia să le difuzeze spre aceştia astfel încât să fie invizibil. Din fericire, soldaţii discutau între ei când apăruseră în cadrul uşii, astfel încât, atunci când îşi ridicară ochii spre femeile care tocmai erau executate, Andrews dispăruse deja complet şi pentru ei.

Întârzierea era însă suficientă pentru călăul care îşi descărca alte două gloanţe în capetele femeilor de lângă soţia lui Ali, fără ca Andrews să poată interveni. Totul se transforma într-o baie de sânge. Andrews strânse din dinţi, scoase al doilea pistol şi rulă febril un nou scenariu de atac, dar primi iar avertismentul roşu: cu 38 la sută şanse de reuşită, misiunea principală ar fi dat greş.

„La dracu'!“, şopti Andrews pentru el însuşi. „sS înceapă dansul!” Şi se pregăti să-l împuşte pe călău, apoi să se răsucească rapid spre cei trei soldaţi de la poartă, gândindu-se că îi va împuşca pe cei doi de lângă tun şi va fugi el cumva spre Ali, înainte ca gloanţele trase de ceilalţi doi soldaţi de vizavi să îl atingă sau ca soldatul din spatele ostaticilor să-i împuşte. Scenariul i se desfăşura deja cu încetinitorul în minte, degetul începuse deja să apese pe trăgaci, când simţi brusc un val de răceală în creier, care-l blocă pur şi simplu, şi îi anulă toată adrenalina.

„MISIUNEA PRINCIPALĂ ARE PRIORITATE” îi sună în creier, iar Andrews îşi pierdu imediat motivaţia de a o mai salva pe soţia lui Ali – nu pentru că nu ar fi vrut, ci pentru că Bradley, aflat în Cuib, tocmai folosise o altă facilitate a căştii combinezonului lui Andrews, funcţia de condiţionare mentală imediată – primitivă, ce-i drept, dar eficace. În loc să se mai piardă timp cu decizii morale, casca neutraliza zonele din creier responsabile pentru

astfel de subtilităţi şi activa puternic zona care ducea la obedienţă. Orice ordin dat era ascultat imediat fără discuţii şi mai ales fără ca subiectul să simtă apoi remuşcările cu care se confruntau în general soldaţii.

Soţia lui Ali căzu împuşcată, dar Andrews se concentră la misiunea sa principală. Era tot el, cu toate funcţiile normale, doar că scăpase instantaneu de dilemele morale care-l puteau împiedica să-şi îndeplinească misiunea. Iar acum casca îi arăta un scenariu cu 76 la sută şanse de reuşită, căci tocmai îi detectase şi pe ceilalţi soldaţi care lipseau la numărătoare – ieşiseră din clădirea dinspre vest a fermei, intrigaţi probabil de împuşcăturile din curte.

Ali urla îngrozitor, dar leşină când stâlpul care-i ţinea mâinile la spate ieşi din pământ, lovindu-l în spate. Andrews se deplasă lent spre el şi spre ostaticul grec şi se poziţionă chiar în spatele soldatului care îi păzea. Călăul îl urmă aproape pe acelaşi traseu, la câteva secunde diferenţă, din ce în ce mai nervos. Doar cameramanul rânjea satisfăcut, de parcă filma ceva demn de un Oscar.

Ali, trezit cu forţa, începuse să urle în arabă ceva care probabil era extrem de insultător, pentru că-l scoase din sărite pe cameraman, iar călăul îl lovi zdravăn peste faţă. Andrews era concentrat la maximum asupra mişcărilor acestuia, ignorând traducerea livrată cu întârziere în cască.

Călăul începu să recite condamnarea la moarte printre gemetele grecului în delir, fără să ştie că Andrews ţinea deja pistolul electromagnetic spre capul lui, gata să tragă silenţios. În ultimul moment însă Andrews se răzgândi. Chiar lângă el, în spatele soldatului de lângă călău, se afla o sabie rezemată de unul dintre stâlpii de execuţie. Andrews făcu un pas în lateral, cât să o acopere cu costumul, se răsuci pe călcâie şi o luă uşor. Nimeni nu putea vedea sabia plutind deasupra solului, pentru că toată scena se întâmpla chiar în spatele călăului. Doar cameramanul îşi îţi capul de lângă aparat, dar părea mai degrabă enervat de Ali care râdea în hohote, acoperind urletele grecului.

Casca îi arăta acum că şansele de reuşită erau de 82 la sută.

Călăul ridică sabia şi-i zbură capul grecului, împroşcând cu sânge în toate părţile. Andrews se înfipse bine în spatele călăului, cu sabia în dreapta şi pistolul electromagnetic în

stânga, iar când acesta îşi ridică din nou sabia spre gâtul lui Ali, Andrews îi reteză fulgerător mâna. Sabia călăului rămase o fracţiune de secundă în aer, în timp ce braţul acestuia îşi continuă mişcarea spre capul lui Ali, reuşind doar să-l împroaşte cu sângele care-i ţâşnea din ciot.

Hohotele nebuneşti de râs ale lui Ali fură acoperite de urletul de durere al călăului care, din cauza forţei de răsucire, căzu în fund, cu mâna rămasă ţinându-şi braţul retezat şi cu ochii ieşiţi din orbite de durere, prin fanta cagulei. În aceeaşi fracţiune de secundă, Andrews îi tăie gâtul soldatului din dreapta şi apoi îi împuşcă cu pistolul ţinut cu stânga pe soldaţii care ajunseseră între timp în spatele cameramanului şi se opriseră stupefiaţi.

Aruncă imediat sabia direct în gâtul călăului, ţintuindu-l la pământ şi, scoţând celălalt pistol din combinezon, îi execută pe soldaţii care încă stăteau în cadrul uşii. Soldaţii de lângă poartă, revenindu-şi cu greu din uimire, încercară să tragă în el. Andrews sări peste călău, îl împinse cu piciorul pe Ali ca să rămână lipit de stâlpul de execuţie şi făcu un salt în lateral, trăgând ca un cowboy, cu ambele pistoale. Şansa lui era că aceste pistoale aveau proiectile de ultimă generaţie, cu un sistem de autoţintire care îi permitea să nimerească mereu în zonele vitale. O dronă aeriană americană îi spulberă pe cei doi soldaţi rămaşi sus, lângă tun, tăindu-i în două cu un railgun.

Andrews se răsuci spre ultimul soldat, cel care o ţinea pe fata lui Ali, dar acesta dispăruse în clădirea de vizavi. Din fericire, drona îl urmărea deja, aşa că se putu întoarce spre Ali, care acum hohotea între râs şi plâns, cu minţile rătăcite. Îi spulberă lanţurile cu pistolul electromagnetic, iar apoi îl ridică cu greu, aproape târându-l. Ali dădea din mâini disperat şi voia să fugă spre soţia moartă într-o baltă de sânge, apoi spre clădirea în care dispăruse Leila.

— O vom lua cu noi, Ali, o vom lua cu noi! strigă Andrews, în timp ce din locul unde intrase drona se auziră o rafală puternică de railgun, apoi o bubuitură înfundată, care sparse geamurile clădirii, spre groaza lui Ali. În aceeaşi secundă, poarta fermei zbură cât colo, iar doi SEALS intrară în fugă, unul dintre ei preluându-l cu forţa pe Ali, care acum se tânguia ca un copil, în timp ce celălalt luă o poziţie defensivă pentru apărarea ostaticului de orice alt atac.

Andrews intră în construcţia în care dispăruse soldatul cu

Leila, dar găsi drona distrusă chiar în prima încăpere. Deşi costumul lui îşi păstrase în mare parte invizibilitatea, zgomotul de cioburi de sub tălpi nu putea fi acoperit, aşa că încercă să respire normal şi să trimită o minidronă de recunoaştere, un fel de tarantulă cu picioare de cauciuc. Aceasta îi oferea un feed video şi în infraroşu din încăperile în care intra, iar ce descoperi nu îl încurajă deloc: la un etaj mai jos, soldatul se strecurase într-un tunel de evacuare şi detonase intrarea, distrugând atât drona, cât şi orice şansă de a-l urmări.

— Cobra Unu aici, Cuibule, recepţie!

— Avem pachetul în siguranţă! Cobra Unu, cum stăm cu pachetul secundar?

— Calea de acces blocată! Rog urmăriţi orice căi de evacuare pe o rază de un kilometru. Trebuie să iasă pe undeva cu fata, spuse Andrews, prea plin de adrenalină ca să respecte întocmai protocolul.

— Negativ. Retrage-te imediat de acolo, Cobra Unu, avem vizitatori, acţiunea noastră a atras atenţia!

— Dar fata?! protestă slab Andrews, profitând de faptul că a doua stimulare a zonelor sale sensibile din creier nu ar mai fi avut efectul scontat.

— Retrage-te imediat de acolo, Cobra Unu! Urmărim imediat ce putem şi pachetul secundar. E un ordin.

— Recepţionat.

Lui Andrews îi veni să scuipe, dar nu putea s-o facă în casca aia nenorocită, aşa că se retrase în curtea acum pustie şi dădu să iasă, când un zgomot îi atrase atenţia. Se întoarse spre dreapta şi-l văzu pe cameraman ascuns ca un laş după un bidon de combustibil. Păşi încet şi sigur spre acesta, luând sabia din gâtul călăului. Spre groaza cameramanului, acum venea spre el o sabie plutind deasupra pământului, picurând sânge, în timp ce o siluetă abia perceptibilă, parcă dintr-o altă dimensiune, trecea prin spatele camerei care încă înregistra.

— Mă predau, mă predau! urlă cameramanul, dar sabia se ridică şi se roti direct spre gâtul lui retezându-i-l într-o clipită.

— Ce naiba faci, Andrews?! Pleacă imediat de acolo! E un ordin, înţelegi?! urlă Bradley, enervat că nu putea să-şi mai controleze soldatul.

Stropit din cap până-n picioare de atâta sânge încât costumul nu prea mai putea să-l camufleze, Andrews aruncă sabia, se

întoarse, trecu din nou pe lângă cameră, se opri o secundă, o demontă de pe trepied, o luă cu el, apoi se îndreptă spre ieşire. În depărtare se vedea un convoi de maşini venind în mare viteză, iar HUD-ul lui îi semnaliza o iminentă lovitură aeriană directă asupra zonei, aşa că era cazul să se grăbească.

Ali şi cei doi colegi din SEAL erau deja la câteva sute de metri depărtare, iar un elicopter american tocmai ateriza lângă ei. Andrews o luă la fugă scoţându-şi casca de pe cap, nemaiputând să suporte nici căldura, nici senzaţia de sufocare. Pentru prima dată în patru ore simţi aerul fierbinte şi uscat al deşertului, pe care-l primi însă cu recunoştinţă – oricât de bine îi filtra costumul aerul de afară, oricât încerca să-i răcorească trupul, tot vântul care-i atingea tâmplele era de zece ori mai bun.

Se urcă, gâfâind, în elicopterul care ţâşni spre ceruri. Din maşinile blindate deja ajunse la fermă se trăgea în zadar spre ei.

Peste un minut, în timp ce ferma rămânea undeva jos, în dreapta, toată zona sări în aer, sub un covor de bombe cluster aruncate dintr-un avion nedetectabil, aflat, cel mai probabil, departe deasupra lor. Moartea venea repede atunci când decidea Comandamentul, fapt care-l făcea pe Andrews să se întrebe la ce bun să trimită comandanţii săi soldaţii americani să-şi pună în pericol viaţa pentru un singur om, dacă tot nu salvau nici măcar unu la sută din ostaticii Califatului. Se rugă ca fetiţa lui Ali să fi supravieţuit bombardamentului, dar deja îi era imposibil să ştie ce şanse avea. Cel mai probabil, zero.

Se uită la Ali, aflat încă la graniţa dintre nebunie şi disperare, dând din cap, pe spate, cu ochii bulbucaţi şi acoperiţi încă de sângele grecului şi al călăului. Parcă tocmai ar fi fost născut de iad, strigând spre ferma învăluită acum într-un nor gros de praf şi fum.

Ali se întoarse spre Andrews şi-l privi, la rândul lui. În ochi i se citea cea mai adâncă şi mai înverşunată ură pe care-i fusese dat s-o vadă vreodată.

Societatea

Miliardarul îşi întinse oasele. Îi vâjâia capul de la drogul care îi ieşea treptat din sânge, iar răsăritul de soare îl obliga să

mijească ochii. Avea o durere surdă în stânga, dar medicamentele i-o ţineau clar sub control.

Afară se auzea ciripit de păsărele, iar mirosul ierbii abia tunse îi gâdila nările. „Stau prea mult în oraş, fir-ar să fie!” îşi spuse, încercând să meargă spre geam fără să cadă.

Fereastra înaltă, străjuită de două perdele transparente care fluturau în briza dimineţii, dădea către o terasă scăldată de lumina unui soare abia iţit deasupra vârfurilor copacilor din fundal. Terasa, la rândul ei, se deschidea în trepte spre alte terase, la fel de mari, de-a stânga şi de-a dreapta, amenajate în stil franţuzesc, cu pietriş mult şi iarbă puţină, tufişuri tunse nefiresc de geometric şi statui vechi din piatră. În fundal, spre stânga, un parc imens, cât vedeai cu ochii. În faţă şi spre dreapta, o pădure de copaci înalţi care probabil îmbătrâniseră odată cu castelul. Nu se vedea marea, dar îi putea bănui prezenţa, nu avea cum să fie departe.

Jos, la o masă, un bătrânel citea ştirile, trecând rapid printre subiectele afişate pe masa din faţa lui, glisând cu gesturi scurte. Lângă el, într-un cărucior de invalid, stătea un ins blond, de cincizeci şi ceva de ani, care parcă simţi că e privit, aşa că se trase brusc înapoi cu spatele, fără zgomot şi dând senzaţia că pluteşte pe deasupra dalelor vechi de piatră. Miliardarul apucă să-i vadă doar creştetul, pentru că omul dispăru în clădire. Privi înapoi spre bătrânel.

„Numai Bill e în stare să citească ştirile pe masă în 2033, hă, hă… Au!” chicoti miliardarul, amuzat de apucăturile prietenului său de 77 de ani, dar înţepat brusc de durerea din coaste. În epoca în care toată lumea primea informaţiile pe lentilele digitale de contact, tabletele şi celelalte ecrane deveniseră mai degrabă inutile. Bill era însă de modă veche şi simţea că ameţeşte ori de câte ori încerca să răsfoiască fluxurile de ştiri direct pe ochi.

Miliardarul se îndreptă încet către noptieră, unde remarcă plăcut surprins că-l aştepta o cutiuţă cu nişte lentile de contact digitale noi-nouţe, printate 3D fix, după necesităţile lui, precum şi mobilul lui subţire, transparent şi indestructibil, scăpat intact din atentat. Bill era atent ca întotdeauna.

Peste câteva minute, cu lentilele puse, miliardarul cobora scările, trecând în revistă titlurile zilei. Asistentul virtual îi făcuse deja un rezumat la obiect: atentatul fusese pus pe seama celor

de la Anonymous, care încă nu-l revendicaseră, fiind îndreptat în primul rând împotriva guvernului socialist, care „trădase” cauza anarhismului global, iar abia în al doilea rând către „miliardarul verde”, miliardar care acum „se afla într-un loc sigur, starea sa de sănătate fiind bună”. Fapt confirmat de asistentul virtual printr-o verificare automată a semnelor sale vitale.

„Mă bucur că am o stare de sănătate bună, rahat”, gândi miliardarul când află şi bilanţul tragic: 14 morţi şi 18 răniţi, asta în afară de cei 3 anarhişti ucişi de forţele de poliţie şi de sutele de demonstranţi răniţi, arestaţi şi dispăruţi în haosul de la baza piramidei de sticlă şi beton.

A doua ştire a zilei venea din Irak, acolo unde îşi găsise sfârşitul miliardarul Constantakis, mare armator grec, alături de alţi câţiva ostatici, la capătul unei misiuni americane eşuate. Cele două veşti veneau, fiecare, cu câte un clip sângeros. În primul se vedea în amănunt atacul dronei din Paris, montat din filmări preluate de pe mai multe lentile digitale ale jurnaliştilor aflaţi la faţa locului, mulţi dintre ei omorâţi în timp ce filmau scena. Chiar şi execuţia ostaticilor din Irak, urmată de bombardamentul american, era disponibilă, cumva „scăpată” de cineva pe internet. La cea din urmă miliardarul nu mai vrusese să se uite.

Se hotărâse să nu-şi strice ziua. Toate astea contau prea puţin, iar faptul că Bill îşi păstrase o echipă de intervenţie în apropiere de atentatul care era să-l coste viaţa însemna că ştiuse de un potenţial atac. În marea confruntare care se pregătea, ăsta era un simplu foc de paie. Care era să-l omoare, ce-i drept, dar asta e. Poate în altă zi…

— Bună dimineaţa, Bill. Arăţi fenomenal, dragul meu!

Bill se întrerupse din „răsfoit” şi se întoarse pe scaun să se uite la el.

— Şi tu arăţi destul de viu, stimabile. Hai încoace, ia un loc.

Măsuţa era chiar în mijlocul marii terase, cu o umbrelă deschisă lângă ea, cât se poate de inutilă pentru razele soarelui de dimineaţă, care acum cădeau direct spre ei, peste vârfurile copacilor. Se anunţa un alt an cu călduri record, ca aproape fiecare dintre ultimii ani. Miliardarul se aşeză pe scaunul de lângă Bill. Nu se grăbea să deschidă gura, ci doar privea cu nesaţ priveliştea din jur.

— Francezii ştiu să trăiască, rosti într-un sfârşit.

— Mda... Ştiau, cel puţin. Dar nu uita că vorbeşti de aristocraţii care au gândit castelul ăsta. Plebea, mai puţin.
Miliardarul pufni în râs.
— Eşti bine? Ai avut mare noroc acolo, continuă Bill.
— Da, sunt bine, mi-am rezolvat şi durerea de cap – ar trebui să încerci şi tu lentilele de contact digitale, sunt o nebunie. Îţi vindecă orice nevralgie doar prin stimularea nervilor...
— Da, ştiu, i-o reteză Bill. O să-ţi spun eu la un moment dat ce-i şi cu lentilele astea digitale, dar mă tem că n-avem prea mult timp acum. O să vină poliţia franceză să-ţi pună nişte întrebări, plus nişte indivizi de la serviciile lor secrete, iar eu nu pot să fiu de faţă, deci va trebui să ne grăbim puţin. De-aia te întreb, eşti bine? Mai ales cu coastele?
— Mă dor ca naiba dacă fac mişcări bruşte, dar bănuiesc că, dacă ai tăi nu m-au legat de pat, nu e ceva chiar atât de grav...
— Da, mi-a zis doctorul că sunt fisuri pe care ţi le-a rezolvat cu Vibril, în timp ce erai adormit. Va trebui să stai liniştit o vreme, fără tenis, fără răsuciri bruşte, din astea. Ai avut mare noroc acolo, să ştii. În fine, deşi eu o să plec devreme azi, tu vei rămâne aici cât timp vrei, ca să te refaci.
— Asta ar fi o idee bună... Te ascult.
Miliardarul era numai ochi şi urechi. Venise în Franţa în primul rând pentru Bill, semnase cu francezii doar pentru că aşa îi spusese el, iar acum era cazul să nu mai piardă vremea. De unde trebuia să fi petrecut o seară întreagă împreună, acum aveau doar câteva minute – bătrânul ăsta nu stătea niciodată prea mult într-un loc!
Bill aruncă o privire în sus, spre cer, apoi se aplecă puţin şi porni un dispozitiv de lângă ei, care semăna cu un Dcube, gadgetul care-i adusese o sută de miliarde de dolari în ultimii cinci ani. Dar din Dcube nu se auzi niciun sunet, semn că sistemul multimedia şi de protecţie cu inteligenţă artificială nu fusese programat să dea drumul la muzică.
— E doar o măsură de precauţie. În loc de cântece, creează o sferă virtuală în care rămâne sunetul convorbirii noastre, fără ca alţii să o poată înregistra. În plus, bruiază optic şi audio şi sateliţii sau dronele de deasupra, aşa că ne putem bea cafeaua liniştiţi câteva minute, rosti Bill, turnând cafea în ceaşca preţiosului său oaspete, adăugându-şi apoi şi lui.
— Tot paranoic? zâmbi miliardarul, în timp ce-şi amesteca

zahărul în cafea.
— Din ce în ce mai paranoic! râse Bill. Mi-ai văzut asistentul secret, bănuiesc?
— Da, omul în căruciorul de invalizi? E prima dată când îl văd! Ţi l-ai luat recent?
— He, he! râse Bill. Nu, nicidecum. Dar, dacă tot m-ai făcut paranoic, mi-am zis să-ţi ofer o mostră de paranoia – e asistentul meu de ani buni, însă e prima dată când îl las să iasă la soare în prezenţa altcuiva. Ce zici de asta?
— De ani buni? Hă!
Miliardarul era chiar impresionat. Se ştia cu Bill de decenii, dar era prima dată când îl vedea folosind un asistent. Darămite unul într-un cărucior cu rotile.
— Chiar mă întrebam cum de nu foloseşte o proteză scheletică.
— Are mare noroc că e şi într-un cărucior de invalizi. Când l-am salvat de la moarte, acum doişpe ani, era ars tot. Dacă nu-mi trimiteam eu agenţii la timp, ori murea, ori era preluat de Guvern şi omorât într-o pivniţă. Dar mai degrabă murea… A durat ani până l-am adus chiar şi în starea asta.
— Chiar şi aşa, dacă l-ai reconstruit în mare parte, n-ar putea folosi… insistă miliardarul.
— E paralizat complet de la brâu în jos, iar efortul mental de a conduce un exoschelet e prea mare, nu merită, îl întrerupse Bill. Mai au de lucru până să le facă cum trebuie – are unul la subsol, dar nu îl foloseşte. Se descurcă aşa, e mai uşor să dirijeze mental un cărucior, sunt comenzi mult mai simple. Mă rog, e şi un pic comod, fie vorba între noi, zâmbi Bill. O să vreau să ţi-l prezint data viitoare când ne vedem, este un om esenţial pentru toate planurile noastre. O să înţelegi atunci de ce l-am ţinut secret atât. Din păcate, azi nu avem timp. Dar, revenind la ale noastre…
Pe colţul mesei apăru un mic punct albastru, iar Bill mişcă un pic din deget pentru a opri avertizarea. Poliţia mai avea cincisprezece minute până să ajungă.
— Te-am adus aici să fiu sigur că nu te-ai speriat de ce ţi s-a întâmplat acolo, continuă Bill. Altfel, ne vedeam chiar în Paris, la sediu.
Miliardarul dădu din cap că nu, nu s-a speriat deloc. Bill făcu un gest deasupra mesei, care îi afişa acum un plan de afaceri.

— Bun! Să trecem la treabă. În ciuda atentatului, documentele au fost semnate, iar guvernul francez îşi va ţine partea sa de învoială.

— Mă bucur să aud asta. Maimuţoiul ăla de ministru a mierlit-o, mi-era teamă că francezii se vor speria…

— S-au speriat, dar au nevoie de bani ca de aer. Ideea e următoarea: centrul ăsta al tău va finanţa aparent tehnologiile pentru a umple Europa de maşini electrice şi de încărcătoare rapide pentru maşini în garaje, parcări ale firmelor şi aşa mai departe. Aşa cum ai făcut acasă înainte să ţi se ia compania. Pe lângă banii tăi, voi mai atrage alte 30-40 de miliarde de dolari de la partenerii mei europeni. Vom folosi apoi acest cap de pod european pentru a prelua controlul asupra reţelei de *internet al lucrurilor* de aici. După cum ştii, europenii ne-au tăiat accesul acum vreo zece ani. Ce au dezvoltat ei, în schimb, e penibil, dar a rezistat pentru că, la vremea aia, Uniunea Europeană s-a băgat în tranşee pe chestia respectivă. Acum, că s-au certat definitiv, găsim zone în care putem intra din nou.

— 40 de miliarde pentru maşini electrice sau…? întrebă miliardarul puţin nedumerit.

— Mai precis, jumătate din sumă se va duce spre sponsorizări de maşini, pentru că aşa putem tripla efectul investiţiei noastre, iar jumătate se va duce pe preluări în zona obiectelor inteligente, ca business adiacent mobilităţii, bla bla bla din astea… Trebuie să încheiem în cel mult doi ani. E absolut urgent.

Miliardarul făcu un scurt calcul.

— Hm… înseamnă sub zece milioane de subvenţii individuale pentru electrice şi în jur de patru milioane de subvenţii individuale pentru încărcătoare, dacă vrem să funcţioneze… E cam puţin pentru un continent întreg, nu crezi?

— Nu-ţi face griji! Tu calculezi pe cinci ani, aşa eşti obişnuit. Banii ăştia vor intra în doar doi ani, cum spuneam. Numerele sunt mult mai mari aşa. În plus, e vorba de a da un imbold unei pieţe care suferă din cauza politicienilor.

— Aşa…

Miliardarul părea uşurat. Visul lui nu era doar o remorcă la ambiţiile globale ale lui Bill, iar asta era bine.

— Deci: 40 de miliarde pentru următorii doi ani. Sumele care urmează vor fi mult, mult mai mari. Cu un ordin de magnitudine

mai mari. Vor ajunge să schimbe definitiv nu doar rahaturile astea de hibride penibile cu care se plimbă europenii acum, dar mai ales să intre în casa fiecăruia. Ţinta finală, îţi spun pentru că am deplină încredere în tine, este controlul absolut al internetului lucrurilor – de la maşini la climatizarea automată din case, de la lifturi la lentilele digitale, OK? Şi trebuie s-o facem în maximum cinci ani de acum încolo.

— Cu tot cu opoziţia germanilor?

— Cu tot. Dă-i în mă-sa de germani, de belgieni, de britanici, de nordici şi de est-europeni! înainte, vorbeam cu nemţii şi se rezolva pentru toată Europa. Acuma, că e fiecare cu a lui, o să ne ocupăm pe rând de ei. Am cooptat deja pe cineva în Germania, nu o să fie o problemă. Ce facem anul ăsta cu Franţa, Spania şi Italia vom face anul viitor cu Germania şi restul ţărilor din proiectul Europa. Chiar dacă se urăsc de moarte cu francezii şi cu sudicii sau poate tocmai de aceea, şi germanii vor dori să bage botul în borcanul cu bani, stai liniştit. Iar dacă nu vor dori, îi vom convinge.

— Cam cât va costa?

— Omule, noi doi avem… cât? împreună?

Miliardarul pufni în râs.

— Nu ştiu, n-am făcut un calcul. Eu am vreo 220 de miliarde, tu ai vreo 340, după ultima numărătoare…

— Mda. Cash-ul e mult mai puţin, dar ajunge. Ei bine, Societatea are alţi câţiva membri care, adunat, mai fac tot atâţia bani. Apoi sunt şi simpatizanţii, care habar n-au cu ce ne ocupăm, dar sunt utili – mai important, împreună ne pot aduce încă un trilion de dolari. Un cash flow de vreo 200 de miliarde pe an, fără ca investiţiile noastre deja existente să aibă de suferit. Mă rog, că mi-am adus aminte, bietul Constantakis tocmai ce a ieşit din scenă…

— Am văzut. Oribil!

— Nu avea prea mulţi bani, dar ne ajuta cu relaţii pe tot flancul de sud-est. Era influent. Va trebui să căutăm pe altcineva şi să vedem mai întâi cum de l-a omorât Califatul, în loc să primească banii. Nu m-am ocupat personal, dar ştiu că negocierile erau în toi…

— E greu să negociezi cu nişte imbecili rămaşi în Evul Mediu. Plus că am impresia că trupele speciale au vrut să-l salveze, dar au dat greş. Cel puţin asta am apucat să văd cât coboram spre

tine.

— Da, l-au salvat de l-au omorât.

Bill tăcu o clipă. Cu toţi banii pe care-i avea la dispoziţie, cu toată influenţa pe care o putea exercita asupra politicienilor, tot nu reuşea să facă mare lucru în zonele scăpate de sub controlul civilizaţiei. Iar acestea erau tot mai multe în ultimul timp, chestie care îl frustra enorm.

— În fine, controlăm tot ce trebuie controlat, mai puţin Big Oil, pentru că ăia sunt de necontrolat, mai ales de când s-au băgat guvernele peste ei, reveni Bill la firul discuţiei. Dar rezolvăm şi asta. Oricum, nu e o problemă de bani, aş vrea să înţelegi.

— Încerc, dar, fără să văd întreaga imagine, e mai greu un pic, Bill…

Bill parcă se întunecă puţin la faţă. De multă vreme ar fi dorit să-i spună prietenului său care era jocul de ansamblu, cu atât mai mult cu cât acesta avea şanse mari să-l urmeze la conducerea Societăţii, dacă el şi asistentul lui ar fi păţit ceva. Însă, ca măsură de precauţie, nu putea. Nu pe deplin. Învăţase să nu mai aibă încredere în nimeni şi nu putea dezvălui întregul plan nimănui. Dar îi putea da suficiente detalii cât să-l ajute să-şi facă o idee.

— Ideea generală, prietene, e că mai avem doar câteva luni până când chinezii sigur vor putea afla secretul pe care-l ştiu doar patru oameni deocamdată, inclusiv noi doi. Ceilalţi doi… unul e în spatele zidurilor acestui castel, iar celălalt… *cealaltă* se află undeva în China, şi noi încă nu am dat de ea. Din informaţiile mele, chinezii adulmecă secretul, iar reacţiile lor sunt imprevizibile.

„Ah, deci de-aia ţi-ai ţinut secret asistentul? L-ai făcut părtaş?” se întrebă miliardarul. Dar alese să-l întrebe altceva pe Bill.

— Vrei să zici că s-ar putea să anunţe toată lumea?

— Vreau să zic că sunt imprevizibili. Habar n-am ce-o să facă. E important ca, dacă o să facă publică treaba despre chestia aia care vine din spaţiu, să putem controla situaţia. Am promisiunea că vom avea la degetul mic primul oficial chinez cât de curând, dar ştii cum e cu chinezii… Mai ales după haosul de la ei din ţară.

— Da, nu-mi povesti! Ai idee cât de scump e litiul acum? replică miliardarul. Nici rechinii ăia rămaşi la Tesla nu-şi mai

permit, iar bateriile lichide au fost o dezamăgire.

— Omule, iar mă iei cu maşinile! râse Bill.

— Da, scuză-mă. Cred că am făcut o obsesie. Dar sunt importante – dacă nu rezolvăm mai întâi problema cu transportul, degeaba vrem alte chestii de la chinezi şi alţii. Şi până vine chestia aia din spaţiu mai e.

— Nu ştim cum vor reacţiona nici ai noştri, nici ei, nici restul, continuă Bill, încercând să treacă peste obsesiile miliardarului. Dacă se creează o panică globală, se va duce totul de râpă. Ce dracu', doar nu vrem să retrăim ce-a fost acum cinşpe ani?! Sau dimpotrivă… naiba ştie. Ideea e că nu vom mai putea controla nimic.

— Oare nu avem şi acum doar impresia că deţinem controlul?

Miliardarul încă suspina după deceniul pe care-l pierduse în lupte legale pentru a-şi recupera compania de suflet şi pentru care nici toţi banii din lume nu fuseseră de ajuns.

— Încearcă să priveşti mai în ansamblu. Tu eşti supărat că ai pierdut o mulţime de ani, că ţi s-a luat compania şi că au făcut-o praf, că n-ai mai trimis tu însuţi oameni pe Marte şi pe Lună, că ăştia care fac maşini hibride folosesc de fapt tehnologie petrolieră, că se toacă miliarde de dolari pe păstrarea statu-quo-ului şi aşa mai departe. Dar adevărul e că, în cincisprezece ani, nici nu ar trebui să mai folosim maşinile, înţelegi?

— Chinezii promit de multă vreme, dar…

— Lasă chinezii! Lasă Oraşul de Vis! Ăla e doar prima salvă de tun. O să revin la el imediat. Apropo, cât va costa ăla, douăzeci, treizeci de miliarde? Ţi-am spus de suma pe care o vom putea gestiona, da? Ia imaginează-ţi că, în mai puţin de cinci ani, apar zece oraşe de un milion de oameni fiecare, care nu mai au nevoie nici de maşini, nici de altceva! Oraşe autosuficiente, consumatoare de CO_2, să fie ecologiştii fericiţi… şi cu tine alături de ei, evident! rânji Bill.

Miliardarul începea să întrevadă imaginea de ansamblu. Bill continuă:

— Deci chinezii sunt doar prima verigă. Leagă această verigă de asaltul nostru asupra pieţei europene şi vei avea două continente pe care le vom putea controla pe trei niveluri: al transportului, al internetului lucrurilor şi cel al oraşelor. Abia atunci vom începe să schimbăm lumea cu adevărat. Abia atunci o vom putea pregăti pentru ce vine.

Miliardarul clipi spre Bill, puţin nedumerit.

— Prin control înţelegi…

— Prin control înţeleg exact asta: că începem cu un cap de pod solid în fiecare dintre aceste trei niveluri. Într-un deceniu ajungem să deţinem suficient de mult pentru a putea dicta mersul lucrurilor. Şi vreau să facem asta pentru că am dat greş cu politicienii, aşa cum ne-am chinuit până acum. Ăştia se tot schimbă, sunt din ce în ce mai greu de mituit, iar ONG-urile nu fac mare brânză. Aşa că ne-a rămas doar abordarea strict capitalistă.

— Crezi că putem?

Bill pufni, nemulţumit de prietenul său.

— Dacă putem? E absolut *necesar,* omule, şi sper să fii perfect convins de rolul tău. Încearcă să înţelegi că nu este vorba doar despre ecologie, ci despre a schimba profund societatea umană. Despre a reuşi odată şi odată tranziţia de la capitalism la ceea ce chinezii numesc meritocraţie, europenii, utopie, iar eu… pur şi simplu umanism. Fresco, în caz că ai auzit de el, o numea economie bazată pe resurse. Sunt tot felul de nume date singurei societăţi capabile să se dezvolte durabil.

— Sună aproape marxist, dragul meu, se amuză miliardarul.

— Rahat! Sună pentru că îmi permit, ce dracu'! râse Bill. Cel mai bogat capitalist din lume e marxist, desigur!

Bill sorbi din ceaşca de cafea, mai mult pentru a-şi umezi buzele.

— Marxismul a dat greş, continuă Bill, pentru că ăia care au administrat societatea erau nişte imbecili. Mai mult, nu urmăreau decât tot ce au urmărit politicienii în toată istoria lor: putere şi bani. În plus, societatea era nivelată în mod absurd – doctorul era egal cu măturătoarea de pe stradă, arhitectul, cu agricultorul… Egal în mintea lor, căci în fapt asta nu s-a întâmplat niciodată.

Miliardarul dădu din cap în semn de aprobare. Bill continuă.

— Sistemul pe care trebuie să-l facem nu e bazat pe bani, nici pe politică şi are balanţa de putere gestionată de inteligenţa artificială care alocă resurse în funcţie de necesităţi…

— Mi-ai mai spus, îi răspunse miliardarul.

— Ce nu ştii e că am reuşit să avem în sfârşit o versiune de AI suficient de dezvoltată ca să gestioneze cum trebuie treburile unui oraş de un milion de oameni – să dea în sfârşit fiecăruia ce

are cu adevărat nevoie. Da, nu marxist, ci în felul secolului XXI – bazat pe comunicarea directă a individului cu sistemul automatizat, fără corupţie, fără risipă, fără ca unu la sută din locuitori să fie putred de bogat, iar ceilalţi, săraci lipiţi.

— Cu toate astea, un simplu software nu e de ajuns, ştii prea bine. Poate fi manipulat foarte uşor. Chiar vrei să dai atâta putere inteligenţei artificiale? Ştii foarte bine ce părere am eu aici…

— Da, ştiu. Poate o să ţi-o schimbi.

— Mă rog. Dar dacă eu am nevoie urgent de caviar, ce, o să-mi distribuie caviar? Chiar nu poţi face faţă unor resurse limitate cu un simplu program, fie el şi unul inteligent, nu?

— Ai dreptate. De aici şi nevoia de a controla cele trei niveluri. Apoi, pentru a reuşi trebuie să găsim oamenii-cheie care să urmărească deja, poate fără să-şi dea seama, să schimbe societatea. Nu nişte imbecili lacomi. Unii care conştientizează că avem resurse limitate şi le apreciază la adevărata valoare. Trebuie să-i atragem de partea noastră, să le dăm imboldul financiar de care au nevoie, apoi să reuşim să atragem prin intermediul lor resursele uriaşe necesare pentru a crea sistemul ăsta nou, în primul rând resursele umane, în oraşele de tip nou, înţelegi? Dar am impresia că deja ţi-am zis prea mult dintr-odată.

Miliardarul era puţin luat prin surprindere. Fusese întotdeauna foarte atent la tot ce avea legătură cu deplasarea a milioane de oameni, fusese unul dintre investitorii din spatele expansiunii în spaţiu, era preocupat de emisiile de CO_2 şi de apariţia inteligenţei artificiale, se considera parte integrantă din elita lumii, dar nu era singurul şi, în niciun caz, primul sau cel mai important. Era doar unul dintre pionierii maşinilor electrice, ai rachetelor şi ai produselor eco, făcuse bani frumoşi atunci când acestea începuseră să aducă profit, fusese dat afară din propria companie când lucrurile o luaseră razna din cauza guvernelor cumpărate de petrolişti, apoi se luptase să revină în trenul ăsta, fără să-şi mai pună vreodată problema atât de nuanţat pe cât o judeca Bill.

— Stai un pic… Tu spui că, dacă schimbăm modul de organizare a oraşelor şi le reconstruim de la zero, schimbăm societatea? Şi că aşa vom fi pregătiţi pentru ce vine din spaţiu?

— Nu, eu spun doar că, fără acest fundament, nu vom putea

schimba societatea. Asta nu înseamnă că e de ajuns, nici pe departe. Dar nici că se poate fără.

— De ce nu se poate fără? Că asta nu înţeleg. Ce e greşit în oraşele actuale? De ce n-am putea să rezolvăm cu maşini electrice – scuze că insist, râse miliardarul.

Bill oftă, făcu un semn, iar deasupra mesei apăru planul unui oraş circular, sub forma unei holograme care arăta ca un imens inel. Începu să gesticuleze.

— Maşinile alea electrice mişcă de colo până colo două tone de metal pentru a transporta optzeci de kile de carne. Ocupă zece metri pătraţi pe drum şi alţi zece metri pătraţi pentru a fi parcate. La un oraş de un milion de locuitori, ai, de obicei, un milion de maşini. Asta înseamnă zece milioane de metri pătraţi irosiţi doar pentru a deplasa de la A la B nişte indivizi care merg singuri în maşină. Oraşele noastre actuale sunt gândite în jurul maşinilor, nu al oamenilor. De aici vin blocaje, betoane peste betoane, sute de miliarde de dolari irosiţi pe pasaje şi alte intervenţii în infrastructură, ca să nu mai vorbesc de timpul pierdut în trafic şi de risipa de teren.

— Păi, de când cu autonomele, s-au redus şi blocajele…

— S-au redus pe dracu'! Tu mergi cu elicopterul, ca şi mine, ce naiba! râse Bill.

— Tot nu pricep, îi răspunse miliardarul. De ce neapărat oraşe circulare? De ce nu nişte zgârie-nori unul lângă altul?

— Nu-ţi pot da toate detaliile acum. Dar imaginează-ţi că aproape tot transportul se face în interiorul clădirii circulare, nu în afară. Mai ai nevoie de maşini? Nu, nu mai ai nevoie. De deszăpezire iarna, de autobuze climatizate, de tramvaie, de metrou de suprafaţă, de alte prostii? Nu. Ai doar capsule de transport 100 la sută autonom – pe care vei fi invitat să le dezvolţi tu, desigur, îi zâmbi Bill.

— Aha.

Miliardarul începea să fie realmente interesat, privind schema care-i era pusă în faţă. De aceea se şi ataşase Societăţii, de altfel, pentru oportunităţile de afaceri cu tentă socială.

— Oraşul e complet integrat. Transportul e sută la sută electric şi sută la sută autonom. Atât pe orizontală, cât şi pe verticală. Liniile de transport sunt separate complet de zonele pietonale. Apoi, toate serviciile sunt integrate – locuitorii stau în oraş ca într-un hotel combinat cu un mall. Îşi stabilesc necesarul

la începutul săptămânii, sistemul de inteligenţă artificială îl preia şi le distribuie toate cele necesare, iar ăştia îşi văd de treaba lor. Toată clădirea e inteligentă – de unde şi nevoia de a controla noi internetul lucrurilor. Nu doar că ia în calcul ce zic ei că au nevoie, dar şi ce observă clădirea în sine, în timp, că au realmente nevoie. Iar treaba locuitorilor e să înfiinţeze noua societate umană. Se vor putea concentra pe asta, chestie pe care nu o pot face în oraşele actuale, care le mănâncă timpul şi resursele doar pentru a se deplasa spre şi dinspre locul de muncă şi pentru a-şi face rost de cele necesare. O societate complet nouă! De unde şi numele Societăţii noastre, prietene.

— Şi să o schimbe în ce, dragul meu? continuă nedumerit miliardarul. Pentru că în ultimii douăzeci de ani am avut nu mai puţin de două crize economice majore, chinezii s-au dus pe copcă şi abia au început să-şi revină, ruşii sunt în plin fascism neoputinist, la noi în ţară bântuie extremiştii de toate felurile, Orientul Mijlociu e mai distrus decât oricând acum, că şi turcii s-au transformat în dictatură islamică, iar Europa… ce dracu’ să mai comentez?

— Îţi spun altă dată mai pe larg în ce o schimbăm. Pe scurt, va fi o societate a resurselor, nu a banilor. Iar prima resursă este cea umană. Am tot greşit anii ăştia cheltuind bani pentru a ajuta toate rebuturile ei – îmi permiţi să nu fiu *politically correct* azi, da?

Miliardarul dădu amuzat din cap. Bill era deja aprins tot.

— Ei bine, stop joc. Am programul de inteligenţă artificială deja gata, de-acum încolo bag bani foarte bine ţintit, în primul rând în resursele umane. Ăştia trebuie să fie oameni care au o viziune, care se zbat să mişte lumea înainte, să unească chestii, să… înţelegi?

Miliardarul încuviinţă din nou, încercând să vadă unde voia Bill să bată.

— Acum mă întorc un pic la prima etapă, cea cu oraşele. Dacă facem o masă critică, alcătuită în primul rând din oamenii cu viziune, pe care-i vom strânge în oraşele astea, nu va mai dori nimeni să stea în oraşe idioate, călduroase şi pline de smog, cum stau acum. În plus, pentru potenţiala luptă care ne aşteaptă… mă rog, *vă* aşteaptă, căci eu o să fiu cam mort pe vremea aia, e absolut necesar să ne schimbăm mai întâi modul în care ne raportăm la planetă, în care ne organizăm…

— Care *vă?* Crezi că eu mai trăiesc cincizeci de ani sau cât mai trece până cade minunea aia pe Pământ? Apoi… eşti chiar aşa convins că o să se mute lumea în oraşele alea circulare de care tot vorbeşti? Până şi chinezii au dubii…

— N-avem altă cale. Planeta asta se duce dracului mai repede decât reacţionăm noi. Câţi preşedinţi am pus noi până acum, din banii noştri… trei, patru? Că deja m-am săturat să-i număr. Câţi senatori am uns? Zeci? Sute? Câte milioane de copii am vaccinat, câte mii de şcoli am făcut, câte premii am dat savanţilor? Şi? La ce ne-a folosit? Am pierdut mai bine de două decenii încercând să facem lucrurile după regulile jocului. O gaură neagră care ne-a înghiţit banii, cu schimbări abia vizibile. Ei bine, acum dă-l dracului! E timpul să răsturnăm masa de joc şi să le dăm cu ea în cap tuturor celor care trişează! Sunt prea bătrân ca să mai aştept!

Miliardarul nu-l mai văzuse niciodată atât de ambalat pe Bill. Deşi tocmai scăpase cu viaţă dintr-un atentat oribil, culmea, el era cel mai calm dintre ei doi. Sau poate medicamentele erau de vină… Bill continuă, nestingherit, dar domolindu-şi întru câtva tonul, cu bărbia tremurând încă de nervi sau de bătrâneţe.

— Uite ce e! Am fost nevoit să fug din America pentru că sunt vânat atât de Anonymous, cât şi de cretinii de la NAR. Iar dacă New American Republic o să devină un regim fascist, cum se anunţă la următoarele alegeri, pentru că asta vrea nenorocitul de american de rând, eu nu o pot împiedica, cu toţi banii pe care îi am. Ştii cum a fost acum cinşpe ani şi cât de greu am scăpat de idiotul ăla şi de clica lui. Aşa că vor rămâne doar Europa şi China drept contrapondere. Or, eu încă nu controlez nimic clar în China, în afară de finanţarea în secret a acestui nou tip de oraş, OK? Dar China poate fi un sac fără fund. Deocamdată avem doar Europa ca lucru sigur şi asta, pentru că sunt cu toţii atât de porniţi pe americani, încât le-ar fi greu să ne trădeze, chiar şi fără să le mai pese de câţi bani am băgat deja în ei.

Luminiţa albastră clipi din nou în colţul mesei, iar Bill o stinse cu un gest nervos, care stinse şi holograma cu oraşul circular.

— Ca să fim pregătiţi pentru ce vine trebuie să ne schimbăm ca specie. Ca atitudine faţă de planetă, faţă de ceilalţi, faţă de tot. Nu poate sta fiecare în casa lui din suburbii sau în blocul lui

nenorocit din mahala, şi să ne cadă cerul în cap, OK? Iar dacă nu pornim de pe acum lupta şi mai ales dacă nu schimbăm regulile jocului, o să fim prinşi cu pantalonii în vine. Şi, nu ştiu tu, dar eu am deja nepoţi şi strănepoţi pe care vreau să-i văd apucând 2150 şi poate nemurirea, dacă nebunia aia cu transferul de conştiinţă o să funcţioneze. Ce limită mai putem avea?

— Eh, ai mei sunt mai… cum să spun eu… îndepărtaţi. Dar da, e clar că nu mai putem continua aşa.

— Uită-te în jur. Ai aici un parc de peste 130 de hectare, gândit doar pentru un singur om. Mă rog, pentru o singură familie. Când l-au construit, ăia de munceau pentru familia de aristocraţi aveau doar nevoile de bază asigurate, în timp ce ăştia trăiau în lux. Totuşi, împreună consumau de vreo douăzeci de ori mai puţin decât consumăm noi astăzi. Era mai puţin de un miliard de oameni pe planetă când s-a făcut castelul. Acum suntem 8,6 miliarde, iar în 2050 o să fim 9,6. Unde încăpem, omule? Unde?

— Pe Marte, glumi miliardarul.

— Da, desigur, ca să te umpli tu de bani! îi replică Bill râzând. Tu şi obsesia ta idioată cu Luna şi cu Marte, tu şi afacerile tale cu module turistice lunare!

— Lunare acum, să ştii că fac bani frumoşi cu ele. Dar cu Marte o să fie şi mai bine. Vând acelaşi modul, foarte puţin modificat, dar de zece ori mai scump. În plus, sunt obsedat, da, pentru că, dacă asteroidul ăla pică aici, pe Pământ, colonia de pe Marte rămâne întreagă. Nu ţi se pare mai bine aşa?

— Asteroid pe naiba! Mă rog, bravo, ce să zic… Revenind: capitalismul a mers până acum pentru că am tot crescut ca populaţie, iar odată cu ea au crescut şi economiile, şi consumul. Dar nici planeta, nici sistemul nu mai rezistă. Noi nu consumăm, individual, vizibil mai mult decât acum douăzeci de ani. În plus, în toată emisfera vestică nici nu ne mai înmulţim, dar sistemul nostru economic insistă să se bazeze în continuare pe utopia creşterii populaţiei, dublată de creşterea consumului. Toate crizele astea nenorocite din asta s-au tras. Suntem ca într-un joc de Monopoly, în care nu mai intră jucători noi, iar jucătorii care încep să cureţe totul sunt urâţi de moarte de ceilalţi.

— Ba intră jucători noi, dar au foarte puţini bani şi sunt eliminaţi rapid. Sunt perfect conştient, Bill. Dar încă n-a găsit nimeni soluţia perfectă! Dac-ar grăbi, ar fi un om foarte bogat.

— Eu *sunt* un om foarte bogat, îi replică zâmbind Bill.

Zâmbetul său nu mai era acel zâmbet cald pe care-l afişase în ultimii ani, când se apucase de operaţiuni caritabile pe scară largă, ci unul care îi amintea miliardarului de rechinul de business care reuşise să devină, de departe, cel mai bogat om de pe planetă, în doar trei decenii.

Miliardarul pufni din nou în râs, apoi sorbi gânditor din cafea. În fundal, vârfurile copacilor se unduiau sub vântul dimineţii, pe măsură ce soarele intra şi ieşea din norii de primăvară.

— Ca să închei partea asta de discuţie… tot ce vreau să-ţi mai spun acum, dragul meu, este că nu poţi schimba sistemul capitalist din interior, jucând după actualele reguli. Exclus. Şi, dacă nu-l schimbi, ghici cine îşi pierde viaţa primul, cu toţi banii din lume! OK, noi facem caritate, acum te-am implicat şi pe tine, am mai atras şi alţi miliardari în lucrarea noastră, dar toate astea sunt o picătură într-un ocean. Însumat, abia atingem un trilion de dolari.

Cu simpatizanţii, două. Forţele ostile nouă sunt de zece ori mai mari. Mai ţii minte Marele Jaf de acum cinşpe ani, aplaudat la scenă deschisă chiar de populaţie, nu? Când au votat cu toţii cei mai penibili tâlhari şi jefuitori în fruntea guvernelor, peste tot în lume? Chiar vrei să mai trecem din nou prin asta? Capitalist vorbind, n-avem nicio şansă dacă apucăm pe calea asta.

— Asta-i clar, replică miliardarul, privind spre zare, încercând să proceseze ce-i spunea Bill.

Tare şi-ar fi dorit să înregistreze discuţia pe lentilele de contact, dar aparatul lui Bill le blocase funcţiile digitale.

— Şi atunci oferim, în cel mai bun stil capitalist, alternativa. În primul rând, o oferim celor care mişcă deja lumea, celor care nu mai au superstiţii, care au încredere în ştiinţă, care se implică în acţiuni umanitare, care n-o dau de gard cu toate prostiile pământului… O alternativă atât de atrăgătoare, încât toată lumea să viseze la ea – să fie ceva aspiraţional, băga-mi-aş, înţelegi?

Miliardarul înţelegea, în sfârşit, ajutat de limbajul mereu colorat al prietenului său. Aşa fusese în ultimii ani, mai slobod la gură. Unii bănuiau că e de la accidentul de acum câţiva ani…

Bill continuă:

— Ei, închipuie-ţi oraşele astea, cu tot ce-i mai bun din omenire strâns în ele. Oameni care se vor preocupa de cu totul

alte lucruri decât căcaturile pe care le fac azi şi care le ocupă timpul. Producţie automatizată, distribuire automatizată de resurse la cerere, totul automatizat, astfel încât ei doar să supravegheze maşinile, în cel mai rău caz, iar nu să fie ei înşişi roboţei. Apoi, locurile de muncă aflate la câteva minute de locuinţe, program de cinci ore pe zi, totul gândit pentru ca ei să aibă timp să facă altceva: să evolueze ca societate! Ei bine, la rândul lor, ăştia îi pot inspira pe alţii să vrea aceleaşi lucruri. Aşa schimbi societatea, nu cu oameni care vor să mănânce caviar cu lingura. Am făcut calculele, iar două trilioane de dolari atent injectate în două decenii pot duce la o masă critică suficient de mare să provoace o schimbare la scară planetară.

— Program de cinci ore pe zi sau de trei zile pe săptămână au încercat şi scandinavii. Nu le-a prea ieşit… Venit universal au încercat europenii şi iarăşi nu le-a prea ieşit. Nu degeaba suntem în criza asta prelungită – nimeni nu vede vreo soluţie pe termen lung. Stăm pe cadavrul capitalismului, cum îi spui tu, dar nu ştim ce să punem în loc. Tu chiar crezi că lumea o să se mute în oraşele de care zici tu? Şi că asta va schimba, în sfârşit, societatea?

— Da, dar numai lumea deschisă la minte, partea aia din omenire care merge înainte. Ăştia o să înceapă să trăiască altfel în noile oraşe. Aşa cum am făcut cu Avanpostul, ai văzut că a reuşit, până la urmă, deşi aveai dubii şi n-ai fost singurul.

— Ştii că liberalii îmi sunt mai degrabă ostili în privinţa asta…

— Da, mă rog, de când le-am tăiat finanţările, au început să latre în toate felurile. Să scoată ei sute de mii de refugiaţi din mizerie şi abia apoi să se plângă că africanii nu câştigă cât un muncitor american din sindicat, răspunse Bill, din nou nervos.

— Ai dreptate. Oamenii ăia nu primesc bani, ci doar ce au realmente nevoie. Însă asta se întâmplă pentru că avem oamenii noştri acolo, care colaborează cu armata. Doar nu poţi militariza o societate întreagă, ştii ce ar însemna!

— Da, nu poţi, îi răspunse Bill. Dar, dacă am reuşit cu sute de mii de refugiaţi, ne va reuşi şi cu milioane de elite. Vor trăi cu totul altfel. Şi totul mult mai ieftin decât azi. Costurile uriaşe ale vieţii de azi ţin, de cele mai multe ori, de preţul foarte mare al terenului pe care sunt construite oraşele şi de oferta infimă de case. Apoi, de maşinile tale dragi, care costă o cârcă de bani pentru a transporta lucrătorii de acasă la job şi înapoi, în

coloane blocate la orele de vârf… Nervi, risipă, poluare, dar mai ales foarte, foarte mult timp pierdut.

— Iar te iei de maşinile mele…

— Lasă, că o să scapi şi tu de ele la un moment dat. Deci totul ţine de scopul pe care-l dai acelei societăţi, dragul meu. Cam asta-i concluzia.

— Iar scopul ar fi…

— Scopul ar fi, cum ţi-am mai spus şi cu alte ocazii, de a găsi soluţii tehnologice pe trei direcţii majore: sănătate şi longevitate, dezvoltare durabilă şi securitate. Un fel de campusuri de lux, dar nu pentru studenţi, ci pentru adulţi. Pe scurt, nu oricine intră în oraşe, tot aşa cum nu oricine intră în Avanpost.

Miliardarul oftă dând din cap. Nu îi prea plăcea unde ducea discuţia.

— Elitele respective, continuă Bill, ar trăi în condiţii de vis, dar nu în primul rând în sens material, deşi nu le-ar lipsi nimic! Şi-ar împlini condiţia de oameni. Şi-ar ocupa ziua cu cercetarea, cu descoperirea, cu explorarea, cu progresul rapid al speciei ăsteia, astfel încât ea să facă faţă contactului cu alte civilizaţii, mult mai avansate, dacă despre asta e vorba cu obiectul ăla…

— Păi, şi plebea? Imbecili de genul celor care au vrut să mă omoare ieri vor exista întotdeauna. Şi să zicem că punem zece milioane în oraşe de acest gen în zece ani şi de patru ori pe-atât în douăzeci de ani. E o picătură într-un ocean…

Bill se întunecă şi îşi schimbă tonul. Era evident că nu-i plăcea să vorbească despre asta, însă deja era prea pornit.

— Cu imbecilii, planul e ceva mai dur. E vorba despre supravieţuirea speciei aici. De ce crezi că am demarat experimentul tocmai în China? Din păcate, nu poţi începe o astfel de societate în mod democratic. Pentru că, de fapt, nu mai e o societate democratică în înţelesul actual al cuvântului. Ai văzut ce căcaturi a scos la suprafaţă „democraţia” în ultimii cinşpe ani? Ei bine, democraţia din oraşele astea ţine doar de faptul că ţi se dă ce ai cu adevărat nevoie. Iar ce ai nevoie spui tu însuţi la început de săptămână, procesele de producţie se ajustează corespunzător – de la hrană la orice alte chestii materiale, iar tu îţi vezi de treburile tale, care nu mai ţin de vânzări, de robotit, de chestii mizere, cum e azi. Dar nici de politică. Pentru că nu va mai exista politică… Mă rog, mai multe

nu-ţi pot spune.

— OK! Sună ca dracu' deocamdată, dar cred că mă voi obişnui cu ideea! râse miliardarul. Dar revin – masa critică? Din ce moment crezi tu că astfel de oraşe ar putea schimba lumea?

— Cât despre masa critică… să ajungem noi la un milion de locuitori şi apoi mai vorbim. Când o să ai 10 la sută din populaţie în astfel de oraşe, s-ar putea să ai masa aia critică. Până atunci, mai e. În fine, nu mai avem timp. Ascultă-mă acum cu atenţie, pentru că, dacă mi se întâmplă ceva, asistentul meu va prelua controlul. Iar, dacă şi lui i se întâmplă ceva, tu vei fi favorit pentru poziţia de preşedinte al Societăţii. Am votat deja în Consiliu şi te-am chemat aici pentru a te anunţa. OK?

Ticul verbal al lui Bill începea să-l calce puţin pe nervi pe miliardar, dar noutatea adusă de acesta îl luă din nou prin surprindere.

— Aţi decis asta?

— Da. Ceilalţi ştiu doar de planul nostru de a salva planeta, ca să zic aşa. Doar tu ştii şi despre nenorocirea aia care vine din spaţiu. Repet, de ameninţarea extraterestră ştim doar tu, eu, asistentul meu şi fata aia dispărută în China, dacă o mai trăi. Asasinii din NAR nu cred că au aflat mare lucru. Şi, dacă ar fi aflat, tot n-ar fi crezut. Oricum ar fi, nimeni din Societate nu ştie tot planul, în afară de mine. Planul e stocat în siguranţă şi poate fi descărcat mental doar de cel căruia îi dau eu cheia. E cel mai sigur aşa, ştii foarte bine de ce.

Miliardarul încuviinţă. Societatea era o conspiraţie, iar membrii săi nu ştiau niciodată decât o mică parte din plan – cea care îi privea direct. Aşa mergeau lucrurile de peste douăzeci de ani. Bill continuă:

— Deci sunt două niveluri pe care lucrăm, OK? Şi n-ai fi ştiut nici tu, dacă…

Miliardarul zâmbi larg. Dar zâmbetul i se şterse repede sub privirea fixă a lui Bill. Ce se întâmplase cu câţiva ani în urmă nu putea fi nici măcar amintit, darămite…

— Pe scurt, vreau să mă asigur că tu vei fi 100 la sută implicat dacă păţesc ceva. Şi dacă nu păţesc nimic, tot vreau să mă asigur că vei fi implicat. Pentru că până acum am încercat să rezolvăm chestii pe canale normale, iar de acum încolo o luăm pe cărări mai naşpa, OK?

— OK.

— Bun. Controlăm Europa în doi ani, facem un cap de pod în China, în India şi în America de Sud avem deja reprezentanţi, Africa nu contează încă, cu Rusia avem mari probleme, iar în Orientul Mijlociu nici măcar nu intrăm, că nu suntem nebuni, acolo rămânem doar cu Avanposturile. În SUA, în schimb…

Poliţia franceză ajunsese la doar câteva minute distanţă, dar Bill şterse din nou cu mâna luminiţa albastră care-l avertiza.

— În SUA am nevoie să recuperăm controlul asupra reţelei de obiecte inteligente. Să intrăm cumva pe filiera celor care produc lentilele digitale, să putem lupta puternic pentru a influenţa opinia publică, dacă tot am dat greş cu politicienii.

— Păi, chinezii le produc, dar patentele sunt americane şi chinezeşti. Poţi face ceva prin lentilele digitale?

— Parcă ai trăit pe altă planetă! De la controlul asupra sintezelor de ştiri pe care le iubeşti tu atât până la manipulări mentale prea sofisticate ca să ţi le descriu acum, evident, zâmbi Bill.

Făcu zoom pe o imagine furnizată de drona aeriană care-i arăta cele trei maşini îndreptându-se spre castel. Miji un pic ochii, apoi comandă din arătător o căutare amănunţită pe maşinile respective şi pe feţele indivizilor din ele.

Miliardarul era încă sceptic.

— Omule, cu fake news şi manipulări grosolane se câştigă alegeri, într-adevăr, dar astea merg la prostime. Un om citit, mai sofisticat, cred că ştie să facă diferenţa…

Bill nu avea timp de naivităţile prietenului său, care uneori îl scoteau din minţi.

— E absolut necesar, e vital chiar să preluăm controlul în următorii zece ani, dragul meu, reluă el. Am pierdut foarte multă vreme încercând să verificăm dacă datele despre obiectul ăla care vine din spaţiu sunt veridice, şi tot ce-am reuşit a fost să atragem atenţia acolo unde n-ar fi trebuit. Ne-am luat prea mult şi cu afacerile… Am pierdut vremea. Chinezii par mai deschişi la minte acum, dar, cum îi ştii şi tu, vor folosi asta în folos propriu. Eu, unul, în toate simulările rulate în Genie, obţin cam acelaşi scenariu – dacă nu ne organizăm acum, chinezii ne vor depăşi la toate capitolele, iar în maximum douăzeci de ani vor decide totul. Şi chiar nu vreau. Dar o să fie foarte greu – din informaţiile mele, au stabilit deja un buget măricel pentru explorarea obiectului, iar fata aia încă există acolo, înţelegi? Nici

nu vreau să ştiu ce i-au făcut şi ce informaţii au obţinut de la ea.

— Faci simulări geostrategice pe Genie? Ha!

— Da… ce poate fi mai bun decât un supercomputer care face cât 64.000 de creiere umane? Ei bine, el îmi spune clar deja că suntem pe un scenariu în care vom rata ţinta finală.

— Ţinta finală?

— Ţinta finală este să supravieţuim ca specie. Să fim cât putem noi de pregătiţi la întâlnirea cu chestia aia, cum spuneam. Am încercat să sondez terenul în toţi anii ăştia, dar am dat numai de urechi surde, iar dacă începi să vorbeşti despre extratereştri…

— Da, îţi pierzi compania, nu-i nevoie să-mi aduci aminte, râse amar miliardarul.

— Aş zice că deja îţi pierzi viaţa, pentru că una e să fii luat drept nebun, şi alta e să fii ucis pentru informaţii, ca astronomul ăla chinez de la care a pornit tot. Iar părerea mea foarte clară e că NAR a făcut asta. Şi mai cred că tot NAR se află în spatele atentatului de ieri, dacă tot veni vorba. Trebuie să verific ce-i şi cu moartea lui Constantakis…

Miliardarul păru puţin surprins. Atentatul din care scăpase el purta amprenta Anonymous, iar Califatul, în partea cealaltă de lume, ucidea ostatici pe bandă rulantă.

— Păi, ce beneficii ar avea NAR aici? întrebă miliardarul.

— În primul rând, mă îndoiesc că Anonymous are acces la drone militare invizibile. Iar, dacă are, e nasol rău. Dar nu cred că are… Cred că ăştia de la NAR le-au aruncat atentatul în spate, motiv pentru care nici anonimii ăştia nu l-au revendicat – nici măcar n-au ştiut cum să reacţioneze.

— Da, ar fi cam aiurea să-şi aroge un atentat anarhist pe care nu l-au comis ei, hă hă! se amuză miliardarul, înjurând printre dinţi. Două triburi de netrebnici! Cred că încă se întreabă ce i-a lovit… Şi totuşi, ce beneficii…?

— Nu ştiu, omule, dar, dacă te uiţi la reacţiile de azi-dimineaţă, vei vedea că simpatia faţă de NAR a crescut cu patru puncte procentuale în urma atentatului, chiar dacă acesta a avut loc în Franţa.

Sau poate tocmai de aceea. În plus, dacă ar deraia afacerea noastră de aici, ar fi şi mai câştigaţi – nu uita că au vrut să mă omoare şi în America, da?

Poliţia ajunsese în sfârşit la marginile uriaşei proprietăţi

aristocratice pe care Bill o cumpărase cu câţiva ani înainte, atunci când hotărâse, spre uluirea americanilor, să se mute în nordul Franţei, scârbit de degenerarea politicii americane într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte între extremiştii de la New American Republic, desprinşi din aripa dură a Partidului Republican, şi anarhiştii socialişti de la Anonymous. Între timp, terenul de centru din politica americană era ocupat de nişte idioţi care habar n-aveau pe ce lume trăiesc şi în care pompase degeaba miliarde de dolari.

— Deci ei şi-au scos mănuşile, e timpul să le scoatem şi noi…

Miliardarul dădu din cap aprobator, dar rezervat. Se băgase în treaba asta tocmai pentru că îi plăcuse că Societatea nu se implicase în treburi murdare, că făcea bine peste tot unde putea şi că stătea departe de căile violente ale NAR şi Anonymous. În plus, era deosebit de profitabil să ai acces la resursele ei. Dar acum… acum era ceva în neregulă – ori cu Bill, ori cu faptul că nu-şi dădea el seama cât de gravă e situaţia, deşi tocmai fusese cu un picior în groapă.

— E timpul pentru acţiune, continuă Bill, în timp ce imaginea portarului proprietăţii apăru într-un colţ al mesei.

Îi făcu un semn discret acestuia, astfel încât să temporizeze cât mai mult intrarea poliţiei franceze în parcul castelului, şi se întoarse din nou spre miliardar.

— Deci cum procedăm în următoarea perioadă? întrebă acesta.

— În primul rând, închei afacerea cu francezii. În al doilea rând, am nevoie de tine ca să ajung din nou în graţiile chinezilor. Am auzit că doi din garda veche au fost repuşi pe poziţii. Sunt foştii tăi parteneri de afaceri. Poate aşa îţi recuperezi şi minele de pământuri rare, printr-o nouă „investiţie”. Ştiu că cer mult, dar asta e. Eşti omul în care am cea mai mare încredere. Am câştiga astfel trei-patru oameni foarte bine poziţionaţi în China. E ţara care ne permite să începem experimentul cu oraşele. Singura, de altfel.

— Apoi?

— Apoi construim reţelele în fiecare ţară şi injectăm capital exact acolo unde trebuie pentru a influenţa lucrurile. Căpătăm controlul asupra internetului lucrurilor, asupra interfeţelor digitale de tot felul, apoi, în cele din urmă, asupra mentalului colectiv. Dacă duşmanii noştri fac asta cu mai puţini bani, noi

trebuie să învăţăm să jucăm la fel de murdar ca ei. Nu văd altă cale.

— Asta nu ne va schimba pe amândoi, Bill? În rău? După atâta timp?

— *À la guerre comme à la guerre,* omule. Am luat toate măsurile de precauţie, atât cât e omeneşte posibil. Trebuie să preluăm noi controlul asupra tranziţiei de la capitalism. Altfel, o să se termine urât, nu vezi ce-i pe străzi? Oamenii nu sunt pregătiţi să afle că nu sunt singuri în univers, iar noi ne aflăm aici să îi ajutăm, nu să-i speriem. Politicienii ăştia de rahat duc omenirea la dezastru, de-aia este nevoie să le luăm puterea. În fine, că văd că se apropie deja ăştia de la poliţie, ideea e că în războiul care vine nu vor exista prizonieri. Ai văzut ce ai păţit, şi asta e doar prima salvă. Ne-au luat la ţintă.

— Crezi? râse miliardarul, întorcându-se spre nou-veniţii care se zăreau deja în capătul imensului parc.

Veneau pe jos trei agenţi de poliţie francezi, îmbrăcaţi în uniformele lor ridicole, urmaţi de doi indivizi în costume închise la culoare, cel mai probabil de la serviciile secrete. Mai aveau două minute doar pentru ei.

— Eu o să mă retrag acum, dacă nu te superi. Nu vreau să am niciun fel de tangenţă cu ei, spuse Bill. Din păcate, trebuie să şi plec, deci ne vom revedea… te anunţ eu când.

Un valet cu alură de bodyguard apăru pe terasă, ieşind din castel. Un altul luă poziţie undeva în spate. Miliardarul observă amuzat că alţi doi bodyguarzi apăruseră în extremităţile care duceau spre parc. Parcă erau nişte mişcări pe o tablă de şah.

— Bine, Bill. Tot ce am vorbit rămâne aici.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Timpul e esenţial acum, OK? Oamenii ăştia vor avea grijă să nu păţeşti nimic şi să ai tot ce-ţi trebuie.

Bill se ridică, destul de sprinten pentru un bătrânel de 78 de ani.

Se îmbrăţişară, miliardarul scoţând un geamăt scurt din cauza coastelor fisurate; apoi Bill intră în castel, exact când agenţii urcau primele trepte ale teraselor.

Miliardarul se aşeză din nou pe scaun şi-şi îngădui un moment de respiro în timp ce-şi turna cafea în ceaşcă, lăsându-se îmbătat de aroma ei aspră şi parfumată.

Totul se petrecuse extrem de repede, iar acum trebuia să-şi

pună gândurile în ordine pentru interogatoriul francezilor. Ce să le spună ca să-l lase mai repede în pace?

Între timp, Bill străbătu holul acoperit cu marmură şi oglinzi uriaşe, cu rame aurite, îndreptându-se spre somptuosul hol de primire al castelului. De aici, intră pe o uşă de serviciu, renunţând la lift. Urcă un etaj pe scări, apoi ajunse într-un hol lung, pe vremuri rezervat camerelor servitorilor, acum transformat în zonă de birouri. Deschise o uşă şi intră într-una dintre camerele din stânga, ale cărei ferestre dădeau spre terasa de pe care tocmai venise. Asistentul îl aştepta acolo, stând cu spatele, uitându-se pe fereastră din scaunul cu rotile electric. Pe peretele din dreapta, un ecran imens rula o interfaţă a Dcube, comutat deja în modul Secure.

Bill se opri o clipă ca să-şi recapete suflul. Nu-l mai ţinea corpul ca în urmă cu câţiva ani, în ciuda aparentei sprinteneli.

— Tom, mai bine stai departe de ferestre! spuse Bill, privind spre ecranul de pe perete.

Asistentul se întoarse spre el. Purta pe faţă o mască din piele deschisă la culoare, prin care i se vedeau doar ochii de un albastru intens. Ochi care îl priveau ironic – chiar dacă l-ar fi văzut cineva, pelicula digitală de pe mască s-ar fi activat instantaneu şi i-ar fi livrat respectivului imaginea unui bărbat oarecare, între două vârste. Sistemele de detecţie faciale erau inutile pentru măştile de genul celei purtate de el. Rămase tăcut şi-şi orientă scaunul cu rotile spre biroul de sub ecran, acolo unde începu să execute câteva comenzi prin interfaţa lentilelor digitale.

— Dcube, am rulat o verificare. A venit cumva rezultatul? întrebă Bill, regretând că nu are lentile de contact, care l-ar fi scutit de tot drumul.

— Dcube încă verifică, se auzi o voce digitală, feminină, caldă şi plăcută. Doriţi conectarea la Genie?

Asta era frumos la Dcube, că, deşi avea puterea de calcul a doar vreo patruzeci de creiere umane, ştia deja să anticipeze dorinţele stăpânului. Cuburile albe erau doar relee dintr-o reţea întinsă în întreaga clădire, dar chiar şi aşa, puterea supercomputerului era mult mai mare şi mai utilă.

— Desigur, rosti Bill.

— Conectat la Genie. Răspunsul va sosi în circa douăzeci de secunde, se auzi din nou vocea feminină.

Bill privea acum pe ecran imaginile transmise de jos, de pe terasă, acolo unde agenţii francezi se apropiau de miliardar. Ceva nu era în regulă, dar nu putea spune exact ce.

— Toată lumea, ochii-n patru! rosti Bill spre agenţii săi dispersaţi prin curte.

Miliardarul se ridică să îi întâmpine pe vizitatori, dar numai unul dintre poliţişti înaintă spre el, ceilalţi doi rămânând în spate, privind spre castel, în timp ce agenţii cu aspect de securişti păşeau în lateral, la câţiva metri în urma poliţiştilor. Ceva era în neregulă, clar!

Miliardarul întinse mâna să-l salute pe ofiţerul francez, care se apropia de el zâmbind amabil, când unul dintre cei doi agenţi din spate deschise un fel de telecomandă în mâna stângă. Agenţii lui Bill duseră cu toţii mâna la pistoale, iar pe ecranul din dreapta lui Bill apăru brusc o alertă, urmată de aceeaşi voce feminină, de data asta cu o tonalitate mai sus:

— Alertă. Potenţial atac. Agenţii din spatele poliţiştilor francezi sunt americani, iar unul dintre ei…

Dcube nu mai apucă să termine fraza, pentru că agentul apăsă pe buton, întrerupând curentul electric şi, odată cu el, toate feedurile video. Undeva, fără îndoială deasupra lor, o dronă tocmai eliberase un puls electromagnetic şi prăjise toate circuitele şi computerele din zonă, inclusiv sistemul Dcube, care asigura protecţia zonei.

Miliardarul tocmai îi strângea mâna poliţistului francez, fără să-şi dea seama de scena care se derula în spatele celorlalţi doi poliţişti francezi – cei doi agenţi se răsuciră sincron cu pistoalele scoase înspre bodyguarzii lui Bill şi traseră în ei.

Privită cu încetinitorul, scena ar fi fost un spectacol de balet. Bodyguarzii lui Bill erau francezi, selectaţi prin firmele locale, nu foşti militari, cum obişnuiau să recruteze miliardarii. Bill nu dorise să se înconjoare de băieţi prea dornici de lupte, dar şi de data asta greşise: oamenii lui fură omorâţi unul după altul, în doar câteva secunde, fără să apuce să-şi scoată nici pistoalele.

Undeva, în dreapta terasei, drona pe care Bill o ridicase în aer deasupra castelului se prăbuşi, ţăndări, oprită şi ea de pulsul electromagnetic, semn că drona atacatorilor eliberase pulsul de foarte sus.

Poliţistul care dădea mâna cu miliardarul se repezi din instinct peste acesta, încercând apoi să intre cât mai repede în castel, în

timp ce miliardarul cădea pe spate din cauza loviturii. Ceilalţi doi poliţişti francezi se întoarseră să riposteze, dar nu apucară să-şi scoată pistoalele, căzând seceraţi de cei doi agenţi americani.

Bill se repezise spre geam şi se uita cu groază din spatele perdelelor mari şi groase, incapabil să reacţioneze la căderea sistemelor electronice. Asistentul era blocat în căruciorul electric, fără a-l mai putea acţiona altfel decât trăgând de roţile lui mari.

Unul dintre agenţi întinse arma spre poliţistul francez care tocmai intra în clădire şi trase, dar nu-l nimeri, astfel că acesta reuşi să se ascundă în spatele unei coloane şi să tragă şi el. Riposta lui îi obligă pe cei doi agenţi să se adăpostească, la rândul lor, în spatele balustradelor de piatră, unul în stânga terasei, altul în dreapta. Din fericire, înainte să ajungă la adăpost, francezul îl nimeri pe cel din stânga în rotulă, lăsându-l zvârcolindu-se de durere în spatele balustradei.

Celălalt agent trase de câteva ori spre francez, apoi îşi reperă ţinta iniţială – miliardarul, care încerca să se ridice şi să fugă spre clădire. Trase şi-l nimeri în omoplatul drept. Încercă iar, însă francezul ieşi de după coloană şi-l ucise cu un glonţ în gât, lăsându-l căzut pe spate, horcăind.

Agentul cu rotulă strivită vru să se ridice, dar francezul se năpusti din clădire, trase ultimele gloanţe fără să-l atingă în zonele vitale, şi apoi îl izbi cu piciorul în faţă. Recuperă pistolul agentului şi se întoarse spre miliardar, care gemea pe pragul de la intrarea în castel.

Bill dădu perdeaua la o parte şi se uită în sus, căutând drona care îi distrusese toate echipamentele electronice, inclusiv propria dronă, în timp ce asistentul lui încerca să-şi mişte scaunul împingând de roţi.

Tom nici nu apucă să se apropie de uşă, când o rafală de gloanţe venită de sus îl seceră pe Bill, care se prăbuşi pe podea, lovit încontinuu de gloanţe. Asistentul scoase un strigăt răguşit, dar fu nevoit să se îndepărteze cât mai repede din cauza rafalei de gloanţe îndreptate acum spre el. Ieşi în ultimul moment pe culoar şi dispăru, câteva gloanţe ricoşând în pereţii de piatră ai holului.

Drona care trăsese se orientă peste câteva secunde asupra celor de pe terasă, însă francezul reuşise deja să-l tragă

înăuntru pe miliardar, lăsând în urmă o dâră de sânge.

Tom împinse cu putere roţile scaunului electric inert, îndreptându-se spre capătul culoarului, pe unde urcase Bill. Odată ajuns aici, îşi dădu seama că nu are cum să ia liftul de serviciu, oprit din cauza penei de curent. Întoarse cu greu căruciorul şi o apucă spre celălalt capăt, dar fu luat în primire de o nouă rafală de gloanţe, venită prin uşa deschisă. Se refugie în prima cameră din dreapta, aflată mai departe de drona care zbura în jurul castelului, căutându-şi ţintele.

Din fericire pentru toată lumea, se pare că drona nu era echipată şi cu rachete, însă francezul de la parter nu-şi mai asuma riscuri, mai ales acum, că era la adăpost împreună cu miliardarul în spatele unui perete din piatră masivă, acoperit cu marmură.

— După cum acţionează, e o dronă cu inteligenţă artificială, care-şi caută selectiv ţintele, în funcţie de importanţă, îi spuse francezul miliardarului, în timp ce-şi reîncărca arma. Acesta dădu din cap, strângând din dinţi.

Căzătura îi reactivase durerea de coaste, iar din cauza împuşcăturii sângera abundent, şi mai mult şuiera decât respira.

Francezul încercă în zadar să-şi folosească telefonul mobil sau lentilele digitale, nimic nu funcţiona. O rafală de gloanţe spulberă geamurile de la parter, dar imediat ce drona coborî la nivelul pământului, francezul trase spre ea, iar aceasta se îndepărtă. Poliţistul profită de o bucată de oglindă căzută pe jos şi privi pe lângă peretele care îi apăra. Era o dronă mare, de tip militar. În loc de locaşurile pentru rachete, se aflau două capsule pentru cargo – probabil aşa se gândiseră agenţii să scape după ce-şi termină treaba.

De pe holul aripii nordice a castelului apăru medicul care-l tratase pe miliardar în elicopter. Se holbă la cei doi refugiaţi în spatele peretelui din marele hol, apoi spre geamurile făcute ţăndări, se întoarse şi o luă la fugă înapoi pe holul de unde venise.

Francezul strigă după el, dar se opri, încercând să asculte ce se întâmpla afară.

— Întăririle nu pot fi departe, zona e monitorizată cu atenţie, îi spuse miliardarului într-o engleză cu puternic accent franţuzesc.

Acesta încă sângera abundent în continuare, scoţând acelaşi

şuierat înnebunitor.

Medicul reveni cu o trusă de prim ajutor. Se uită o secundă spre stânga, în exterior, apoi o luă la goană către locul în care se aflau ei. Se lăsă să alunece pe marmura de pe jos şi ajunse în spatele peretelui de piatră, dincolo de care se refugiaseră cei doi. O rafală venită de afară îl urmări, găurind marmura. Scăpase, dar la limită.

La adăpostul zidului, medicul încercă să-i oprească sângerarea miliardarului, iar francezul înjura de mama focului în limba lui, hotărând că aşteptarea e cea mai bună soluţie. Nu mai avea gloanţe.

Cu un etaj mai sus, asistentul lui Bill ieşise în sfârşit din cameră, cu o puşcă în poală, străduindu-se să se deplaseze cu căruciorul spre uşa deschisă a camerei în care fusese ciuruit Bill. Ajunse, se opri, luă puşca, se asigură că e încărcată şi încercă să-şi calmeze respiraţia, prin spatele măştii care-i acoperea faţa.

Şuieratul dronei militare se înteţi, semn că revenise spre primul etaj, probabil detectând sunetele scoase de Tom atunci când se mişcase pe hol. Acesta se pregăti sufleteşte să strecoare puşca pe lângă tocul uşii şi să tragă, când de afară se auzi un zgomot ca de rachetă, urmat de o explozie puternică, care trimise o pală de foc şi bucăţi de lemn şi piatră în camera unde zăcea Bill, şi-l aruncă cât colo pe asistent, izbindu-l cu spatele de zidul holului.

Când îşi reveni din şoc, prin fumul care umpluse holul, reuşi să întrevadă ca prin vis un echipaj antitero francez, compus din trei soldaţi care îşi continuau drumul spre etajele de mai sus, cu armele în poziţie de tragere, ignorându-l. Sau poate că nu-l văzuseră prin fumul gros…

Rămase puţin pe loc ca să-şi revină. Cu mare greutate se trase cu braţele înapoi în scaun, apoi înaintă puţin, cât să se uite în camera distrusă de dronă. Bill era întins pe jos. Era sânge peste tot. Nu mai era nimic de salvat. Drona fusese doborâtă de francezi, un fuior de fum se ridica de undeva din curte, tot de acolo se auzeau ordine strigate de agenţii antitero, iar de deasupra, zgomotul unui elicopter.

Era cazul să pună în aplicare planul de urgenţă, având în vedere că Bill era mort, iar despre miliardar nu putea şti nimic.

Se roti pe loc făcând un efort şi o apucă spre capătul celălalt al culoarului acum, că putea să se deplaseze fără a fi ciuruit de

gloanţe. Acolo se opri în faţa uşii unui lift care avea pe ea o pancartă cu DEFECT. Scoase o cheie de la gât, o introduse într-o gaură specială de lângă uşa liftului şi, spre uşurarea lui, indicatoarele se aprinseră, semn că nici generatorul de rezervă, nici motorul liftului nu fuseseră arse de şocul electromagnetic. Bill acordase o atenţie specială protejării acestora, dar din păcate nu ajunsese la timp la ele.

Liftul veni de jos, uşile se deschiseră, asistentul intră, introduse din nou cheia într-o altă gaură specială, o răsuci, închizând uşile în spate, iar ascensorul porni din nou în jos. Era rece şi avea un aer stătut, de pivniţă, dar, după fumul şi mirosul de metal încins din castel, era o binecuvântare pentru el.

Liftul coborî vreo cinci etaje, cu mult sub ce puteai crede că se află sub castel. Uşile se deschiseră, iar asistentul ieşi, gâfâind în timp ce trăgea cu putere de roţile scaunului. Acolo îl aştepta o sală mare, ale cărei lumini se aprindeau pe rând, pe măsură ce el înainta.

Ajunse într-un sfârşit la un exoschelet şi se opri. Blocă frânele scaunului electric, se opinti cu toată forţa braţelor spre bara de susţinere din faţa exoscheletului, apoi se răsuci în mâini pentru a se aşeza în bazinul acestuia. Cu chiu, cu vai, reuşi să se aşeze cum trebuie şi să-şi fixeze picioarele şi bazinul în baretele exoscheletului.

— Mii de draci! Cum să faci asta în fiecare zi, cum?! murmură el printre dinţi.

Exoscheletul era foarte uşor, se mula perfect pe membrele lui, fără a-l face să arate ca un soldat de infanterie, dar tot îi displăcea profund. În plus, era acţionat mental şi prin înclinarea corpului, iar asta îi cerea să se concentreze prea mult la simpla funcţie de a pune un picior în faţa celuilalt, cel puţin la început.

În cele din urmă, îl porni şi se duse încet spre fundul sălii, încercând să pornească sistemele de supraveghere video de afară. Centrul de comandă secundar de la subsol funcţiona, însă camerele de afară erau arse, aşa că nu avea de unde şti ce se întâmpla acolo. Apoi îşi aduse aminte că avea o conexiune directă cu internetul prin intermediul unui cablu de mare viteză îngropat pe sub castel, aşa că o activă.

În câteva zeci de secunde, folosind nişte coduri speciale, accesă fluxul video al dronelor de poliţie care survolau zona. Din clădire se scotea un corp acoperit cu un cearşaf, lângă care

mergea medicul castelului. Un poliţist francez le dădea explicaţii colegilor chiar la intrarea distrusă de pe terasă, iar pe castel mişunau agenţii antitero. Prin curte erau împrăştiate cadavrele celor doi agenţi americani, ale poliţiştilor francezi căzuţi la datorie şi ale bodyguarzilor inutili ai lui Bill, care muriseră ca muştele.

Asistentul verifică dacă era cineva în cele patru camere în care se aflau computerele cu fişierele Societăţii. Nu era nimeni, doar cadavrul lui Bill.

Strânse din dinţi în spatele măştii care-l făcuse deja să se supraîncălzească, apoi acţionă patru comutatoare, declanşând tot atâtea explozii în camerele respective pentru a curăţa toate urmele, fie ele cât de mici, ale conspiraţiei lor. Clădirea de deasupra lui se zgudui, iar din crăpăturile cărămizilor din pivniţă începu să curgă praf, dar castelul rămase întreg. Agenţii francezi se repeziră să se adăpostească, însă Tom nu mai avu răbdare să urmărească ce se întâmplă.

Porni grăbit, păşind la început nesigur, apoi din ce în ce mai repede şi mai apăsat prin tunelul din capătul sălii, ale cărui lumini se aprindeau şi se stingeau pe rând, pe măsură ce înainta. În cele din urmă, ajunse la o poartă, se aplecă puţin pentru a i se scana retina, apoi îşi continuă drumul prin poarta deschisă, având grijă ca aceasta să se închidă în spatele său. În faţa lui stătea un BMW autonomă, care se activă imediat ce-i simţi prezenţa. Asistentul se prăbuşi pe scaunul „şoferului” – încă nu-şi controla prea bine exoscheletul, pe care îl folosea foarte rar.

— Bine ai venit, Tom Rast! îi spuse maşina. Încotro?

— Destinaţia: Paris, adresa B, rosti el cu voce răguşită, greu de înţeles pentru creierul electronic al maşinii.

— Poţi repeta adresa, te rog?

— B! Paris, ADRESA B!

„De j’de ani tot ne jucăm cu recunoaşterea vocală şi tot aici suntem, băga-mi-aş…”

— Mulţumesc, i se răspunse pe acelaşi ton politicos şi neutru.

Vehiculul se puse în mişcare silenţios prin tunelul lung, luminat acum doar de faruri. Peste câteva minute ieşea la lumină dintr-un deal la câţiva kilometri de castel, pe un drum care şerpuia de-a lungul mării.

Era a doua oară când scăpa din atacul fasciştilor care

conduceau de ani buni America. Deschise geamurile laterale doar pentru a se bucura de aerul sărat al mării şi de alternanţa de răcoare şi căldură a primăverii.

„Destul, destul! S-a ajuns prea departe!”

Tom încerca să se calmeze. Siguranţa ultimilor ani petrecuţi alături de Bill, ascuns de întreaga lume, se năruise în doar câteva secunde. Cum de nu fusese în stare să prevadă? Cum de Genie, sistemul de inteligenţă artificială care costase două miliarde de dolari, nu fusese în stare să anticipeze această mişcare, aşa cum anticipase atentatul asupra miliardarului şi atâtea alte lucruri?

Dar, mai presus de toate, era el în stare să se ocupe de unul singur de treburile Societăţii?

Se uită spre torpedou. Acesta se deschise automat, detectând privirea lui fixă. Acolo se afla o cutie metalică, cu trei cercuri concentrice aurite, semnul distinctiv al Societăţii. Înăuntru era cheia de care vorbise Bill – toate planurile Societăţii pentru a pregăti omenirea pentru ce avea să vină. Iar ce avea să vină nu era deloc plăcut.

Pentru moment, avea să urmeze un scandal politic uriaş. Franţa urma să-şi recheme ambasadorul din Statele Unite, iar Parlamentul urma să voteze în unanimitate o lege care denunţa o serie de acte bilaterale, printre care şi cel care permitea extrădarea în SUA a infractorilor urmăriţi de americani în Franţa, cel de cooperare militară şi cel de cooperare a agenţiilor de spionaj. La rândul lor, americanii vor nega orice implicare, iar candidata New American Republic va reuşi să convingă publicul că francezii au încercat să execute doi oameni de afaceri americani, parte a unui val de execuţii a miliardarilor cu cetăţenie americană, întins din Irak până în Franţa. Şi că socialiştii francezi erau la fel de răi precum Califatul şi Anonymous.

Reţelele de socializare se vor umple de teorii ale conspiraţiei încercând să facă legătura între morţile survenite în Irak şi în Franţa, bursele se vor prăbuşi temporar pe patru continente, în timp ce analiştii economici vor încerca să prevadă care va fi impactul morţii a doi dintre cei mai cunoscuţi miliardari din lume, unul grec şi unul american, al treilea zbătându-se între viaţă şi moarte. Armatele de milioane de troli, boţi şi idioţi utili se vor dezlănţui din nou pe internet, iar oamenii de rând vor

ridica din umeri – tot binele făcut de Bill în viaţa sa îi interesa prea puţin. În fine, Anonymous va saluta cât mai repede moartea acestora, în acelaşi timp dezminţind orice implicare.

Societatea atârna acum de ce învăţase Tom alături de Bill în doisprezece ani. Îi datora viaţa, iar acum era a doua oară când scăpa din mâinile aceloraşi asasini care-i luaseră sănătatea, iubita, acum şi cel mai bun prieten.

Aşa că era timpul să pună în aplicare şi viziunea lui Bill. Mănuşile sau problemele de conştiinţă nu-şi mai aveau rostul. Era foarte simplu: ori se lăsa învins de ignoranţii şi de criminalii lumii vechi, ducând lumea la distrugere, ori învingea, cu viziunea progresistă a Societăţii.

În ochii lui de un albastru profund, din spatele măştii, strălucea o lumină tot mai vie, pe măsură ce maşina îl ducea tot mai departe, spre Bretania, de-a lungul mării, prin aerul răcoros al primăverii lui 2033. Lumina de oţel a unei lupte care abia începea.

Visuri circulare

Oraşul de Vis

Shang Ning privea oraşul de la picioarele sale. Imaginea se colora treptat în nuanţele de roşu ale soarelui de toamnă care apunea, iar priveliştea îi tăia răsuflarea: un inel uriaş, întins pe pământ, lung de câţiva kilometri şi alcătuit din beton, oţel şi sticlă, înalt de cincizeci de etaje şi înconjurat de mii de hectare de păduri şi parcuri atât în exterior, cât şi în interior. În mijlocul uriaşului parc se ridica Spira de două sute de etaje, cu vârful departe deasupra norilor.

De unde se uita el, Ning vedea doar unele contururi ale clădirii circulare, lungă de douăzeci de kilometri, turnul în formă de spirală ADN înălţându-se spre cer în fundal, ca o provocare la adresa zeilor. Cerul se înroşea treptat, iar în oraş se aprindeau tot mai multe luminiţe. Pe Spiră începură să danseze câteva holograme colorate, cu îndemnuri la unitate, progres, voie bună.

Doar o altă seară obişnuită de octombrie în Oraşul de Vis, iar senzaţia era că te afli pe un stadion gigantic, în care tribunele din faţă abia se întrezăresc la orizont şi sunt înlocuite de apartamente, iar centrul terenului e ocupat de cel mai înalt

zgârie-nori din toate timpurile.

Ning simţi deodată o vibraţie în cămaşă, lângă inimă. Pe lentilele digitale apăru un nume, aşa că-şi atinse tâmpla dreaptă pentru o secundă. Oraşul glorios şi apusul înnebunitor dispărură, dezvăluind ochilor uriaşul şantier de sub picioarele sale, în toată urâţenia. Ning îşi dezactivase simularea de realitate augmentată, pe care tocmai o terminase de programat şi pe care o trecea în revistă pe lentilele de contact digitale.

Folosea lentilele astea de peste trei luni şi se obişnuise în sfârşit cu senzaţia ciudată de a vedea imaginile apărând direct în creier şi nu pe ochelarii digitali obişnuiţi – lentilele comunicau direct cu receptorii din creier, dar îţi trebuia un pic de antrenament pentru a distinge ce e realitate şi ce e imagine suprapusă. Chiar dezvoltase un program special care uşura mult interacţiunea cu lentilele comerciale, iar asta îi permisese să avanseze rapid cu simulările sale.

Auzea deja vocea lui Wen în urechea dreaptă, în care avea un implant audio. Era ultima modă să-ţi pui implanturi, dar se dovedea şi foarte util, pentru că nu mai trebuia să te agiţi să ţii telefonul la ureche sau să porţi cască, fie ea şi wireless. Iar pentru un designer de simulări şi un inginer software ca el, un implant era deja indispensabil.

„Bună, Ning! Te deranjez?”

Vocea ei suna un pic obosită şi nervoasă. Nici nu putea suna altfel, după o zi de muncă pe şantier care începea la opt dimineaţa şi se termina abia la opt seara. Zidurile curbate de la exteriorul clădirii circulare în construcţie ajunseseră la etajul 27, iar ordinele Partidului erau clare: nu se mai acceptau întârzieri; altfel, se luau măsuri drastice.

— Nu, nici vorbă. Admiram oraşul, Wen! Adică am descărcat ultima sim… Scuză-mă – cum eşti?

Ning trebuia să-şi aducă aminte mereu că Wen nu era chiar foarte entuziasmată că face parte din echipa de construcţie a Oraşului de Vis sau cel puţin nu era la fel de bucuroasă ca el. Ea era o fată din cosmopolitul Shanghai, în timp ce el crescuse în regiunea rurală Weinan – oameni care să fi avut copilării mai diferite nici că existau!

„Sunt OK! Mulţumesc de întrebare. Doar un pic obosită…”

Nu doar obosită, ci şi supărată, se gândi Ning, simţind că ce se întâmplase în urmă cu două săptămâni încă nu era iertat

complet, chiar dacă Wen spusese că a şi uitat incidentul. Drept dovadă, ea alesese să nu-i trimită şi feedul video, aşa că trebuia să se mulţumească doar cu vocea ei.

„Tocmai mi-am terminat zilele obligatorii de muncă pe şantier şi aş vrea să prind trenul spre Shanghai… Te rog, îl suni tu pe Tian să-l întrebi dacă mă poate duce cu maşina la gară? Am încercat să dau de el, dar ştii ce greu e să-l faci să răspundă la telefon…”

Wen zâmbi sau cel puţin aşa i se păru lui Ning. Prietenul lor comun, Tian, cel mai înalt din gaşcă, era unul dintre cei foarte puţini care refuzau să se conecteze digital; refuza chiar şi un telefon mobil, nu avea nici cont pe Hive sau pe altă reţea socială, ca restul lumii. A da de Tian în afara orelor de serviciu era o misiune imposibilă: trebuia să-i suni prietenii apropiaţi şi nici măcar atunci nu puteai fi sigur că-l vei găsi, pentru că uneori prefera să dispară complet din peisaj.

— E cu Lin, la Spiră. O s-o sun şi o să văd dacă poate veni, răspunse Ning.

Spira ajunsese la nivelul 100 cu două săptămâni înainte şi, chiar dacă lucrul la structură se oprise pentru a le permite muncitorilor care se ocupau de amenajări să-i prindă din urmă, prietenii săi erau încă acolo, la Comitetul de Informaţii. Mai aveau încă o săptămână de muncă „voluntară” – soluţia Partidului pentru a limita costurile. Tian era din Jinshan, iar Lin trăia în Nanjing, acolo unde se născuse, dar aici, lângă Gaoyou, pe cel mai mare şantier de construcţie din toate timpurile, originea nu conta. Sau cel puţin lui Ning îi plăcea să creadă că nu contează.

„Mulţumesc mult, Ning”, răspunse Wen uşurată. „E un drum lung până la gară şi sunt prea obosită să merg prin căldura asta până la autobuz, mai ales că acum îşi termină mulţi zilele obligatorii şi se întorc acasă.”

El zâmbi, puţin trist. Da, aproape toţi cei din Comitetul de Informaţii aveau o „casă” la care să se întoarcă, chiar şi Wen, căreia i se dăduse jobul mai puţin plăcut de a-i asista pe arhitecţi pe teren. Dar nu şi el. El era doar un fiu de ţăran care încerca să obţină dreptul de a avea o casă într-un oraş în următorii cinci ani. Ironia supremă? Ajuta la construcţia celui mai avansat oraş din lume, dar repartiţia sa iniţială fusese într-o parte îndepărtată a provinciei, ca ofiţer de informaţii rural. Doar

loialitatea faţă de Partid îi permisese să obţină un loc de muncă aici, fie el şi temporar. Iar dacă nu-şi vedea de treabă, şansele de a scăpa de sărăcia rurală se făceau ţăndări.

— O sun imediat, Wen, OK? răspunse Ning.

„Mulţumesc pentru ajutor."

Politica relaţiilor sociale îi scăpase întotdeauna lui Ning, care oftă când termină convorbirea cu Wen şi o sună pe Lin. Wen era îndrăgostită în taină de Tian, se vedea din tot ce făcea. Prima problemă era că Tian, prea ocupat cu munca lui, considera că, la 24 de ani, nu e timpul să se încurce cu o fată. Cealaltă problemă era că Ning, chiar şi după cele întâmplate cu două săptămâni în urmă, încă spera ca Wen să-şi dea seama că Tian nu e interesat de ea şi că el, Ning, visa la ea zi şi noapte, că el o putea face fericită, iubită şi...

„Frate, potoleşte-te!" îşi spuse Ning. Trebuia să rămână lucid. Atitudinea asta visătoare îl băgase în bucluc ultima dată, iar dacă Wen fusese doar supărată două săptămâni, el fusese pur şi simplu distrus, găsindu-şi refugiul doar în munca la simulările Oraşului de Vis. Şlefuia fiecare detaliu, ca să se asigure că vor fi cel puţin la fel de grandioase precum urma să fie oraşul. „Sun-o pe Lin acum şi o să se ocupe Tian de Wen! Vezi-ţi lungul nasului!" îşi zise Ning. „O să se ocupe ca un prieten, ca de fiecare dată. Şi nimic mai mult."

— Salut, Lin1 Ce faci? Poţi vorbi?

Lin era sufletul găştii de prieteni. Ea îi unise când lucrau cu toţii în echipa Comitetului de Informaţii. Erau tineri, abia majori atunci când ajunseseră pe şantier – în afară de Tian, cu patru ani mai mare decât ei toţi – şi se împrieteniseră repede. Acum, după doi ani, când lucrau în echipe diferite, tot se mai vedeau o dată pe săptămână să-şi povestească gândurile, emoţiile şi speranţele, sau doar să se relaxeze la o bere ori la o partidă de Quiz virtual. Lin îi bătea tot timpul la jocul ăla, fiind capabilă să reţină cumva chiar şi cele mai obscure definiţii ale cuvintelor comune pe care le puteai căuta în Hive. Evident, Tian era cel mai slab, pentru că nu se conecta niciodată la Hive şi nici măcar nu arunca un ochi pe părţile nerestricţionate din Wikipedia înainte să joace. Dar tot era distractiv să-l ai prin preajmă, cu definiţiile lui „alternative", care uneori aveau sens chiar şi când erau foarte departe de realitate.

„Bună, Ning!" Lin dăduse drumul la transmisia video şi arăta

fericită ca întotdeauna. „Tocmai am terminat lucrul şi mă pregăteam să plec cu Tian… Vrei să te luăm şi pe tine cu maşina?”

— Nu… sau da. Ar fi mişto.

Şansa de a o vedea din nou pe Wen era prea importantă ca s-o rateze aşa de uşor.

— Dar nu te sun pentru mine, ci pentru Wen. Ar vrea să ajungă la gară diseară, să prindă un tren spre Shanghai, şi m-a întrebat dacă l-aş putea convinge pe Tian să o ducă el.

„Tian? O luăm şi pe Wen să o ducem la gară cu maşina diseară?”

Lin făcu o mică pauză, aşteptând răspunsul lui Tian, care era undeva în afara razei camerei video, apoi se întoarse din nou spre Ning.

„Da, în regulă. Venim în jumătate de oră. Te luăm pe tine mai întâi, da?”

„Bine. Ne vedem la barăci, pornesc acum. O s-o sun pe Wen, să-i dau vestea cea bună. Mulţam’, Lin!”

„Abia aştept să te văd, Ning!” zâmbi Lin înainte să închidă.

Era fericită că Ning o sunase – aşa puteau să se mai vadă încă o dată, se întâlneau atât de rar în ultimul timp din cauza jobului part time de la Comitet, la care se adăuga practica de la Societatea Astronomică din Nanjing. Munca ei „voluntară” la şantier urma să se termine în lunile următoare, căci înscrierea pentru un job full time la Observatorul Astronomic din Shanghai era ca şi aprobată.

Era doar un început de carieră – cariera pe care şi-o dorea, iar a lucra la vechiul observator reprezenta doar un punct de plecare, ceva mai bun decât nimic. Însă, chiar dacă îi plăcea foarte mult în Nanjing, colaboratorii de la Societatea Astronomică erau prea bătrâni şi simţea că nu va învăţa prea multe acolo…

Pe de altă parte, Shanghai însemna o uşă deschisă către alte însărcinări, mult mai importante: oraşul se număra printre centrele ştiinţifice care primeau informaţii de la cele mai noi telescoape spaţiale, în special de la nou lansatul telescop Hawking, o adevărată operă de artă trimisă în spaţiul îndepărtat, la 1,5 milioane de kilometri depărtare, cam tot acolo unde fusese trimis cu mai bine de un deceniu în urmă telescopul Webb. Doar că era capabil să detecteze obiecte de sute de ori

mai mici şi mai puţin strălucitoare decât putea detecta telescopul Webb.

Lin se uită pe fereastră, în timp ce maşina lui Tian ieşea dintre „zidurile” oraşului. Le numeau aşa pentru că aveai senzaţia că părăseşti o cetate cu două ziduri concentrice extrem de înalte, construite unul lângă altul şi fiecare având o grosime de cam treizeci de metri.

Clădirea circulară exterioară, încă în construcţie, urma să ajungă la cincizeci de etaje şi să fie formată, la exterior, din apartamente cu terase generoase, care dădeau spre un imens parc aflat, la rândul lui, în curs de amenajare. Uşor concav spre etajele 20-30, edificiul urma să aibă aspectul unei vele umflate de vânt, unduind pe suprafaţa pământului ca un cerc desenat de o mână tremurândă.

Acelaşi specific se observa şi la faţada interioară a celei de-a doua clădiri circulare, cea mai mică, şi pe aceasta urma să fie tot apartamente, cu terasele spre un parc imens, de vreo treizeci şi doi de kilometri pătraţi, din mijlocul căruia răsărea Spira de două sute de etaje. Spre deosebire de parcul din exteriorul cercului, care începea să prindă contur, parcul interior arăta acum mai degrabă ca un crater, pentru că se lucra la infrastructura de transport subteran. Totuşi, Spira se înălţa suficient pentru ca vârful ei să se piardă în nori în anumite zile.

Cum maşina lui Tian înainta cu greu în ambuteiajul de seară, acum vedea spaţiul dintre cele două clădiri concentrice, ca o crevasă lată de doar cincizeci de metri. Lin purta lentilele digitale de contact, aşa că-şi porni una dintre simulările cu realitate augmentată ale lui Ning, fie şi ca să se bucure de cum va arăta spaţiul când va fi gata, peste doi ani: exact ca interiorul unui mall, cu magazine şi restaurante, fast-fooduri şi cafenele, cu spaţii mari pentru relaxare – tot ce şi-ar fi putut dori locuitorii urma să fie la o distanţă pe care o parcurgeai în zece minute de mers pe jos.

Dar cel mai uimitor era sistemul său de transport, de altfel principala cauză pentru care oraşul era construit circular. Cei 400.000 de locuitori nu vor avea niciun fel de maşină personală. Dimpotrivă, vor ieşi din apartamentele lor direct într-un imens mall circular, lung de aproape 21 de kilometri.

Nu că ar fi avut de mers până la serviciu, întrucât majoritatea locuitorilor urma să lucreze direct prin conexiunile de internet

de acasă sau din birourile amenajate chiar lângă zona rezidenţială. Circulaţia era astfel redusă la minimum – n-ar fi existat „ora de vârf”, cei mai mulţi locuitori ajungând pe jos la locul de muncă în doar câteva minute.

Totuşi, cei care aveau să lucreze în Spiră trebuiau să ia nişte lifturi din clădirea rezidenţială, apoi metroul subteran al cărui traseu urma forma circulară a clădirii, ajungând la baza Spirei printr-unul dintre cele opt tuneluri de sub parc. De aici ar fi ajuns la birourile lor printr-un sistem de lifturi de mare viteză. La fel ar fi făcut dacă lucrau în cele opt platforme industriale dispuse ca nişte petale, la şase kilometri depărtare. Oraşul de Vis era special gândit pentru ca nimeni să nu facă mai mult de cincisprezece minute de acasă până la serviciu.

În plus, pentru cei care nu prea doreau să folosească transportul în comun, la etajul 25 al clădirilor circulare era în construcţie un sistem de transport complet computerizat, cu cabine individuale, familiale sau publice care aveau să circule cu mare viteză atât în jurul oraşului, cât şi pe verticală în anumite puncte, sau dinspre oraş spre platformele industriale, împărţind astfel oraşul în opt zone separate.

Lin lucra la o mică parte a acestui sistem al Oraşului de Vis, furnizând software care permitea efectuarea de operaţiuni complexe de către braţele robotice – cum ar fi schimbarea unei şine cu alta în fracţiuni de secundă. Ideea de bază era ca oricine pleca din orice punct al oraşului să fie în permanentă mişcare, cu opriri cât mai rare, indiferent de mijloacele de locomoţie – pe jos, pe trotuare mobile, cu lifturi, cu metrouri care veneau din minut în minut sau cu cabine individuale. Un furnicar de aproape jumătate de milion de oameni în necontenită mişcare.

Lin privi în continuare în sus, pe măsură ce maşina lui Tian ieşea încet din oraş. Vedea trotuarele mobile mişcându-se, vedea trenurile de mare viteză ieşind spre platformele industriale, cabinele individuale mişcându-se pe căile de rulare de la mijlocul clădirilor circulare. Vedea chiar şi numele anumitor magazine şi restaurante – Ning actualiza aceste simulări în timp real pentru a reflecta spaţiile deja închiriate de companiile private dornice să facă parte din oraşul futurist.

Totuşi, exista ceva ce încă nu putea vedea: locuitorii. Era încă un subiect de discuţie în Partid, iar Lin visa la şansa de a lucra într-o bună zi la observatorul spaţial care urma să fie instalat

chiar la etajul 200. Şansele erau extrem de mici însă, pentru că Partidul le rezerva doar celor loiali şi cu rang înalt locurile din acest oraş şi din companiile şi instituţiile de aici, pe când Lin era doar o albinuţă între alte zeci de mii de albinuţe care construiau imensul Stup.

Privit astfel, Oraşul de Vis era doar o uriaşă fortăreaţă modernă, menită a oferi un Paradis instantaneu celor loiali şi a afirma noul rol al Chinei pe planetă. Stupul suprem, ce urma să fie copiat dacă avea succes, la scară mai întâi naţională, apoi planetară.

Reuşiră în sfârşit să se urnească – era ironic să stai blocat într-o maşină pe şantierul oraşului care urma să nu mai aibă niciun fel de maşină.

Ning îi aştepta deja de minute bune lângă barăci şi se cam plictisea, aşa că tresări de bucurie când văzu maşina lui Tian. Lin stătea, ca întotdeauna, pe scaunul pasagerului din faţă, aşa că o sărută pe obraz prin geamul deschis, îl salută şi pe Tian, care era la volan, apoi se strecură pe bancheta din spate.

Maşina lui Tian era un Audi vechi, de prin 2024, care încă mergea pe benzină. Nu era nici măcar un hibrid, aşa că Ning avea pregătit un întreg arsenal de glume – unul care-l lăsa deja rece pe Tian, dar pur şi simplu nu se putea abţine: nu doar că benzina era deja extrem de scumpă, dar taxa impusă de stat pe o astfel de maşină era atât de mare, încât trebuia să fii puţin sărit de pe fix să deţii aşa ceva.

— Mersi, tipule, pentru călătoria de lux! Apreciez! zâmbi Ning, iar Tian îi rânji în oglinda retrovizoare.

— Am auzit că o să faci cinste cu băutura în seara asta, aşa că meriţi o navetă de lux, îi răspunse Tian.

Lin chicoti lângă el. Era atât de bine să fie din nou împreună, chiar şi câteva momente.

Wen se bucură şi mai mult să-i vadă. Aerul târziu de octombrie era încă fierbinte şi plin de praf, iar ea tânjea după aerul condiţionat din maşina lui Tian. Dacă ultimul deceniu fusese numit „cel mai cald din istorie”, acest an din urmă începuse să semene deja cu un cuptor încins. Părţi mari din centrul şi vestul Chinei începuseră să se deşertifice, în timp ce în sud-est inundaţiile alternau cu secete severe, furtunile de nisip devenind ceva obişnuit în Beijing, sufocându-i locuitorii.

De altfel, acesta fusese unul dintre motivele pentru care

fusese aleasă zona mult mai verde de lângă lacul Gaoyou, iar două milioane de locuitori plantau câte şase miliarde de copaci în fiecare an, încercând să oprească nisipul şi să salveze vechea capitală. Lupta de adaptare la un climat din ce în ce mai uscat în nordul Chinei era foarte dură şi pe punctul de a fi pierdută. Deşertul era pur şi simplu prea aproape; căldura, prea puternică.

Ning simţi că se înroşeşte când Wen intră în maşină lângă el. Mirosea atât de bine, încât, chiar dacă nu mai îndrăznea să o atingă după încercarea aia ciudată de acum două săptămâni de a o săruta şi de a-i declara iubirea, preţuia fiecare clipă în care era lângă el. Wen, în schimb, nu părea să fie conştientă de drama din sufletul lui Ning, aşa că sporovăia cu Lin despre ziua care tocmai trecuse, uitându-se din când în când spre Tian, care conducea cu atenţie prin traficul aglomerat de la nouă seara, pe şoseaua denivelată dinspre la gară.

Dorind o discuţie mai serioasă, Tian întrerupse sporovăială fetelor.

— Exact genul ăsta de trafic vor noii lideri ai Partidului să-l rezolve.

După marea criză financiară şi anii întunecaţi de certuri politice care îi urmaseră, ţara culegea în sfârşit roadele reformelor politice. Fostul Partid Comunist, modernizat acum în Partidul Chinez, se concentrase pe filosofia meritocraţiei şi pe noul El Dorado al economiei „verzi”. Deocamdată mergea.

— Am citit ieri că e al şaselea an consecutiv de creştere economică, continuă Tian. Chiar dacă greşelile din trecut încă apasă greu, trebuie să recunosc: raportul spunea că şase sute de milioane de maşini şi de motociclete sunt acum pe străzi, 80 la sută concentrate în zonele populate. China se sufocă. Noi ne sufocăm! Şi pentru ce?

Tian vorbea ca un oficial al Partidului – ceea ce şi era, de altfel. Fetele tăcură şi Lin îi replică oarecum iritată, dar mai mult ca să-l tachineze:

— Da, ai dreptate. De-aia elita Partidului o să se retragă în acest minunat oraş curat şi o să ne lase pe noi să ne sufocăm în maşinile noastre sau să plantăm copaci în câmpuri arse de soare.

Îi zâmbi pentru a atenua sarcasmul, dar Tian ţinea la convingerile lui şi nu ceda atât de uşor.

— Eh, cu un pic de răbdare, vom vedea cel puţin zece astfel de oraşe apărând peste tot în ţară în doar câţiva ani. Fiecare va scoate dioxid de carbon din atmosferă, fiecare va avea nevoie de doar vreo 20 la sută din consumul actual de energie şi, da, fiecare va fi înconjurat de păduri şi parcuri, ca ăsta care se plantează aici. Lucrurile chiar se mişcă, Lin. Chiar cred că asta e cheia, sincer!

— Îhî, de-aia conduci o maşină veche şi poluantă! interveni şi Ning, amuzat, alăturându-se vânătorii începute de Lin.

Fetele izbucniră în râs. Tian rânji, iar maşina se puse din nou în mişcare în traficul ceva mai lejer.

— Ştiţi că nu-s chiar mama şi tata ecologiştilor, ce să zic... în plus, îmi place să aud motorul, în locul sunetelor ălora stupide din jucăriile... pardon, din maşinile electrice de azi. Dar, după cum iarăşi bine ştiţi, folosesc transportul public şi-mi scot maşina doar la sfârşit de săptămână. Sau când au nevoie prietenii mei de o escapadă. Ah, pardon...

Prietenii încă îl tachinau cu zâmbete ironice. Tian era un nostalgic, dispus să cheltuiască din greu pentru nostalgiile lui. Pe lângă taxa usturătoare plătită pentru că nu avea maşină hibridă sau electrică, mai plătea una pentru că nu avea maşină autonomă. Taxa creştea de la an la an, ca parte a politicii Partidului de a elimina maşinile vechi până în 2035. Nu avea voie să o conducă prin Shanghai, de exemplu, iar aici, în provincie, doar datorită statutului de oficial de Partid putea merge cu ea fără să fie hărţuit de poliţie.

Tian şi-ar fi permis oricând una nouă şi electrică. Prin poziţia pe care o ocupa în meritocraţie, putea figura pe listele de eligibili – Partidul fusese nevoit să raţionalizeze accesul la maşini pentru a preveni blocajele de pe străzi. Dar el prefera să plătească în plus şi să se bucure de maşina lui pe stil vechi, iar Wen îl adora pentru asta. Nostalgia era la modă printre tinerii de 20 de ani, mulţi găsind respingătoare abordarea „verde şi curat” a oficialilor. După ce o adoptase Partidul, ecologia nu mai avea nimic *cool.*

Lin nu putea lăsa lucrurile aşa, totuşi.

— Păi, dacă Partidului îi pasă atât de mult de noi şi dacă va construi zeci de Oraşe de Vis peste tot, în curând nu vom mai avea deloc maşini şi mă întreb ce motoare vei mai auzi atunci, îl ironiză ea, prilej pentru Tian să dea din cap, încercând deja să

schimbe subiectul.

— Totul are un sfârşit, da. Partidul a reuşit să termine cu comunismul şi cu haosul care i-a urmat… sunt sigur că voi găsi alte lucruri mecanice de care să mă îndrăgostesc după ce va termina Partidul cu maşinile pe combustie internă.

Lin îi zâmbi cald. Detesta Partidul, dar se amuza de cum găsea Tian mereu modalităţi de a-i justifica deciziile şi căile. Urmă un moment de tăcere, fiecare privind pe geam – intraseră în zona celor mai sărace barăci ale celor care munceau pentru Oraşul de Vis.

— A reuşit să termine, dar nu să şteargă prăpastiile dintre noi, ceea ce e trist, spuse Lin, uitându-se la barăcile simple şi aliniate cât vedeai cu ochii.

— N-au reuşit ei, americanii, şi nici europenii, care au dispus de mult mai multe resurse. N-ai văzut ce manifestaţii au în stradă? Măcar aici fiecare are unde sta, ce mânca şi ce purta, îi replică Tian, iar Lin nu-i răspunse pe moment, pierzându-se puţin în gânduri, cu ochii la feţele obosite ale muncitorilor care se întorceau la locurile de cazare.

Forţat de scandalurile sociale şi politice de la sfârşitul celui de-al doilea deceniu şi începutul celui de-al treilea, Partidul reuşise să se adapteze şi-şi schimbase forma comunistă într-una naţionalistă. Permisese libertăţi individuale mai mari şi fusese constrâns să accepte faptul că milioanele de chinezi din clasa medie nu se mai mulţumeau doar cu un venit bun, ci voiau să fie mai implicaţi în luarea deciziilor politice.

La scurt timp după ce totul se calmase, Partidul Chinez fiind în mod oficial doar unul dintre vectorii politici din ţară, dar în mod real singurul, începuse să dea roade Meritocraţia.

Şi asta se întâmpla pentru că înlocuise sistemul corupt al unui partid unic cu o meritocraţie reală, ţara fiind condusă ca o corporaţie. La doar câţiva ani după ce Partidul o apucase pe calea asta, rezultatele se zăreau, chiar dacă nu erau încă vizibile pentru marile mase. Totuşi, sistemul începuse să implice tot mai multă lume într-o ierarhie complet nouă, bazată pe meritele individuale, cu teste anuale şi evaluări independente, care le permiteau oamenilor să urce pe scara socială şi să facă parte dintr-o societate dinamică – ca alternativă la economia „democratică” europeană, la corporatismul corupt de stat din Rusia neoputinistă şi la abordarea izolaţionistă şi neofascistă a

Statelor Unite.

Dar nu era totul roz. Puteai, de exemplu, să critici Partidul fără să ajungi la puşcărie, dar numai la întâlnirile private. Altfel, perspectivele tale de a avea o carieră şi de a obţine acces sau a rămâne în marile oraşe erau nule. Nu te mai aresta nimeni, dar în această societate din ce în ce mai ierarhizată îţi pierdeai statutul şi erai trimis în cele mai sărace părţi ale ţării – iar asta era ceva mai rău decât puşcăria pentru o generaţie care crescuse în spiritul celor mai înalte standarde de viaţă. Fiecare avea un dosar personal, iar dacă punctajul individual scădea sub un anumit nivel era o tragedie.

Tian era mulţumit de modul în care Partidul se ocupa de disidenţi, îi plăcea ce făcea Partidul, iar faptul că buna sa prietenă Lin avea tot timpul ceva de zis împotrivă îl cam irita. Credea cu toată convingerea că singura cale înainte era cea a Partidului şi, fiind un idealist, îşi imagina că oricine vine în contact cu ideologia şi sistemul chinez se va îndrăgosti în cele din urmă de acestea şi le va înţelege valoarea. Ţinea la Lin, era, de altfel, cam singura femeie care îl făcea să simtă ceva, dar îl deranja că se dovedea incapabilă să vadă cât bine făcea Partidul, oricâte neajunsuri mai avea.

— Marea problemă, Lin, e că nu gândim cu toţii la fel. Dacă am avea cu toţii acelaşi ţel, dacă ne-am armoniza gândurile unii cu alţii, am fi în stare de orice.

Lin îşi întrerupse visarea.

— Marea noastră şansă, Tian, e că NU gândim cu toţii la fel. Au mai încercat bunicii noştri, dacă-ţi aminteşti, şi n-a ieşit deloc bine. Iar ei chiar au fost în stare de orice, îi replică Lin, puţin iritată.

— Da, dar putem învăţa din greşelile lor, nu? De exemplu, azi putem afla foarte uşor ce vrea fiecare – e suficient să bifezi nişte căsuţe pe o listă de dorinţe la începutul săptămânii şi atunci se pot produce doar lucrurile alea, fără să decidă cineva de sus pentru tine. Dar asta cere o minimă planificare – să fii dispus să-ţi planifici ce vei mânca, ce vei îmbrăca, unde te vei duce şi aşa mai departe. Aşa se reduce mult risipa, Lin! Deci nu mai trebuie să sufere nimeni, totul e să comunici coerent ce vrei…

— Bine, am înţeles că aşa va fi în Oraş, dar dacă te răzgândeşti pe parcurs? Şi unde mai e farmecul vieţii de zi cu zi, dacă fiecare pas e planificat?

— Nu e fiecare pas planificat, Lin. Fiecare spune ce-i trebuie în săptămâna aia, apoi ce haine vrea în trimestrul ăla şi aşa mai departe. Chiar şi numai asta duce la reducerea cu 30 la sută a consumului de resurse! Nu e oare un sacrificiu mic pentru un efect enorm?

Lin ar fi vrut să fie de acord cu el, dar ştia prea bine unde dusese economia planificată în trecut, aşa că-i răspunse, încăpăţânată:

— Treaba asta poate să funcţioneze în Oraşul de Vis, dar cred că ar duce totuşi la o plictiseală de moarte.

Istovit, Tian schimbă iar subiectul. Ar fi dorit din tot sufletul ca prietena lui să-i împărtăşească entuziasmul. Dar ştia că nu e timpul pierdut.

— Cât stai plecată, Wen? întrebă el, privind în oglinda retrovizoare.

Ochii lui Wen sclipiră în întuneric.

— Păi, mi-am terminat orele obligatorii, aşa că mă voi întoarce abia după o lună. Trebuie să mă duc la Shanghai şi să-mi dau examenele finale… sper că voi termina tot iarna asta, aşa că anul viitor o să mă găsiţi cel mai probabil prin Ministerul Informaţiei…

Wen era o albinuţă. Nu-i plăcea să fie pe teren; visa să aibă propriul ei birou în clădirile impunătoare ale Ministerului Informaţiei din Beijing, stând opt ore pe zi cu ochii în date aride, fără să vorbească cu prea multă lume. Tot ce o interesa era să fie cât mai aproape de Xidan, paradisul magazinelor, şi să-şi cumpere un apartament în zgârie-norii de lângă SOHO-ul din Jianwai.

— Of… De ce ai dori să sfârşeşti ca o mică rotiţă dintr-un mecanism uriaş şi impersonal e dincolo de puterea mea de înţelegere, spuse Lin, care începea să-şi piardă buna-dispoziţie. Eşti o fată superdeşteaptă. De ce nu porneşti ceva pe cont propriu? Minunatul Partid al lui Tian o să-ţi dea un pachet de pornire, fără constrângeri, şi sunt sigură că poţi avea oricând firma ta de design. Uită-te la Ning! Abia şi-a pornit afacerea cu interfeţe mentale şi, când o să-şi termine treaba aici, o să se umple de bani. Ce naiba să faci la Ministerul Informaţiei, cu toate fosilele alea?

Ning zâmbi timid, pentru că nou lansata Shang Corporation nu era nimic altceva decât o companie cu un singur angajat,

bun la toate: el. Dar era compania lui…

Lin continuă, profitând de tăcerea lui Wen, care dădu ochii peste cap, amuzată de insistenţa prietenei.

— Vreau să fiu mai mult decât o albină într-un stup, la naiba! Vreau să fiu mai mult decât o mică piesă dintr-un puzzle de un miliard şi jumătate de piese. Vreau să vizitez lumea, nu ştiu… să încep cu Europa aia decrepită, na! Şi, da, să câştig suficienţi bani încât să-mi pot cumpăra un loc într-un avion spaţial până la treizeci de ani şi să fac o călătorie pe Lună până la patruzeci. Da, la asta visez. De ce dracu' ai vrea să sfârşeşti pe culoarele birocraţilor, să mor eu dacă înţeleg!

Lin visa să fie liberă, dar în acelaşi timp ştia că pentru moment e doar un vis. Dosarul ei politic nu-i permitea să primească bani de la Partid şi niciun fel de sprijin economic pentru a începe o afacere pe cont propriu. În schimb, talentul de programator urma să o ajute să-şi facă loc în lumea destul de închisă a programului spaţial chinez, acolo unde experienţa în programarea braţelor robotice o putea ajuta să ajungă la Observator, apoi, dacă avea mult noroc, în echipa bazei lunare pe care China o construia pentru a demonstra lumii noua sa poziţie de mare putere.

Prin comparaţie, Wen avea toate cărţile bune, dar refuza să le joace, chestie care pe Lin o scotea din minţi. În afară de statutul în Partid, era inteligentă şi trecea fiecare test cu note maxime. Să se mulţumească, aşadar, cu o slujbă de birocrat în Beijing, în ciuda tuturor acestor talente, era ceva de neconceput pentru Lin.

Dar îşi dădu seama că le strică seara celorlalţi, aşa că schimbă la rândul ei subiectul.

— În fine, am auzit că ai o privelişte de te doare mintea din noii zgârie-nori din SOHO, aşa că vom veni cu toţii pe capul tău când o să-ţi iei apartament acolo.

— Cât timp voi cumpăraţi băutura, desigur! râse Wen.

Părea uşurată că Lin a încetat cu diatribele, iar atmosfera se destinse din nou. Între timp, ajunseră în sfârşit la gară, aşa că Tian comută maşina în modul rapid de căutare a unui loc de parcare.

Spre deosebire de oraşul încă în construcţie, gara era aproape terminată şi funcţională: o structură uriaşă, în formă de pisică-de-mare, din beton, oţel şi sticlă. Pe lângă muncitori şi

materiale, prin gară mai treceau deja şi 20.000 de turişti în fiecare săptămână, ce veneau să vadă cu ochii lor şantierul şi care aduceau încă de pe acum bani la administraţia nou-constituită.

— Eu, unul, abia aştept să văd oraşul arătând aşa, spuse Tian, care căzuse în admiraţie în faţa noii clădiri.

— Mda, deocamdată ar fi cazul să ieşim din maşină, dacă vreţi să mai prind trenul, îi răspunse Wen.

Pierduseră prea mult timp în traficul aglomerat al serii.

Maşina se opri, ieşiră cu toţii, apoi Tian o lăsă să plece singură în căutarea unui loc de parcare. Wen deja îşi luase biletul de tren de pe internet şi îl încărcase pe lentilele digitale, astfel încât să nu fie nevoită să stea pe culoar o oră şi jumătate, cât făcea trenul până la Shanghai. O simplă scanare a feţei îi dădea dreptul la acces pe peron. Îşi rezervase chiar un loc la geam, pentru că voia să se bucure de simulările cu realitate augmentată din Hive, pe care le suprapunea peste peisajul prin care trecea trenul.

Era ultima modă: combinarea lentilelor digitale de contact cu creativitatea nestăvilită a tinerilor. Existau o sumedenie de aplicaţii prin care imaginile unor universuri fantastice se suprapuneau peste realitatea dimprejur, creând astfel lumi infinite pe care le vedeai la propriu cu ochii deschişi. Wen descărca mai ales simulările clubului din care făcea parte şi Ning, pentru că erau cele mai bune – de la lumi gotice subterane până la cele paradiziace. O aştepta o oră de distracţie pură, răsfoind cu ajutorul ochilor prin zeci de lumi diferite.

Ning lucrase din greu în ultimele două săptămâni pentru a-şi răscumpăra cumva greşeala faţă de Wen. Începuse deja să-şi dea seama că Wen nu va fi niciodată a lui, dar încă se agăţa de speranţa că va vedea, din simulările lui, cât de apropiaţi şi de asemănători erau de fapt, cum putea să o facă să viseze, să fie fericită şi…

— Ning? Eşti cu noi?

Ochii lui Wen încercau să-i atragă privirea, dar Ning fusese prea absorbit în visurile lui ca să observe.

— Acum fug, dar voiam să-ţi mulţumesc mult pentru ajutor, spuse ea.

El nu mai rezista să o privească în ochi, aşa că se uită în altă parte când îi zâmbi. De fiecare dată îşi imaginase că ar exista

între ei o legătură specială, dar aşa era ea din fire, lipicioasă cu toată lumea. Noroc că, de data asta avea o scăpare – doar nu muncise degeaba în ultimele două săptămâni.

— Oricând, Wen, oricând! Apropo, am ceva pentru tine. Pot să ţi le trimit? întrebă el şi făcu un semn cu degetul spre tâmplă.

— Sigur, clar! Ce o să fie acum? O invazie de extratereştri, o altă apocalipsă sau ceva frumos, care să mă relaxeze?

Wen era o mare fană a creaţiilor lui Ning, doar că el interpretase asta ca o invitaţie la ceva mai mult, şi nu era cazul.

— O să vezi, o să vezi. Parcă aveai un tren de prins! Hai să fugim, răspunse Ning, fericit că Wen nu mai era supărată pe el.

Rămăseseră prieteni, iar asta era tot ceea ce conta pentru el.

Wen era singura care putea trece prin porţile de acces la peron – statul controla atent orice mişcare prin interiorul centrelor de transport, aşa că o conduseră doar până la ele, făcându-şi loc prin mulţimea din gară. Tian o sărută pe obraz, Lin o îmbrăţişă, iar Ning se mulţumi doar să o strângă de mână, în cel mai prietenesc mod posibil. În cele din urmă, Wen dispăru în spatele porţilor.

Doi ani de prietenie, doi ani în care trecuseră de la visurile adolescentine la realitatea ceva mai dură a unui program de lucru prelungit, în care începuseră deja să preţuiască fiecare moment în care puteau fi împreună în lumea reală.

Da, se vedeau şi vorbeau zilnic pe internet, cu excepţia lui Tian, care detesta să facă asta; uneori chiar îşi trimiteau unul altuia imaginile pe care le filmau în timp real prin lentilele digitale, pentru a vedea lumea prin ochii celuilalt, dar tot momentele în care se întâlneau erau mai importante. Din păcate, deveneau tot mai rare.

O aplicaţie mixa imaginile lentilelor digitale cu palete de culori care arătau, de pildă, ce emoţii tocmai simţea transmiţătorul, iar o alta, mult mai utilizată, mai ales de tineri, arăta gradul de plăcere sau de durere simţită de cineva. O întreagă industrie se dezvolta pornind de la frenezia cu care adolescenţii din lumea întreagă îşi contopeau minţile…

— Veniţi la o bere? întrebă Tian.

Ning şi Lin îşi luară ochii de la porţile peronului şi acceptară fericiţi invitaţia, aşa că se întoarseră cu toţii spre ieşirea din gară. Deodată, cineva strigă din spatele lor.

— Liu?! Liu?!

Vocea îi tremura, ca şi când ar fi simţit şi speranţă, şi disperare.

Lin tresări. Tian şi Ning nu dădură niciun fel de atenţie şi îşi continuară drumul, dar apoi fură nevoiţi să se oprească. Lin se răsucise încet pe călcâie să vadă cine strigă.

Un om între două vârste se uita uimit la ea. Nu ştia ce să spună acum, că o putea privi cu atenţie pe tânăra din faţa lui, în timp ce ea îi întoarse privirea cu ochi mari şi plini de întrebări.

— Ah, mă scuzaţi… M-am înşelat… îmi cer scuze… doar mi-aţi adus aminte de cineva. De cineva drag…

Bărbatul încerca să-şi găsească cuvintele, fără a-şi lua ochii de la Lin. Iar ea era vizibil tulburată şi tremura.

Se uita la el fix, fără să ştie dacă trebuie să fugă cât mai departe, aşa cum îi venea să facă, sau să sară în braţele lui şi să-l îmbrăţişeze. Valuri de emoţii ţinute în frâu atâta vreme îi năvăleau în inimă şi trebuia să se concentreze cu toată energia de care putea da dovadă ca să se stăpânească. Da, omul pe care îl avea în faţă era unchiul ei, fratele tatălui ei. Incredibil cum chipul îi rămăsese neschimbat în ciuda celor treisprezece ani care trecuseră de când nu-l mai văzuse… Şi deodată o podidiră prea multe amintiri.

Închise ochii, ca şi când ar fi vrut să se ascundă de ochii lui uimiţi. O chemase cu numele mamei ei, poate pentru că semăna foarte tare cu ea. Mama ei… Lin era gata să izbucnească în plâns şi îşi adună toate puterile să se controleze.

Tian şi Ning nu înţelegeau ce se întâmplă. Cine era bărbatul acela? Cine era Liu? Şi de ce părea Lin atât de şocată de întâlnire?

Omul înţelese deodată cine era fata şi făcu un pas înainte, deschizându-şi braţele ca şi când ar fi vrut să o îmbrăţişeze:

— Yu?!

Ning îl opri cu un gest, iar Tian se apropie şi el de Lin, care tremura toată, şi îi puse mâna pe umăr, fără a înţelege ce anume se întâmplă. Lin se dădu un pas în spate, cu ochii în pământ şi abia reuşi să şoptească:

— Nu sunt Yu… Mă numesc Lin… Nu ştiu despre cine vorbiţi!

Îşi strânse pumnii, se întoarse brusc şi se repezi înainte, luându-l pe Tian prin surprindere şi aproape doborându-l la pământ. Bărbatul rămăsese fără cuvinte, încremenit, ca şi când în aceeaşi clipă ar fi trăit paradisul şi iadul la un loc.

Lin aproape că fugea acum, făcându-şi loc prin mulţime, Tian se străduia să ţină pasul, iar Ning încerca să-i ajungă din urmă.

Bărbatul strigă disperat după Lin.

— Qiu Yu! Qiu Yu! Adu-ţi aminte de Peng! Şi de Liu! Yu!

Încercând din răsputeri să nu plângă, Lin dispăruse deja în mulţime, cu Tian şi Ning pe urmele ei. Miile de muncitori veniţi din Oraşul de Vis ca să prindă trenurile de seară spre Shanghai erau ca un fluviu prin care încercau să navigheze. Mulţimea îl înghiţi curând şi pe bărbatul care striga.

„Cum naiba de m-a găsit? Cum? Cum?!“ Lin încerca să se liniştească şi zâmbi timid către Tian şi Ning, căutând o explicaţie cât mai plauzibilă. Tot ce-şi dorea acum era să alerge după omul ăla, ultima ei legătură cu copilăria, însă ştia că nu poate. Valul de adrenalină lăsă repede loc disperării. Dorea să fie singură, să se ducă acasă, să încerce să înţeleagă ce se întâmplase. Pentru moment însă trebuia să inventeze o explicaţie, ceva…

— E un om pe care l-am mai întâlnit în copilărie… o rudă cu care ai mei au avut probleme, şi acum… Să-l văd strigând aşa, ca un nebun… Nici măcar nu şi-a amintit numele meu… Mă puteţi duce acasă, vă rog?

Lin era epuizată. Tian se supuse imediat, comandând maşinii să-i ia din faţa gării. Urmară câteva momente de tăcere, nimeni neştiind ce să spună. Din fericire, maşina veni repede, aşa că în două minute erau deja pe drumul spre barăcile muncitoreşti.

— Eşti bine, Lin? Adică nu-ţi poate face niciun fel de rău, da?

Vocea lui Tian suna atât de patern, încât Lin zâmbi în sfârşit.

— A, nu, nici gând. Stai liniştit! Sunt chestii din trecut. Am fost doar surprinsă de apariţia lui şi mi-au revenit amintiri despre care nu vreau să vorbesc.

Începuse să se liniştească şi să-şi refacă armura.

Ning îi făcuse o poză bărbatului prin intermediul lentilelor sale de contact, iar acum, stând pe bancheta din spate a maşinii, o descărcă pe telefon şi rulă o căutare după faţă. Lin se uita în gol pe geamul maşinii, în timp ce Tian încerca să pară că totul e sub control.

— Deci până la urmă nu bem nimic astă-seară?

— Tian, sunt bine, crede-mă. Dar am nevoie de puţin timp pentru mine. M-a cam dat peste cap şi trebuie să-mi adun gândurile. Hai să ne vedem mâine-seară… ieşim la o bere şi poate chiar la un film. Toţi trei. Da?

Ning găsise peste patruzeci de potenţiale potriviri şi se afla în dificultate – întâlnirea fusese prea scurtă ca să fotografieze cum se cuvine faţa bărbatului, iar în maşină nu putea să vadă în amănunt cu care dintre rezultate se potriveşte. Ar fi vrut să o întrebe pe Lin cum îl cheamă, dar nu era cazul să o supere, aşa că încercă să caute după numele ei de familie, Zhen, fără rezultat însă. Tipul nu părea să aibă nicio legătură vizibilă cu familia lui Lin.

În ultimii ani lumea începuse să filmeze cu lentilele digitale, în locul ochelarilor digitali, stocând înregistrările direct în cloud, aşa că ar fi putut să răsfoiască feedurile video din zona gării, însă nu putea din maşină, de pe telefon. Singura posibilitate era să parcurgă manual feedurile video din momentul întâlnirii, dar îşi propuse să facă asta acasă, dacă nu cădea lat de oboseală. Era ceva ciudat cu omul ăsta şi, dacă ar fi putut afla ce, ar fi stat mai liniştit.

Tian o lăsă pe Lin la baraca ei, apoi îl conduse pe Ning la o altă baracă, unde se despărţiră în linişte, fără să ştie ce să spună despre cele întâmplate. Ning era deja cu gândul la Wen şi la simularea pe care i-o pregătise… din păcate Wen nu se conectase la Hive, aşa că nu ştia dacă i-a plăcut. Nu le ieşise o seară prea bună în Oraşul Barăcilor, asta era clar.

Uriaşul şantier crease un oraş şi mai mare împrejur, cu mii de barăci pregătite pentru zecile de mii de muncitori care rămâneau acolo în fiecare seară. Dar nu era neapărat un lagăr de muncă – barăcile aveau toate utilităţile pe care le puteai dori, camerele erau individuale şi cu aer condiţionat, TV prin satelit, conexiune la internet de mare viteză, iar din când în când apăreau şi barăci speciale pentru cumpărături, săli de fitness şi chiar câteva piscine acoperite. Doar partea periferică a Oraşului era alcătuită din barăcile mai sărace, special concepute pentru muncitorii aflaţi pe şantier doar pe scurte perioade. Partidul avea grijă de albinuţele lui – învăţase din greşelile precedente şi nu mai voia să se trezească cu muncitorii înfuriaţi, cum păţise cu peste un deceniu în urmă.

O noapte întunecată şi fierbinte se lăsă peste craterul făcut de mâna omului, cu clădirile concentrice care îl înconjurau. Doar luminile Spirei sub formă de ADN se mai vedeau, cele de la ultimele etaje fiind greu de separat de lumina stelelor de pe cer.

Lin stătea întinsă în pat, privind în gol tavanul. Era prima dată când îşi vedea unchiul după treisprezece ani, iar acum îi era ruşine că fugise speriată, fără să-l lase să rostească un cuvânt. Dar el spusese totuşi ceva. Ceva despre părinţii ei. Iar asta îi aducea în minte lucruri dureroase din trecut, atât de vii de parcă s-ar fi întâmplat chiar ieri.

Îşi aduse aminte şi ce anume abătuse nenorocirea asupra familiei ei: Gliese 53 şi descoperirea care-i schimbase complet cursul vieţii.

Gliese 53, steaua care îi arătase tatălui ei că un obiect colosal se îndrepta cu viteză incredibilă spre sistemul nostru solar; Gliese 53, steaua aflată la 24,6 ani-lumină de Terra, care nu avea nicio planetă locuibilă, dar a cărei lumină fusese traversată de un obiect în săptămânile în care tatăl ei avusese acces la observatorul James Webb pentru respectiva porţiune de cer.

La început, tatăl ei crezuse că e vorba despre vreo furtună solară mai puternică sau de o nouă planetă descoperită în jurul stelei, apoi îşi dăduse seama că felul în care scăzuse lumina acesteia timp de peste o săptămână nu-şi avea explicaţia în niciuna dintre ipoteze.

Multe dintre planetele descoperite erau suficient de mari pentru a le calcula influenţele gravitaţionale şi a le deduce masa sau chiar distanţa de la steaua în jurul căreia orbitau. Dar nu şi aceasta. Era un obiect relativ mic, aflat la limita capacităţii de detecţie a telescopului, care rămăsese între stea şi punctul de observaţie aproape două săptămâni. Trecuse încet prin faţa ei, fără niciun fel de influenţă calculabilă asupra traiectoriilor planetelor deja descoperite în sistem sau asupra stelei înseşi.

După douăsprezece zile de observaţii, obiectul nu mai putea fi detectat, ieşind complet din lumina stelei, însă Peng reuşise deja să-i calculeze dimensiunile. Era un planetoid pitic, pe jumătate cât Luna, care nu orbita în jurul stelei respective, ci avea o traiectorie ce l-ar fi scos în cele din urmă din respectivul sistem solar.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Peng se întorsese acasă complet răvăşit: avea rezultatele analizei cu privire la viteza de deplasare a obiectului. Acesta se apropia de sistemul nostru solar cu incredibila viteză de 41,5% din viteza luminii. Verificase

de mai multe ori rezultatele. Însă nimeni nu avea să-l creadă, îl auzi ea destăinuindu-se mamei ei, când ar fi ieşit public cu informaţiile, aşa că alese să le ţină secret până când le putea verifica independent.

Peng ar fi dorit să efectueze nişte teste mai complexe pe datele existente deja, dar lucrurile se opriseră brusc atunci când vorbise despre descoperire cu şeful misiunii ştiinţifice chineze.

Acesta îi refuzase publicarea descoperirii pe motivul că e fără îndoială vorba de o problemă de senzori sau o altă explicaţie care încă nu fusese găsită. Era prea ocupat să culeagă laurii pentru a patra planetă similară Pământului aflată în zona locuibilă, descoperită de el la 48 de ani-lumină de Pământ, ca să mai aibă timp să se uite îndeaproape şi la descoperirea lui Peng.

Când Peng insistase, şeful lui îi replicase scurt că ideea unui obiect care vine cu aproape jumătate din viteza luminii spre Pământ e absurdă şi că trebuie să caute mai întâi alte explicaţii pentru datele sale. În plus, telescopul Webb nu ar fi avut capacitatea de a detecta un obiect atât de mic, cu toate îmbunătăţirile software aduse de chinezi. Trebuia să fie o greşeală la mijloc. Apoi îi interzisese să publice orice pe tema dată, ca nu cumva savanţii chinezi să fie ridiculizaţi imediat ce teoria improbabilă a lui Peng ar fi fost demontată.

Sătul de luptă, Peng vorbise în detaliu cu soţia lui, şi ea membră a echipei de savanţi chinezi, iar fetiţa îi auzise. Soţia îl sprijinise întotdeauna, însă la început se arătase la fel de sceptică cu privire la ce descoperise Peng. Apoi văzuse datele şi se convinsese, însă îl sfătuise pe Peng să le ţină păstreze pentru sine deocamdată, pentru că-şi riscau amândoi carierele dacă vorbeau în afara echipei chineze.

China salvase programul american de observare spaţială, finanţându-l atunci când dăduse de greu, dar cu condiţia de a alege ce şi când dezvăluie din descoperirile făcute în orele în care avea acces exclusiv la telescopul Webb. Aşa că se bucura de un statut privilegiat, dar în acelaşi timp savanţii chinezi erau obligaţi să publice orice descoperire doar prin canalele oficiale chineze.

Peng, tatăl ei, era un astronom pasionat, căruia îi lipsea capacitatea de a înţelege politica, însă Liu, mama ei, înţelesese implicaţiile şi de ce munca lui fusese trasă pe linie moartă. Încercase să-l convingă pe Peng să ia lucrurile încet-încet sau

să-l contacteze pe vreunul dintre prietenii lui din elita militară, însă el pregătise deja fişierele pentru a le trimite către marile site-uri de informaţii chineze, salvându-le pe vreo zece stickuri de memorie. Era o chestiune de ştiinţă, spunea el, nu una militară. Iar şeful incompetent era orb la ceva care putea să ameninţe viaţa pe Pământ sau cel puţin să schimbe pentru totdeauna istoria umanităţii. Doar o jumătate de secol la dispoziţie era prea puţin pentru a pregăti omenirea în vederea unei potenţiale întâlniri cu o civilizaţie de un asemenea nivel tehnologic şi se impunea ca oamenii să afle cât mai curând despre posibila ameninţare, spunea Peng.

Când găsise un mesaj anonim în telefon, care-i cerea să nu-şi mai comunice descoperirile şi să nu mai facă de ruşine comunitatea ştiinţifică chineză, Peng crezuse că a epuizat căile oficiale, aşa că încercase să trimită fişierele la un coleg american de la Observator. Degeaba, pentru că fişierele dispăruseră de pe computerul acestuia imediat, chiar după ce le încărcase din nou de pe unul dintre cardurile de memorie. Încercase apoi să urce fişierele online de pe alt laptop, apoi de pe tabletă... De fiecare dată când încerca să le salveze, fişierele erau şterse imediat, iar dispozitivul, laolaltă cu cardul de memorie, erau distruse.

Cineva – fără îndoială o agenţie guvernamentală chineză sau străină – îi bloca orice mişcare. Când îşi întrebase şeful direct dacă mai are fişierele pe care i le-a trimis, doar ca să-l pună la încercare, acesta se apucase să le caute chiar cu el de faţă, dar fără succes. Nu mai erau acolo. Îl rugase aparent foarte sincer să i le mai trimită o dată, pentru că acum avea mai mult timp la dispoziţie şi ar fi putut să le examineze. Dar Peng decisese să nu mai facă asta.

Treptat, începuse să îi fie frică să mai conecteze la vreun dispozitiv stickurile de memorie rămase, de teamă că un virus preinstalat le-ar fi distrus, cum se întâmplase şi cu celelalte. Aşa că ieşise în oraş şi încercase să le încarce direct pe computere publice, din biblioteci şi cafenele. Cu acelaşi rezultat – imediat ce le încărca în computere, fişierele erau şterse, iar stickurile erau distruse. Cineva îl monitoriza atent sau poate agenţia care îl vâna instalase un virus pe toate computerele deja conectate la internet. Iar lui îi era imposibil să înţeleagă cine făcea asta şi mai ales de ce. În cele din urmă, îi rămase un singur stick de

memorie cu documentele pe el.

Aşa că se gândise să-şi salveze munca în alt fel. Yu era o fetiţă de opt ani, suficient de mare să înţeleagă ce-i explica, dar suficient de mică pentru ca nimeni să nu bănuiască faptul că ea ar şti ceva – sau cel puţin asta credea Peng.

Fără ştirea soţiei, el luase o bucată de hârtie şi îi scrisese în detaliu observaţiile, apoi i le arătase lui Yu fără a le citi cu voce tare, de teama microfoanelor care ar fi putut exista în casă. Îi scrisese pe hârtie despre stea, despre obiect, despre faptul că, după calculele sale, acesta avea să fie vizibil peste treisprezece ani, la o dată exactă, când avea să traverseze lumina altei stele în drumul lui spre Pământ. Traiectoria, deşi părea perpendiculară pe Pământ la data efectuării observaţiilor, ducea de fapt obiectul mai întâi către o altă stea, mai apropiată cu câţiva ani-lumină de Pământ.

Peng presupunea că obiectul are o propulsie inteligentă, nu balistică, aşa că nu avea de ce să urmeze o traiectorie directă spre Pământ, ci urma să folosească gravitaţia acelei stele pentru a accelera, a decelera sau chiar a-şi schimba direcţia fără a se mai îndrepta spre Terra. Îi mai scrisese că, ţinând cont de viteza obiectului şi de distanţa parcursă, fereastra de observaţie urma să fie foarte mică – doar câteva zile din februarie 2034 sau chiar ceva mai devreme –, însă doar dacă primele calcule erau exacte. Această informaţie nu se afla nici măcar în fişierele sale, ci i-o dezvăluise doar lui Yu în scris. Nici măcar şeful său nu ştia, iar Peng avuse inspiraţia să-i repete fetei că, dacă lui i se va întâmpla ceva, să ţină detaliul numai pentru ea.

Îi scrisese numele stelei respective, perioada exactă pentru observaţii, dar şi ce trebuia să facă fata, dacă el şi mama ei erau arestaţi sau dispăreau. Trebuia să nu scoată niciun cuvânt şi să plângă cât mai tare – detectoarele de minciuni erau prea avansate pentru a mai fi păcălite. În plus, plânsetul unui copil e o tortură suficient de mare pentru orice anchetator, o tachinase Peng, deşi Yu plângea rar şi niciodată fără motiv. Yu înţelesese că din acel moment nimic nu avea să mai fie la fel.

Îi mai scrisese şi să-l găsească pe Qiang, fratele lui care trăia în Beijing, şi să stea cu el o perioadă, cel puţin până când el şi Liu se puteau întoarce în China. Apoi, după ce Yu citise de mai multe ori şi învăţase pe de rost ce îi scrisese, Peng arsese

hârtiile ca să distrugă orice dovadă care lega descoperirile de fata lui.

Îi cumpărase bilete de avion pentru ziua următoare, apoi ieşise să cumpere un laptop vechi, pe care instală curat o versiune de Windows veche de doisprezece ani, fără să-l mai conecteze la internet, ca să se asigure că nu va mai fi infectat de virusul prezent deja în toate computerele moderne.

Tatăl ei făcuse apoi o a doua copie a fişierelor, pe un al doilea card de memorie, pe care îl avea acasă şi se dusese la un magazin să cumpere alte carduri de memorie, cu intenţia de a merge la mai multe redacţii de ziare americane, cărora să le arate direct informaţia.

Atunci îşi văzuse pentru ultima dată părinţii.

Yu nu ştia ce se întâmplase după aceea. În după-amiaza cu pricina, în timp ce ea era încă la şcoală, Peng şi Liu se întorceau de la mall, când un SUV intră din plin în maşina lor, pe partea şoferului, omorând-o pe loc pe Liu şi răsturnându-le maşina. Când ieşiseră de la cumpărături, ea se urcase la volan pentru că soţul era prea nervos şi nu se mai putea concentra la condus.

Peng îşi revenise în câteva clipe şi văzuse SUV-ul dispărând înainte ca o maşină de poliţie din apropiere să vină la faţa locului, alertată de alarma automată de impact a maşinii. Soţia murise din cauza loviturii, dar atacatorii nu reuşiseră să-i fure servieta cu laptopul, pe care o avea încă legată de mână cu un lanţ.

Peng ieşise din maşină aproape neatins, dar în stare de şoc, şi fu transportat la spital. Odată ajuns acolo, în timp ce aştepta cu servieta în braţe să vină medicii, observase doi agenţi guvernamentali care îl căutau, aşa că o luase la fugă, folosind ieşirea de incendiu, declanşând şi alarmele din tot spitalul.

Rămăsese ascuns jumătate de oră apoi, după ce pericolul trecuse, se urcase într-un taxi şi se grăbise să o ia pe Yu de la şcoală. Numai că acolo văzuse un SUV mare şi negru, şi privise disperat cum doi agenţi îi răpeau fata în plină zi.

Scos din minţi, se dusese la cutia poştală închiriată cu două zile în urmă şi îşi recuperase pistolul cumpărat imediat ce începuseră ameninţările. Cum telefonul mobil rămăsese la spital şi nu voia să fie detectat, folosise banii lăsaţi în cutia poştală ca să cumpere un alt mobil, de pe care îşi crease un cont fictiv de e-mail. Apoi îşi trimisese singur mesaj de pe acest cont, în care

scrisese că va da stickul de memorie rămas, împreună cu toate informaţiile, în schimbul eliberării fetiţei, care urma să fie îmbarcată într-un avion spre China.

Aruncase apoi telefonul într-un autobuz şi dispăruse optsprezece ore, refugiindu-se într-o cameră de hotel plătită cu bani gheaţă.

Yu nu ştia toate aceste ultime detalii. Ştia doar ce îi spuseseră agenţii care o luaseră de la şcoală: că Peng acceptase să colaboreze cu autorităţile americane şi să înapoieze ceva preţios. Şi că urma să se întâlnească a doua zi cu tatăl ei, apoi să o urce într-un avion care s-o ducă acasă. O lăsaseră apoi închisă într-o maşină, supravegheată de o dronă, şi plecaseră să se întâlnească cu tatăl ei.

Nu-şi mai văzuse niciodată părinţii, dar fusese nevoită să trăiască ruşinea de a-i vedea numiţi „terorişti” în mass-media.

Ciudat, mass-media relatase doar că „teroristul” supravieţuise miraculos unui accident care îi ucisese soţia cu o zi înainte, omiţând să precizeze că avea o fiică.

Yu îşi petrecuse următoarele trei luni în izolare, interogată constant şi supusă la tot felul de presiuni psihice pentru a dezvălui ce îi scrisese tatăl ei pe bucăţile alea de hârtie – da, ştiau şi despre ele! Păreau să ştie tot, cu excepţia detaliilor pe care Peng le scrisese pentru ea, poate şi pentru că Peng îi ceruse să le memoreze în tăcere, ca într-un joc.

Nu reuşiseră să scoată niciun cuvânt de la Yu. Doar plângea încontinuu, cu urlete, refuzând orice fel de contact cu anchetatorii, până când aceştia cedaseră la presiunile diplomatice chineze şi o trimiseră acasă.

Să vadă Beijingul, oraşul copilăriei, era o uşurare, însă una de scurtă durată. Agenţii chinezi o interogaseră la rândul lor trei zile, dar, constatând că nu cooperează, îi explicaseră că nu-şi va mai vedea niciodată familia – fie şi pentru că, din cauza acuzaţiilor americane şi a opiniei publice inflamate, viaţa ei ar fi fost în pericol. Îi fusese extrem de greu să înţeleagă de ce nu se mai putea vedea cu unchiul ei, dar nu avusese de ales.

În schimb, Qiu Yu primise un nume nou, Lin, şi o familie nouă, Zhen – una în care era nevoită să fie atentă să nu spună nimic din ce îi povestise tatăl ei, având în vedere că părinţii ei adoptivi puteau fi de fapt agenţi ai Statului. Se mutase la Nanjing cu noua familie, obişnuindu-se treptat cu faptul că oamenii din jurul

ei chiar ţin la ea şi o iubesc, fără să pară a şti ceva din toată mizeria care se întâmplase. Totuşi, nu reuşise niciodată să aibă încredere deplină în ei.

Păreau să creadă că e doar un orfan şi nu aveau nicio legătură vizibilă cu autorităţile chineze, dar ea rămase vigilentă toţi aceşti ani şi nu spusese nimic care ar fi putut-o pune din nou în pericol.

Anii trecuseră şi aproape uitase coşmarurile trecutului, dar urmase hotărâtă o educaţie prin care să ajungă ulterior în programul spaţial chinez. Iar când apăruse ocazia de a lucra pentru Societatea Astronomică Chineză, acceptase fără să se mai gândească.

Căutase steaua Gliese 53 imediat ce avusese ocazia, pentru că îşi putea ascunde foarte uşor interesul special în cadrul muncii generale efectuate la observator. Dar nu reuşise să afle nimic relevant despre stea sau despre obiect. Informaţiile povestite de tatăl ei pur şi simplu nu existau în bazele de date chineze.

Apoi fusese dezamăgită când văzuse că jobul ei nu implica prea multe observaţii astronomice, ci mai degrabă foarte multă birocraţie. În cele din urmă, îşi împărţise timpul între şantierul Oraşului de Vis şi Societatea Astronomică, încă sperând că va ajunge să aibă acces în timp util la telescopul spaţial, singurul care i-ar fi permis să detecteze obiectul prezis de tatăl ei. Nu uitase niciodată numele, coordonatele sau datele transmise. Tot ce trebuia să facă era să aştepte şi să se apropie din ce în ce mai mult de savanţii care îi puteau oferi acces la observaţii.

Totuşi, amânase în repetate rânduri orice decizie care presupunea să ceară un job cu normă întreagă la Shanghai, temându-se că, dacă grăbea lucrurile, ar fi fost detectată. Mai mult, descoperise între timp oameni noi, de vârsta ei, prieteni în care putea avea încredere, prieteni cărora putea să le împărtăşească visurile – chiar dacă nu şi secretul. Deocamdată, cel puţin.

Îi plăcea să aibă încredere în ceilalţi, dar atunci când era vorba de vreun lucru care o putea răni ştia să se oprească. De exemplu, îl plăcea mult pe Tian, însă nu era încă suficient de stabilă emoţional ca să-i ceară mai multe. Pe de altă parte, Wen, buna ei prietenă, era în mod clar înnebunită după el, aşa că se mulţumea deocamdată cu o prietenie pe care să nu o pună în

pericol. Şi îi plăcea mult creativitatea şi mintea deschisă a lui Ning, întrezărind o gândire independentă sub aparenţa de „loial Partidului” pe care Ning se străduia să o cultive.

Acum îşi dădea seama că pierduse timp preţios şi aproape uitase de misiunea ei, apropiindu-se iute de un punct fără întoarcere. Era deja octombrie 2033, iar până în februarie 2034 trebuia să aibă acces la telescopul spaţial. Simţi că o apucă panica.

Dacă unchiul ei era încă supravegheat sau dacă ea însăşi era încă urmărită, întâlnirea lor întâmplătoare ar fi fost interpretată, iar şansele de a-şi face o carieră în astronomie ar fi dispărut. Sau, şi mai rău, ar fi fost despărţită de prietenii ei şi forţată să se întoarcă la o viaţă atent monitorizată, într-un oraş pe care-l ura. Oricum ar fi fost, era extrem de târziu să ceară acel job în Shanghai.

Mintea i se umplu de întrebări. Se cuibări strângându-şi picioarele sub ea, şi într-un târziu, liniştindu-se, adormi. Sistemul inteligent de monitorizare a casei stinse treptat lumina şi ajustă aerul condiţionat pentru a-i face somnul confortabil. O dotare obişnuită în Oraşul Barăcilor din 2033, pentru muncitorii celei mai puternice economii din lume.

Omul Partidului

A doua zi Lin se întâlni cu Tian şi îl întrebă dacă poate să pună o vorbă bună la şeful de Partid de pe şantier. Îi era groază că trebuie să facă asta, dar nu avea de ales.

Pe Tian îl luă prin surprindere, pentru că nu o văzuse niciodată cerându-le vreo favoare oficialilor Partidului, cum făceau toţi ceilalţi, dar o ajută bucuros. La urma urmei, el era una dintre tinerele speranţe ale organizaţiei regionale a Partidului şi, chiar dacă avea doar 24 de ani, familia sa bine înfiptă şi talentele lui însemnau un singur lucru: îl aştepta o carieră rapidă. După o zi, oficialul Partidului o primi pe Lin în orele de audienţă, dar în faţa celorlalţi muncitori care aşteptau în anticameră.

Biroul şefului de Partid era situat temporar la etajul 50 al Spirei, nivel deja terminat şi echipat cu tot ce-i trebuia, spre deosebire de restul clădirii, aflată în stadii intermediare de construcţie. Biroul era ca o oază de răcoare atârnată deasupra

craterului Oraşului de Vis şi a zidurilor sale exterioare aflate departe, sub un cer de chihlimbar.

Partidul încerca din răsputeri să facă din acest oraş o vitrină a tehnologiei, iar birourile erau dotate la cel mai înalt nivel – de la lifturile futuriste, care ajungeau la etajul 50 în mai puţin de 15 secunde, la zidurile acoperite cu peliculă digitală, din material compozit, care acţiona ca un ecran tactil, transformând complet mediul de business, în funcţie de cum doreau chiriaşii –, de la prezentări direct pe zidurile birourilor la peisaje exotice, filmate în direct în partea cealaltă a planetei. În holuri adăugaseră şi machete holografice ale Oraşului, iar ferestrele piezoelectrice îi izolau pe oficialii Partidului de zgomotul de afară, având şi rolul de a capta energia soarelui şi de a răcori interiorul, la nevoie fiind transformate şi ele în ecrane.

Biroul şefului Oraşului de Vis era însă unul simplu, chiar dacă liniştea ireală din uriaşa încăpere şi răcoarea de aici arătau că tehnologiile din spate erau de ultimă generaţie.

Un bărbat de şaizeci şi ceva de ani stătea sprijinit de un birou chiar în mijlocul încăperii, cu un zâmbet politicos, aproape deloc formal.

— Mă bucur să te văd în sfârşit, Zhen Lin. Am auzit multe despre tine de la Hui Tian! Îţi laudă încontinuu munca din Comitetul Informaţiei, începu politrucul.

Era un om scund, îmbrăcat într-un impecabil costum de afaceri şi cu o faţă blândă, în contrast profund cu numele său.

Lei Fan (Tunet Mortal) era recunoscut ca unul dintre reformatorii Partidului, cel care venise cu ideea Oraşului de Vis, ca o soluţie nu doar la deşertificarea dramatică a Chinei şi a utilizării excesive a resurselor naturale, dar şi ca un semn al noului rol al Chinei ca naţiune conducătoare a lumii şi jucător independent într-o lume globalizată. Cel puţin, aşa spunea propaganda de Partid.

Era un reformator, dar şi un naţionalist dur, unul dintre cei şase lideri ai Partidului care reuşiseră să schimbe conducerea Chinei şi să o ghideze printre crizele şi manifestaţiile violente ce marcaseră al doilea şi al treilea deceniu din secolul XXI, către un regim mai stabil şi „cu faţă umană” – unul care privea America drept principal competitor, filosofia consumeristă a Vestului ca principalul său duşman, iar dependenţa de resursele energetice bazate pe combustibili fosili ai partenerilor săi ruşi, iranieni şi

arabi, drept principala sa problemă.

Lin era curioasă să-l cunoască pe acest bărbat, având în vedere că deja se hotărâse: trebuia să abandoneze acel *dolce farniente* în care se complăcuse şi să atingă ţinta pe care şi-o propusese în ultimii ani: mutarea la Observatorul din Shanghai cât mai repede posibil, pentru a primi acces la programele de observaţie a stelelor. Avea doar patru luni la dispoziţie şi se blestema singură că pierduse timp preţios. Soarta ei se afla în mâinile acestui om care o putea obliga foarte simplu să rămână muncitoare pe şantierul Oraşului sau chiar mai rău. Era nevoită să facă ceea ce ura cel mai mult – să intre în graţiile Partidului.

— Da, Hui Tian este un bun membru de Partid, dar nu doar atât… e şi un foarte bun prieten, chiar dacă puţin mai demodat, aşa… iar noi, prietenii lui, facem deseori glume pe tema asta.

Lin voia să destindă puţin atmosfera şi păru să reuşească: omul Partidului surâse.

— Da, ştiu că Tian nu e chiar atât de înnebunit ca tine după enciclopedia asta omniscientă, această Hive la care vă tot conectaţi voi, tinerii, şi nici după lentilele de contact, maşinile automate şi altele…

Domnul Lei izbucni în râs şi continuă:

— Dar nu la un bătrân ca mine o să găseşti sprijin pentru toate chestiile astea. Când aveam douăzeci de ani, nici măcar nu aveam internet în Beijing şi a trebuit să fac patruzeci de ani ca să îmi iau primul telefon mobil, să ştii…

Puţină conversaţie era bună, pentru că acum avea de ce să se agaţe, dar timpul era şi el preţios, aşa că Lin trecu direct la subiect, chiar dacă puţin cam stângace în complimentele nesincere.

— E cu atât mai admirabil, atunci, că tocmai dumneavoastră aţi proiectat acest oraş futurist care va include cea mai bună conexiune din ţară la Hive, cel mai bun sistem de maşini automate şi chiar şi cea mai bună conexiune la internet în general, cât să ne putem conecta noi, tinerii, la toate nebuniile inutile care ne ocupă timpul.

Lin surâse, Lei la fel. Îşi luă inima-n dinţi şi continuă:

— Trebuie să recunosc totuşi că aş fi mai degrabă interesată să am şansa de a lucra la Observatorul Astronomic de la nivelul 200, când o să fie terminat…

Zâmbea acum cu toată fiinţa, şi era limpede că tipul devine

interesat. Dori să continue, însă Lei o întrerupse.

— Ha, ce interesant! Tocmai discutam oportunitatea de a începe alcătuirea unei echipe pentru Observator, având în vedere că vom termina lucrul la structură în mai puţin de un an, iar echipa de ştiinţă mi-a spus că avem mari întârzieri la dezvoltarea instrumentelor pentru Observator – ziceau că n-au suficienţi oameni calificaţi, pentru că toţi sunt ocupaţi cu staţia spaţială...

În alt context, Lin ar fi fost extrem de mulţumită de cum se conturau lucrurile în conversaţie, dar nu asta dorea acum. Prietenul ei Tian îi pusese cu siguranţă o vorbă bună pe lângă şeful Partidului, pentru că ştia cât de fascinată e de Observator, însă acum trebuia neapărat să ajungă în Shanghai, nu să rămână pe şantier. Ezita să-i dea un răspuns lui Lei şi-şi căuta cuvintele, când Lei continuă.

— Venirea ta aici e o întâmplare fericită. Am înţeles de la Tian că lucrezi deja cu jumătate de normă la Societatea Astronomică, nu-i aşa?

Lin dădu din cap, zâmbind disperată, în timp ce Lei îşi continua monologul.

— Am putea folosi din plin talentele tale în echipa ştiinţifică de aici, cu normă întreagă, şi cu plăcere ţi-aş aproba înscrierea în această echipă – aşa, n-ai să mai pierzi deloc timpul călătorind la Nanjing şi o să ai şansa unică de a face parte din echipa care va rămâne aici, la Observator. Eşti de acord cu asta?

Oferta era incredibil de bună şi numai un nebun ar fi refuzat-o. Mai rău, un refuz l-ar fi insultat pe Lei, care credea, în mod evident, că înţelesese ce vrea Lin încă înainte ca ea să deschidă gura. Aşa făcuse dintotdeauna Partidul, comunist sau nu.

În acelaşi timp, lucrul cu echipa ştiinţifică de pe şantier nu i-ar fi acordat acces la observaţiile astronomice, cel puţin nu la cele efectuate cu noul telescop spaţial Hawking. Orice alt telescop s-ar fi dovedit inutil pentru ce avea ea nevoie. Iar echipa ştiinţifică era oricum mult prea ocupată cu proiectarea noului Observator, fiind în momentul de faţă mai degrabă o echipă de ingineri specializaţi în robotică şi electronică, cu foarte puţin timp pentru altceva. Lin trebuia să se hotărască.

Deodată, aşa cum făcea întotdeauna când era pe cont propriu, contraatacă.

— N-am cuvinte să spun cât sunt de onorată să primesc o asemenea ofertă. Nici nu aş fi putut visa să lucrez cu echipa de ştiinţă a oraşului şi realmente… este o uriaşă surpriză pentru mine…

Lei se împăuna deja cu propria generozitate, dar Lin continuă. Era totul sau nimic.

— Ştiţi, eu venisem de fapt doar să vă rog să-mi faceţi o mare… o uriaşă favoare. Aş fi avut nevoie de scrisoarea dumneavoastră de recomandare pentru Observatorul din Shanghai, ca să fac două săptămâni de observaţie pentru diploma mea în Astronomie, cu acces la telescopul spaţial Hawking cândva în februarie, anul viitor.

Lin era nevoită să se adapteze rapid – ea venise de fapt în biroul Partidului să ceară recomandare ca să lucreze cu normă întreagă la Observatorul din Shanghai. Acum nu mai putea, având în vedere că oficialii Partidului – mai ales Lei – nu acceptau uşor un refuz. Aşa că Lin continuă, pentru a îndulci pastila:

— Acum, că mi-aţi spus despre această ocazie extraordinară, aş fi cu atât mai recunoscătoare dacă aş putea beneficia de aceste două săptămâni în Shanghai, pentru că apoi aş ajuta mult mai eficient echipa ştiinţifică de aici…

Lei îi oferise ditamai tortul, iar ea îi cerea acum şi o cireaşă mare să o pună deasupra. Dar era singura cale să păstreze ceva speranţe de a avea acces la Observatorul Spaţial în februarie. Altminteri, nu ştia ce să facă dacă rata ocazia, pentru că tatăl ei îi spusese doar numele stelei şi data la care trebuia să facă observaţia, nu şi calculele din spatele acestora. Trebuia să o vadă trecând prin faţa stelei, să extrapoleze şi să calculeze apoi traiectoria şi viteza obiectului, poate chiar să îl analizeze şi spectrografic. De asta depindea şi reabilitarea tatălui ei!

Lei se întorsese în spatele biroului, iar acum se holba la ea, făcând feţe-feţe. Avea înaintea lui o fată tânără şi frumoasă, de doar douăzeci de ani, pe cale să obţină ceea ce sute de oameni de ştiinţă cu experienţă din China nici nu visau, iar ea avea tupeul să-i ceară mai mult?!

Lin simţea cum creşte tensiunea bărbatului, dar continuă să-l privească fix, cu un zâmbet larg şi umil pe faţă. Tot ce sperase, tot ce visase, tot ce o ţinuse în viaţă atâţia ani era acum pus în joc. Iată şi motivul pentru care amânase atât momentul, îşi

reaminti – era mult prea stresant să-i ceri unui om al Partidului ceva, mai ales cu un dosar ca al ei.

Lei era un reformator, într-adevăr, dar era încă un dumnezeu pe domeniile lui, iar un pas greşit nu se ierta uşor. Era cunoscut şi ca un cadru care înaintase foarte încet în rândurile Partidului, reuşind să ajungă sus abia după vârsta de cincizeci de ani, profitând de reputaţia de om loial Partidului. Promovase cu paşi mici şi siguri, nu prin mişcările dure şi îndrăzneţe ale altora.

Privirea lui coborî treptat pe un document deschis pe ecranul de pe birou. Lin nu putea vedea ce anume era afişat pe pelicula care acoperea întregul birou şi nici nu îndrăzni să se uite. În cele din urmă, el începu să vorbească.

— Foarte bine, domnişoară Zhen Lin. Foarte bine, aşa facem.

Lei încerca să zâmbească din nou, iar lui Lin nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— O să semnez o scrisoare de recomandare către Observatorul Shanghai şi o să… insist personal la şeful Departamentului Observatorului Spaţial de acolo – care mi-este un prieten bun, apropo – pentru a-ţi permite accesul la telescopul Hawking în februarie.

Se învârtea camera cu Lin.

— Dar cu o condiţie.

Lin era numai urechi.

— După ce-ţi termini treaba acolo, te vei întoarce aici cu normă întreagă, în echipa ştiinţifică. Şi vei ajuta la organizarea departamentului de robotică. Am aflat că eşti foarte bună la braţe robotice. Avem nevoie… Partidul are nevoie de talentul tău aici, în cel mai avansat oraş din lume, nu în bătrânul observator din Shanghai. Asta e tot.

Lin aproape că izbucni în plâns. Zâmbi din toată inima, apoi înclină capul şi îi mulţumi de câteva ori lui Lei, care încercă să se bucure măcar de această avalanşă de recunoştinţă. Deşi era căsătorit de douăzeci şi trei de ani, Lei nu avea copii şi fusese întotdeauna împotriva ideii de răsfăţ. Dar, de data asta, trebuia să facă o excepţie.

Lin plecă din birourile Partidului cu inima aproape ieşindu-i din piept. Nu putea cere mai mult de la viaţă: în sfârşit avea nu doar oportunitatea de a lucra în cel mai avansat oraş din lume, ci şi pe aceea de a împlini ultima dorinţă a tatălui: să detecteze obiectul care venea spre Pământ şi să găsească o cale sigură de

a publica descoperirile. Încă îşi mai făcea probleme cu privire la primirea accesului la telescopul spaţial, având în vedere că programările alocării de timp şi de spaţiu pe senzorii acestuia se făceau cu luni înainte, de multe ori la universităţi prestigioase, dar alese să-şi bată capul cu asta ceva mai încolo. Deocamdată, Lin era fericită. Cea mai fericită fată din lume.

În biroul Partidului, Lei Fan se uită din nou la dosarul fetei afişat pe ecran. Se rezemă în scaun şi rămase pe gânduri câteva momente. Apoi îşi atinse tâmpla de două ori pentru a-şi activa lentilele digitale şi ceru telefonului să facă un apel. O secretară preluă apelul şi îi spuse să aştepte. După şapte minute extrem de lungi, avea în sfârşit imagine şi sunet.

— Domnule Preşedinte Lu! Ce mai faceţi, bunul meu prieten?

— Sunt bine, mulţumesc, Fan. Cu treabă pe aici. Tot mai construieşti la Oraşul de Vis?

Preşedintele Lu nu era doar un vechi prieten, ci şi mentorul lui. Îşi petrecuseră tinereţea în Liga Tineretului Comunist din China, apoi căile lor se despărţiseră. Lu îşi urmase cariera de înalt oficial şi ajunsese în vârful ierarhiei Partidului Reformat Chinez în 2030, în timp ce Lei îşi păstrase mai degrabă un rol în umbră.

Lu era un economist şi un politician cu şcoală, în timp ce Lei era inginer – nu ar fi fost o alegere prea bună pentru generaţia de economişti naţionalişti care preluaseră puterea la începutul anilor ’20. Dar după anii de crize care zguduiseră China, inginerii şi tehnocraţii erau din nou la mare căutare. Iar Lu se asigurase că Lei, unul dintre prietenii lui cei mai vechi şi mai loiali, va primi o poziţie foarte bună. Aşa că-l numise într-o funcţie strategică, însărcinându-l cu transformarea Chinei dintr-un uriaş economic care se autodistrugea încercând să ţină pasul cu Occidentul, într-o locomotivă verde care folosea ştiinţa pentru a clădi un viitor durabil. Chiar aşa suna şi sloganul partidului.

China abandonase în cele din urmă politica creşterii economice cu orice preţ şi începuse să implementeze încet şi sigur politici de dezvoltare durabilă – costurile oricăror întârzieri erau din ce în ce mai mari de la an la an. Fără a dori să-i dea cumva clasei mijlocii o libertate completă, liderii Partidului Chinez reuşiseră să îi ofere suficiente motive să fie mândră că tocmai construia cea mai avansată infrastructură din lume şi profitau pe deplin de pe urma situaţiei.

Lei Fan fusese unul dintre înalţii oficiali ai Ministerului Ştiinţei şi Tehnologiei şi era un academician recunoscut al Academiei Internaţionale a Ştiinţelor de Navigaţie Spaţială. Călătorise în toată lumea – cu precădere în Statele Unite, la tot felul de conferinţe. În ultimul deceniu totuşi, fusese atent să şteargă din trecutul său aceste realizări, pentru că Partidul şi Preşedintele Lu aveau nevoie de un om cu o puternică recunoaştere naţională, la unison cu valul de mândrie naţionalistă care cuprinsese China. Aşa că CV-ul lui oficial nu menţiona nicăieri deceniul petrecut în străinătate, promovându-l mai degrabă ca pe un savant chinez de prestigiu, un produs al Şcolii de Ştiinţe Chineze, fără niciun fel de influenţă pervertitoare a Vestului.

— Da, încă-l construim, cu spor… Domnule Lu, am cerut o comunicare criptată, pentru că vă sun într-o chestiune de siguranţă naţională.

Lei i se adresa formal preşedintelui Chinei, chiar dacă deceniile de prietenie cimentaseră relaţia dintre ei. Era un semn de respect. Preşedintele Lu, pe de altă parte, continua să i se adreseze pe numele mic lui Lei Fan, ca prietenii.

— Da, toate comunicaţiile sunt criptate, dragă Fan.

— Vă trimit un fişier chiar acum. Ar trebui să-l vedeţi într-o secundă, spuse el, uitându-se la fişierul afişat pe biroul său şi făcând semn cu un deget pe tâmpla stângă.

Transferul era imediat.

— Acum îl văd… Ah, e despre…

— Da, răspunse Lei. E despre ea.

— Ha, aproape o uitasem… Ce trece vremea! A crescut, e majoră acum! Atâţia ani au trecut, tu vorbeşti serios?… S-a întâmplat ceva cu ea, nu?

Lei aşteptase treisprezece ani clipa asta. Treisprezece ani în care nu-şi pierduse niciodată speranţa că puzzle-ul avea să fie rezolvat. Iar cheia acestui puzzle era fetiţa aia plângăcioasă, care refuzase cu încăpăţânare să spună ceva, orice i-ar fi putut ajuta să înţeleagă cea mai mare descoperire din toate timpurile. Descoperire care dusese la uciderea părinţilor ei, unii dintre cei mai importanţi oameni de ştiinţă din echipa sa, apoi la dezmembrarea întregii echipe de savanţi pe care o condusese în SUA pentru a lucra cu americanii la, pe atunci, nou-nouţul telescop Webb.

— Da. Este gata să rezolve ghicitoarea.

— Incredibil! Am pierdut pariul!

Preşedintele Lu râdea cu gura până la urechi, eliberat de un pariu de acum treisprezece ani – pariase că fata nu ştie nimic, în timp ce Lei era convins că trebuie să-i facă pe americani să plătească pentru uciderea cu sânge-rece a omului de ştiinţă care descoperise că oamenii nu sunt singuri în Univers. Se acuza că nu-l luase în serios pe Peng când acesta venise la el cu primele rezultate, considerându-le absurde, dar în cele din urmă, când Peng şi soţia sa fuseseră ucişi şi fişierele dispăruseră, pricepuse că Peng avea dreptate. Era însă imposibil să dovedească ceva, căci toate informaţiile despre descoperirile lui Peng fuseseră şterse.

Pe vremea aceea Lu încă îşi croia drum în furtuna politică ce cuprinsese China şi îi împărtăşea foarte des frustrările şi micile victorii lui Lei, chiar la el acasă, la un pahar de bere. Acum îi era dator un bax. Obicei căpătat de la putred de decadenţii americani…

— Ai undă verde pentru orice îţi trebuie, Fan. Dar te rog să ai grijă. Ce ştie fata e mult prea important pentru a fi distrus din nou. Ea e cheia, da?

— Da, ea e cheia. Mulţumesc, domnule Preşedinte!

Lei închise conexiunea. Tot ce putea spera era ca americanii să nu fie încă în stare să le decripteze comunicaţiile folosind computerele lor cuantice „secrete”, pe care ştia că le au deja. Următorul pas era să o pună pe Lin sub cea mai atentă supraveghere automată, renunţând la politica sa de a-i slăbi tot mai mult lesa, pe măsură ce anii treceau.

El era cel care o adusese acasă şi îi alesese cu atenţie părinţii adoptivi, el era cel care o luase în Oraşul de Vis, ca s-o ţină sub observaţie. Dar stresul, volumul uriaş de muncă şi conducerea oraşului nu îi mai lăsaseră timp să se gândească la protejata lui în ultimii ani.

Sună din nou, de data asta apelându-şi nepoata, care îi răspunse folosind doar sunetul, nu şi imaginea. Chestie care îl enerva, dar se obişnuise deja.

— Bună! Ce faci?… Da, ştiu că eşti în Shanghai… Am nevoie să te întorci aici… Lasă examenele alea, o să le treci uşor. Am nevoie de tine aici cât mai curând. Prietena ta a făcut în sfârşit o mişcare. Vei fi distribuită şi tu cu ea în echipa ştiinţifică. Fără dar, niciun dar, fata mea… Ştii care e misiunea ta, şi a venit

timpul… Da… Mulţumesc, te pup şi să fii fată cuminte, Wen! Pa!

Lei se lăsă din nou pe spătarul scaunului şi rămase nemişcat două minute, cu ochii închişi.

Apoi descuie un sertar de birou, luă un telefon criptat şi apelă video un număr din Paris. În câteva clipe, pe ecran apăru silueta unui om într-un cărucior cu rotile.

Toţi oamenii Preşedintelui

Cei cinci bărbaţi se uitau cu atenţie la ecranul ce acoperea peretele vestic din biroul lui Lei. Ferestrele exterioare fuseseră întunecate la maximum, pentru ca lumina după-amiezii târzii a unui aprilie 2034 extrem de călduros să nu interfereze cu imaginea.

Pe el era afişată o simulare cu o stea îndepărtată în fundal şi un planetoid minuscul în prim-plan. Toţi bărbaţii aveau lentilele de contact digitale la ochi, ceea ce le permitea să vadă proiecţia în 3D, laolaltă cu informaţii suplimentare pe care şi le puteau alege după voie.

Cel care prezenta simularea stătea între cei cinci bărbaţi şi perete, citind în semiîntuneric dintr-un material afişat pe lentilele sale de contact.

— Acum două luni, cu ajutorul telescopului Hawking, Zhen Lin a început să monitorizeze sistemul Gliese 34, ce are o stea asemănătoare Soarelui, aflat la 19,4 ani-lumină de Pământ. Observaţiile ei au fost ţinute departe de lumea ştiinţifică, pentru că am avut grijă să aplicăm contractul nostru special, ca sponsori principali ai telescopului. Domnişoara Zhen a încercat, la rândul ei, să cripteze datele pe care le-a cules, fără să ştie că a fost monitorizată constant de agentul nostru Ma Wen. A împins la limită capacităţile telescopului, dar a reuşit să detecteze obiectul aşteptat. Apoi, domnişoara Zhen a salvat datele reale pe un stick de memorie şi le-a şters din jurnalul oficial de observaţii, dar noi am reuşit să interceptăm tot fluxul de date chiar în timp ce era primit de la telescop, înainte ca acesta să fie criptat de Zhen. Se pare că deocamdată nu vrea să facă publice descoperirile ei, poate de teamă că s-ar putea repeta ce s-a întâmplat acum treisprezece ani.

Simularea de pe ecran se concentra acum pe obiectul ceresc.

— Micul planetoid pe care îl avem în prim-plan este pe

jumătate cât Luna noastră. Analiza spectrală nu arată urme de atmosferă, dar a detectat o abundenţă de metale, precum şi unele materiale pe care încă nu le putem descrie – va trebui să facem mai multe teste până reuşim să-i aflăm exact compoziţia.

Micul planetoid se mişca încet în faţa stelei îndepărtate. Avea o coadă abia vizibilă, care părea o dâră de praf.

— Am detectat urme de materie, care arată că obiectul pierde treptat din masă, dar încă nu am reuşit să îi detectăm compoziţia. Tot ce putem spune deocamdată este că dâra lăsată poate fi rezultatul unui sistem de propulsie sau al interacţiunii extrem de violente cu atomii de materie întâlniţi în spaţiu. Aici avem o simulare cu traiectoria obiectului, începând de acum treisprezece ani.

Panorama se extinse pentru a pune lucrurile în perspectivă: steaua galbenă se îndepărtă, devenind mult mai mică, aflându-se acum în mijlocul ecranului, înconjurată de haloul de lumină; planetoidul era acum doar un punct roşu, care tocmai dispărea înghiţit de lumina stelei, în timp ce punctul de observaţie se îndepărta de toată scena.

O altă stea, cu un halou mai mic şi roşiatic, putea fi acum văzută deasupra, în timp ce constelaţia Cassiopeia apărea în colţul din dreapta sus, în fundal. Steaua roşiatică era marcată ca fiind Gliese 53 B, iar steaua din centru, de mărimea Soarelui, era marcată ca fiind Gliese 53 A. Aici fusese văzut obiectul pentru prima dată, în 2021.

— E foarte interesant să notăm că obiectul nu-şi poate avea originea în acest sistem binar, având în vedere că viteza sa era prea mare acum treisprezece ani când a fost detectat prima dată aici şi când se deplasa cu circa 41,5 la sută din viteza luminii. Încă mai căutăm punctul său probabil de origine, dar asta va cere mai mulţi ani de analiză. Având în vedere că a ajuns la noua stea, Gliese 34 A, exact în momentul prezis de calculele savantului Qiu Peng, tatăl lui Zhen Lin, putem spune că viteza obiectului a fost constantă între Gliese 53 A şi Gliese 34 A, steaua pe care a observat-o acum domnişoara Zhen. Totuşi, atunci când a trecut pe lângă această nouă stea, a încetinit până la 20 la sută din viteza luminii…

Pe măsură ce punctul de observaţie se tot îndepărta, urmând micul punct roşu în călătoria sa spre Pământ, cele două stele iniţiale parcă se contopiră, devenind una singură, apoi o altă

stea apăru din dreapta imaginii. Era marcată ca fiind Gliese 34. Punctul roşu dispăru o clipă în spatele stelei, apoi ieşi din haloul de lumină cu o traiectorie schimbată.

— Traiectoria lui este acum şi mai clar orientată pe direcţia noastră decât era acum treisprezece ani, iar noi am crezut că va folosi gravitaţia stelei ca pe un fel de praştie, aşa cum procedăm noi pentru a ne accelera navele spaţiale. Totuşi, ultimele calcule arată că obiectul călătoreşte acum cu circa 20 la sută din viteza luminii, o uriaşă scădere în viteză pentru care nu avem încă o explicaţie, mai ales dacă am presupune că obiectul transportă fiinţe vii. Practic, obiectul a avut o decelerare bruscă şi foarte puternică în apropierea stelei.

Camera se centră pe noua stea şi imaginea fu mărită puţin, cât pentru a arăta că şi această „stea“ era de fapt lumina a două stele, un alt sistem binar compus, de această dată, din două stele cu lumină galbenă. Obiectul înconjurase steaua Gliese 34 A şi acum trecea prin faţa camerei, spre stânga.

— Gliese 34 A este, din nou, aşa cum era şi Gliese 53 A de acum treisprezece ani, o stea foarte asemănătoare cu Soarele nostru – doar că are un companion, cu care formează un sistem binar.

Punctul de observaţie se îndepărtă şi de aceste stele, iar punctul roşu începu o călătorie rapidă prin spaţiu. 19,4 ani-lumină mai târziu, o altă stea galbenă străluci în prim-plan. Era marcată ca fiind Soarele nostru. Punctul roşu se afla pe o traiectorie directă spre Soare.

— Dacă obiectul îşi va păstra această viteză constantă şi luând în considerare şi distanţa pe care a parcurs-o deja de acum 19,4 ani, de când ne provine nouă lumina acestei stele, putem spune că va atinge sistemul nostru solar în circa 93-97 de ani – vom avea perioada exactă abia după ce finalizăm calculele. E imposibil să spunem dacă va începe să încetinească şi mai mult, pentru a atinge o viteză „normală” pentru fiinţele vii, sau dacă va accelera din nou. Nu ştim nici dacă Pământul este destinaţia sa, aşadar deocamdată ne este imposibil să calculăm cât anume va dura până va ajunge aici. Depinde de prea multe variabile…

Vorbitorul luă o mică pauză, ca şi când s-ar fi gândit la ce urma să spună. În realitate, citea puţin mai atent raportul astrofizicienilor pe care-l recitase până atunci.

— Este, de asemenea, posibil ca obiectul să nu încetinească, ci doar să treacă prin sistemul nostru solar ca o simplă sondă de cartografiere, pentru că una dintre stelele care par a se afla în calea sa după sistemul nostru solar este Gliese 559, cunoscută şi sub numele de Alpha Centauri, altă stea similară Soarelui. Dar reducerea la jumătate a vitezei pare a anunţa pregătirea unei încetiniri şi mai puternice în preajma Soarelui nostru…

— Hai să nu ne grăbim cu concluziile, spuse unul dintre cei cinci bărbaţi din auditoriu, care ordonă computerului sălii să deschidă din nou luminile.

Lei Fan, care tocmai vorbise, era satisfăcut şi totodată tulburat. Satisfăcut că lucrurile începuseră să ia formă atât de repede după cei treisprezece ani de aşteptare. Satisfăcut că bărbaţii şi femeile pe care îi promovase în acest timp şi pe care îi pusese în poziţii-cheie fuseseră atât de eficienţi, încât să extrapoleze lucruri atât de spectaculoase precum cele din simulare, şi asta într-un timp extrem de scurt, la doar câteva luni după ce Zhen Lin intrase în biroul lui.

În acelaşi timp, îl tulbura faptul că, pentru prima dată, oamenii săi de ştiinţă erau de acord cu modelul pe care Qiu Peng încercase să i-l trimită în urmă cu treisprezece ani. Era un model bazat încă pe multă speculaţie, da, dar se vedea deja clar că orice altă explicaţie „normală” a ceea ce fusese detectat nu era valabilă şi că potrivit noilor calcule obiectul se mişca într-adevăr extrem de rapid. Această teorie concorda cu ceea ce tocmai văzuseră. Din marele tablou lipsea doar…

— Nu avem încă o imagine reală a obiectului şi nici nu o vom avea cel puţin zece ani de acum înainte. Tot ce avem deocamdată sunt simulări şi vizualizări. Cele mai avansate camere ale noastre, după câte ştiu, nu pot să-i ofere obiectului o formă sau… cum să spun eu, o „faţă”. Ce ştim despre el, dată fiind mărimea sa infimă la scară cosmică, se bazează pe calcule indirecte, iar eu nu cunosc vreun dispozitiv sau sistem de pe Pământ care ne-ar permite să detectăm direct şi să urmărim prin spaţiu un obiect pe jumătate cât Luna, aflat la douăzeci de ani-lumină depărtare, circulând între două sisteme solare. Dar ar trebui să fim în stare să construim aşa ceva în anii următori, nu-i aşa, domnule Zu?

Domnul Zu, unul dintre astrofizicienii de seamă din China şi cel care o supraveghease pe Lin în timpul observaţiilor, dădu

umil din cap.

— Da, domnule Lei Fan. Vom face totul pentru a produce un telescop capabil să detecteze şi să urmărească în timp real acest planetoid…

Domnul Zu încă îşi căuta cuvintele. Ştia că asta presupunea o investiţie uriaşă şi cel puţin un deceniu de cercetări şi de construcţie, iar o decizie de felul ăsta nu o putea lua singur.

— Va fi nevoie de un proiect cum n-a mai făcut nicio altă ţară din lume până acum şi va trebui să dezvoltăm de la zero tehnologii complet noi… Dar e fezabil. Acum un deceniu încă dezbăteam dacă există viaţă microbiană pe alte planete, iar azi…

— Şi azi ştim pe dracu', îi replică Lei, plictisit de platitudinile lui Zu.

Nu avea atâta timp la dispoziţie pentru a lăsa discuţia să alunece în deja învechita dezbatere viaţă versus non-viaţă, care agita comunitatea ştiinţifică globală. Telescopul Hawking găsise peste 8000 de planete doar în primul său an de operare, dintre care câteva sute erau planete similare cu Pământul. Dintre acestea, vreo două sute se aflau în zona Goldilocks, cea care permitea existenţa apei lichide la suprafaţă, iar cel puţin douăzeci şi patru aveau apă în stare lichidă, atmosferă şi temperaturi la suprafaţă care ar fi permis apariţia vieţii.

Chiar dacă până în 2033 chestiunea vieţii în spaţiu fusese readusă în prim-plan în urma multor observaţii, niciunul dintre telescoape nu demonstrase încă existenţa vreunei civilizaţii sau chiar a vieţii complexe. Tăcerea întâlnită de reţelele de căutare a semnalelor radio extraterestre era asurzitoare.

— Cel puţin, sper că veţi scoate la iveală ceva mai concret decât au reuşit americanii când au anunţat că roverele lor au găsit urme de viaţă pe Marte, doar pentru ca Republicanii să le sisteze fondurile pentru misiunile viitoare. De data asta nu vorbim de microbi. Vorbim de ceva uriaş, care vine încoace!

De obicei, Lei vorbea cu o voce fermă, militară. Era un om care putea fi convins să-şi schimbe părerile, dar până una-alta şi le declama cu toată forţa poziţiei sale de autoritate. De data asta însă, lăsă decizia finală altcuiva.

— Aş zice să păstrăm informaţia top secret, cel puţin conform celor spuse de domnul Chen, de la Securitatea Naţională, înainte de a vedea filmuleţul. Asta e opinia mea…

Lei făcu o pauză, lăsându-l pe bărbatul de lângă el să vorbească.

— Mi se pare că, pentru moment, suntem realmente singurii care ştiu, da?

Cel care vorbise atât de calm şi plin de siguranţă era preşedintele Lu.

Chen, Ministrul Securităţii Naţionale, aflat de asemenea la masă, se simţi obligat să răspundă.

— Informaţiile pe care le avem arată că guvernul american nu a fost implicat în uciderea savantului nostru Qiu şi a soţiei sale. A fost mai degrabă acţiunea unei terţe părţi, cel mai probabil asociată cu organizaţiile de extremă dreapta, care au devenit din ce în ce mai puternice acum treisprezece ani şi care sunt asociate acum cu cei care domină scena politică americană... Qiu a încercat să contacteze oameni de ştiinţă americani, dar toate încercările sale au fost lipsite de succes. Din ce ştim, detectivul particular pe care l-am angajat să-l găsească pe Qiu după accident a fost ucis, de asemenea, tot de grupul extremist, iar nu de guvernul american. Încă nu avem un răspuns cu privire la operaţiunea de muşamalizare care a avut loc după ce oficialii americani au prins-o pe fata lui Qiu.

Chen ştia despre ce vorbeşte, pentru că fusese datoria lui să investigheze problema şi acest caz îl ajutase să avanseze în ierarhia MSN (Ministerul Securităţii Naţionale). Un savant chinez mort fusese acuzat de terorism, soţia lui, ucisă, iar oficialul chinez care conducea echipa de savanţi de la Institutul de Ştiinţă al Telescopului Spaţial avea nevoie de un specialist care să-l ajute să descopere ce se întâmplase de fapt. Lu, preşedintele actual, îl trimisese pentru a-l ajuta pe bunul său prieten Lei să iasă din Statele Unite fără alte probleme. Chen reuşise chiar să primească fişierele trimise de Tom Rast, detectivul particular pe care-l angajase să-l găsească pe Qiu, şi să le salveze pe un computer securizat înainte de a se autodistruge. Fusese un caz complex, care deteriorase relaţiile deja la limită dintre o Americă din ce în ce mai protecţionistă şi o Chină tot mai dezinvoltă, un caz care îi ajutase cariera să ia avânt.

— Încă nu ştim de ce americanii au etichetat cele întâmplate drept terorism, dar putem deduce că cel puţin o ramură a guvernului american ştia că se petrece ceva important şi nu a

dorit ca agenţiile obişnuite să calce pe terenul său. Încă nu ştim exact ce au reuşit să afle, dar am monitorizat toate observaţiile lor spaţiale din ultimul deceniu şi extrem de puţine dintre ele au avut legătură cu stelele pe care le-am văzut acum sau cu descoperirile domnului Qiu.

Chen îşi făcuse temele. Preşedintele Lu luase deja o decizie.

— Bun! Asta e tot deocamdată. Continuaţi să urmăriţi punctul ăla roşu şi găsiţi o cale de a-l urmări şi când va lăsa complet lumina stelei ăleia în spate. Vă reamintesc că tot ce am discutat aici este strict secret şi o chestiune de siguranţă naţională. Ştiţi ce păţesc cei care trădează încrederea.

Imaginea execuţiilor secrete de care se tot vorbea le veni în minte participanţilor la discuţie. Nimeni n-ar fi vrut să se pună rău cu Partidul, nici măcar cu faţa lui „umană”. Iar domnul Chen arăta cât se poate de inuman.

— Continuaţi ca până acum. Colectaţi în continuare date de la Zhen Lin şi păstraţi cât mai mic numărul de savanţi care lucrează la asta. Depinde de voi când o informaţi şi pe domnişoara Zhen.

Preşedintele Lu făcu o pauză.

— Dacă putem folosi aceste informaţii în interes naţional, atunci trebuie să le protejăm şi să le împărtăşim lumii exterioare doar la momentul ales de noi. Ce am aflat azi poate schimba modul în care acţionează şi gândeşte omenirea şi nu vrem să ne grăbim. Deci…

Lu încă îşi căuta cuvintele. Lei ar fi vrut să spună ceva, dar se abţinu. Lu continuă.

— Vom investi mult în programul nostru spaţial în anii următori şi ne vom gândi la ce vom face cu toate acestea, dar deocamdată nu avem suficiente date pe care să ne bazăm. Efectele digitale de calitate nu sunt de ajuns – fără supărare, domnule… Shang, Shang, da? Mulţumesc pentru participare.

Toţi cei cinci bărbaţi se ridicară în acelaşi timp. Shang Ning rămase în picioare, cu spatele la peretele pe care fusese afişată simularea lui. Încă tremura de emoţie – faptul de a se afla în aceeaşi cameră cu preşedintele şi cu alţi doi oameni-cheie din aparatul de stat şi de a fi responsabil de prezentarea digitală a unor lucruri desprinse din filmele SF era mai mult decât visase în cele mai nebuneşti visuri ale lui.

Preşedintele Lu ieşi din cameră flancat de Chen şi de Zu. Lei îi

urmă câţiva paşi, apoi se întoarse spre al cincilea bărbat, care rămăsese tăcut pe toată durata discuţiei.

— Te rog să te asiguri că Zhen Lin cooperează la fel ca şi până acum. Nu trebuie să ştie nimic din ce facem şi din ce am discutat aici. E încă o piesă majoră din acest proiect şi e datoria ta să o ajuţi să colaboreze într-un mod cât mai creativ. Nu cred că ar mai face asta, dacă ar mirosi ceva. Contez pe voi amândoi, da?

Se uită şi la Ning. Ning dădu din cap, aproape milităreşte.

— Fără îndoială, domnule Lei Fan. Ne vom continua misiunea noastră aşa cum am făcut-o în ultimii trei ani. China poate conta pe noi, răspunse bărbatul.

Lei Fan se întoarse pe călcâie şi ieşi, ajungându-l din urmă pe preşedintele Lu, care tocmai era întâmpinat de o armată de jurnalişti pe hol, dornici să afle cum se desfăşura vizita de lucru în Oraşul de Vis. Uşa se închise, iar în cameră se aşternu din nou tăcerea.

Ning se uită la superiorul său care rămase tăcut. Apoi, dându-şi seama ce oră e, întrerupse tăcerea.

— Trebuie să ne întâlnim cu Wen. Tocmai îşi termină tura la Laborator. Să ne grăbim un pic!

Tian păru a se trezi dintr-un vis urât. Dădu din cap morocănos, apoi se ridică cu greu din scaun şi părăsi încăperea împreună cu Ning printr-o altă uşă, care ducea direct la un ascensor special, ce oprea doar la etajul acela. Lin urma să se întoarcă din scurta sa vacanţă în Nanjing în doar două ore şi trebuia să se pregătească să o întâmpine cu toţii, ca nişte buni prieteni.

Vara extrem de fierbinte a lui 2034 tocmai începea, chiar dacă erau abia primele zile din aprilie.

2046

Departe, în spaţiu

Simmons scoase un căscat, apoi ţopăi încet spre popotă, profitând de gravitaţia scăzută, care-l ajuta să se mişte aproape fără efort. Mirosul de cafea fierbinte îi conducea paşii, iar singurul lucru care-l ţinea pe picioare era gândul că va sorbi în sfârşit un pic din licoarea de care era dependent.

Peretele video al cantinei era activ, iar Simmons văzu încă de pe hol ştirile despre a patra săptămână de revolte din India, cu imagini aeriene din drone care surprindeau zecile de mii de oameni nervoşi ciocnindu-se cu roboţii poliţiei pe străzile din Bangalore. Putea schimba mental imaginea ca să urmărească fluxurile video filmate atât din mulţime, cât şi de pe camerele video ale poliţiei, dar îi era deja silă de sportul ăsta.

Înainte să ajungă în bucătărie, trecu la următoarea ştire video, un raport asupra rămăşiţelor pădurilor incendiate din Amazonul de Nord…

— Încă o zi pe Pământ, numai bine să ştim de ce dracu' mergem să cucerim o planetă pentru civilizaţia asta glorioasă de ciumaţi… murmură Simmons, intrând în încăpere şi ţopăind direct spre cafetiera din partea cealaltă a bucătăriei.

— Nu noi, dragule, ci doar chinezii. Ei o vor cuceri. Noi putem doar să ne uităm la ei.

Vocea din dreapta îl luă complet prin surprindere pe Simmons, care se sperie şi sări mai mult decât ar fi vrut, izbindu-se cu capul de sertarele de sus ale bucătăriei. Nu era singur în popotă, aşa cum credea. Andrews, Ofiţerul de Comunicaţii, stătea acolo, cu picioarele pe masă, relaxându-se.

— A, 'neaţa, Andrews! îmi pare rău, nu te-am văzut. Ce-ai păţit de te-ai sculat aşa devreme? întrebă Simmons, frecându-şi fruntea.

Era convins că va ajunge primul la popotă „dimineaţa" devreme, cum ajungea întotdeauna – cu jumătate de oră înaintea tuturor din tura lui, doar pentru a se bucura de treizeci de minute de linişte sorbindu-şi cafeaua, singur cu gândurile lui. În dimineaţa asta totuşi, Andrews era mai nervos decât de obicei.

— Nenorociţii ăia de chinezi au acum patru zile pline avans, iar înainte de a ajunge pe Marte o să aibă aproape cinci. Şi asta nici nu e cea mai nasoală parte!

Andrews fierbea. Continuă, sufocându-se de furie.

— Am fost suficient de idiot să citesc presa azi. În afară de revoltele din San Francisco şi de pe toată Coasta de Vest, au dat foc centrului Los Angelesului azi-noapte, iar luptele continuă. Cui dracu' să-i mai pese de ce facem noi aici?!

Simmons chicoti, încercând să nu râdă prea tare. Deci despre asta era vorba…

— Eşti supărat că nu-i pasă nimănui de faptul că suntem la două săptămâni distanţă de a pune piciorul pe Marte? Că sunt mult prea ocupaţi să-şi spargă capetele unii altora şi să jefuiască magazinele din L.A. Ca să le mai pese de noi?

— Nici măcar asta! îi răspunse Andrews resemnat deja, gesticulând către peretele-ecran şi partajându-i lui Simmons o monitorizare a fluxurilor TV de ştiri.

— Iată, doişpe articole despre misiunea noastră în presa importantă, toate negative, şi nici nu vrei să citeşti comentariile de la cititori, nuu! Cât despre social media, nici nu mai vorbesc…

„Oricum, nu citesc niciodată ce scriu tâmpiţii ăia”, se gândi Simmons. Sorbindu-şi încet cafeaua, îşi activă interfaţa mentală şi începu să răsfoiască principalele fluxuri de ştiri afişate pe ecran, sărind dintr-unul în altul prin mişcările ochilor.

Peretele-ecran le permitea tuturor celor din cameră să vadă concomitent orice doreau, fluxul video şi audio fiind perceput diferit de fiecare, prin intermediul implanturilor digitale şi audio. Puteau vedea ce afişa internetul şi fără să privească ecranul, dar era mai odihnitor pentru creier să aibă un suport vizual efectiv, pe care să „afişeze” informaţiile şi de la care să-şi ia ochii la fel cum ar fi făcut cu un televizor atunci când aveau chef să facă altceva.

După două minute de parcurs ştirile, oftă din toţi rărunchii. În afară de cele douăsprezece articole, vedea statistici în timp real din social media privind misiunea lor, bazate pe două sute de milioane de americani care îşi împărtăşeau zilnic sentimentele cu privire la chestiunile majore.

Iar aceste sentimente se înscriau pe o spirală pe cale să se prăbuşească – doar 18 la sută aprobau misiunea, doar 22 la sută simţeau că era potrivită în contextul crizei economice profunde, 28 la sută spuneau că era un eşec ruşinos, dar majoritatea de 60 la sută privea misiunea lor cu echipaj uman spre Marte ca pe o risipire a banilor cetăţenilor – mai ales acum, când nava chineză avea un avans confortabil. Sau poate pentru că fusese de la început în fruntea cursei. Două sute de milioane de oameni nu se puteau înşela, nu?

— Vezi? Din cauza imbecililor ăstora îmi pierd eu somnul! spuse Andrews, jucându-se nervos cu o furculiţă şi lovind cu coada ei în masă. Tipul ăsta de conversaţie defetistă, tipul ăsta

de atitudine de căcat! Ar trebui să citeşti presa chineză să vezi cum îşi celebrează ei astronauţii!

Simmons ar fi putut face şi asta cu uşurinţă, prin traducătoarele automate, dar îi era pur şi simplu lene.

— Apropo, au dezvăluit în sfârşit numele ultimilor doi astronauţi, poate chiar pe ale celor care vor amartiza primii? întrebă Simmons.

Chinezii îşi dezvăluiseră echipajul lor om cu om, pe tot parcursul misiunii. Era un mod curios de a păstra viu interesul pentru marele public. Simmons considera că era de fapt un fel de loterie prin care statul chinez câştiga o grămadă de bani, pentru că zeci de milioane de chinezi plăteau bani serioşi pentru a paria pe numele şi prenumele celor aflaţi la bord. Andrews, în schimb, spera cu totul altceva, dar nu-şi împărtăşise sentimentele despre asta cu nimeni. Nici n-ar fi avut cum.

— Nu. Sunt sigur însă că-s nişte nenorociţi bogaţi care au plătit o grămadă ca să fie la bord. Sau nişte politruci. Şi mă doare fix în cur, îi răspunse Andrews, căzut din nou în norul său negru.

— E, atunci să ne pupe undeva – atât ăia de pe Pământ, cât şi chinezii şi taikonauţii lor. O să păşim pe Marte, iar pentru mine, asta e de ajuns, zâmbi Simmons.

— Da, iar în zece ani de acum încolo o să spună că am filmat totul într-un studio din Colorado, râse Andrews, schimbându-şi feedul de pe ecran pe un canal de sport.

— Da, noi împreună cu chinezii. Cui naiba îi mai pasă? O să-mi pun mâinile pe rocile marţiene şi o să joc golf în craterul Eberswalde, iar ei pot să mă pupe în curul meu regal! spuse Simmons, deschizând o cutie de cereale şi începând să mănânce.

Astronauţii de la bordul USS Nerio se bucurau de aceste minute în care puteau mânca în condiţii de gravitaţie artificială de până la 40 la sută din gravitaţia de pe Pământ, stând şi relaxându-se acolo înainte de a intra în tură. Popota era situată în interiorul unui inel format din tuburi gonflabile cu diametrul de 8,7 metri şi o lungime de 90 de metri, legat de corpul navei cu patru tuburi structurale şi de acces care arătau de departe ca spiţele unei roţi. Astronauţii trăiau şi dormeau practic în „anvelopa” roţii, cu gravitaţia simulată de forţa centrifugă.

Duşurile se aflau în capătul opus al cercului, iar de-a lungul

tubului se mai aflau cabinele echipajului, o seră cu legume proaspete, o mică sală de gimnastică, precum şi toaletele, fiecare dintre secţiuni fiind protejată de structuri antiradiaţie. Echipajul petrecea în gravitaţia artificială circa douăsprezece ore pe zi, ceea ce era suficient pentru a face drumul de şase luni către Marte fără prea multe probleme de sănătate cauzate de absenţa gravitaţiei, în special legate de pierderea densităţii osoase.

Restul timpului îl petreceau în microgravitaţie, într-una dintre cele patru secţiuni principale ale navei aflate în centrul imensei roţi. Fiecare secţiune era de fapt un container de 8,7 metri lăţime şi 51 de metri lungime, conectat pe lungime cu un alt container similar, ambele fiind apoi conectate pe lăţime cu celelalte două. Ele erau urmate de alte patru containere similare în care se găseau secţiunile tehnice, motoarele nuclear-electrice, sistemul de propulsie termic-nucleară şi combustibilul.

Văzut din lateral, USS Nerio arăta ca un pachet de opt rachete legate una lângă alta două câte două, înconjurat de o roată imensă prinsă în patru braţe uriaşe de corpul navei, cu panouri solare îndreptate în toate direcţiile. Astronauţii o porecliseră „lumânarea lui Saturn”, în timp ce comediantul Jon Stewart o denumise, chiar înainte de a muri, „Inelul de plăcere al NASA”, o aluzie la scandalul de prostituţie din 2044, în care fusese implicat chiar şeful NASA.

USS Nerio fusese construită pe orbită în doar doi ani, cu un buget de douăzeci şi opt de miliarde de dolari şi cu asumarea unor riscuri financiare şi umane foarte mari, rezultat al deblocării pe ultima sută de metri a fondurilor de către politicienii americani, în special în urma investiţiei făcute de cel mai mare miliardar din SUA. Dar nu era vorba despre o finanţare a ştiinţei, ci despre politică, şi mai ales despre o reacţie mult întârziată la marea surpriză din 2042, când China începuse să-şi construiască propria navă pentru Marte în spaţiu. Iniţial, China pretinsese la început că e vorba de o nouă staţie spaţială, în afara Observatorului Lunar permanent, aflat deja de vreo două decenii pe Lună.

Când lucrările se aflau deja în a doua lună de construcţie, CIA reuşise în sfârşit să ghicească adevăratul scop al noii nave – o misiune cu echipaj uman către Marte în 2046 –, mai ales datorită chinezilor, care începuseră o serie impresionantă de

lansări în spaţiu de provizii şi echipamente către Marte. Peste câteva luni, începea acolo construcţia robotizată a unei noi şi uriaşe baze marţiene.

Fusese un şoc pentru Statele Unite, care abia ieşeau din criza economică. Căci, dacă ruşii, europenii şi indienii nu aveau niciun fel de planuri să-i urmeze pe chinezi în această aventură extrem de costisitoare, preşedinta Statelor Unite făcuse în schimb o criză de isterie în Biroul Oval, ordonând să aibă pe masă un proiect funcţional în şase luni, sub ameninţarea dezmembrării complete a NASA.

— De ce crezi că se grăbesc aşa de tare, eh? îl întrebă Simmons pe Andrews, tachinându-l.

Îi plăcea la nebunie să facă asta, după cele cinci luni în care trebuise să-i suporte dispoziţiile schimbătoare, ştiind exact punctul de la care Ofiţerul de Comunicaţii urma să izbucnească.

— Îl au pe tovarăşul Lei înfipt în fund, împingându-i să cucerească Planeta Roşie, habar n-am… îi răspunse Andrews, continuând să se joace nervos cu furculiţa.

Scăpă furculiţa din mână, aşa că se aplecă să o ridice.

— Omul îşi încheie extrem de lunga şi de luminoasa preşedinţie şi vrea să aibă amartizarea ca diamant pe coroana lui de figură mesianică, ce pot să zic… continuă el.

Andrews era expert în a părea deopotrivă naiv şi extrem de priceput la orice subiect legat de politica internaţională. Simmons îi citise dosarul în timpul construirii echipei şi remarcase că, înainte să fie angajat de NASA, Adam Andrews petrecuse opt ani în Europa, ca ataşat ştiinţific al ambasadei SUA în Berlin, unde coordonase proiectele strategice americane de explorare a spaţiului cu contractori privaţi europeni. Desigur, asta însemna că Andrews era şi un agent acoperit, nu doar un astronaut, mai ales că, înainte de Europa, Andrews făcuse parte dintr-o unitate fără nume a Marinei, una despre care Simmons nu fusese în stare să găsească nimic în informaţiile oficiale – operaţiuni secrete, fără îndoială. Poate chiar din unitatea de Invizibili despre care vorbea toată lumea, dar a cărei existenţă fusese negată vehement de guvernul american… Simmons se întrebase tot timpul care era adevăratul motiv pentru care Andrews fusese acceptat în misiunea asta şi încercase să obţină informaţia, dar fără succes.

Andrews, la rândul său, se întorsese din Europa cinic şi obosit,

de parcă bătrânul continent i-ar fi supt toată energia. Anii în care încercase zi de zi să apeleze la logica birocraţilor şi a structurilor inerte ale Europei pentru a dezvolta proiecte de explorare spaţială reciproc profitabile îl răvăşiseră, zicea el. Însă unele dintre sursele lui Simmons spuneau că, mai degrabă, motivul întoarcerii în ţară avea legătură cu o fată în Franţa, de care se îndrăgostise şi care apoi ar fi dispărut, dar detaliile erau neclare. Cum Andrews rămăsese burlac, Simmons punea nervozitatea lui Andrews pe seama acestei experienţe nefericite.

— …şi ce mă înnebuneşte de-a dreptul este că, în timp ce noi ne luptăm zi de zi cu ameţeala şi cu greaţa cauzată de inelul ăsta rotitor doar pentru a avea gravitaţie similară cu cea de pe Marte, chinezii se lăfăie în Steaua Morţii mamii lor, cu gravitaţie normală şi de zece ori mai mult spaţiu pentru echipaj. Adică să-mi bag…

Andrews era în pragul unei crize de nervi, iar zgomotul furculiţei cu care bătea în masă începea să semene cu sunetul scos de o ciocănitoare pe metadonă.

— Bună dimineaţa, domnilor!

Vocea care tocmai se auzise îi opri tirada şi-l făcu să înghită în sec, apoi să ofteze prelung ca să se calmeze. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să-l enerveze pe atotputernicul Căpitan, care tocmai intrase în popotă.

Simmons dădu din cap, sorbind în continuare din cafea şi blestemând în sinea lui faptul că, în dimineaţa aia, toată lumea părea că şi-a pierdut somnul.

— ’Neaţa, căpitane! N-aveţi somn, eh?

John Edwards, căpitanul, un bărbat înalt şi blond, se uită la el cu o figură serioasă şi încercă să schiţeze un zâmbet politicos.

— După cum ştii, sunt întotdeauna treaz la ora asta… de fapt, mă trezesc înaintea tuturor, dar prefer să-mi petrec timpul citind, meditând şi pregătindu-mi ziua de lucru…

„… pentru Domnul”, completă în minte Andrews fraza lui Edwards, ascunzându-şi un rânjet de dezgust şi încercând să se concentreze pe peretele digital, pe care-şi afişă o ştire despre epidemia de gripă aviară din Atlanta, al şaselea focar din State în mai puţin de o săptămână. „Plecaţi-vă în faţa grandioasei mele persoane, sărăntocilor, şi pupaţi-mi picioarele, necredincioşilor, sau vă voi azvârli în flăcările iadului, prin

îndurarea lui Iisus Hristos, Domnul meu…”

Andrews mai avea puţin şi izbucnea într-un râs nervos, aşa că-şi adună toate puterile să nu continue cu monologurile închipuite. Simpla prezenţă a acestui bigot îl exaspera. Iar cel mai rău lucru era prerogativa căpitanului de a decide cine va ajunge pe suprafaţa lui Marte şi cine va rămâne pe orbită dintre cei opt membri ai echipajului. Să baţi atâta drum doar pentru a te învârti în jurul lui Marte, alături de bietul inginer de zbor, oricum obligat să rămână pe orbită, ar fi fost prea mult. În plus, ştiind că pe planetă ar fi putut să fie… Nu mai apucă să-şi termine gândurile, pentru că Edwards insistă, ridicând un pic tonul:

— Bună dimineaţa, Andrews!

Andrews se văzu obligat să dea din cap respectuos şi să-l bage în seamă pe superiorul său ierarhic.

— Bună dimineaţa, domnule! Vă rog să mă scuzaţi, eram supărat că nenorociţii ăştia de chinezi îşi măresc avansul… şi din pricina presei proaste de acasă.

Andrews era nevoit să vorbească cât mai sincer despre motivele mâniei, pentru că Edwards purta întotdeauna lentile de contact digitale, iar poziţia de căpitan îi permitea să folosească unele militare, care puteau acţiona şi ca detectoare de minciuni, cu vreo 90 la sută acurateţe. Trebuia să-şi ascundă dezgustul şi frustrarea lui faţă de omul care fusese numit politic pentru a conduce cea mai măreaţă misiune de explorare a Statelor Unite, doar pentru că Preşedintele – căţeaua aia superstiţioasă – dorise să pună un fundamentalist religios în fruntea unei misiuni ştiinţifice. Se străduia să găsească permanent motive să fie nervos, o altă stratagemă pentru a nu fi lăsat singur pe orbită cu inginerul de zbor două luni, atunci când s-ar fi pus problema.

Edwards se uită cu atenţie la el. Prin lentilele de contact digitale ochii săi păreau şi mai albaştri, iar privirea lui era de-a dreptul respingătoare atunci când îl fixă pe Andrews pentru a-i analiza emoţiile. Tot ce găsi era obişnuitul amestec de dezgust şi mânie reprimată. Se minuna mereu cum acest inginer supărat pe viaţă reuşise să intre în echipa pentru Marte, dar punea asta pe seama talentului inegalabil de a rezolva orice problemă tehnică, cu precădere cele legate de comunicaţii. În plus, pentru că era căpitan, ştia şi că relaţiile pe care Andrews le avea în Marină şi în Direcţia Spaţială îi folosiseră cu siguranţă, poate şi

trecutul său în trupele speciale ale Marinei. „Cine ştie”, se gândi Edwards, „poate va simţi într-o bună zi mila Domnului şi-şi va găsi liniştea…” Dar acum nu era un moment pentru linişte.

— Ei bine, avem o mulţime de lucruri de făcut, aşa că vă sugerez să vă luaţi micul dejun şi să vă pregătiţi să le înlocuiţi pe fete. Tura lor se termină în 30 de minute… Am ceva extrem de important de anunţat, aşa că aş vrea să fie toată lumea pregătită.

Vocea lui Edwards era poruncitoare, aşa cum îi permitea poziţia – într-o NASA remilitarizată, rolul său era mai degrabă al unui comandant de navă militară decât al unui om de ştiinţă.

După ce SUA descoperiseră în 2038 că Observatorul Lunar chinez ascundea opt rachete nucleare cu capacităţi de lansare imediată, guvernul american reacţionase imediat. Apoi ruşii deciseseră să-şi înarmeze şi ei Staţia Orbitală Lunară cu douăsprezece rachete nucleare drept răspuns la acţiunea americanilor de a extinde scutul antirachetă activat încă din anii douăzeci…

Reacţia americanilor fusese să militarizeze absolut tot ce avea legătură cu spaţiul, în ciuda protestelor de amploare: douăzeci şi patru de centre spaţiale cu câte douăsprezece rachete fiecare fuseseră lansate în orbită în doar un an, alţi doisprezece sateliţi militari cu capacităţi ofensive ţineau în şah staţiile chineze şi ruseşti, ba încă şi bătrâna şi decrepita Platformă de Explorare situată în zona Lagrange L2 fusese renovată şi înarmată cu douăzeci şi patru de rachete nucleare. Jocul de şah escaladase rapid, cu zeci de sateliţi militari înarmaţi lansaţi de China, de Rusia, ba chiar şi de India, iar nebunia nu se oprise decât în 2044, când se semnase un nou Tratat Spaţial, care interzisese alte materiale militare în spaţiu, dar nu reuşise să ia vreo măsură în privinţa celor deja existente.

Însă se mai schimbase ceva: structura NASA. Aceasta reuşise să funcţioneze în ultimele trei decenii utilizând contractori privaţi pentru lansările spaţiale şi se concentrase mai degrabă pe explorarea robotică a spaţiului îndepărtat şi pe misiuni orbitale cu echipaj uman. Acum se transformase rapid pentru a reflecta puterea crescândă a armatei. Regulile militare şi filosofia izolaţionistă a războinicilor din Washington pătrunseseră în toate nivelurile Agenţiei. Edwards era militar de carieră, obişnuit să folosească abordarea asta militarist-

autocrată, chestie care îi scotea din minţi pe oamenii de ştiinţă.

Mark Gearan, geologul echipei, reuşi în sfârşit să vină şi el la popotă, încă adormit şi absent la tensiunea din aer. Adam Andrews încetă să se mai joace cu furculiţa şi începu să-şi examineze programul pe o tabletă, Ed Simmons, pilotul, îşi termină tacticos micul dejun, în timp ce John Edwards îşi bea ceaiul, uitându-se la ultimele ştiri personalizate, care arătau vremea pentru toată America: alte trei zile de secetă în sud şi în vest, un uragan de gradul şase apropiindu-se de Coasta de Est şi temperaturi de peste 36 de grade Celsius pe toată coasta. Era cea mai fierbinte vară din toate timpurile – după un şir neîntrerupt de unsprezece ani cu recorduri de temperaturi maxime.

— Ah, văd că newyorkezii o să aibă în sfârşit o utilizare pentru digurile alea enorme, chicoti Gearan, intrând în cameră.

Îşi sincroniza întotdeauna fluxurile de ştiri cu ale lui Edwards, una dintre micile lui strategii de a-i intra pe sub piele.

După ce oceanul se repezise în oraş de trei ori la rând la mijlocul anilor treizeci, municipalitatea construise diguri uriaşe. Însă un deceniu de vreme mai calmă pe coastă pusese sub semnul întrebării investiţia de douăzeci de miliarde de dolari, parcă aruncaţi în mare fără vreun folos anume. Acum oamenii aşteptau înfriguraţi să vadă dacă totuşi digurile vor rezista celui mai mare uragan din istoria Coastei de Est. Faptul că nivelul oceanului crescuse cu jumătate de metru de la începutul secolului nu ajuta defel.

Născut şi crescut în New York, Andrews se abţinu de la orice comentariu, preferând să-l ignore complet pe Gearan – optimismul şi sarcasmul său continuu fuseseră simpatice la început, dar după cinci luni lungi în spaţiu deveniseră deja obositoare. Edwards dădu din umeri, gândindu-se fără îndoială că liberalii ăia atei şi iubitori de poponari meritau să moară într-un potop; doar Simmons se uită la Gearan, rânjind.

— Da, aşteaptă doar până îţi vei vedea iubitul L.A. Arzând. Poate că ăia din centrul oraşului tău ar putea împrumuta ceva apă de la newyorkezi, ce zici?

— Ce? Iar?! Unde în L.A.? În centru?!

Gearan era din Los Angeles şi îşi iubea oraşul. Dar două decenii de management dezastruos şi declinul marii industrii a filmului duseseră la prăbuşirea economiei locale, ultimii trei ani

fiind extrem de răi. Mulţi comparau L.A. Cu Detroit, deşi cel din urmă reuşise să recapete puterea economică datorită utilizării unui amestec de industrii robotizate şi investiţii în energie verde.

În timp ce taxele din Detroit se duceau spre un sistem de asistenţă socială care presupunea implicarea indivizilor asistaţi în renovarea oraşului, L.A. Se lupta să menţină statu-quo-ul, pe principiul „fiecare pentru el”. Aşa că revoltele erau la ordinea zilei, bogătaşii începuseră să se mute spre nord, iar oraşul suferea crunt.

Ceilalţi îşi terminaseră micul dejun şi se pregăteau pentru şedinţa de dimineaţă. Gearan se aşeză şi atinse una dintre mese pentru a-şi transfera fluxul de ştiri direct în colţişorul lui, cu sunetul trimis direct către implanturile sale audio. Era un chin să mănânci privind cum răzmeriţele distrugeau centrul oraşului, pe care-l lăsase în urmă tocmai când existau speranţe de mai bine.

Edwards îi întrerupse gândurile:

— Hai, că vin şi fetele! Vă rog pregătiţi-vă cu toţii pentru şedinţa de dimineaţă!

„Fetele” erau ceilalţi patru membri ai echipajului, care tocmai îşi terminaseră tura de douăsprezece ore. Două inginere de zbor (una dintre ele se calificase şi ca pilot), o specialistă în biologie şi medicul navei intrară prin tubul care conecta corpul central al navei cu centrifuga. Aveau nevoie de câteva minute pentru a se acomoda la efectele ameţitoare ale coborârii treptate din microgravitaţie la 0,40 g, din cauza vitezei cu care se rotea centrifuga, care le făcea să se simtă ca şi când camera s-ar fi învârtit cu ele. De fapt, chiar se învârtea…

Judith Clark, al doilea pilot al navei şi singura persoană de culoare, sperase că Edwards le va lăsa pe fete să-şi tragă sufletul înainte de briefing, dar nicio şansă. Nemernicul ăla le salutase pe cel mai formal ton posibil şi începuse şedinţa imediat, bucurându-se fără îndoială de dificultăţile lor în vorbire şi echilibru.

„Mereu face aşa porcul ăsta misogin!” gândi Judith, trântindu-se pe un scaun. Anna Fisher, medicul navei, simţea exact la fel – iniţial trebuiau să fie opt bărbaţi la bordul lui Nerio, fără nicio femeie, pentru „a nu crea tensiuni sexuale nedorite în cadrul echipajului”. Aceasta fusese politica standard în echipajele

ruseşti şi chineze trimise în spaţiu pe durate mai mari de patru luni, iar americanii o adoptaseră după ce ţara devenise din ce în ce mai religioasă. Din fericire, politica fusese eliminată tocmai de Preşedinte: Christine Oliver, a doua femeie din istorie care reuşise să obţină scaunul din Biroul Oval, insistase că vrea femei la bord, indiferent de consecinţe. Deşi era extrem de religioasă ea însăşi, fiind vârful de lance al ultraconservatorilor, nu putea concepe totuşi discriminarea femeii din cauza bărbaţilor care n-ar fi putut să şi-o ţină în pantaloni.

Edwards se uită la celelalte două femei care se apropiau şi încercă să nu-şi manifeste dispreţul. Mergeau de parcă erau bete şi se prăbuşeau pe rând în scaune, încercând să se adapteze gravitaţiei din centrifugă. Christa Mae, al doilea inginer de zbor, avea probleme să intre în bucătărie din cauza mirosului de mâncare pe care-l găsea greţos, în timp ce singura persoană de altă naţionalitate de la bord, Reiko Kunugi, băgată pe gâtul americanilor datorită finanţării de către aliaţii japonezi a 20 la sută din costurile misiunii, arăta ca o fantomă.

Lui Edwards îi plăcea la nebunie să vadă că femeile nu erau făcute pentru explorarea spaţială, cum susţinuse încă de la început, dar regulile NASA îl împiedicau să facă mai multe. Faptul că şi bărbaţii aveau aceleaşi simptome când coborau dinspre corpul navei nu-i micşora câtuşi de puţin prejudecăţile.

— Bun! Dacă suntem cu toţii aici şi înainte de a începe procedurile de rutină, vreau să fac un anunţ important.

Edwards se uită atent la cei prezenţi. Fiecare încerca să-şi mascheze adevăratele sentimente. Era deja obişnuit, după opt luni de antrenament împreună şi mai mult de cinci luni petrecute în izolare, departe în spaţiu. Mai ştia şi că lipsa de respect şi neîncrederea erau reciproce. „N-aveţi nicio idee ce urmează să spun, nu-i aşa?” se gândi Edwards, terminând în sfârşit pauza care le atrăsese atenţia tuturor.

— Am primit prin intermediul canalului securizat următoarea informaţie…

Canalul securizat nu era niciodată o veste bună, ceea ce se vedea instantaneu pe feţele tuturor.

— Chinezii mai au şase zile până când vor ajunge pe orbita necesară pentru a lansa echipajul de amartizare. Peste alte patru zile vor lansa cele patru nave ale lor către craterul Holden şi baza lor construită de roboţi. Aşa cum arată lucrurile acum,

noi vom atinge orbita dorită abia în zece zile, astfel că ne vom putea lansa cele două nave nu mai devreme de douăsprezece zile de acum încolo, doar dacă scurtăm anumite proceduri de siguranţă. Dacă nu le scurtăm, vom putea să coborâm abia peste cincisprezece zile.

Edwards citea din ce primise din partea Controlului Misiunii, dar ordinele pe care trebuia să le dea acum erau de-a dreptul nebuneşti.

— Controlul Misiunii a refăcut anumite calcule şi, dacă aplicăm o anumită succesiune de paşi, am putea… şi accentuez „putea”… am putea să amartizăm una dintre nave în mai puţin de nouă zile.

Moleculele de oxigen şi de azot se auzeau dansând prin popotă, lovindu-se de ziduri şi de feţele stupefiate ale membrilor echipajului.

„Şi-au pierdut cumva minţile cei de la Control?!” se gândi Simmons, în timp ce Andrews îşi muşcă buzele atât de tare, încât îi dădu sângele. Fetele se holbau doar la Edwards ca să-şi dea seama dacă nu cumva făcea o glumă proastă. Dar căpitanul nu glumea.

— Controlul Misiunii spune că, dacă lansăm Capsula de Urgenţă azi – şi prin „azi” mă refer la următoarele trei ore –, putem atinge Planeta Roşie în opt zile şi paisprezece ore, folosindu-i rezervele suplimentare de combustibil pentru a accelera de la viteza actuală a navei-mamă, a-i depăşi pe chinezi, a frâna, a începe coborârea şi a amartiza. Conform calculelor lor, am avea nevoie de circa 70 la sută din combustibilul prezent în Capsula de Urgenţă pentru a face asta.

Aşadar, tipii de la Controlul Misiunii şi Edwards, la rândul lui, erau cât se poate de serioşi. Dar înainte ca vreunul dintre membrii echipajului să spună ceva, Edwards continuă:

— Din cauza orbitei necesare pentru a reuşi, echipajul de amartizare nu va reuşi să utilizeze zona din jurul craterului Eberswalde, unde avem baza noastră, ci va amartiza pe calota polară de la Polul Sud. Echipajul va rămâne acolo aproximativ patru ore, apoi va folosi Modulul Ascendent al Capsulei pentru a efectua un zbor balistic spre baza din craterul Eberswalde. Dacă totul se desfăşoară conform planului, echipajul va putea folosi circa 25 la sută din combustibilul Capsulei pentru a face această călătorie. E nevoie de atât de mult combustibil din cauza fazei

finale a celei de-a doua amartizări, când vor fi activate motoarele direcţionale pentru a încetini Modulul. Tipii de la Controlul Misiunii au calculat că, dacă totul merge bine, va mai rămâne circa 5 la sută din combustibil în rezervoarele Capsulei, după amartizare.

Stupefacţia lăsa acum locul revoltei, deja evidentă pe feţele tuturor.

— 5 la sută? Dar ce se întâmplă dacă ratăm locul de amartizare? Cu o sută de mile, să zicem. Ce facem atunci?! rupse tăcerea Judith Clark.

Ceilalţi izbucniră şi ei într-o avalanşă de întrebări, dar Edwards îi opri, ridicând tonul:

— Pentru a creşte marjele de siguranţă şi a nu risca o tragedie, alternativa este să creştem rezerva de combustibil, care trebuie să rămână neatinsă la 7 la sută. Asta ar însemna însă ca echipajul nostru să nu ajungă la Bază, ci la circa două sute de mile sud de ea, undeva în Surinda Valles. Apoi va folosi combustibilul rămas pentru a-şi asigura căldura, apa şi oxigenul în următoarele zece până la cincisprezece zile, cum nu ar avea oxigen suficient pentru a călători în costume mai mult de patruzeci de mile.

Edwards părea să aibă deja toate răspunsurile.

„La asta ai meditat în fiecare dimineaţă, în toate zilele astea, nenorocitule?!“ ar fi dorit să întrebe Andrews, singurul care rămăsese tăcut. Edwards continua neabătut:

— Al doilea echipaj va utiliza una dintre capsulele de amartizare pentru a ajunge la baza Eberswalde cel mai devreme după trei zile şi jumătate – dar nu mai târziu de şase zile din momentul amartizării. Imediat ce ajung, vor folosi Roverul presurizat de la Bază pentru a salva primul echipaj. Asta înseamnă să meargă cel puţin cale de trei zile două sute de mile spre sud de Bază, să preia primul echipaj şi să se întoarcă. Adică o săptămână, în total. După asta, echipele reunite vor relua activităţile ştiinţifice aşa cum erau planificate, iar a doua capsulă de amartizare va rămâne drept Capsulă de Urgenţă ataşată de bordul navei-mamă, pe orbită.

Edwards terminase în sfârşit ce avea de spus. Membrii echipajului tăceau, dându-şi seama că pentru orice obiecţie exista un răspuns dinainte pregătit. Cu toate astea, Kunugi, biologa, interveni:

— Presupunând că totul merge bine şi că nu moare nimeni în cascadoria asta, vom pierde totuşi două săptămâni de explorare ştiinţifică – una pentru misiunea de salvare şi cealaltă din cauza epuizării resurselor de combustibil din Rover. Înseamnă că vom pierde 14 din cele 56 de zile ale misiunii ştiinţifice, doar pentru a avea „onoarea” de a fi primii care pun piciorul pe Marte, cu doar câteva ore înaintea chinezilor?

Nu era doar supărată. Fierbea, pur şi simplu, iar Edwards nu trebuia să se uite la ea prin lentilele sale digitale militare pentru a înţelege. Tonul o arăta suficient de clar.

— Îţi mai aduci aminte ce experimente ştiinţifice au făcut Armstrong şi Aldrin după ce au aselenizat?… Şi chiar îţi pasă? îi răspunse Edwards calm.

— Armstrong şi Aldrin nu au aselenizat cu doar două ore înaintea ruşilor, riscându-şi vieţile şi misiunea ca să facă asta! Şi mai cred că, dacă ruşii ar fi aselenizat totuşi cu două ore mai târziu, reuşita lui Armstrong şi Aldrin ar fi avut un răsunet mult mai mic!

Kunugi se opri să-şi recapete suflul, iar Fisher interveni, cu vocea ei blândă, dar fermă, înainte ca Edwards să poată oferi un contraargument.

— Lăsând asta deoparte – şi pot înţelege importanţa faptului de a fi primii care amartizează –, mi se pare că tipii de la Controlul Misiunii au trecut cu vederea ceva destul de important… Capsula de Urgenţă a fost proiectată să salveze întreaga echipă de la Bază, dacă apare vreo problemă gravă. Protecţia sa împotriva radiaţiilor ajunge pentru cel mult două zile, dar nu pentru… câte zile ar urma să stea echipa în ea… nouă zile în spaţiu şi apoi…?

— Apoi trei până la şase zile pe suprafaţa planetei, completă Christa Mae, care în sfârşit scăpase de greaţă şi acum era mai lucidă decât oricând.

— În total, continuă ea, cel puţin douăsprezece zile sub un bombardament constant de radiaţii, sperând şi că nu va veni vreo furtună solară în direcţia noastră.

Christa Mae era cel puţin la fel de supărată precum colegii ei, fixându-l pe Edwards cu o privire mânioasă. Acesta însă îşi păstră faţa de poker. Din spatele Christei Mae se auzi o voce calmă.

— Dacă rămân în costume şi am timp să le prepar nişte

shake-uri cu nanomedicaţie, cei din prima echipă vor resimţi ceva greaţă, dar pe moment nimic mortal sau dăunător. E adevărat însă că, pe termen lung, ar putea apărea probleme…

Anna Fisher, doctorul navei, vorbise, spre mirarea lui Edwards. Dar ea continuă:

— Chiar şi în aceste condiţii, doresc să se consemneze oficial că sunt împotriva acestei cascadorii!

— Iată motivul pentru care călătoria va fi făcută doar pe bază de voluntariat, răspunse Edwards, lăsându-se pe spătarul scaunului. Nu suntem în China, să impunem ceva cuiva. Aceasta este soluţia găsită de Controlul Misiunii pentru ca America să fie prima naţiune din istorie care să pună piciorul pe Marte şi vom continua doar dacă cei calificaţi pentru a face parte din echipa care va amartiza prima vor accepta misiunea.

Astfel, Edwards apela la dorinţa lor puternică de a rămâne în istorie ca primii oameni care au păşit pe Marte. La urma urmei, câţi au auzit de Michael Collins, astronautul rămas pe orbită în timpul primei aselenizări? Nu era acesta principalul motiv al călătoriei lor?

— Problema e, începu Simmons, că doar patru dintre noi pot pilota Capsula de Urgenţă. Şi chiar dacă software-ul ei va fi reprogramat de pe Pământ pentru a reuşi cascadoria, tot va trebui să economisim suficientă energie ca să rezistăm până la cincisprezece zile în izolare şi sub un bombardament cu radiaţii continuu.

Implicaţiile erau clare: visul Preşedintelui ca o femeie să fie prima care păşeşte pe Marte se ducea acum pe apa sâmbetei.

Nu şi dacă Clark, femeia-pilot, avea ceva de spus.

— N-are nicio legătură cu rezistenţa fizică. Totul ţine de voinţă. Mă bag!

Cei patru membri ai echipajului care puteau pilota Capsula de Urgenţă erau Edwards, Simmons, Clark şi Mae, cealaltă femeie inginer de zbor. Se presupunea că Edwards va conduce amartizarea.

— A, şi eu mă bag, dacă e nevoie, spuse repede Simmons, simţind că miza tocmai se dublase. Dar am fost anunţaţi prea din scurt – avem doar vreo două ore să ne pregătim pentru o misiune pentru care nu ne-am antrenat deloc!

— Nu te mai tot plânge atât, Simmons! îi răspunse Clark. Zborul spre Marte va fi complet automatizat, iar pilotul va avea

nouă zile extrem de lungi să se pregătească de intrarea în atmosferă şi amartizare. Pentru mine, e mai mult decât suficient.

Edwards era deja iritat de cearta subalternilor. Spre deosebire de Mae sau Simmons, Judith Clark avea întotdeauna ceva de spus şi lua întotdeauna conducerea, subminându-i autoritatea. Asta dusese la multe certuri în cele cinci lungi luni petrecute departe în spaţiu, Clark protestând mereu că femeile sunt tratate nedrept la bord, iar Edwards fiind cât mai arogant posibil. Dar el alesese deja în gând echipa de amartizare cu două zile înainte, încă de când primise comunicaţiile criptate de pe Pământ.

În sfârşit, avea şi Andrews ceva de spus:

— Dacă amartizăm la Polul Sud, o să comunicăm greu cu nava, pentru că semnalul audio al echipei va fi captat de navă doar timp de două ore per rotaţie a planetei… ceea ce înseamnă că echipa va reuşi să comunice doar vreo opt ore pe zi!

În vocea lui Andrews se simţea mai multă furie şi mai mult dezgust decât de obicei.

— Fără să mai menţionez că, după prima amartizare, folosirea capsulei pentru saltul balistic spre bază ar putea distruge antenele de comunicaţie, pentru că minunata de Capsulă n-a fost proiectată pentru mai multe zboruri, ci doar pentru o *urgenţă.* O călătorie în jos, o călătorie în sus, nu de-a lungul întregii planete!

USS Nerio se apropia rapid de Marte şi trebuia să înceapă procedura de decelerare într-o orbită mai joasă, înainte să lanseze modulele de amartizare. Acesta era planul iniţial. Utilizarea Capsulei de Urgenţă era singura alegere posibilă din cauză că, pentru a micşora greutatea, Capsulele de Amartizare aveau numai module de coborâre, în timp ce doar Capsula de Urgenţă şi Capsulele de Urcare aflate deja la bază aveau capacitatea de a sări înapoi pe orbită.

Odată ajunse la Bază, capsulele de amartizare urma să fie transformate în module presurizate de suprafaţă, ca parte superioară a complexului subteran, iar după finalizarea misiunii, echipajul avea să folosească două dintre cele patru capsule de urcare pentru a se întoarce la navă.

Edwards interveni în sfârşit ca să calmeze spiritele. Deja intrau în criză de timp.

— Vor fi doar două persoane în Capsula de Urgenţă. După cum ştiţi, capsula are capacitatea de a ţine în viaţă două zile un echipaj de opt persoane. Cu proviziile pe care le are, dacă eliminăm o parte din echipamentele pe care nu le vom folosi şi punem în locul lor rezerve suplimentare de oxigen, apă şi mâncare, două persoane vor rezista până la cincisprezece zile în capsulă. Repet: o vom debarasa de orice poate ajuta la reducerea consumului de carburant – costumele spaţiale de rezervă, aproape toate echipamentele ştiinţifice… Am lista exactă aici. Gearan, Kunugi, voi veţi scoate imediat lucrurile astea din capsulă. Kunugi, ştiu că eşti obosită după o tură de douăsprezece ore, dar chiar suntem în criză de timp.

Mark Gearan şi Reijo Kunugi, geologul şi biologul misiunii, erau singurii fără nicio şansă de a fi printre primii care pun piciorul pe Marte. Erau perfect conştienţi de asta, aşa că acceptară misiunea fără alte comentarii, îşi descărcară listele de la Edwards prin intermediul lentilelor de contact şi se apucară să urce înapoi prin tubul radial spre corpul navei. De acolo, trebuia s-o ia spre spatele navei, unde era situată Capsula de Urgenţă, în apropierea sistemului de propulsie şi a calei.

Cei rămaşi, cu excepţia lui Fisher – doctoriţa – erau cu toţii candidaţi. Edwards se uită la fiecare dintre ei pentru a le evalua o ultimă dată emoţiile înainte de a-şi anunţa decizia. Dintre toţi, Andrews era cel mai puţin capabil să-şi ascundă mânia – lentilele de contact ale lui Edwards îl marcau cu o mare pată roşie de furie.

— Eu aş vrea mai degrabă să rămân la bord, spuse Mae, extrem de obosită de întreaga situaţie. N-o să-mi risc viaţa într-o competiţie de tip care o are mai mare între politicieni. Aşa că pe mine mă scoateţi din ecuaţie, mulţumesc frumos!

Christa Mae, cea mai tânără din echipaj şi singura roşcată de la bord, era şi cea mai precaută dintre toţi. Mai mult, era deja sătulă de amestecul politicienilor în misiunea lor ştiinţifică. După cinci luni în spaţiu, era şi instabilă emoţional, deşi doar prietena ei, Fisher, ştia toate detaliile.

— Eu n-am semnat pentru rahatul ăsta, termină Mae.

Edwards dădu din cap, ca şi când ar fi ştiut că Mae nu era pregătită pentru misiune. De altfel, el decisese deja că Mae va fi inginerul de zbor care va rămâne permanent pe orbită, fără şansa de a păşi pe Marte. Ea nu ştia asta încă, dar hotărârea pe

care tocmai o luase o scotea în mod clar din joc.

Ceilalţi nu rostiră niciun cuvânt, ceea ce însemna că erau gata cu toţii pentru cea mai nebunească misiune din istoria NASA. Pur şi simplu nu puteai să te antrenezi ani buni pentru o astfel de misiune, să ajungi printre finalişti, să parcurgi şase luni prin spaţiu până pe orbita lui Marte şi să ratezi ocazia de a fi primul care pune piciorul pe nisipul ei roşu!

— OK, atunci. Clark, Andrews, voi veţi merge pe Marte. Dacă vă oferiţi voluntar, desigur.

Decizia lui Edwards veni ca o surpriză totală pentru amândoi. Se aşteptau să se numească pe el însuşi şi pe Simmons pentru misiune, iar acesta din urmă era chiar mai uimit decât ceilalţi.

— Să iau tăcerea voastră şi ochii voştri mari de căţeluşi, cu pupilele mărite, drept un „da”? întrebă Edwards, scăldându-se maliţios în propria generozitate.

— Da, categoric, răspunse Clark, uitându-se la Simmons, care parcă făcuse implozie, holbându-se în tăcere la vârfurile picioarelor. Va trebui să mă duc să mă pregătesc…

— Da, fugi. Ai şaizeci de minute să te odihneşti şi apoi ne întâlnim cu Andrews la modulul de lansare de lângă Capsula de Urgenţă, îi răspunse Edwards, savurând explozia de bucurie autentică a lui Clark. Apoi se uită la ofiţerul de comunicaţii.

— Andrews? Am nevoie de talentul tău ca să comunici cu Baza şi cu noi fără întreruperi. Desigur, o să păstrăm tăcerea radio în cele nouă zile cât veţi fi amândoi în spaţiu pentru a nu le permite chinezilor să reacţioneze. Dar apoi contez pe tine să aduci echipele laolaltă, chiar dacă, după ce amartizaţi, veţi ajunge de partea cealaltă a planetei. Va fi extrem de dificil să vă conectaţi la sateliţii de pe orbită în timpul coborârii finale, dar e vital să poţi. E-n regulă?

Andrews era încă şocat, dar reuşi să mormăie că e de acord.

— Da… desigur, sigur. E… e… va trebui să mă pregătesc pentru misiune, desigur.

Sări în picioare şi trecu încet pe lângă Simmons, spre cabine, fără să aibă curajul să-l privească.

— Vei primi detaliile misiunii pe lentilele tale de contact în câteva secunde, apoi ne vedem la modulul de lansare în… 58 de minute. Ne-am înţeles?

Edwards trebui să strige ultimele cuvinte după Andrews, care luase viteză pe hol.

— Am înţeles, să trăiţi! îi răspunse acesta milităreşte.

Îi părea rău de Simmons şi avea o mulţime de dubii despre misiunea care îl aştepta, dar era o oportunitate la care nici nu îndrăznise să viseze: să fie al doilea om care păşeşte pe Marte! Clark urma să fie cu siguranţă primul, dar nu conta el. Asta era misiunea pentru care se pregătise atât în ultimii patru ani!

Edwards se uită la Simmons, care încerca să se adune.

— Am nevoie să rămâi cu mine pe navă ca să atingem o orbită stabilă înainte de a coborî. Ei o să fie pe pilot automat până jos, dar noi trebuie să ne calibrăm foarte atent orbita pentru a lansa misiunea de salvare cât mai curând. Ştiu că ai presupus întotdeauna că vei fi în prima capsulă de amartizare, dar… ghinion… Vei coborî cu mine pe planetă, asta ţi-o spun încă de pe acum, OK?

Edwards încerca să îndulcească cumva pilula.

— OK, oftă Simmons în cele din urmă. Dar cine va rămâne aici să o ajute pe Christa Mae? Va trebui să alegi între geolog şi biolog, or ei sunt cei care fac ca misiunea asta să fie una ştiinţifică. Ce o să zică cei de acasă?

— Ai dreptate, va trebui să aleg între ei… Dar adu-ţi, te rog, aminte, că o capsulă de amartizare este proiectată să coboare în siguranţă cu trei membri la bord, aşa că am putea vorbi chiar despre trei persoane lăsate pe orbită, având în vedere că trebuie să păstrăm în rezervă cealaltă capsulă de amartizare ca vehicul de urgenţă.

— Rahat! Ştii foarte bine că poate transporta chiar patru oameni pe Marte, fără probleme, cu puţină atenţie şi concentrare!

Simmons simţea nevoia să negocieze ceva care acum îi părea la fel de important ca un drept fundamental al omului.

— Îţi asumi un risc extrem cu primul echipaj, dar niciunul cu al doilea?

— Dimpotrivă. Iată de ce vom fi patru în această capsulă: tu, eu, Anna Fisher – avem nevoie de medic – şi unul dintre oamenii de ştiinţă. Nu o pot lăsa pe Mae singură aici două luni, îţi dai seama!

Edwards era uşor enervat că secundul îi contesta deciziile. Aşa că alese să continue.

— E decizia mea şi o voi lua la vremea potrivită. În momentul de faţă trebuie să ne concentrăm pe lucrurile mai importante.

Trebuie să trecem în revistă datele trimise de Controlul Misiunii şi să le implementăm cât mai repede în computerele Capsulei. Pricepi?

— Deci eşti hotărât să sacrifici orice descoperiri ştiinţifice pe care le-am putea face la sol doar pentru a câştiga cursa asta nenorocită! izbucni din nou Simmons, oarecum extenuat. Foarte bine! Cine sunt eu să mă opun dorinţelor Preşedintelui şi necesităţilor ţării?

Simmons îşi încheie tirada parafrazând cuvintele din campania extremiştilor din New American Republic din 2044, când câştigaseră detaşat alegerile: „Ce are nevoie ţara.”

— Hai, termină cu prostiile, Simmons! De-aia nu mai poţi tu de ştiinţă, o ştii prea bine! O să facem destulă ştiinţă pentru o primă misiune, dacă tot veni vorba. Şi oricare dintre cei doi ar rămâne pe orbită, ne va ghida să facem săpături şi foraje ca să găsim microbii ăia extratereştri sau pământurile alea extrem de rare despre care vorbeşte toată lumea! La întoarcere vor avea suficient timp să examineze ce vom strânge. Asta e tot pentru moment. Mă duc la Controlul Zborului. Să fii pe puntea de lansare în patruzeci de minute, după ce-ţi termini verificările de rutină de dimineaţă! i-o trânti Edwards, pe un ton sec şi milităros.

Simmons dădu din cap şi dispăru din popotă, lăsându-l pe Edwards singur, cu cana în care mai avea un rest de ceai. Era deja rece, aşa că îl dădu peste cap dintr-o singură înghiţitură şi rămase nemişcat câteva minute, privind în gol spre peretele digital.

Controlul Misiunii primise ordine ferme din partea Preşedintelui să rişte totul şi să nu-i lase cumva pe chinezi să fie primii care calcă pe Marte. Era o decizie extrem de proastă, care punea în pericol vieţile tuturor. Nu se aşteptase la aşa ceva din partea Preşedintelui său. Oare merita?

„Dacă o da Domnul, o să vedem”, gândi Edwards, ridicându-se de la masă, punând cana în maşina de spălat şi închizându-şi fermoarul de la costum. Apoi deschise uşa de deasupra holului popotei, se agăţă de mânerele liftului, îşi asigură poziţia cu un cablu de prindere şi începu să „urce” spre axa centrifugei, fiind tras prin tubul lung de 41 de metri. Să înceapă nebunia, deci!

Azam Khalili se repezi pe străduţa îngustă de lângă gară, derapă atunci când coti la dreapta, îşi reveni şi apoi se aruncă pur şi simplu prin uşa întredeschisă a unei magazii aflate în spatele hotelului părăginit de pe Schlitzenstrasse. Încuie repede uşa, se ghemui lipindu-se de peretele de piatră gros şi rece, se acoperi cu o folie dintr-un compus special şi aşteptă, încercând să-şi tragă sufletul.

„Microdronele alea ar face bine să funcţioneze, am dat o grămadă de bani pe ele”, se gândi ea, ciulind urechile.

Dronele poliţiei n-ar fi trebuit să-i ia urma atât de repede când ieşise din gara din München, dar, pentru a le pune pe piste false, reuşise să dea drumul microdronelor cu ADN în toate direcţiile înainte să sară pe străduţa pustie.

„Cum naiba m-au văzut?! N-ar fi trebuit să mă vadă! Probabil că mi-au luat urma de ADN, sper că doar atât!”

Dronele poliţiei i-ar fi detectat urmele de ADN doar în cazul în care ar fi pus mâinile goale pe barele sau uşile de la metrou sau dacă ar fi avut pielea ori părul expuse, ceea ce nu fusese cazul. Microdronele cu bucăţele de piele şi păr aveau rolul de a le pune pe piste greşite, însă habar n-avea dacă momeala funcţionase.

Nu se auzea nimic pe străduţa din spatele uşii.

Transpirase toată sub pelerina de film digital pe care şi-o pusese în grabă. În plus, nu-i respira pielea din cauza peliculei cu care îşi acoperea faţa şi mâinile – în ciuda asigurărilor producătorului – şi se simţea ca într-o pungă. Dar nu era momentul să şi-o dea jos – filmul digital o protejase cel mai probabil de identificarea facială a camerelor de luat vederi din gară şi de pe stradă, precum şi de dronele care o luaseră în urmărire. Dacă-şi scotea acum pelerina care îi ascundea căldura corpului, exista riscul să fie detectată chiar şi prin poarta închisă, mai ales în cazul în care dronele ar fi folosit scanere avansate. Sau cel puţin aşa credea ea, îngrozită de orice mică eroare care o putea costa scump.

Tresări. Pe stradă se auzea acum, clar, şuieratul unei drone de poliţie care dădea târcoale. Drona se opri chiar în faţa uşii şi începu să scaneze atent. Se auzea ca şi când o viespe uriaşă, metalică ar fi zburat de colo colo, căutând pe unde să intre în clădire.

Azam închise ochii şi-şi ţinu respiraţia. Orice tremur, orice zgomot, orice mişcare ar fi dat-o de gol – nu putea spera ca zidurile vechi ale hotelului părăginit să o facă invizibilă pentru scanerele dronei, ci doar ca aceasta să considere mogâldeaţa acoperită nu om, ci poate o grămadă de gunoi.

Gunoi. Exact aşa îi spuseseră încă din copilăria petrecută pe străzile ghetoului din Mering, când încerca să-şi ceară drepturile în faţa poliţiei, alături de tinerii de vârsta ei – încă de la şapte-opt ani învăţaseră să lupte pentru ceea ce părinţii lor nu primeau niciodată: dreptul de a-şi practica religia, dreptul la azil permanent, dreptul la învăţământ separat pe sexe, dreptul la şcoli islamice care să-i protejeze pe copii de asaltul decadenţei germane.

Acum nu putea decât să spere că va fi confundată cu un gunoi şi că drona se va duce totuşi mai departe, după celelalte, atrase de mirosul microdronelor-momeală.

Peste câteva secunde, drona se îndepărtă din nou spre bulevard, aşa că Azam reuşi în sfârşit să respire normal. Într-un minut pericolul trecu. Îşi trase cu sete pelicula de pe faţă şi de pe mâini şi azvârli cât colo pelerina de film digital cu care se acoperise. Simţea nevoia să respire şi să-şi lase pielea să se usuce.

Întinse picioarele şi se rezemă cu spatele de zid să se răcorească. Era cald în München la final de august, atât de cald încât atingerea unui perete vechi şi răcoros era tot ce-şi putea dori. Allah avea sigur un plan pentru ea. Era timpul să se odihnească un pic. Scăpase.

Încă atentă la ce se întâmpla afară, îşi deschise interfaţa mentală. Ahmed o asigurase că e securizată şi că nu poate fi detectată – prietenii infiltraţi printre chinezi se ocupaseră de asta. Oricum, putea accesa doar o adresă prestabilită, de la care urma să primească instrucţiuni.

Peste câteva clipe îi apăru chipul unui bărbat cu barbă, la vreo treizeci de ani, cu ochelari de soare, deşi se afla într-o cameră relativ întunecoasă.

„Te aşteptam, Azam! Şşş, nu vorbi, nici măcar în şoaptă! încă sunt drone în sectorul tău. Nu vor putea detecta conexiunea asta, dar te-ar putea auzi prin microfoanele din clădirile dimprejur. Deci ascultă-mă în linişte şi încearcă să faci cât mai puţin zgomot."

Azam dădu din cap, apoi rosti în gând „OK“. O secundă mai târziu, omul din faţa ei îi citi răspunsul pe ecranul de lângă el şi continuă.

„Vom declanşa un puls electromagnetic acolo unde eşti acum, în circa un minut. Fii pregătită să ieşi rapid din magazia în care te-ai ascuns şi să fugi cât poţi de repede pe Bayerstrasse, de unde ai venit, la stânga, până ajungi la Karisplatz. Acolo te aşteaptă maşina noastră – e un autotaxi portocaliu, fosforescent, o să-l dibuieşti uşor. Intri în el cât de relaxată poţi, te va duce unde trebuie. Ne vedem puţin mai târziu. Inshallah.”

Azam rosti din nou în gând „OK“, deschise tubul pe care-l ţinea în buzunarul de la blugi, îşi pulveriză iar pelicula specială pe faţă şi pe mâini, îşi potrivi mai bine şapca, pentru a-şi ascunde părul, apoi se pregăti psihic pentru cursa de 250 de metri până la marea piaţă de la intrarea în centrul vechi al Münchenului. Ştia locurile ca pe propriul buzunar – doar aici făcuse rost de bani în adolescenţă, ba chiar şi mai târziu, când gestionase contrabanda cu ţigări din magazinele arabe aflate în spatele gării.

Se simţea puţin ciudat. Nu mai călcase de vreo şase ani în München, în special după ce ieşise din puşcărie, în 2039. Avea douăzeci şi unu de ani când fusese închisă, iar cei trei ani petrecuţi acolo o marcaseră mai mult decât ar fi vrut. Tânăra revoltată şi mereu în conflict cu poliţia se transformase într-un simplu pion de legătură între mafia siriană din închisoare şi agenţii de poliţie corupţi. Degeaba îşi făcuse un rost pe străzile din München, în puşcărie nu mai contase nimic din toate visurile de adolescentă. La ieşire, evitase să revină aici şi se refugiase în partea cealaltă a Germaniei, în nord, unde lucrul în porturile pline de ruşi şi de sirieni îi permisese să se maturizeze, să înţeleagă cum merg lucrurile în lume şi că necazurile sale din Germania erau floare la ureche pe lângă ce păţeau tovarăşii ei de credinţă în temniţele din Rusia sau din China.

Iar acum trebuia să fugă prin cartierul în care începuse tot, ca nu cumva să fie detectată de unităţile antiteroriste germane, mereu vigilente.

„E timpul”, îi repetă bărbatul din interfaţa mentală. „În 5, 4, 3, 2, 1… fugi!”

Descuie uşa, o trânti de perete şi o luă la goană în stânga, spre bulevardul din care se refugiase cu câteva minute în urmă.

Ajunsă acolo, derapă din nou spre stânga – blestemaţi adidaşii ăştia ieftini, congolezi! — şi fugi spre Karisplatz.

Curentul căzuse în toată zona, dronele poliţiei tocmai se zdrobeau de pământ, iar maşinile se opreau lent, luându-i prin surprindere atât pe şoferi, cât şi pe pasagerii din autotaxiuri. Undeva, deasupra lor, trebuia să fie o dronă care să dea drumul unui astfel de puls electromagnetic. Dar ea n-avea timp să caute de unde îi venea ajutorul, ci gonea cât putea spre piaţă.

În mod normal ar fi fost extrem de stresată să alerge aşa, printre zecile de trecători – tot atâţia senzori video şi audio pentru sistemul centralizat de supraveghere, însă acum, că toate aparatele electronice neprotejate erau dezafectate, tot ce putea spera era să nu fie detectată de vreun satelit.

Ajunse la locul indicat după câteva zeci de secunde şi se opri brusc, cu respiraţia tăiată, căutând din ochi în stânga şi în dreapta taxiul autonom portocaliu şi fosforescent de care-i spusese bărbatul din video. Iată-l, era chiar la vreo douăzeci de metri în dreapta!

Încercă să-şi calmeze respiraţia şi porni în pas de plimbare spre maşină. Deschise uşa din spate şi intră, iar taxiul o rugă frumos să-şi pună centura pentru a porni. Azam se grăbi să se conformeze, iar maşina demară, luând-o spre nordul oraşului. Destinaţia fusese prestabilită, iar ea nu putea vorbi: vocea ei ar fi ajuns direct în dispeceratul de taximetrie, iar de acolo programele de analiză ale Guvernului ar fi identificat-o în doar câteva secunde. Camera video de la bord, în schimb, îi scana degeaba figura, pelicula de pe faţa femeii trimitea cu totul alte trăsături decât cele reale.

Taxiul abia luase viteză, când încetini brusc şi coti la dreapta. Din sens opus veneau în mare viteză trei drone aeriene de poliţie, urmate câteva clipe mai târziu de două maşini de intervenţii antitero. Un elicopter negru survola zona. Încă nu scăpase.

Azam simţi o vibraţie în tâmpla dreaptă. Îşi deschise din nou interfaţa mentală – spre deosebire de trecătorii printre care se strecurase, avea la ea un mobil şi un implant audio cu tehnologie militară, rezistente la pulsuri electromagnetice. Lentilele de contact nu mai funcţionau însă, fiind arse.

Bărbatul de mai devreme îi spuse scurt: „Taxiul tău se va opri automat în câteva secunde, conform procedurii antitero.

Opreşte-l tu acum şi ieşi imediat din maşină, ca să nu rămâi blocată acolo! Acum!”

Azam apăsă pe butonul de oprire. Taxiul se mai mişcă vreo zece metri, apoi trase într-una din staţiile speciale pentru autotaxiuri. Azam coborî şi se îndepărtă, cât putea de liniştită, de maşină. Ieşise la ţanc: peste tot în jurul său, autotaxiurile care veneau dinspre Karisplatz se opreau automat, fără a le mai permite ocupanţilor să coboare până nu erau testaţi vizual, vocal şi nu lăsau o mostră de ADN. Legea germană era una dintre cele mai dure din Europa, iar ideea de a organiza un atentat acolo era cea mai proastă cu putinţă, gândi Azam, dorind să intre într-un restaurant de lângă Brienner Strasse. Vocea ghidului său îi răsună din nou în urechi – îşi lăsase canalul audio deschis.

„Nu intra acolo! Traversează şi rămâi pe trotuar. Va veni o maşină să te ia în câteva secunde.”

Dinspre Karisplatz, aflată la vreo opt sute de metri în urmă, se auzi zgomotul unei explozii. Drona care o ajutase fusese aruncată în aer ca să atragă atenţia asupra zonei din care tocmai plecase Azam.

Femeia traversă Brienner Strasse şi apoi aşteptă, uitându-se în stânga. Strada era aglomerată, iar oamenii care treceau pe lângă ea erau, cu toţii, senzori activi pentru creierul artificial care gestiona sistemul de supraveghere a oraşului, interfeţele lor mentale fiind funcţionale. Lentilele de contact, ochelarii digitali, telefoanele mobile şi chiar şi implanturile audio le erau monitorizate şi puteau fi interceptate pentru a o găsi şi a o urmări, oriunde s-ar afla. Era esenţial să pară cât mai firească, pentru ca să nu intre în algoritmii de recunoaştere a comportamentului deviant. Faptul că nu purta hijab, ci avea doar o şapcă o ajuta mult; altminteri, ar fi fost identificată imediat de software-ul specializat în detecţia de terorişti.

În secunda următoare, o maşină opri lângă ea. Uşa din dreapta i se deschise, iar cel de la volan, un neamţ cât se poate de blond, îi zâmbi larg şi o invită înăuntru:

— Bună, Ildiko! Hai înăuntru! Sper că n-ai aşteptat mult!

Azam avu o tresărire la auzul numelui necunoscut, cu rezonanţe ungureşti, dar se supuse. Era periculos să rămână pe stradă, în ciuda peliculei de pe faţă – aceasta păcălea camerele video, dar nu apucase să şi-o întindă cum trebuie şi-şi dăduse

seama că lucea prea tare în lumina soarelui, atrăgând atenţia trecătorilor. Era suficient ca mai mulţi oameni să aibă o reacţie de surprindere puţin mai exagerată, pentru ca inteligenţa artificială din spatele sistemului de supraveghere să analizeze mai atent situaţia! Or, ea voia să evite asta cu orice preţ.

Şoferul demară relaxat, tot pentru a nu se face remarcat, uitându-se din când în când cu grijă în retrovizoare. Nu-i urmărea nimeni, din fericire, aşa că-şi continuară drumul spre nordul oraşului într-o tăcere deplină – Azam ar fi vrut să zică ceva, dar el îi făcuse semn că nu. Era mai sigur aşa.

Ajunseră în zona industrială de nord, apoi într-un cartier cu blocuri de patru şi cinci etaje, destinat familiilor mai sărace. Nu semăna nici pe departe cu mizeria trăită în lagărul de la Mering, în care copilărise, dar nici bine n-arăta. Era un cartier preferat de est-europeni, nu de imigranţii sirieni şi irakieni. Aceştia din urmă fuseseră deja scoşi din oraş de câţiva ani din cauza reacţiilor vehemente ale opiniei publice germane: curentul xenofob îl urma pe cel american, în special în privinţa musulmanilor. Aici, între esticii consideraţi cetăţeni de mâna a doua, erau în siguranţă.

Şoferul opri în faţa unuia dintre blocuri şi-i făcu semn să coboare. Apoi îşi continuă drumul, parcând undeva în dreapta, pe o alee care înconjura blocul.

„Intră în scară şi rămâi în hol!” auzi din nou în ureche. Azam deschise uşa metalică a imobilului şi aşteptă să i se obişnuiască ochii cu întunericul din hol – niciun bec nu era aprins.

Adrenalina din cursa nebună de până aici începea să dispară, iar acum simţea nevoia să se liniştească. Allah avea un plan pentru ea, însă nu-i stătea în fire să asculte orbeşte de comenzile cuiva, mai ales de ale unui individ pe care-l cunoscuse online abia cu câteva luni înainte. Vocea bărbatului avea însă acel calm atotştiutor pe care l-ai fi aşteptat de la un imam, iar acest imam chiar ştiuse din primul moment cum să-i atingă inima. Acum, viaţa ei era cu totul în mâinile lui şi, mai presus de toate, în mâinile lui Allah.

„Azam, eşti acolo?”

— Da, şopti ea, în bezna din holul blocului.

„Pe scări vor coborî spre tine trei femei. Dacă mai ai microdrone cu ADN, împarte-le lor. Mai ai?”

— Da, mai am încă două încărcătoare.

„Bun! Imediat ce le-ai împărţit, ieşi pe uşa din spate. Acolo te va aştepta o dubă. Te urci în ea şi păstrăm legătura.”

— OK.

Se auziră paşi de la etajele superioare. Azam îşi căută încărcătoarele de microdrone şi simţi că îi îngheaţă inima – nu le mai avea. Le pierduse pe drum, pe undeva, în toată goana. Se pipăi şi mai atent în jurul mijlocului – încărcătura preţioasă era bine strânsă, pe asta n-o pierduse!

Ridică privirea – în faţa ei stăteau trei siluete.

— Ai încărcătoarele? întrebă una.

— Le-am pierdut pe drum, fir-ar să fie! Cum facem?

— Fugi pe uşă, n-avem timp de pierdut!

Azam se repezi spre uşa de urgenţă şi ieşi în lumina soarelui de afară. Văzu parcată o dubă albă, fără însemne, cu uşa culisantă deschisă. Urcă, trase portiera şi se ghemui cu spatele lipit de cabina şoferului, încercând să-şi păstreze echilibrul. Şoferul porni fără să stea pe gânduri.

În spatele lor, o altă dubă se opri în faţa uşii, de unde ieşi o femeie, îmbrăcată exact ca Azam. Femeia intră în dubă, iar maşina porni imediat într-o cu totul altă direcţie. Figura se repetă încă de două ori, cu celelalte două femei şi alte două dubiţe. Era planul de dispersie tipic în cazul unei urmăriri.

Pe vremuri, ar fi dat peste cap poliţia, chiar şi dacă ar fi fost urmărite până aici de un elicopter. Acum, tot ce puteau face era să ia un avans suficient faţă de dronele şi sateliţii poliţiei, până când urmărirea lor devenea imposibilă – oricât de controlată era Germania, tot existau zone fără camere de luat vederi sau ascunse de ochii sateliţilor. Programul de inteligenţă artificială care coordona supravegherea cetăţenilor germani era în stare să furnizeze rapid ţinte potenţiale, dar presiunile societăţii civile duseseră la un sistem hibrid: fiecare ţintă detectată era evaluată de doi ofiţeri umani, ceea ce reducea mult viteza de intervenţie.

Azam profită de scurta pauză şi închise un pic ochii, deranjată şi de lumina chioară de la singurul LED ascuns undeva în plafonul spaţiului de marfă. De trei zile era într-o fugă continuă. Mai precis, de când se întâlnise prima oară în carne şi oase cu străinul care-i vorbea acum în ureche şi pentru care acceptase să transporte patru pungi mari, de plastic, umplute cu o soluţie, de la Rostock la München. Nu ştia ce e în ele, dar străinul îi

spusese că de conţinutul lor atârnă şi soarta musulmanilor din Germania. Apelase la ea pentru că era recunoscută în zonă ca unul dintre organizatorii sindicatului imigranţilor din port şi ştia că în ultimele luni rămăsese fără slujbă, fiind dată afară în urma manifestaţiilor de la începutul primăverii.

Nici nu-şi mai amintea de ce acceptase. Poate pentru că bărbatul respectiv inspira o încredere fantastică. Poate pentru că acelaşi străin îi alungase fricile în ultimele luni, în care dialogaseră pe canalele securizate folosite de Califat în Germania. Poate pentru că nu mai avea nimic de pierdut, la cei treizeci şi unu de ani ai ei, într-o societate secularizată, care punea o presiune uriaşă pe credincioşi. Poate pentru că se săturase.

„Allah te-a chemat la asta, Azam. E timpul.”

Glasul îi sunase din nou în ureche. Calm, senin, împăcat. Aşa cum trebuia să fie glasul unui trimis al lui Dumnezeu. I se părea că-l cunoaşte pe străin de foarte multă vreme, dar nu-şi dădea seama de unde.

Tresări şi deschise ochii. Dubiţa îşi urma drumul, însă probabil că ajunsese în centrul unui oraş, pentru că încetinise şi începuse să stea tot mai mult în trafic.

— Ce trebuie să fac acum? întrebă Azam în şoaptă.

„Şoferul îţi va face un semn, va lovi în peretele dubiţei. Tu trebuie doar să cobori. De restul ne ocupăm noi.”

Nu-i plăceau surprizele, avusese destule în ziua respectivă, dar tot ce se întâmplase până atunci fusese sub controlul omului din capul ei, aşa că îşi acceptă soarta.

În câteva minute, dubiţa se opri, iar şoferul bătu scurt în tabla care despărţea cabina de spaţiul destinat mărfii. Azam trase de mânerul uşii glisante şi ieşi, orbită, în lumina soarelui.

Când se dezmetici, dubiţa deja plecase, iar ea stătea în faţa unui imobil bine întreţinut, înconjurat de copaci mari şi bătrâni, cu coroane bogate, care-l fereau de sateliţii şi dronele de supraveghere.

„Intră pe poarta roşie şi urcă la etajul doi!” îi sună vocea din nou în ureche.

Uşa veche, din lemn, vopsită într-un roşu-închis şi lucios, se deschise fără zgomot. Dinăuntru veni un aer răcoros, de clădire veche de o sută de ani – mirosea a levănţică, dar nu se vedea nicăieri sursa parfumului.

Urcă scara în spirală şi ajunse în sfârşit în holul de la etajul al doilea, pe care se afla o singură uşă. Ciocăni încet, iar uşa se deschise singură.

— Hai înăuntru şi încuie uşa, te rog! se auzi aceeaşi voce de undeva din interiorul apartamentului îngrijit în care tocmai intrase.

Azam înaintă spre sufrageria imensă atentă la stucaturile şi la decoraţiunile interioare bogate – nu mai călcase niciodată într-o casă atât de somptuoasă, nici măcar atunci când se ocupase o vreme cu jafurile din locuinţe.

— Mă bucur că ai ajuns cu bine, Azam. Cred că am scăpat de orice urmăritori. Hai încoace! Ia loc!

Bărbatul care îi vorbise stătea cu spatele, pe o canapea cu colţar care împărţea livingul în două. Azam ocoli canapeaua şi îi întinse mâna, dar bărbatul se ridică şi o îmbrăţişă strâns, atât de strâns, încât ea tresări mirată.

— Stai jos, Azam! Avem multe de vorbit.

Femeia se aşeză pe colţar ca să-l vadă mai bine pe tipul din faţa ei. Cu trei zile înainte abia apucase să-l zărească în semiîntunericul din magherniţa aia împuţită de lângă gară, unde primise implantul audio şi mobilul de armată, înainte de a captura „marfa”. Erau cam de aceeaşi vârstă, dacă se gândea mai bine, dar aici se opreau asemănările. Bărbatul era extrem de elegant, într-un costum alb, de lână, cu o barbă neagră bine îngrijită şi un păr negru şi creţ, tuns scurt, dar nu atât de scurt încât să nu se răzvrătească. Doar ceasul de la mână valora cam cât câştigase Azam în toată viaţa ei.

— Un ceai? o întrebă.

— Da, mulţumesc.

— Data trecută n-am apucat să mă prezint. Ali Mahdi Hussein, refugiat, ca şi tine, dar nu din Siria, ci din Irak. Doar cu ceva mai mult noroc, poate, dar în rest… Suntem mai asemănători decât ai crede. Doar că mie mi se mai spune – fără niciun merit din partea mea – şi Imamul Ali.

Azam se înecă şi-l privi atent. Numele o străfulgerase atât de tare, încât îşi opărise limba cu ceaiul fierbinte. Dar preferă să înghită ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic şi îl lăsă să vorbească.

— Probabil că mi-ai auzit de multe ori numele, dar nu ştiai cum arăt. Îmi cer scuze că nu ţi l-am dezvăluit de prima dată,

însă trebuia să mă asigur că nu eşti un agent dublu... sau că, dacă eşti prinsă, nu vei fi o verigă care să ducă la mine...

Azam se fâstâcise de tot. Nimeni nu ştia cum arată Imamul Ali. Cel ale cărui două cărţi despre Islam şi lupta sfântă într-o societate decăzută duseseră la un adevărat reviriment spiritual în rândul unui tineret lăsat fără busolă morală de o generaţie de părinţi – în mare parte imigranţi – care refuzaseră să se mai înregimenteze religios. Dar simţea – ştia – că omul din faţa ei nu spune minciuni, ci e chiar Imamul însuşi. Vorba lui, felul calm în care o ghidase în ultimele luni, chiar şi felul în care o primise – toate astea se potriveau perfect cu persoana care scrisese *Supunerea* şi *Eliberarea,* cele două cărţi care întorseseră atâţia oameni la adevărata credinţă. Cum de fusese atât de oarbă şi nu-şi dăduse seama până acum?

Ali se uită direct în ochii ei. Oare era ea în stare să facă ce urma să-i ceară? Se decise că era cazul să vorbească din nou.

— Părinţii voştri... părinţii noştri, mai degrabă, au renunţat să mai urmeze preceptele islamului, Azam. De aici vin toate problemele. Atunci când s-au refugiat în Europa, au îmbrăţişat ca nişte nebuni toate păcatele Occidentului, au renunţat la credinţa adevărată, l-au renegat pe Profet, pacea şi binecuvântarea fie asupra sa! Toate problemele noastre vin de la aceşti părinţi, Azam, iar azi ăştia îşi bat joc de noi pentru că am avut încredere în părinţii noştri şi i-am urmat, renegându-ne şi noi credinţa. Ei bine, e cazul ca asta să înceteze.

Azam încerca să-şi calmeze cumva usturimea din vârful limbii. Ceaiul era fierbinte şi dulce, cu un gust ciudat, condimentat şi foarte plăcut. Dar usturimea o ajuta cumva să se şi relaxeze – îl avea în faţă pe omul care-i schimbase destinul, prin scrierile sale, când fusese în închisoare. Omul care o ajutase să-şi găsească pacea interioară şi să trăiască mulţumită în ultimii şapte ani. Omul care, culmea, venise direct în viaţa ei în urmă cu câteva luni, când totul o luase razna. Îndrăzni să răspundă.

— Dacă e să mă gândesc la părinţii mei, aveţi dreptate, Imam Ali.

— Te rog, o întrerupse acesta, spune-mi doar Ali. Imam e un titlu pe care eu nu mi l-am arogat.

Azam trase aer în piept.

— ...Aveţi dreptate, asta e ideea. Părinţii mei au preferat să uite că sunt musulmani, amestecându-se tot mai mult cu

germanii, deşi aceştia nu i-au acceptat niciodată ca pe nişte egali. S-au umilit şi s-au distrus singuri, iar azi tot săraci şi tot în mizerie trăiesc.

— Chiar dacă erau bogaţi, Azam, dar apostaţi, tot rău era, o întrerupse Ali.

Azam dădu din cap aprobator.

— Vezi tu, eu mi-am pierdut soţia şi copilul când eram foarte tânăr. Şi i-am pierdut pentru că eram necredincios, Azam. Pentru că eram necredincios. Mi-am pus încrederea în americani şi-n bombele lor! Or, exact americanii şi bombele lor i-au ucis. Ei sunt primii vinovaţi de moartea lor, ei şi apostaţii care ne-au ţinut ostatici, tot o creaţie a corupţilor saudiţi şi a aliaţilor lor americani. Ei bine, la fel se întâmplă acum cu o generaţie întreagă: este expulzată din Europa, este persecutată în America, în Rusia, în China, peste tot! Şi pentru ce? Pentru că vrea să-şi îmbrăţişeze credinţa pe care au abandonat-o părinţii ei?

— Ai mei m-au învăţat de mic copil că islamismul e nenorocirea de care au fugit… Ali. Dar am văzut cu ochii mei că, orice am face, oricât ne-am strădui să fim ca *ei,* germanii nu ne vor accepta. Şi atunci, la ce bun?

Azam era una dintre fiicele de imigranţi care punea accent pe identitatea siriană, spre deosebire de ceilalţi tineri din generaţia ei, care îşi revendicau şi apartenenţa la singura religie adevărată, fiind mult mai religioşi din fire. Ali ştia asta, dar încercă să-i sugereze totuşi o idee.

— Nenorocirea de care au fugit, Azam, era tot o invenţie a saudiţilor, cu sprijinul tacit al americanilor. Cine mai ştie azi de ISIS? Cum a venit, aşa s-a dus – când n-au mai avut nevoie de ea, i-au tras cablul de alimentare. Dar au murit peste un milion de oameni în experiment, aproape toţi au fost musulmani, înţelegi? Noi am ajuns în Europa din cauza lor. Şi tot din cauza lor ne-am pierdut oamenii pe care i-am iubit nespus… Adevărata nenorocire e că suntem manipulaţi ca nişte marionete, dar nu îndrăznim să ripostăm, de teamă că vom fi acuzaţi, culmea, exact de lucrurile de care suntem deja acuzaţi!

Azam pricepu că el dorea să treacă la subiect, aşa că se grăbi să spună:

— Am adus pachetele…Ali.

Încă ezita să îi spună pe nume Imamului.

Se întoarse un pic, îşi ridică tricoul şi-şi desfăcu cu grijă cele patru pungi de plastic lipite de corp – două roşii şi două albe. Nu ştia ce e în ele, dar pentru asta venise aici.

— Mi-ai zis că aceste substanţe ne vor permite să nu mai fim manipulaţi… Ali.

— Inshallah, Azam! îţi mulţumesc că le-ai adus în siguranţă. Lasă-le cu grijă pe masă, una lângă alta, te rog.

Ea se execută, aşezând atentă cele patru pungi pe măsuţa joasă din faţa lor. Nu îndrăznea să întrebe ce este în ele.

— Ştii, Azam, înainte de a scrie cărţile alea două, am lucrat cu americanii în sudul Irakului, în primul Avanpost.

Azam nu ştia, pentru că nimeni nu ştia, de fapt, mai nimic despre autorul celor două volume care marcaseră o generaţie întreagă. Pe prima o citise în 2036, adică exact când intrase în închisoare. Pe a doua o devorase chiar cu o lună înainte de ieşirea din puşcărie, şi datorită ei era acum un om liber.

— Ei bine, trebuie să ştii că, şi după ce mi-am pierdut tot ce aveam mai preţios în viaţă, eu am continuat să lucrez cu americanii. De fapt, în viaţa de zi cu zi, suntem prieteni foarte buni, au mare încredere în mine. Asta mi-am şi dorit, la asta am şi muncit ani, Azam.

O trecu un fior. N-ar fi fost în stare să se prefacă aşa. Ali continuă.

— De fapt, ei n-au făcut niciodată legătura între cele două cărţi care mi-au adus nedorita celebritate şi persoana mea. Suntem câteva milioane de Ali printre musulmani, iar ei cred şi acum că e vorba de un saudit aflat pe undeva prin Califat.

Azam zâmbi timid. Şi ea crezuse la fel, de aici şi marea mirare când se pomenise în faţa Imamului însuşi, într-un context în care se aştepta să vorbească doar cu vreunul dintre agenţii secundari ai Califatului.

— Cel mai mare bine pe care mi l-au făcut cărţile… Ali, a fost faptul că m-au ajutat să mă împac cu mine însămi. Şi cu religia mea. S-au comis atâtea crime între musulmani în ultimii ani, încât de multe ori m-am întrebat dacă nu cumva e ceva în neregulă cu noi. Din *Supunere* am învăţat însă că nu e nimic în neregulă, ci că totul ţine de necredinţa celorlalţi, nu de a noastră. Asta m-a ajutat enorm, Ali!

Bărbatul zâmbi. Din motive obiective, nu putea ţine legătura cu adepţii săi, aceştia neştiind nici cum arată, nici cum îi sună

vocea. Cărţile le publicase gratuit pe internet, iar între conturile folosite de el şi propria lui persoană nu făcuse nimeni vreo legătură, doar era expert în aşa ceva. Americanii îl considerau aliat pentru că le preda zilnic tinerilor recrutaţi dintre islamişti şi îi ajuta să devină informatori pentru armata SUA, fiind extrem de eficient. De aceea nu avea un control direct asupra celor care-şi revendicau apartenenţa la curentul creat de el – îi manevra doar de la distanţă, prin interpuşi atent aleşi. Dar se bucura mereu când vedea că cineva i-a citit cu adevărat cărţile.

— Răul pe care ni-l facem singuri ţine de necredinţa noastră. Răul din lume, în schimb, poate fi rezolvat în primul rând dacă stârpeşti necredincioşii, apoi necredinţa. Sunt două lucruri care par asemănătoare, dar nu sunt. Necredincioşii sunt oameni care refuză să accepte credinţa adevărată, în timp ce necredinţa poate apărea din când în când şi în inimile sfinţilor.

Vocea lui Ali era acum mai gravă, chiar părintească.

— Vezi cât ne-am otrăvit planeta? Vezi câte milioane de oameni au murit în masacrele din ultimii ani din Orientul Mijlociu şi din Africa? Vezi cum ne aflăm mereu pe marginea prăpastiei, trecând dintr-o criză în alta? Ei bine, toate astea ţin de necredinţă. De nesupunere faţă de islam. De apostazie. De faptul că fiecare gândeşte ce vrea, cum vrea, când vrea. Şi, sincer acum, nu poţi omorî toţi necredincioşii din lume fără a o distruge şi mai mult – ar fi o vărsare de sânge mult prea mare. Wahhabiţii au încercat, şi tot ce au reuşit a fost să ucidă o mulţime de musulmani nevinovaţi.

— Şi atunci, dacă necredincioşii nu se căiesc, cum vom aduce eliberarea, aşa cum aţi… ai scris în ultima carte?

— Aici e înţelepciunea, Azam. Pe de o parte, cureţi lumea de cei mai răi dintre necredincioşi, cei care propagă peste tot cele mai nocive idei. Apoi, pe restul îi poţi aduce la lumină luptând chiar cu armele lumii ăsteia. Califatul încearcă în zadar să facă asta chiar acum, dar ce vom face noi în viitorul nu prea îndepărtat e net superior!

Azam era numai ochi şi urechi.

— Califatul e înconjurat din toate părţile numai de duşmani, Ali. Şi arsenalul său nu prea e la înălţimea… americanilor, să zicem.

— Nu sunt toţi duşmani, stai liniştită. În plus, substanţele pe care le-ai adus azi fac parte din cel mai avansat arsenal de luptă

din lume, îi răspunse Ali. Sunt viitorul războiului, Azam. Ele vor schimba complet faţa lumii, iar noi le vom folosi pentru a o schimba aşa cum trebuie.

Se opri puţin, pentru că-i apăruse un mesaj pe lentilele de contact digitale. Trebuia să fie atent, nemţii nu erau chiar proşti, oricât de încet s-ar fi mişcat la prima vedere.

Califatul se întindea acum în toată Peninsula Arabică, dar nu controla integral decât ceea ce fuseseră în stare să cumpere prinţii saudiţi. Format pe baza rămăşiţelor unităţilor de luptă ale ISIS şi întemeiat pe o crimă – uciderea ultimului moştenitor de drept al tronului saudit, Califatul era condus din umbră de un Colegiu de ulema extremişti, clerici învăţaţi, care gestionau tot – de la administraţie până la chestiunile de viaţă religioasă.

Reuşita Califatului era asigurată de nevoia uriaşă de petrol a Chinei, care trecuse peste protestele americane şi occidentale, cumpărând în continuare petrolul saudiţilor şi ignorând masacrele din interiorul Califatului. Iar pentru că atentatele teroriste care zguduiseră Europa şi America în anii ’20 erau acum o amintire deja îndepărtată, destule ţări occidentale încălcaseră neoficial embargoul american asupra produselor petroliere ale Califatului, închizând şi ele ochii la dictatura religioasă feroce care transformase în sclavi milioane de imigranţi veniţi din Asia de Sud-Est şi din Africa. Cât timp Califatul se abţinea de la atentate teroriste pe teritoriul Europei şi al Statelor Unite, pentru ele era convenabil să menţină un sistem de supraveghere omniprezent, de teama teroriştilor, dar să facă afaceri chiar cu cei care sponsorizau, de fapt, terorismul în restul lumii. Nimic nou sub soare…

Acum, în această perioadă relativă de pace, în care Califatul îşi moderase avântul revoluţionar iniţial, venise timpul pentru consolidare. Dar visul de a curăţa lumea de necredincioşi nu dispăruse niciodată. Iar Ali avea un rol-cheie în toată povestea, rol pe care nu-l putea împărtăşi nici măcar femeii-martir din faţa lui. Dar îi putea arăta totuşi ceea ce spera din toată inima lui să se împlinească.

— Gândeşte-te cum ar fi ca de mâine oamenii de pe planeta asta să se supună Profetului, pacea şi binecuvântarea fie asupra sa! Nu doar musulmanii, ci toţi, absolut toţi! Nouă miliarde de oameni credincioşi, care acţionează la unison. Fără vărsare de sânge – mă rog, fără masacre de genul celor deja întâmplate.

Azam era parcă vrăjită. Omul din faţa ei era, fără îndoială, acelaşi care scrisese *Eliberarea,* cel care o ajutase atât să se echilibreze şi să spere la un viitor mai bun chiar aici, pe Pământ. Ali continuă:

— Toţi cei care au dorit să restabilească în trecut Califatul au făcut-o prin violenţă, în primul rând asupra musulmanilor. Şi pentru ce? Pentru interpretări stupide ale scrierilor sfinte? Chiar aşa să stea lucrurile, să ne omorâm între noi pentru câteva litere? Vezi tu, lumea asta nu e doar un prag pentru lumea cealaltă, ci este cea care trebuie să fie transformată de noi, de noi toţi, înainte de a veni lumea cealaltă. Prin faptele noastre bune vom fi pregătiţi pentru ziua judecăţii, nu?

Azam încuviinţă. Aşa că el continuă pe un ton mai ridicat:

— Dar este oare o faptă bună să laşi un necredincios să pângărească lucrurile sfinte? Este oare o faptă bună să ne lăsăm călcaţi în picioare de cruciaţi? Este oare o faptă bună să-i lăsăm pe şiiţi să finanţeze în continuare masacrarea nevinovaţilor? Nicidecum. Ei, iată, va fi şi vărsare de sânge, dar limitată doar la cei care sunt la rădăcina acestui rău, cu ocrotirea inocenţilor. Nu vor mai muri copii pentru că nu ştiu ce imam a găsit de cuviinţă că aşa trebuie!

Ali se înflăcărase, calmul său lăsând loc unei izbucniri pătimaşe. Vorbele astea îi stârneau o durere veche şi o rană încă deschisă. Dar era timpul să treacă la acţiune şi să culeagă primele roade ale unei munci de peste un deceniu. Treisprezece ani în care fusese nevoit să ducă o viaţă dublă: ziua era ghid şi consilier pentru armata americană şi pentru cel de-al treilea Avanpost, cel din Liban, iar noaptea şi-o dedica scrierilor, care erau apoi răspândite pe internet către zeci de milioane de fideli. În ele vorbea despre aceleaşi lucruri: musulmanii din lumea întreagă trebuiau să aştepte cu înfrigurare ziua în care Califatul avea să pună piciorul în prag şi să-i elibereze pe fidelii din toate ţările lumii. Iar ziua aia se apropia. Şi ce-i adusese Azam de pe vasul chinez prădat în portul german era esenţial în acest context.

— Să ştii că nu ţi-ai riscat viaţa degeaba, Azam. Ce mi-ai adus aici e cheia pentru ce ţi-am spus până acum.

Ea nu îndrăznea să întrebe ce se afla în acele pungi. Dar fusese nevoită să ucidă ca să le preia de pe nava chineză, iar asta îi crease sentimente amestecate, care riscau să-i strice tot

echilibrul din ultimii ani. Nu era aşa de uşor să strangulezi un om şi să înjunghii altul cu mâinile tale!

Ali o privi din nou atent. Risca foarte mult dezvăluindu-i adevărul, însă femeia era exact aşa cum visase: fidelă, ascultătoare, deplin încredinţată că făcuse ceva bun şi drept. Şi foarte puternică. Aşa ar fi fost şi Sara, soţia lui, dacă n-ar fi pierit…

— Azam, îţi eram dator cu o explicaţie. În pungile roşii este o substanţă care include câteva milioane de nanoboţi folosiţi azi în tratamentele medicale… ştii tu, anticancer, vaccinuri direcţionate, ceaiuri nanomedicinale, din astea. Chestia minunată cu nanoboţii este că pot duce orice încărcătură şi o pot elibera exact atunci când sunt programaţi. Nu doar medicamente. Orice substanţă. Ei bine, unii au găsit reţeta perfectă pentru a combina anumite substanţe, purtate individual de fiecare nanobot, într-un rezultat… cum să-i spun eu… exploziv.

Deci despre asta era vorba! Ali continuă:

— Cât de exploziv? Suficient încât să spulbere tot pe o distanţă de treizeci-patruzeci de metri. Amuzant este că americanii s-au gândit la asta primii, dar cei care au reuşit să înarmeze nanoboţii sunt prietenii noştri chinezi. Ei bine, în pungile roşii sunt exact aceşti nanoboţi. Dar stai liniştită, punga aia nu poate exploda de la sine, e nevoie de un impuls specific!

Azam se simţi un pic uşurată – umblase cu pungile în jurul brâului, conştientă că ar putea fi droguri, dar nici prin cap nu-i trecuse că un exploziv ar putea avea o formă atât de fluidă.

— În al doilea tip de pungă sunt tot nanoboţi, dar cu o încărcătură diferită, Azam. Dacă primii pot constitui arma pentru eradicarea necredincioşilor, în a doua avem ce ne trebuie pentru tratarea necredinţei înseşi. Tot nanoboţi, dar cu o altă încărcătură. E vorba despre…

Imamul se întrerupse brusc, pentru că un alt mesaj îi apăru pe lentilele de contact. Se ridică şi strânse febril pungile de pe masă, punându-le într-un rucsac.

— Trebuie să plecăm urgent. Îţi spun restul pe drum. Hai, repede!

Se ridică şi ea în picioare, Ali alergă spre peretele celălalt al camerei şi deschise o uşă albă, înaltă, ce dădea spre o scară de serviciu în spirală.

Coborâră în grabă până la parter, dar Ali nu se opri acolo, ci continuă spre subsol, unde deschise uşa metalică de la capătul scărilor şi o trase după el pe Azam în beciul de sub clădire. Închise cu grijă uşa, apoi îşi continuă drumul spre capătul beciului.

Ea încercă să-şi obişnuiască ochii cu întunericul din beci unde doar luminile de siguranţă erau aprinse. Ali ajunse la peretele din cărămidă şi se împinse în el – spre surprinderea ei, peretele era de fapt o uşă.

— Sistemul ăsta e de pe vremea războiului, îi şopti el. Ajunge rapid în canalizare – aici stăteau nemţii să se apere de bombe. Hai!

Uşa dădea într-un hol foarte îngust şi urât mirositor, care ducea spre un tub uriaş de canalizare. Ajunşi acolo, Ali îşi comută lentilele de contact în modul infraroşu, însă ale lui Azam tot nu funcţionau, aşa că trebuia să se bazeze pe mişcările mentorului ei.

Fugiră vreo sută de metri de-a lungul canalului, până la un zid ce închidea tunelul şi pe lângă care te puteai doar strecura – apa murdară curgea pe sub el. De partea cealaltă a zidului era o altă uşă, pe care Ali se chinui să o deschidă, urnind-o în cele din urmă cu umărul.

Uşa metalică scoase un scârţâit prelung când o împinseră, făcându-i pe amândoi să încremenească, abia răsuflând, cu urechile ciulite, să vadă dacă se aude o mişcare. Era încă linişte. Doar apa puturoasă din canalul de scurgere se auzea clipocind.

Ali îşi făcu loc prin tunelul îngust din spatele uşii, pe care n-o mai închise. Urcară nişte scări în melc, asemănătoare celor din casa pe care o părăsiseră, şi ajunseră aproape de holul de la intrarea în respectiva clădire – identică de asemenea cu cealaltă. Ali se opri o secundă pe trepte, concentrându-se pe ce vedea pe lentilele de contact – toate împrejurimile, prin mărinimia Primăriei şi a sistemului ei de camere de supraveghere oferit public pe internet.

Azam, cu lentilele dezactivate, trebui să aştepte.

— Nu mai puţin de patru drone de poliţie adulmecă locul de unde am fugit, îi şopti Ali, făcându-i semn să tacă şi să se mişte fără zgomot.

Iar îi găsiseră dubios de repede. Fie sistemul de inteligenţă artificială folosit de poliţie era cu adevărat performant, fie

cineva le întinsese, de fapt, o cursă, se gândi ea.

Nu se auzea absolut nimic. Dar Ali vedea pe lentilele de contact nu doar dronele, marcate ca atare de software-ul special de supraveghere, ci şi trupele speciale şi dronele lor terestre îndreptându-se spre casa din care ei doi tocmai plecaseră, aflată la patru străzi mai încolo. Lucrurile se complicau.

Ali se uită la Azam, care-l privea întrebător, şi-i explică prin semne că mascaţii înconjoară casa.

Trecură două minute, iar dronele aeriene îşi începură dansul sus-jos: scanau întregul imobil. La un moment dat, păru că găsiseră ce căutau, pentru că se opriră brusc în dreptul ferestrelor, iar trupele de mascaţi năvăliră în clădire, invadând-o din patru direcţii.

În clipa aceea, Ali ridică mâna stângă şi se uită la ceas. Azam se mirase de la început că poartă un ceas – smartwatch-urile nu mai erau de mult la modă, de când lentilele de contact şi ochelarii digitali afişau non-stop toate informaţiile pe care ţi le-ai fi dorit, iar un ceas mecanic era purtat mai degrabă ca o bijuterie. Telefoanele mobile rămăseseră de bază pentru majoritatea oamenilor, fiind deseori integrate într-o peliculă subţire pe mâini sau luând forma unui inel care proiecta holograme deasupra palmei. Dar unii încă foloseau dispozitive cu aspect retro, similare celor de la începutul anilor ’20, chiar dacă le umflau neplăcut buzunarele.

Însă pe Ali nu-l interesa moda – ceasul său era de factură militară, pregătit să reziste la şocuri şi la pulsuri electromagnetice. Apăsă cu degetul de trei ori pe ecran, şi îi făcu semn lui Azam să urce rapid pe scări, spre parter. Apoi apăsă pe ecran a patra oară.

Un bubuit enorm zgudui întreaga clădire, iar prin uşa metalică lăsată întredeschisă la subsol răbufni un val de fum şi praf. Geamurile de la etajele superioare şi de la uşa de la intrare se sparseră, iar vuietul reverberă secunde bune din pereţii placaţi cu marmură. Ali urca acum pe scări, împingând-o pe Azam să se mişte mai repede.

Bubuitul venise însă de afară, toată clădirea din care fugiseră fiind aruncată în aer. Explozia puternică făcuse ravagii şi la o sută de de metri depărtare. Când ieşiră abia apucară să se ferească de resturile unei drone de mari dimensiuni, din cele

folosite la supravegherea pe scară largă.

Ali o trase de braţ. Ocoliră drona şi se strecurară pe lângă zidurile caselor din jur. Odată ajunşi sub copertina unui imobil învecinat, îşi atinse din nou ceasul şi rosti scurt câteva cuvinte cu buzele apropiate de ecran. Apoi se uită iar la Azam, care stătea cu faţa la perete, ca să nu fie detectată de eventualii sateliţi de deasupra. În spatele ei se vedea un adevărat infern, incendiul fiind acum în plin avânt, cu flăcări uriaşe şi un nor de fum gros, întunecând cerul.

— Azam, aş fi vrut să-ţi pot spune mai multe. Dar se pare că nemţii ne-au luat urma, aşa că trebuie să recurg la o altă strategie.

Am nevoie să fii tare, pentru că urmează ceva deloc plăcut. Dar mai ales uită ce ţi-am zis azi! ACUM. *Inshalah!*

Şi apăsă din nou pe ceas.

Azam făcu ochii mari. Din dreapta veni imediat o dubiţă, care opri cu un scrâşnet de roţi în dreptul lor, uşa culisantă fiind deschisă de la interior de un bărbat într-un combinezon negru, cu o cască neagră, militară, care-i acoperea faţa. Ali ţâşni de lângă Azam şi sări înăuntru, uşa se închise în urma lui, iar maşina dispăru la fel de repede pe cât apăruse.

Totul durase doar câteva secunde. Azam rămăsese pur şi simplu încremenită, lipsită complet de reacţie. Ce fusese asta? Unde fugise Ali? Chiar aşa, o lăsase baltă când lucrurile o luaseră razna?! Şi ce trebuia să uite? Ce anume discutaseră şi trebuia să uite? Nu-şi mai putea aduce aminte nimic, de parcă ar fi căzut într-o transă.

Se auzeau deja sirene în depărtare – nu ştia dacă sunt ale Poliţiei sau ale Salvării, aşa că se întoarse şi porni calm în direcţia opusă celei în care o apucase dubiţa. Mintea îi era complet goală, nici măcar nu era în stare să se concentreze la o cale de scăpare. Iar prin implantul audio nu mai primea nicio indicaţie.

Coti spre cealaltă stradă, uitându-se febril în jur. Câţiva oameni fugeau de la locul exploziei, alţii tocmai scoteau capul prin ce le mai rămăsese din ferestre, dar ea se concentra să găsească o maşină mai veche, pe care să o poată fura.

„La naiba cu toate autonomele astea! N-are nimeni altceva? Ce rahat de cartier e ăsta?!“ îşi spuse Azam, care deja nu-şi mai ferea faţa de lume.

În ea se luptau acum două instincte radical opuse – cel de supravieţuire, care-i ordona mişcările pe stradă, şi cel care-i spunea că e cazul să se oprească şi să-şi accepte soarta, că nu mai merită să lupte. Dezamăgirea era imensă, iar confuzia din capul ei uriaşă, de parcă Ali ar fi drogat-o. Oare o drogase?

Zări în sfârşit un Volkswagen Golf GTI clasic, de dinainte de anii ’20, cu mult înainte ca autonomele să preia controlul străzilor. Îşi scoase mobilul şi-şi activă aplicaţia specială de modulat semnalele telecomenzilor auto – măcar cu atât mai rămăsese de la… cum îl chema pe bărbatul care tocmai o părăsise? Şi de ce uita totul atât de repede?

Deschise maşina şi intră, închizând uşa. În sfârşit, un pic de linişte – vacarmul de afară era mult atenuat. Îşi conectă mobilul la sistemul electronic al maşinii, apoi apăsă pe butonul de pornire, fiind surprinsă de zgomotul motorului termic şi de trepidaţia acestuia – cineva era cu adevărat bogat în cartier, dacă-şi permitea o maşină doar cu motor pe benzină!

Apăsă acceleraţia până la fund, trăgând în acelaşi timp de volan, şi porni în goană pe stradă, încercând să-şi facă ordine în gânduri, dar fără folos. Tot ce se întâmplase în urmă cu doar câteva minute părea doar o ceaţă; în schimb, îşi aducea aminte foarte bine oraşul şi tehnicile de supravieţuire învăţate în fuga ei permanentă de poliţie. Dacă s-ar fi urcat într-o autonomă, cursa s-ar fi terminat rapid, pentru că în jurul ei toate maşinile se opreau din nou şi trăgeau pe dreapta, forţate de alerta din serverul central – ea îşi continua însă drumul în viteză în maşina clasică, profitând chiar de spaţiul astfel creat pe mijlocul străzii.

Zbură prin două intersecţii pe culoarea roşie a semaforului, iar maşinile care încă veneau din lateral o evitară automat, dar la limită. Deodată, toate vehiculele din faţa ei începură să se dea la o parte, accelerând la nevoie. Era clar, sistemul de supraveghere o detectase – nici nu trebuise să treacă mult, pentru că toate mişcările de pe şosea erau monitorizate, iar goana o trădase. Dar deja nu-i mai păsa, aşa că ieşi în derapaj lateral pe Lindwurmstrasse, apoi acceleră şi mai mult, cu talpa la podea.

Toate semafoarele de pe bulevard trecură pe verde, traficul de pe contrasens se opri, maşinile fiind trase pe dreapta, în timp ce maşinile din faţă erau acum forţate să accelereze puternic înainte de a face automat manevrele de evitare, majoritatea

fiind trimise în spaţiul eliberat de pe contrasens. Azam se uită o fracţiune de secundă la viteza afişată pe parbriz – gonea cu 160 km/h prin centrul oraşului, iar sistemul automat de gestiune a traficului prelua controlul asupra tuturor celorlalte maşini şi pentru a le feri din calea ei, ca pe un banc de peşti speriaţi!

Din lateral apărură două drone aeriene, care nu reuşiră să se ţină după maşină, rămânând în urmă destul de repede. Una trase un cablu metalic cu o ancoră de oprire, care agăţă eleronul Golfului, de deasupra lunetei. Drona frână brusc şi lansă o a doua ancoră, de data asta direct spre asfalt, ca s-o priponească rapid, dar nu reuşi decât să rupă eleronul în bucăţi, care apoi o loviră în plin. Drona explodă pur şi simplu, iar suflul exploziei aruncă lateral şi cea de-a doua dronă, care pierdu controlul asupra traiectoriei şi se prăbuşi pe una din terasele din apropiere. Două secunde mai târziu, în timp ce clienţii fugeau în toate direcţiile, explodă şi ea, spărgând ferestrele clădirilor şi umplând trecătorii de şrapnel.

Oraşul era deja sub asediu.

Scăpase? Nicidecum. Din spate venea cu mare viteză ceva pe două roţi. Azam se uită în oglinzi şi i se păru că vede un motociclist de poliţie – sau nu, era chiar o dronă terestră de poliţie! Cursa devenea interesantă, ei oricum nu-i mai păsa, iar senzaţia de euforie pe care o încerca n-o mai punea pe seama vreunui drog pe care i l-ar fi strecurat în ceai tipul care tocmai o trădase…

Drona de poliţie ajunse rapid în urma maşinii ei, dar Azam ignoră semnalele sonore şi luminoase. Pentru dronă era prea complicat să tragă în anvelope – creierul autonom al dronei nu-şi putea asuma consecinţele dramatice ale ieşirii în decor a unei maşini la peste 160 km/h în plin oraş. În plus, Golful vechi pe care-l conducea Azam nu avea legătură directă la reţeaua municipalităţii, aşa că nu putea fi oprit de la distanţă. Regula era simplă – dacă cineva o lua razna prin oraş, înainte ca poliţia să intervină, se luau automat toate măsurile de precauţie: şoferii pierdeau controlul asupra maşinilor, bicicliştii şi motocicliştii erau avertizaţi sonor şi vizual, iar pietonii… ei bine, pietonii erau variabila cel mai greu de controlat. Ceea ce se întâmplă exact în clipa următoare.

O tânără pe role nu dădu atenţie semaforului pus pe roşu, prea captivată de realitatea augmentată, plină de flori, care îi

rula pe lentilele de contact, pentru a se opri la timp înainte să traverseze. Obişnuinţa era deja formată – pietonii şi bicicliştii aveau oricum prioritate în faţa maşinilor, capabile să frâneze la timp şi să execute manevre coordonate pentru a-i evita. Nu şi când venea cineva cu o maşină veche de treizeci de ani, cu acceleraţia apăsată la maximum.

Azam nu reacţionă absolut deloc când o zări pe tânără în mijlocul drumului. O mai despărţeau două sute de metri, pe care maşina urma să-i parcurgă în doar patru secunde. Timpul se dilată brusc pentru Azam, ochii ei injectaţi privind cu un calm absolut cum cele două maşini care mergeau în faţa ei şi care începuseră manevrele de evitare, luând-o una la stânga, alta la dreapta, îşi schimbă rapid direcţia, de data asta venind înapoi, spre ea. Nu schiţă nici acum niciun gest, deja era într-o altă lume, una care o făcea să zâmbească senin în timp ce maşina ei se îndrepta cu viteză spre celelalte două.

Acestea o prinseră simultan din laterale şi strânseră botul Golfului într-o menghină, punând amândouă frână cu putere. Urmă un scrâşnet de parcă s-ar fi rupt cerul în două. Azam rânjea acum cu toţi dinţii, privind fix înainte; tânăra care traversa întoarse capul, speriată, spre stânga, de unde veneau cele trei maşini care scoteau fum din roţi; pasagerii din cele două maşini aflate în stânga şi în dreapta lui Azam urlau speriaţi de moarte, ţintuiţi în scaunele lor de centurile de siguranţă automate. Nu era de ajuns!

Brusc, cu doar cincizeci de metri înainte de impact, creierul artificial care gândise manevra viră cele două maşini asupra cărora preluase controlul şi le trimise în dreapta, spre zidul unei clădiri, luând cu ele şi maşina lui Azam, care rânjea nebuneşte, cu capul înclinat spre stânga, contrastând cu groaza de pe chipul pasagerilor din celelalte maşini, lipiţi şi ei de geamuri din cauza forţei centrifuge, fără putinţa de a acţiona cumva.

Urmă o izbitură puternică, foarte puternică. Airbagurile săriră în toate cele trei maşini, iar impactul zgâlţâi puternic clădirea veche în care fuseseră proiectate. Din fericire, creierul artificial calculase bine viteza de impact. Ce s-ar fi lăsat cu moarte sigură în cazul fetei surprinse pe trecerea de pietoni fusese evitat. Deşi maşinile loviseră cu vreo 70 km/h zidul, rămânând, practic, fără partea din faţă, niciunul dintre pasageri nu suferise răni grave.

Nici Azam, care acum încerca să-şi revină, nu era rănită, ci

doar zguduită din toate încheieturile. Deschise uşa cu greutate, apoi se rostogoli afară. O durea pieptul îngrozitor, respira greu, dar reuşea să se mişte. Centura de siguranţă îi salvase viaţa. Se ridică, privi ameţită în jur la cele două maşini din care acum ieşeau aburi – sau fum?, şi văzu drona de poliţie, care tocmai vira în mijlocul drumului spre ea. Se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă, mai întâi şchiopătând, apoi cu toată forţa, spre o străduţă laterală, la doar câţiva metri distanţă.

Nu apucă să cotească, fiindcă o altă dronă a poliţiei veni razant spre ea de pe străduţă, orbind-o cu farurile. Se chirci, în aşteptarea atacului paralizant. Acesta nu întârzie să apară, drona împuşcând-o rapid cu doi electrozi care-i umplură corpul de curent electric. Se zvârcoli puţin, în cădere, apoi se linişti, culcată la pământ, incapabilă să-şi mai mişte membrele. Simţea, oricum, că o părăseşte şi dorinţa de a trăi. Toată alergătura din ultimele zile fusese în zadar? Nu-i venea încă să creadă. Poate că Allah avea totuşi un plan cu ea…

Mascaţii o înconjurară imediat, o întoarseră pe burtă şi îi puseră cătuşele şi un sac pe cap, apoi o aruncară într-o dubiţă. Se lovi la cap în cădere, iar durerea o făcu să leşine. Poate că aşa era mai bine… *Inshalah.*

Se trezi dusă pe braţe spre corpul unui avion militar. Cineva observă că s-a trezit şi-i aplică un pulverizator pe gât, aşa că alunecă din nou într-un somn adânc.

Peste câteva ore – sau trecuseră zile? — începu să-şi revină la realitate. Se afla în continuare în avion, într-un întuneric foarte slab luminat de câteva LED-uri din plafon. Mişcă mâinile – erau strâns legate la spate. Era legată şi de picioare, atât cât să nu le poată îndepărta mai mult de jumătate de metru unul de altul.

Privi în jur. Alături de ea erau legaţi la fel şi sprijiniţi de pereţii avionului alţi unsprezece prizonieri. Oare îi duceau pe toţi la interogatoriu? Şi unde zbura avionul? Cât timp trecuse deja? O străbătu un fior: şi dacă nemţii aplicau protocolul secret de care se vorbise atât în ultimii ani, prin care teroriştii erau deportaţi pur şi simplu în Egipt, apoi dispăreau fără urmă?

Ceafa şi fruntea o dureau ca naiba, semn că fusese totuşi supusă unor tehnici de interogare despre care nu-şi aducea aminte absolut nimic – ştia că sunt semnele „intervenţiei”, cum li se zice în jargon sesiunilor în care prizonierii erau sondaţi mental fără voia lor, pentru a se descoperi şi cele mai ascunse

informaţii din creier. Deci nu-i duceau la interogatoriu… Dar de ce nu-şi mai aducea aminte absolut nimic din ce vorbise cu străinul… cum îl chema? Parcă nu-i spusese numele, nu?

Avionul cobora, iar Azam începu să intre în panică. Ar fi vrut să vorbească, dar nu avea cu cine, pentru că ceilalţi prizonieri erau încă sub efectul sedativelor, iar paznicii… de ce nu aveau paznici?!

Brusc, se auzi o alarmă. Privi îngrozită spre spatele avionului, unde începea să coboare trapa pentru marfă – se aflau într-un avion de tip cargo militar, iar ei erau încărcătura. Doar că trapa se deschidea încă din zbor.

Allah îi rezervase un destin care urma să schimbe lumea pentru totdeauna – aşa îi spusese tipul când se întâlniseră cu câteva seri înainte. Asta îşi amintea perfect. Îşi acceptase misiunea fără să crâcnească, gândindu-se că se va arunca în aer în mulţimile de necredincioşi strânşi să privească amartizarea pe imensul platou în care avea loc în fiecare an decadentul festival Oktoberfest. Nimic nu ar fi făcut-o mai fericită decât să moară martiră în mijlocul celor care-i nenorociseră familia şi credinţa. Era împăcată cu sine şi cu această moarte. Dar nu cu o moarte anonimă, laşă, care nici măcar să nu fie trecută în vreun catastif, undeva…

Avionul era încă foarte sus, aşa că deschiderea trapei goli de aer spaţiul de cargo, creând un curent uriaş şi forţând-o pe Azam să respire sacadat. În plus, se făcuse incredibil de frig. Ceilalţi deţinuţi zăceau încă inconştienţi, iar ceea ce urma era un fel de eutanasie. Europenii îşi încălcau valorile fundamentale, clar, dar o făceau civilizat…

Ea era însă conştientă şi îngrozită peste măsură.

Apoi totul îi reveni în minte. Străinul se numea Ali. Îşi aduse aminte şi ce discutaseră, şi momentul în care o trădase. Apoi îi veniră în minte şi imagini disparate din timpul interogatoriilor, în care era legată la nişte aparate şi chinuită îngrozitor pentru a spune cu cine şi ce vorbise. Nu cedase. Cel puţin aşa îşi amintea acum…

Dar de ce o trădase Ali? De ce lăsase să fie prinsă? De ce-şi salvase pielea cu costul vieţii ei?

Deodată înţelese. Zâmbi: de fapt, acesta şi fusese rolul său. Să-i pună pe o pistă falsă pe anchetatorii care urmăriseră încărcătura sa preţioasă. Nu ştia cum reuşise Ali să-i şteargă

temporar memoria atât de bine, încât nici interogatoriile avansate nu-i pătrunseseră în minte. Zâmbi şi mai mult când îşi dădu seama şi că Ali scăpase cu marfa intactă – substanţele care aveau să ajute milioane de musulmani să se răzbune şi să se elibereze rămăseseră la el!

O cuprinse un sentiment de euforie, pe măsură ce creierul era privat de oxigen, iar faţa îi îngheţa. Îşi jucase totuşi rolul. Allah o folosise ca să schimbe lumea în bine, la urma urmei. Ali nu o trădase, ci o lăsase să-şi împlinească destinul – anonim, ce-i drept, dar pacea veşnică şi bogăţiile o aşteptau dincolo, la doar o răsuflare distanţă. Era fericită. Era un om împlinit. Se răzbunase pe toţi necredincioşii musulmani care preferaseră să trăiască în înţelegere cu necredincioşii creştini şi cu ateii care dominau ţara în care crescuse şi care o respinsese ca pe un măr stricat. Se răzbunase pe lumea întreagă. Chiar dacă nu ştia nimeni de ea, Allah o va primi chiar acum, chiar acum, chiar…

Zâmbetul i se transformă într-un rictus îngheţat în atmosfera de la 10.000 de metri altitudine, iar ochii ei mari şi negri rămaseră ficşi, privind spre nicăieri. În avionul cargo era acum o linişte mormântală, în ciuda şuieratului care se mai auzea de la trapa deschisă.

Peste câteva minute, departe, deasupra Mării Arabiei, cei doisprezece deţinuţi anonimi fură largaţi individual prin eliberarea ancorelor cu care erau prinşi de pereţii avionului. În lumina violet a răsăritului, cele douăsprezece siluete care se învârteau printre nori prăbuşindu-se de la zece kilometri înălţime păreau nişte marionete scăpate din mână de un maestru păpuşar care nu mai are nevoie de ele. Nişte marionete stricate, de care nu va mai şti nimeni, niciodată.

Legea antiterorism votată cu un deceniu în urmă în Germania permitea „relocarea” elementelor considerate periculoase, precum şi „expulzarea” lor în ţări aliate, fără ca detaliile despre aceste măsuri să fie făcute publice. Iar faptul că în fiecare an dispăreau cam 200-300 de indivizi din comunităţile considerate periculoase nu mai deranja pe nimeni.

Şi mai puţini ştiau de programul ultrasecret de sondare a creierului – subiecţii erau scanaţi în profunzime, iar reacţiile la acuzaţiile aduse erau interpretate cu uşurinţă. În plus, reacţiile involuntare la amintirea unor nume de suspecţi se dovedeau suficiente pentru a corobora informaţiile despre zeci de indivizi

aflaţi sub urmărire permanentă. Apoi erau şi ei umflaţi de pe străzi şi supuşi la acelaşi tip de interogatoriu, până când întreaga reţea era dezvăluită.

Singurul neajuns îl reprezentau indivizii la care radarul organelor de supraveghere încă nu ajungea. Totuşi, cum plasa aruncată se tot întindea, şi aceştia aveau să fie detectaţi până la urmă.

În fond, de peste doisprezece ani nu mai avuse loc niciun atentat terorist important pe teritoriul Germaniei, în ciuda isteriei naţionale cauzate de cele opt milioane de musulmani din ţară.

Şi doar asta conta. Ziua amartizării urma să fie una liniştită.

Izolare

Clark dormise prea mult, iar Andrews trebui să o bată uşor pe umăr s-o trezească. Ea se uită în jur şi apoi la Andrews, ca şi când ar fi vrut să-l ucidă. Apoi, dându-şi seama că nu e un vis, oftă şi se retrase în spatele armurii ei politicoase şi zâmbitoare.

— Bună, Andrews. Ce oră e?

— E 11.00 UTC, Judith, şi m-am gândit că e timpul să-ţi trezesc fundul ăsta leneş, zâmbi el.

Nu arăta deloc obosit, ci dimpotrivă, era surescitat.

Aşa fusese în ultimele şase zile, iar energia asta debordantă începea să o obosească pe Clark.

— Ah, iar am dormit prea mult, nu?

Clark zâmbi, întinzându-se, preferând să nu mai facă iar caz de faptul că Andrews îi folosea numele mic, şi nu numele de familie, cum cerea protocolul.

— Poate că subconştientul meu găseşte distanţa dintre noi şi Edwards ca fiind ceva relaxant şi corpul mă îmbie la somn, râse Clark.

Andrews dădu din cap: avea dreptate, ultimele zile, fără prezenţa sufocantă şi superioritatea enervantă a lui Edwards, fuseseră ca o vacanţă.

— Da, te-am adus într-o vacanţă de vis, doar noi doi şi Marte, baby!

Andrews glumea, dar încerca să se întoarcă la reprogramarea software-ului de comunicare.

Amândoi erau conştienţi că, de fapt, Clark era din ce în ce mai

obosită, iar el, din ce în ce mai agitat din cauza modului diferit în care reacţionau corpurile lor la bombardamentul continuu de radiaţii. Majoritatea erau blocate de pereţii navei, dar expunerea era sensibil mai mare decât pe USS Nerio, pe care-l părăsiseră deja de şase zile. În plus, tăcerea covârşitoare dimprejurul lor, stresul îndurat când se lansaseră de pe Nerio într-un timp atât de scurt, acceleraţia pe care fuseseră nevoiţi să o îndure la lansare, cât şi turele de paisprezece ore efectuate de atunci îşi spuneau deja cuvântul.

Andrews, pe de altă parte, funcţiona pe adrenalină: gândul că îi va bate pe chinezi cu propriile lor arme şi că va face istorie, fiind primul care va amartiza alături de Clark, era suficient pentru a-l ţine într-o stare de euforie. Mai avea şi o speranţă secretă, dar nu-şi permitea să se gândească prea mult la ea.

— Va trebui totuşi să te calmezi puţin, Andrews, şi să încerci să dormi. N-avem nimic de făcut încă două zile, iar atunci totul o va lua razna, aşa că mai bine ţi-ai conserva un pic de energie, îi spuse Clark, în timp ce primea datele de telemetrie.

Apoi, se uită pe fereastra Capsulei, acum orientată spre Marte. Planeta Roşie creştea vizibil în faţa lor.

— Mai am puţin şi termin de scris un program care ne-ar permite să comunicăm în faza finală de coborâre, folosind ce avem deja la bord şi cel puţin unul dintre sateliţii de pe orbită. Când termin, o să mă culc. Sau doar o să mă bucur de linişte, îi răspunse Andrews, păstrându-şi buna-dispoziţie.

Clark nu ştia dacă să se bucure sau nu pe deplin de izolarea lor completă de lumea de afară. Sau, mai precis, de lumea de acasă. Niciunul dintre cei opt membri ai echipajului nu era căsătorit, niciunul nu lăsase în urmă rude apropiate, pentru că procesul de selecţie fusese foarte atent realizat. Era valabil şi pentru ceilalţi douăzeci de finalişti calificaţi pentru călătoria spre Marte. Dar încă îi făcea plăcere să se conecteze mental prin intermediul lentilelor de contact şi al implanturilor audio cu prietenii de acasă, să sporovăiască despre ce se mai întâmpla pe Pământ sau să navigheze prin avalanşa de postări din social media pe care le primea din partea sutelor de mii de fani. Chiar dacă misiunea nu era aprobată de majoritatea americanilor, existau şi destui susţinători entuziaşti, iar ea conta pe ei.

Or, acum tot acest zgomot de fundal continuu fusese întrerupt, iar tăcerea din mintea ei şi absenţa imaginilor o

dureau deja. La început, totul fusese în regulă, pentru că erau destule lucruri de făcut. Dar aproape o săptămână de linişte începea să o sâcâie – născută în 2018, nu era deloc obişnuită să rămână cu gândurile proprii, iar asta o speria. Fusese conectată toată viaţa cu cei din jur şi de departe, astfel încât acest mod de viaţă i se părea natural – tăcerea şi vocea propriilor gânduri erau ceva nou şi tulburător.

Ca mai toţi cei crescuţi în anii ’20, Clark se dezvoltase în cadrul reţelei, conectată permanent la prieteni şi la bazele de date globale. Singurul lucru care se schimbase în toţi aceşti ani fusese interfaţa. Evoluase de la dispozitivele ţinute în mână sau pe braţ către ochelari digitali şi apoi lentile de contact, cu din ce în ce mai mare putere de calcul, care le permitea să acceseze uşor, să blocheze, să trimită mai departe sau să selecteze informaţiile direct din creier.

Era obişnuită, de asemenea – la fel ca restul echipajului –, să folosească interfaţa mentală pentru a comunica chiar şi în interiorul navei cu ceilalţi colegi. Acum, că rămăsese singură cu Andrews şi nu folosea interfaţa pentru a se conecta la reţea, se simţea pierdută, ca pe o insulă pustie. Privi din nou în sus, spre fereastra Capsulei.

Marte era roşiatică şi mică, iar undeva, între această pată de lumină roşie crescândă şi ei, se aflau chinezii, la doar o zi şi jumătate depărtare de planetă.

— Când crezi că o să ne poată detecta? întrebă Clark, uitându-se în continuare în sus.

Andrews se opri din programat, privi în aceeaşi direcţie şi făcu o pauză.

— Nu ştiu. Sper totuşi că Steaua Morţii nu are lasere la bord ca să ne topească într-o fracţiune de secundă, comentă el pe cel mai serios ton pe care-l găsi, făcând-o să râdă.

— Xuesen este totuşi o navă uriaşă… de patru ori mai mare decât a noastră. De ce naiba au nevoie de o navă atât de mare pentru Marte? întrebă Clark, privind mai departe fascinată la miriadele de stele din jurul lui Marte.

— Nu ştiu. Aşa cum am mai zis de nenumărate ori, replică Andrews, coborând ochii spre tabletă. O chestie amuzantă, totuşi: când lucram la Berlin, echipa lor de ştiinţă recruta studenţi chinezi din toată Europa pentru un proiect gigant. Nu ştiam că e vorba despre proiectul ăsta, mi-am imaginat

întotdeauna că e pentru baza lor lunară. Dar se pare că aveau nevoie de ei pentru rahatul ăsta sferic din metal.

Clark râse din nou şi se uită la instrumentele de pe panoul din stânga, pe care putea citi, printre altele, şi nivelurile de radiaţie.

— Se pare că vom fi OK, nicio furtună solară până acum…

Tăcu o vreme, gândindu-se la cei trei astronauţi care muriseră din cauza radiaţiilor în urmă cu zece ani, când staţia spaţială Exploration Gateway Platform din punctul Lagrange 2, de lângă Pământ, fusese lovită în plin de o imensă furtună solară. Trei dintre astronauţii care tocmai efectuau o ieşire în spaţiu pentru a repara antena principală de comunicaţii nu mai avuseseră timp să se adăpostească în navă şi fuseseră expuşi la o doză foarte mare de radiaţii, murind apoi pe staţie. De atunci, toate misiunile NASA cu echipaj uman aveau o sumedenie de precauţii antiradiaţii, dar Clark se temea că, în cazul unei furtuni solare puternice, vor fi detectaţi de chinezi, pentru că scutul magnetic artificial al capsulei ar fi respins fluxul de protoni, formând un halou spectaculos în jurul navei, dându-i de gol.

— Îţi faci prea multe griji. Mai avem 22 de ore şi apoi chinezii ne pot pupa în fund; nu o să ne mai poată ajunge din urmă, îi răspunse Andrews.

— Apropo… scuze că te întrerup din ce faci tu acolo, dar aş vrea să profit de izolarea noastră completă să te întreb ceva, îi zise Clark, privindu-l de data asta insistent.

Andrews îi întoarse privirea.

— Ce crezi totuşi că transportă chinezii în nava asta a lor uriaşă? E mult prea mare pentru un echipaj de şaişpe persoane… Adică, OK, o vor refolosi, cum facem şi noi, dar… chiar şi neoficial, ştim care ce cară ei acolo?

Clark îndrăznise să deschidă subiectul pentru că auzise că taciturnul Andrews avusese totuşi o carieră îndelungată în serviciile secrete înainte de NASA. În plus, acum erau doar ei doi şi spera ca Andrews să-şi dea drumul la gură. În plus, trebuia să facă ceva cu tăcerea aia care o înnebunea.

Andrews lăsă tableta deoparte şi apăsă pe un buton, dându-şi spătarul scaunului pe spate şi făcându-se confortabil. Era un subiect despre care nu vorbise niciodată, pentru că nu avea permisiunea. Şi, cum membrii echipajului erau mereu sub supraveghere, nu voia să-şi rişte şansele unei cariere pe termen lung la NASA, chiar dacă ce urma să spună era deja evident

pentru toată lumea. Dar acum, izolat de antenele omniprezente ale statului şi alături de o femeie pe care o aprecia şi în care avea încredere, simţea că poate vorbi. În plus, era flatat că cineva îl recunoştea ca o autoritate în politica ştiinţei…

— Păi… neoficial… şi subliniez cuvântul „neoficial”, chinezii se duc pe Marte ca să rămână acolo.

Clark nu era deloc surprinsă – chiar dacă oficialii chinezi spuneau mereu că va fi vorba despre o misiune de doar trei luni, NASA ştia deja că erau pregătiţi să stea acolo cel puţin doi ani. Baza lor asamblată de roboţi în craterul Holden era de câteva ori mai mare decât baza NASA aflată în craterul Eberswalde din vecinătate, iar oamenii de ştiinţă americani credeau că chinezii nu se mulţumiseră doar cu o bază de suprafaţă, ci foraseră adânc în sol.

— …şi când spun „să rămână”, nu mă refer la faptul de a rămâne câteva luni sau câţiva ani, aşa cum ai putea crede. Ei vor să rămână *permanent,* spuse Andrews pe un ton foarte serios, satisfăcut că o luase prin surprindere pe Clark.

Ea făcu ochii mari. Ar fi fost normal ca acest lucru să fie anunţat de chinezi, la urma urmei.

— Da, iar asta nu e tot, continuă Andrews. Se pare că transportă ceva foarte mare şi mai ales foarte lung în interiorul Stelei Morţii, ăsta fiind principalul motiv pentru care au construit-o ca pe o sferă. Deci nu doar că nava lor spre Marte e mai mare, dar transportă ceva care are cel puţin 195 de metri lungime şi 36 de metri lăţime. Spionii noştri au dedus treaba asta din modul în care se mişcă straturile superioare ale lui Xuesen în jurul axei navei. E ceva tubular la interior, dar, mai important, ceva ejectabil, aşa cum au descoperit microsateliţii noştri. Evident, tot ce-ţi spun acum e *off the record*, OK?

NASA folosise microsateliţi cubici pentru a observa îndeaproape construcţia navei chinezeşti din punctul Lagrange L2, dar, pe măsură ce straturile exterioare ale navei fuseseră terminate, tot ce mai reuşiseră să vadă era cantitatea uriaşă de materiale adusă de chinezi în interiorul sferei, suficient cât să construiască alte două nave de dimensiunile lui USS Nerio.

Multe dintre echipamente erau în mod clar grupuri propulsoare şi tuburi de tip militar care puteau fi folosite pentru a crea rachete, violând astfel Tratatul Spaţial. Cu toate astea, chinezii negaseră vehement că vreunul dintre echipamente

avea uz militar, iar americanii renunţaseră în cele din urmă la acuzaţii, gândindu-se că a pune rachete în jurul planetei Marte e absurd.

— A, şi apropo, ştii că nava asta nenorocită este numită după tatăl programului spaţial chinez, Qian Xuesen, care pe vremuri a fost unul dintre cei mai importanţi savanţi care au participat la construirea programului spaţial american?

Andrews îşi găsea întotdeauna un pic de timp pentru ironii la adresa propriei ţări.

— Ştiu despre Xuesen, desigur, îi răspunse Clark. Idioţii aflaţi la conducere acum un secol au crezut că e un comunist şi l-au alungat în China. Şi uite ce-au ajuns!

Clark simţea totuşi că Andrews nu spusese tot.

— Dar structura din interior? Ce rol ar putea avea?

Andrews se scărpină în cap.

— Nu ştiu, sincer să-ţi spun, şi cred că nici tipii de la agenţiile secrete nu ştiu. Unii zic că aceste materiale se pot folosi la o platformă de lansare, alţii, că e ceva care va fi lansat pe orbită de chinezi odată ce ajung lângă Marte… nu ştiu.

Andrews ştia cu siguranţă mai multe, dar nu avea voie să-i ofere atâtea detalii lui Clark. Tot ce-i povestise fusese deja vehiculat pe internet, fără a fi însă confirmat de autorităţi. Totuşi, avea mai multe de spus despre politică, dacă tot venise vorba.

— Întorcându-ne la Xuesen, ştiai că acum 24 de ani NASA a primit ordinul neoficial de a-i elimina din rândurile sale pe savanţii chinezi care lucrau pentru noi? Şi nu mă refer la cetăţenii chinezi care veneau aici drept colaboratori, ci la cetăţenii americani de etnie chineză. Mă rog… ce tot vorbesc? Aveai vreo patru ani atunci, chicoti Andrews, care avea 43 de ani.

— Dar acum avem chinezi peste tot la NASA, îi replică Clark. Cât timp a durat politica asta?

— Da, ce să zic, savanţi chinezi peste tot la NASA, pe dracu'! Câţi asiatici cunoşti tu la nivelurile superioare ale Agenţiei? Ei? Şi nu mă refer la japonezi, ci la chinezi! Niciunul. E plin de chinezi, într-adevăr, dar nu în poziţiile importante! Şi toţi sunt monitorizaţi permanent – mult mai atent decât suntem monitorizaţi noi, de exemplu.

Andrews se enervase iar.

— Şi ştii de ce?

Clark asculta cu atenţie.

— Din cauza nenorocitului ăluia de terorist chinez prins acum vreo 25 de ani, dacă-mi aduc bine aminte. A, da, n-a fost prins, a fost ucis în timp ce încerca să repoziţioneze un satelit chinez pe o orbită din care s-ar fi prăbuşit peste un oraş american care n-a fost niciodată dezvăluit. Cel puţin asta ne-a servit atunci mass-media.

Andrews făcu o scurtă pauză, ca şi cum ar fi vrut să se decidă dacă merita să meargă mai departe cu ce ştia. Clark asculta cu ochii mari, curioasă.

— Ei bine, conform surselor mele, asta a fost povestea de muşamalizare. Adevărul e că savantul chinez a găsit ceva nasol în spaţiu, a încercat să alerteze autorităţile noastre şi nu a reuşit, apoi a fost ucis de chinezi când încerca să contacteze nişte agenţi CIA din New York. Ucis de chinezi sau de tipii ăia de la NAR, vreau să spun…

Clark tresări la auzul ultimelor cuvinte. Deci de-aia evitase el atât să scoată vreun cuvânt! New American Republic era implicat? Existau încă de pe atunci?

Clark încă ezita să rostească numele partidului la conducere, pentru că orice software de monitorizare din lume şi din spaţiu reacţiona imediat la cuvintele astea sau la multele eufemisme pe care le inventaseră oamenii în anii de guvernare autocrată a Statelor Unite.

„Eşti sigur că putem vorbi despre conducerea noastră aici?” întrebă Clark prin intermediul semnelor. Nu dorea să aibă surpriza de a fi înregistrată de vreo cameră-spion din interiorul Capsulei, doar pentru a fi recuperată apoi de Edwards sau de vreun alt membru al echipajului aflat pe statele de plată ale NAR.

— Putem vorbi orice vrem, Clark, îi răspunse Andrews, zâmbind triumfător. Am dezactivat cele trei camere-spion instalate la bord – închipuie-ţi, *trei* camere, *trei!*

Andrews gesticulă spre un mic obiect piramidal pe care-l puse pe bord.

— Piticania asta bruiază orice instrument de înregistrare pe o rază de 40 de metri. Dacă Edwards sau oricare agent de la bordul navei-mamă încearcă să recupereze înregistrările din capsula asta odată ajunşi la sol, n-o să aibă nimic de văzut. Şi,

cum ştiu deja că nu eşti tu celălalt agent NAR, cred că n-avem probleme.

Clark era plăcut surprinsă de încrederea pe care-o avea Andrews în ea. În fond, ea era favorita Preşedintelui, cea care urma să calce prima pe Marte şi fusese deja preferată de Edwards în locul lui Simmons, care era cel mai probabil celălalt agent despre care vorbea Andrews. Nu putu totuşi să nu-l tachineze.

— A, de fapt sunt al doilea agent de la bord şi sper să ucid orice necredincios imediat ce ajungem în siguranţă pe Marte! glumi Clark, descreţindu-i puţin fruntea lui Andrews.

— Oricum de-aia nu mai pot eu! Vorbesc aşa în fiecare zi cu Simmons şi ştiu sigur că e pe statele lor de plată – chiar dacă nu e nici pe departe vreun fan de-al lor. E fricos din cale-afară şi speriat ca naiba să le iasă cumva din cuvânt. Un laş nenorocit. Până acum – şi lăsând la o parte că Edwards m-a trimis spre moarte sigură în Capsula asta a Morţii – gura mea slobodă n-a avut nicio influenţă asupra carierei mele. Straniu, dar asta e realitatea.

Clark ştia că-i adevărat, pentru că Andrews nu ratase nicio ocazie să-l scoată din minţi pe Edwards şi să-şi verse apoi frustrările la Simmons.

— De-aia am fost extrem de surprinsă să văd că ne-a ales pe noi doi ca echipaj de amartizare. Mă rog, eu sunt femeie de culoare, deci bifez toate elementele necesare politicii partidului, dar, dacă suntem într-o capsulă a morţii, după cum spui tu, atunci m-am liniştit! glumi Clark din nou.

Andrews rânji.

— Bun. Nu ştiu cât ai învăţat tu la istorie, chicoti el, dar NAR a pornit ca o mişcare de extremă dreapta, mărşăluind cu Biblia în faţă şi cu armele la vedere, fapt care a şocat la început. Însă apoi a reuşit să preia conducerea partidului republican, înlăturându-i pe vechii membri şi acuzându-i că sunt vânduţi socialiştilor.

— Recunosc, politica m-a interesat prea puţin. Pentru mine, ca femeie de culoare, a contat că au atras foarte mulţi negri în conducere…

— Au atras acum, în ultimii ani. Se vede că eşti foarte tânără, oftă Andrews. La început nu a fost aşa. Iniţial, liderii NAR au impus o agendă nebunească şi de-a dreptul fascistă. Au bătut

palma cu ruşii lui Puţin, cu toate regimurile neofasciste din lume, apoi, când nu le-a mai convenit, s-au ridicat împotriva lor. De fapt, totul a fost doar de faţadă. Nu degeaba perioadei ăleia i se spune „Marele Jaf”.

— Asta-i propagandă Anonymous! râse Clark, puţin stânjenită.

Chiar într-atât se înşelase cu Andrews? Şi cum se făcea că taciturnul ofiţer era acum atât de vorbăreţ? O fi fost de la oboseală? De la stresul acumulat? De la izolare?

Andrews continuă destul de aprins.

— Aş vrea eu! Ştii cât au furat ăia în opt ani, cât au fost la putere, prin firme-căpuşă şi contracte frauduloase? Peste două trilioane de dolari! Trilioane! Majoritatea, din investiţii absurde în petrol, din prăduirea fondurilor de pensii şi din cheltuieli militare scăpate de sub control. Când ne-am dat seama, era prea târziu. Intraseră deja în criză.

— Păi criza nu a fost provocată de Democraţi şi de cei din Anonymous?

— Pe dracu’! Au fost şi ăia la fel de proşti, nu neg. Dar jaful s-a întâmplat sub umbrela celor de la NAR. Ăştia n-au reuşit să repare stricăciunile făcute. În fine, divagăm…

— Da, ai dreptate. Deci… vrei să zici că au fost implicaţi în scandalul ăla de acum un sfert de secol?! Tipii lui Edwards? Sigur?

— Da! revenind la bietul chinez: a fost ucis cel mai probabil de oamenii NAR, nu de ai lui; de fapt se pare că a fost una din primele lor execuţii, căci pe vremea aia mişcarea abia se desprinsese din Tea Party şi aşa-zisul alt-right. Îmi aduc aminte – chiar eram un fan al lor pe atunci –, pentru că tot ce spuneau ei părea să aibă sens după dezastrul din Siria şi din Iran şi după timpurile alea grele din Marea Criză. Aveam vreo 18 ani atunci şi eram dezgustat de halul în care reuşiseră democraţii să ruineze ţara. În multe privinţe, semăna cu ce s-a întâmplat în ’40, ştii? Istoria se repetă.

— Da, dar ce s-a întâmplat acum şase ani are o cu totul altă magnitudine. Nu-mi aduc aminte să fi crescut într-un climat ca ăsta de azi şi cu siguranţă nu-mi aduc aminte să-mi fie frică să vorbesc liber sau să critic guvernul ca să nu fiu luată drept terorist, îi răspunse Clark, care apoi reveni la subiect.

— Deci care e relaţia între NAR şi programul spaţial chinez? L-au influenţat în vreun fel? De-aia au pus arme nucleare în

spaţiu?

Andrews îşi pregăti răspunsul, deloc încântat că e întrerupt din povestirea lui amănunţită. Studiase o mulţime de documente la Berlin, provenind în principal din sursele de spionaj europene, şi ştia mai mult decât putea să-i spună ei. Trebuia să-şi aleagă cu mare atenţie cuvintele şi amănuntele, oricât de dornic ar fi fost să epateze.

— Marea întrebare e de ce l-au ucis. Era doar un savant, la urma urmei, nu un susţinător al avorturilor sau un militant darwinist. Nu era Dawkins, la naiba!

Andrews bătea din nou nervos în tabletă – obiceiul ăsta o înnebunea pe Clark, dar deocamdată îl ascultă fără să-l mai întrerupă.

— Două lucruri sunt de reţinut: unu, şeful echipei chineze tocmai descoperise o planetă similară Pământului, cu toate cele necesare pentru a adăposti viaţa – după cum s-a aflat mai târziu, e foarte probabil să aibă niscai forme de viaţă, dar asta-i altă poveste. Doi, aşa cum spun adepţii teoriilor conspiraţiei, savantul nostru descoperise o chestie extraterestră în spaţiu şi era gata să rupă tăcerea, dar a fost prea mult pentru indivizii infiltraţi de NAR în echipa Observatorului Webb… desigur, asta e o tâmpenie; trebuie să fie ceva mult mai important decât atât. Ce anume, nu ştiu. Dar chinezul a fost ucis şi ghici cine era şeful misiunii chineze în America pe atunci?

— Ăăă, nu ştiu…? răspunse Clark, care nu fusese niciodată un fan al politicii.

— Marele Om al chinezilor, Lei Fan însuşi! răspunse el cu emfază.

— Preşedintele Chinei?!

Clark rămăsese cu gura căscată.

— Da. El însuşi. Nu vei găsi informaţia asta în niciun fel de biografie oficială a chinezilor – la naiba, e ţinută secret şi de oficialii noştri! Mă rog, nu-i mai pasă nimănui de asta, pentru că mulţi din Guvern nici măcar nu ştiu numele omului, darămite trecutul – trăim într-o epocă a idioţilor…

— Dar ce-are a face cu actuala misiune chineză? O să ajungă mai devreme decât noi… dacă nu reuşim să le luăm faţa, vreau să zic. Dar asta e tot. Crezi că vrea să se răzbune? Sau ce?

Prea multe întrebări fără răspuns pentru Clark, care era deja ameţită.

— Stai uşor, nu te grăbi! Să le luăm pe rând, că avem timp. Să ne întoarcem în 2021: Lei ăsta era pe-atunci şeful echipei de ştiinţă din care făcea parte şi nefericitul ăla… că mereu îi uit numele. După ce subalternul lui a fost ucis, povestea de acoperire a fost că a încercat să bombardeze un oraş american cu un satelit chinezesc, iar Lei a fost expulzat din Statele Unite şi a ajuns înapoi în China. Acolo a reuşit cumva să navigheze prin apele tulburi ale anilor ’20 şi ’30, devenind şef peste atotputernicul Minister al Informaţiilor. Din poziţia asta a strâns o avere frumoasă, dar mai important, şi-a făcut prieteni sus-puşi – printre ei, regretatul preşedinte Lu, care l-a ajutat să se întoarcă în China. Tot el a avut ideea minunată de a face primul Oraş de Vis şi celelalte şase identice construite de când a fost numit preşedinte în 2038…

Un senzor de radiaţii bipăi, iar Clark îşi pierdu concentrarea câteva secunde, până se asigură că nu era nimic neobişnuit de raportat. Se uită apoi la Andrews, aşteptând.

— Bun. Să continuăm. Când mă aflam la Berlin, acum vreo doisprezece ani, am stat de vorbă cu un savant rus care avea relaţii în interiorul comunităţii ştiinţifice chineze. Eu aveam nevoie de ceva informaţii despre programul chinez, iar el avea nevoie de câteva informaţii despre ce făceau brazilienii pe vremea aia, pentru că voiau să facă un program comun care… la dracu’, iar o lungesc. Deci i-am dat informaţia despre brazilieni, la care el mi-a spus: „Atenţie mare la chinezi, că-şi vor face o bază permanentă pe Marte!”

— Şi?

Clark începuse să-şi piardă răbdarea printre atâtea detalii.

— Şi a mai zis ceva: că Lei ştia exact ce se întâmplase în 2021, cu „atacul terorist” care aproape că a dus popoarele noastre în pragul războiului nuclear, şi că reuşise ulterior să obţină informaţii despre descoperirile savantului său mort. Informaţii pe care-şi baza acum noul program pentru Marte.

— Dar noi am aflat despre programul chinezilor de-abia acum câţiva ani, nu? întrebă Clark, care nu mai ştia ce să creadă.

— Nu. Am ştiut de el încă din 2034, când le-am raportat superiorilor ce aflasem. Sunt sigur că au coroborat informaţiile mele cu celelalte care veneau atunci de la vârful echipelor chineze implicate în program. Deci treaba stă aşa: noi am ştiut despre planurile lor cu ani înainte ca ei să înceapă a-şi construi

baza de pe Marte şi nava de transport. Ştiam şi că sunt extrem de interesaţi, obsedaţi chiar, să ajungă pe Marte şi să aibă o bază permanentă acolo. Doar că tipii de la Washington au ignorat toate semnalele noastre şi toate informaţiile pe care le-am trimis şi asta a fost tot. Acum stăm să alergăm după ei, în loc să fi cucerit planeta asta acum cinci sau şase ani!

Andrews simţi că-l copleşeşte iar vechiul val de dezgust şi cinism. Se cutremură aducându-şi aminte de un timp care-l schimbase pentru totdeauna. Dar continuă, în timp ce Clark încă se gândea la cele auzite.

— Aşadar, nu doar că vor să stea permanent acolo, cu cel puţin şase oameni rămaşi la bază, dar se pare că vor începe şi să foreze. Foraje adânci de 1.000 de metri. Echipamentul ăla pe care-l ascund ei trebuie să fie o maşinărie uriaşă de foraj – iar scopul său, cel mai probabil, este să construiască o vastă reţea de buncăre. Chinezii ştiu că vine ceva din spaţiu şi-şi iau toate precauţiile. Noi nu. La asta se reduce tot.

Clark îl privea şocată. Era incredibil, iar dacă povestea n-ar fi venit de la morocănosul şi taciturnul Andrews, ar fi jurat că e pură ficţiune, demnă de fanaticii teoriilor conspiraţiei. Dar Andrews stătea în faţa ei şi arăta cât se poate de serios.

— Deci până la urmă vine ceva din spaţiu, iar NAR ţine asta secret, cum spun adepţii teoriilor conspiraţiei? Ce anume?

Se uită la ea extenuat. Deja îi spusese prea multe şi nici nu-şi dădea seama de ce simţise deodată nevoia să scoată atâtea informaţii de la el. Îi citise dosarul, ştia că e o feministă cu convingeri de centru şi că nu e câtuşi de puţin afiliată structurilor partizane care se infiltraseră în Agenţie, în lumea ştiinţifică, în toată ţara… Dar era deja prea mult.

— Nici măcar nu ştiu dacă vine ceva spre noi. Chinezii cred asta, nu noi, ştii foarte bine poziţia oficială. Lei, în special, e obsedat de asta. Nimeni nu suflă niciun cuvânt pe canalele oficiale. Sau neoficiale, dacă tot veni vorba. Dar cantitatea de bani şi de energie pe care au băgat-o în aventura asta şi ce s-a întâmplat în urmă cu douăzeci şi ceva de ani mă duc la o singură concluzie: se tem ca naiba de ceva şi vor să construiască un adăpost pe Marte.

— Dar de ce să facă buncăre pe Marte? De ce nu pe Pământ sau pe Lună? Dacă ei cred că vreun obiect va lovi Pământul, de ce nu trimit sonde robotice care să-l devieze – vorbim de un

asteroid sau ceva de genul ăsta, nu? În plus, au deja Observatorul Lunar şi pot săpa oricând sub Munţii Himalaya – cât de mare trebuie să fie ameninţarea pentru a străpunge 10.000 de metri de stâncă?

— Bună întrebare! În fond, n-am fost niciodată adeptul refugierii pe o planetă care n-are atmosferă. Dar de ce presupui că nu au făcut deja toate astea? Îţi aduci aminte de Oraşul de Vis şi de celelalte şase oraşe similare? Ştii cât de adânc coboară Spirele din centrul lor? Unii spun că au săpat mai mult de 1.500 de metri! Iar oraşele lor circulare par perfect adaptate ca să reziste, dacă nu la un impact direct, cel puţin la o vreme extremă şi la cutremure mari. Sunt construite pentru a dăinui şi pentru a fi apărate. Gândeşte-te!

— Atunci de ce toată secretomania? Dacă ştiu că ceva va lovi Pământul, ar trebui să afle toată lumea, nu?

— Mă tem că va trebui să găseşti singură răspunsul. Pentru moment, să spunem doar că guvernul nostru – precum şi europenii – ignoră temerile chinezilor. Sunt perfect conştienţi de ce gândesc chinezii, dar nu au suficiente informaţii pe baza cărora să pregătească un răspuns. Majoritatea sunt de părere că toată aventura chineză este legată mai degrabă de depozitele de pământuri rare de pe Marte, precum şi de ambiţiile lor de a pune stăpânire *de facto* pe planetă. Alţii, inclusiv madam Preşedinte, sunt convinşi că este vorba de vreo stratagemă complicată de a rupe echilibrul militar stabilit de Tratatul Spaţial. A, şi apropo, ce crezi că ar face mult iubita noastră Preşedintă dacă ar veni un asteroid spre Pământ în anii următori? Hm?

— S-ar ruga, desigur! Sau l-ar chema pe evanghelistul Evans şi l-ar pune să se roage şi să interpreteze semnele Sfârşitului, da… oftă Clark. Îmi imaginez că, şi dacă l-ar vedea cu ochii ei, tot ar fi convinsă că Dumnezeu nu va îngădui ca America ei dragă să păţească ceva, clar!

— Vezi? Deci îi avem pe chinezii speriaţi că le cade cerul în cap, în timp ce elita americană nu se teme de nimic pentru că se află în mâinile Domnului. Iar în timpul ăsta, europenii, ruşii, brazilienii şi indienii au propriile lor crize cărora trebuie să le facă faţă.

Iată de ce au reuşit chinezii să construiască ditamai nava, iată de ce au dedicat cam o treime din tot bugetul lor militar pentru

construirea acestei nave şi iată de ce noi doar jucăm leapşa cu ei. Cam asta ar fi, pe scurt!

Andrews pusese capăt discuţiei ca nu cumva să-i scape mai multe informaţii.

Clark căzu pe gânduri, încă şocată.

El dispăru câteva momente pentru a folosi „toaleta”. Unul dintre inconvenientele majore ale Capsulei era că trebuia să-şi satisfacă necesităţile fiziologice în microgravitaţie, spre deosebire de USS Nerio, unde toaletele şi duşurile erau situate în centrifugă. Din fericire, Capsula era suficient de mare şi de bine compartimentată ca să se uşureze într-un spaţiu special amenajat.

Indicatorul de radiaţie bipăi din nou. Clark se uită la el mirată. Nu arăta o radiaţie spaţială normală sau vreun flux de protoni venind dinspre Soare. Arăta ceva diferit, ceva ce nu-şi imaginase niciodată că se va întâmpla. Tocmai treceau prin urmele lăsate de Xuesen, din fericire traversându-le suficient de repede pentru ca vreo particulă radioactivă să fie dăunătoare. Însemna că se apropiau cu rapiditate de chinezi, pe o traiectorie puţin diferită.

Cursa începuse.

Avanpostul 10

Cele zece elicoptere de transport umpluseră tot de praf, survolând zona de aterizare. La câteva sute de metri, trupele din forţele speciale dispuse în cerc în jurul zonei de aterizare din deşert examinau atent împrejurimile. Soldaţii stăteau lipiţi de pământ, cu armele în poziţie de tragere, fiind conectaţi atât la fluxul de informaţii transmis de zecile de drone de supraveghere şi de atac care survolau zona, precum şi la dronele terestre care pătrunseseră cam un kilometru în teritoriul inamic. Căpitanul era conectat şi la Invizibilii dispuşi chiar mai departe, la câţiva kilometri depărtare, pe căile de acces prin care ar fi putut fi atacaţi.

Doar soarele nemilos transforma desfăşurarea impresionantă de forţe într-un calvar. Să încerci să instalezi un avanpost în Libia la final de august era o nebunie, iar căpitanul îi înjura de mama focului, în sinea lui, pe deştepţii de la SFODC, Comandamentul întregii operaţiuni. Dacă ar mai fi amânat încă

o săptămână, ar fi putut vedea şi ei amartizarea, dar mai ales ar fi avut o vreme mai blândă, nu iadul ăsta cu 45 de grade la umbră.

Totuşi, faptul că trupele Califatului reuşiseră să cucerească din nou Benghazi, Zillah şi Sirte, încercuind astfel trupele loiale egiptenilor, îi determinase pe cei de la Comandament să ordone desfăşurarea imediată a Avanpostului, fără a mai aştepta data stabilită iniţial. Sute de mii de oameni fugeau deja din oraşele cuprinse de luptele de stradă, iar colapsul în care intrase Libia din nou, după douăzeci de ani de pace sub dictatura sângeroasă proptită de europeni, trebuia oprit neapărat.

Disputa dintre europeni, în special dintre germani şi francezi, distrusese sprijinul regimului libian, iar acum americanii erau nevoiţi încă o dată să cureţe mizeria. Evident, scopul era păstrarea unui cap de pod serios în nordul continentului african, precum şi sprijinirea anemicului guvern egiptean, confruntat cu un influx masiv de refugiaţi. În plus, banii fuseseră eliberaţi miraculos de repede de către Congres în urma unor donaţii din partea a patru mari companii americane, aşa că acum soldaţii aveau undă verde să instaleze tabăra – a şaptea din zona Mediteranei şi a zecea din istorie.

Avanpostul 10 urma să securizeze o zonă de 2 500 de kilometri pătraţi în vecinătatea oazei de la An Nawfaliyah, întinzându-se pe 60 de kilometri de-a lungul ţărmului Mediteranei şi pătrunzând circa 43 de kilometri în teritoriul libian. Era cel mai mare Avanpost de până acum, mai mare de zece ori decât primul, cel din Irak. Dar, cu cele zece miliarde de dolari furnizate de marile companii interesate, urma să fie şi cel mai eficient din punct de vedere economic, cu cinci sute de mii de refugiaţi care ar fi muncit aici, în schimbul siguranţei vieţii lor. Apropierea de Europa şi faptul că ţărmul era uşor de securizat reprezentau tot atâtea atuuri pentru prosperitatea economică a Avanpostului. Cel puţin aşa stăteau lucrurile pe hârtie.

În realitate…

— Am pierdut contactul cu sateliţii de supraveghere. Probabil că au fost bruiaţi de chinezi tocmai acum. Dar continuăm să vedem toată zona prin drone, puteţi începe aterizarea!

Vocea feminină pe care o auzi căpitanul în cască suna întotdeauna neutru, ceva normal la un computer. Doar că nu era

vorba despre un simplu computer.

Genie, reţeaua de inteligenţă artificială furnizată de una dintre companiile care sponsorizau aventura libiană, era de fapt coloana vertebrală informatică a operaţiunilor militare de acest gen efectuate de armata americană. Capabilă să răspundă rapid şi natural la întrebări complexe, Genie se baza pe o reţea distribuită de zece mii de computere, cu o putere totală de calcul echivalentă cu zece milioane de creiere umane. Orice scenariu potenţial era repetat de câteva ori în fracţiuni de secundă, chiar şi fără solicitarea cuiva, doar pentru ca sistemul să fie întotdeauna pregătit să răspundă instantaneu la întrebările operatorilor umani.

Iar Genie îi comunica acum căpitanului că are undă verde pentru aterizare din partea tuturor celor aflaţi sub supravegherea sa, fie oameni, fie drone aeriene şi terestre. Cele zece elicoptere aterizară pe rând, la câţiva metri unul de celălalt, şi din fiecare năvăliră câte treizeci de soldaţi, ocupând rapid poziţii defensive. Elicopterele se ridicară imediat, plecând în mare viteză spre mare, acolo unde se aflau navele americane, urmând să mai aducă alţi cinci mii de soldaţi şi peste două mii de drone terestre în următoarele câteva zile. Peste o sută de elicoptere de transport, flancate de nave de atac şi supraveghere, aveau să transporte forţele militare şi logistice necesare construirii Avanpostului.

Treizeci dintre cei trei sute de soldaţi rămaseră pe loc, ca nucleu de bază al perimetrului defensiv american, iar ceilalţi, echipaţi cu exoschelete, o luară la fugă de la punctul de aterizare spre liniile defensive exterioare, dispuse într-un cerc tot mai larg în jurul acestuia. Elicopterele mai aduseseră şi primul val de drone terestre defensive, roboţi cu patru picioare care alergau pe lângă soldaţi ca nişte câini, transportându-le armamentul greu şi oferindu-le protecţie în caz de atac.

Căpitanul privi cum nou-veniţii trec pe lângă linia defensivă şi înaintează circa trei sute de metri, lărgind astfel cercul securizat. Era timpul să avanseze la rândul său cu echipa, pe poziţia D din cadrul planului de invazie. Ziua începuse extrem de devreme, la crăpatul zorilor, cu mobilizarea de pe mare, dar acum, deşi era abia ora zece, căldura le dădea mari bătăi de cap.

— Unde naiba sunt dronele alea de climatizare? urlă căpitanul

în sistemul de comunicare.

— Vin cu următorul val de elicoptere în zece minute, domnule căpitan! îi răspunse vocea feminină în cască, cu obişnuitul ei ton neutru.

Genie se folosea de absolut toţi senzorii informatici pe care îi găsea la îndemână. Când operatorii umani nu puteau pătrunde într-o reţea, apelau la Genie, iar puterea ei brută de calcul permitea preluarea rapidă a controlului respectivei reţele.

În acest caz, sistemul se folosea deja nu numai de imaginile captate de norul de microdrone trimise la faţa locului, ci şi de toate imaginile captate din satelit, precum şi de cele furate din reţeaua de camere video stradale şi personale din oraşele dimprejur, folosind absolut orice cameră video şi orice interfaţă hackuibilă.

Dacă Genie ar fi fost om, ar fi fost mama tuturor paranoicilor, făcând mereu scenarii peste scenarii şi căutând, în cele mai mici detalii, înţelesuri ascunse şi conexiuni improbabile.

Din păcate pentru americani, Sirte era bruiat de chinezi, aşa că programul de inteligenţă artificială avea mari probleme în a vedea ce se întâmplă în cel mai apropiat oraş de zona invaziei. Iar acum nu aveau nici dronele de climatizare…

— Mda, mersi. Trebuiau să vină de vreo oră, suntem deja fierţi, murmură căpitanul, renunţând să mai brutalizeze verbal programul de inteligenţă artificială care tocmai îi dăduse informaţia. În fond, n-avea nicio vină. Vina era a cretinilor ălora de la Comandament.

Era uşor să alerge prin deşert către poziţiile defensive secundare datorită exoscheletului care-i susţinea întreaga greutate a echipamentului, lăsându-l să zburde peste nisipul întărit şi acoperit pe alocuri cu smocuri de iarbă arsă. Dar căldura, căldura…

Se prăbuşi în sfârşit pe poziţia D. Acum cercul securizat avea deja raza de un kilometru, iar Invizibilii şi dronele supravegheau o arie cu raza de zece kilometri. Nu puteai şti însă niciodată ce ascunde deşertul, mai ales de când nenorociţii de chinezi trimiseseră armament sofisticat facţiunilor loiale Califatului, care activau la doar câteva zeci de kilometri depărtare.

Deşi americanii aveau Invizibilii lor, capabili să se infiltreze fără a fi văzuţi cu ochiul liber şi foarte greu detectabili cu camerele cu infraroşii, nici tehnica de luptă trimisă de chinezi nu

era de lepădat. Dacă le dăduseră libienilor din Califat drone de ultimă generaţie, cum se zvonea, toţi oamenii din primul val de desant puteau muri în doar câteva minute, seceraţi de mii de gloanţe, pentru că dronele se puteau îngropa singure în deşert, fără a lăsa urme vizibile. Acestea puteau fi activate de la distanţă dacă chinezii ar fi văzut pe imaginile din satelit locul în care debarcaseră americanii. Iar lor le era imposibil să detecteze astfel de drone, atât timp cât rămâneau îngropate, ele fiind compuse integral din materiale compozite nedetectabile.

Comandamentul nu credea în acest scenariu, după câte se părea, iar programarea desantului tocmai în ajunul amartizării chinezilor era o mişcare suplimentară de precauţie. În plus, bombardamentul susţinut pe care-l efectuau asupra poziţiilor Califatului din Sirte şi din Benghazi, precum şi bruiajul american asupra sateliţilor chinezi care supravegheau zona ar fi trebuit să-i împiedice pe adepţii Califatului să atace, indiferent de câte ajutoare ar fi primit din partea chinezilor.

Căpitanul privi din nou prin vizorul său digital integrat în cască. Putea mări de o sută de ori imaginea, în orice direcţie îşi mişca ochii, doar prin comenzi mentale, iar software-ul integrat în cele zece computere din cască, cu puterea de procesare a câteva mii de creiere umane, îi permitea să aibă mereu sub control o zonă foarte întinsă din jurul său, indiferent că era sau nu atent la informaţiile oferite de sistemul de inteligenţă artificială. Chiar şi dacă ar fi pierdut legătura cu Genie din cauza bruiajului tehnicii chinezeşti, tot ar fi avut la dispoziţie o putere impresionantă de calcul care să-l scoată din necaz. În plus, fiecare dintre soldaţii săi reprezenta câte un senzor suplimentar, cu aceeaşi putere de procesare, într-o reţea care se întindea deja pe câţiva kilometri pătraţi. Desfăşurarea de forţe nu mai era de mult doar militară, cât mai ales informatică.

Deşi le bruiaseră sateliţii şi le puteau doborî dronele, chinezii nu le puteau întrerupe această reţea, iar ea se mărea cu câte trei sute de militari şi cu o sută de drone terestre la fiecare zece minute. În plus, următorul val aducea şi alte zece nave de transport autonome, şi primele containere cu sistemele de comunicare şi de contra bruiaj. Din acel moment, bruiajul chinez devenea imposibil.

Totul era în regulă, aşa că elicopterele eliberară sutele de

militari, care se organizară pe fostele linii defensive apărate până atunci de camarazii lor. Aceştia avansară către liniile pe care se aflau acum căpitanul şi oamenii săi, care, la rândul lor, goniră din nou jumătate de kilometru prin deşert, depăşiţi doar de zecile de drone terestre ce se deplasau mai repede decât ei şi-şi luau în primire poziţiile defensive doi kilometri mai departe.

În doar două ore, perimetrul apărat urma a fi considerabil, de dimensiunile unui oraş. Atunci aveau să ajungă şi cele mai multe tancuri, artileria motorizată, precum şi blindatele robotizate de transport şi de logistică menite a construi Avanpostul. La lăsarea serii, acesta ar fi avut deja un Centru fortificat, cu apărare terestră, maritimă şi aeriană, precum şi cu un cerc securizat în jurul său, de peste 200 de kilometri pătraţi.

În doar trei zile, cercul s-ar fi mărit la capacitate maximă, elicopterele de transport debarcând militari şi drone în punctele-cheie care ar fi permis mărirea rapidă a teritoriului cucerit. În alte trei zile, logistica de construire a Avanpostului ar fi fost complet implementată, primele containere de locuit, instalate, iar infrastructura de apă, canalizare şi transport, deja gata pentru acoperirea unui kilometru pătrat.

În cel mult o săptămână de la instalare şi după ce toate zonele perimetrului de 2 500 de kilometri pătraţi ar fi fost curăţate de insurgenţi şi de drone inamice, ar fi fost primiţi şi primii refugiaţi. Aceştia ar fi început construirea propriu-zisă a zonelor de locuit şi de muncă ale taberei. În mai puţin de o lună, aici urma să se ridice un oraş plin de viaţă, cu oameni fericiţi că au scăpat din calea războiului.

Deocamdată însă erau vulnerabili. Sateliţii fuseseră bruiaţi, deci chinezii nu aveau de gând să-şi vadă aliaţii distruşi de americani fără luptă.

— Mişcare suspectă pe drumul care vine dinspre Sirte, căpitane!

Sergentul care îi raportase asta era unul dintre Invizibili, camuflat departe, la peste zece kilometri depărtare, spre oraşul aflat sub dominaţia Califatului.

Căpitanul comută pe feedul video al sergentului şi redirecţionă două drone către zona acestuia. Imaginile de la sol transmise de sergent arătau un convoi de douăsprezece camioane civile, dar puternic blindate. Câteva clipe mai târziu, imaginile filmate de dronele aeriene arătau şi că aceste

camioane erau pline de oameni: bărbaţi, femei şi copii, toţi cu capetele acoperite şi chirciţi, astfel încât să nu li se zărească feţele.

— Nenorociţii dracului! izbucni căpitanul. Ăştia ne iau direct cu strategia din Qatar! Vreau imediat scanări complete ale tuturor celor din camioane, înainte să ajungă la două clicuri de poziţia ta, sergent!

Sergentul confirmă primirea mesajului şi se grăbi spre drumul aflat la două sute de metri mai jos de duna de nisip pe care stătea. Camioanele se aflau încă la patru kilometri depărtare, dar vizorul căştii sale îi permitea deja să le filmeze în detaliu.

— Am numărat circa 300-350 de oameni, căpitane! Dau drumul microdronelor imediat!

Sergentul, un tip musculos şi impozant, murea deja de cald în costumul de Invizibil, chiar dacă a treia generaţie a acestui tip de costum îl climatiza mult mai bine decât precedentele. Îşi ridică braţul şi dădu drumul la zece drone de câţiva centimetri, care îşi luară zborul ca nişte gloanţe spre camioanele cu refugiaţi. Aveau capacitatea de a capta şi a examina ADN-ul uman, iar computerele Marinei puteau identifica majoritatea indivizilor în doar câteva zeci de secunde.

Căpitanul îşi repoziţionă o parte din drone şi din oameni spre nord-est, de unde venea ameninţarea. În Qatar, aceasta era modalitatea preferată de atac a Califatului: sub apărarea unui scut uman, cu microdrone aeriene capabile să filmeze tot de la o depărtare sigură, într-un scenariu din care ieşeau întotdeauna câştigători: dacă soldaţii inamici erau prea miloşi şi ezitau să tragă în plin, atunci se pomeneau cu jihadiştii peste ei. Dacă trăgeau în plin, atunci masacrul, filmat în detaliu, cataliza şi mai mult potenţialii recruţi, sporind fluxul de idioţi care se puneau în slujba Califatului.

— Echipa B, suport pentru sergent, imediat!

Echipa B se afla în aer, într-unul dintre elicopterele de intervenţie care stăteau mereu în rezervă, gata să intervină.

— Ajungem acolo în două minute, primi căpitanul răspunsul, iar în câteva secunde văzu elicopterele cum trec pe deasupra, îndreptându-se spre potenţiala ameninţare.

— Sergent, în treizeci de secunde ai sprijin la sol. Ai deja două drone de atac în aer, iar în maximum două minute ajung la tine şi câteva drone defensive pentru lupta la sol. Păstrează-ţi poziţia

actuală!

— Recepţionat.

Camioanele blindate mergeau în mare viteză pe şoseaua crăpată şi plină de gropi care se întindea de-a lungul ţărmului, către Bin Jawad. Undeva, spre mare, se mai puteau întrezări ruinele antice lăsate în urmă de cartaginezi şi de romani, semne ale unor lupte trecute şi de mult uitate. Dar tot aici puteau fi îngropate şi bateriile antiaeriene oferite de chinezi Califatului, iar ăsta era un risc pe care americanii încă nu şi-l permiteau, în ciuda scanărilor care nu detectaseră nimic suspect.

Echipa B descinse din elicoptere şi-şi preluă poziţiile în evantai de-o parte şi de alta a drumului, în aşteptarea camioanelor, în timp ce elicopterele se răspândiră în lateral, încercând să se păstreze la o distanţă sigură.

Undeva, mult mai sus, bătrânele avioane F-35 încercau să detecteze alte posibile ameninţări în afara camioanelor. Scandalul din Congresul american legat de trecerea la următoarea generaţie de avioane autonome, mult mai scumpe decât cele cu pilot, decalase nepermis de mult termenul de intrare în uz a noilor aparate, iar acum americanii erau nevoiţi ca în teatrele de operaţiuni secundare, cum era Libia, să folosească tehnică veche de luptă.

— Cum stăm cu acoperirea aeriană? întrebă căpitanul, aşteptând unda verde de la Comandament.

Răspunsul se lăsă aşteptat atât cât să-l facă pe căpitan să fiarbă. Când se decise să repete întrebarea, sosi şi răspunsul.

— Nimic de raportat. Aveţi undă verde. Dacă aveau cumva sisteme antiaeriene, ar fi intervenit săptămâna asta de când îi tot bombardăm, dar n-au făcut-o. Deci liber la intervenţie!

Americanii erau extrem de precauţi, chiar şi aşa, pentru că din informaţiile primite de la cei care fugiseră din calea Califatului reieşea că Sirte colcăia de agenţi chinezi, iar cele patru nave militare chineze care porniseră înspre Sirte din porturile deţinute de ruşi în Siria şi în Muntenegru aveau capacitatea de a anihila superioritatea aeriană americană, la nevoie, printr-un simplu bruiaj. Ruşii consideraseră că ar fi o idee bună să-şi lângă rănile şi să-i lase şi pe chinezi să se frigă cu Orientul Mijlociu, dar le vânduseră cele mai avansate sisteme de bruiaj ale echipamentului american – o colaborare deja devenită obişnuinţă între cele două ţări.

— OK, începeţi interceptarea! rosti căpitanul, simţind că-i creşte pulsul. Cu mare atenţie, vă rog!

Sergentul, rămânând invizibil, îşi verifică norul de microdrone trimis deasupra camioanelor. În câteva secunde îi veni şi răspunsul: cel puţin opt bărbaţi şi două femei dintre cei aflaţi în camioane erau pe lista de potenţiali inamici, iar unul era chiar comandantul local al Califatului!

— Ăştia-s nebuni de legat, tocmai l-au trimis pe emirul din Sirte cu camionul! raportă surprins sergentul.

Căpitanul înlemni.

— Ceee? Ce dracu' vor să facă ăştia? Au înnebunit?!

— În circa douăzeci de secunde îi putem elimina, căpitane. Aştept confirmarea de la voi, îi răspunse sergentul, pe tonul neutru al unui militar care tocmai se pregătea să justifice un masacru.

— Aşteaptă, trebuie să verific ceva. Rămâi pe poziţie.

Căpitanul simţea că se sufocă. Nu putea să omoare peste 300 de oameni pentru câţiva jihadişti; pe de altă parte, nici nu putea să-i lase să avanseze cu camioanele – oriunde făcuseră asta, fuseseră loviţi cu putere, iar nevinovaţii mureau oricum din cauza idioţilor care se aruncau în aer odată ce camioanele ajungeau la poziţiile lor.

Dar de ce se grăbeau aşa? Avanpostul nu era încă stabilit, iar explozia camioanelor nu putea aduce daune majore oamenilor săi răspândiţi pe un perimetru deja uriaş. Toate atacurile de până atunci fuseseră îndreptate împotriva sistemului defensiv al Avanposturilor abia după ce acesta fusese complet realizat, teroriştii încercând să omoare cât mai mulţi soldaţi şi să distrugă infrastructura creată de ei. În plus, atacurile de acest gen îi înspăimântau pe cei care ar fi vrut să se refugieze în Avanposturi, iar pe cei deja aflaţi acolo îi transformau practic în nişte ostatici, cărora le era prea frică să mai iasă din tabără.

De ce venea tocmai acum şeful jihadiştilor din Sirte, care cucerise oraşul doar în urmă cu o lună şi-l trecuse prin foc şi sabie?! De ce îşi risca viaţa lui şi pe a oamenilor de încredere?

— Genie, poţi face o identificare exactă a persoanelor din camioane? Mă refer la cei deja marcaţi ca potenţial terorişti!

Vocea feminină neutră şi calmă îi răspunse imediat.

— Identităţile se confirmă, cu procente între 78 şi 99 la sută. Toţi parametrii fundamentali analizaţi corespund: toţi cei

marcaţi sunt, de fapt, pe lista de terorişti. Mai avem alţi opt ale căror semne vitale îi fac să fie suspecţi.

— Riscul de atac? întrebă căpitanul.

— Ridicat. Aş sugera o intervenţie chirurgicală, atât cât este posibil, îi răspunse sistemul.

Căpitanul îşi şterse transpiraţia de pe frunte. „Chirurgical” însemna, de obicei, că cel puţin jumătate dintre ostatici mureau, pentru că nebunii se aruncau în aer la primele gloanţe, pentru a muri cu glorie în faţa camerelor de luat vederi, iar vina era aruncată pe „atacatori”.

— Identifică, te rog, dacă sunt drone inamice în regiune. Inclusiv drone civile.

Genie îi răspunse imediat.

— Nu există niciun fel de dronă civilă sau inamică detectată pe un areal de patru kilometri pătraţi în jurul camioanelor. Există nişte modele ciudate de dune în deşert, spre ruinele oraşului antic, dar nu găsesc în arhive dacă aparţin ruinelor sau sunt de dată recentă. Voi analiza imediat.

Genie era în stare să ia şi decizii proprii, fără a mai aştepta ordinele umane, dacă acestea erau o consecinţă logică a ordinelor deja trimise. Iar acum trimitea câteva drone pentru a examina zona.

Căpitanul înjură scurt, se uită în sus, spre soarele orbitor, apoi decise. Nu avea timp de aşteptat.

— Trimiteţi două drone terestre defensive în faţa camioanelor, să vedem ce fac. Restul, rămâneţi pe poziţii la o distanţă sigură, chiar dacă inamicul trece prin liniile voastre. Dacă nu se opresc şi se îndreaptă în continuare spre perimetrul Avanpostului, atunci intervenim, la ordinul meu. Toată lumea să-şi păstreze poziţiile, dacă sunt sigure!

Dronele mici şi subţiri ale lui Genie ajunseră între timp deasupra ruinelor antice, aşezându-se pe sol şi încercând să analizeze urmele care se remarcau din satelit, pentru a vedea dacă fusese îngropat ceva acolo. Erau sute de astfel de urme, dar ele puteau fi foarte bine rezultatul ploilor din primăvară – cele mai puternice ploi din ultimul secol, care înfloriseră întregul deşert şi lăsaseră apoi mici denivelări pe locurile unde băltise apa.

Sergentul se mutase între timp circa două sute de metri mai la stânga, pentru a nu fi surprins cumva de jihadişti, oricât era el

de invizibil. Restul oamenilor îşi păstraseră poziţiile, aşteptând ordine. Din spate, dinspre centrul perimetrului Avanpostului, se auzeau elicopterele de transport, care aduceau acum primele blindate de infanterie, alături de doi uriaşi roboţi autonomi de asalt terestru.

Camioanele ajungeau acum în viteză la liniile supravegheate de drone şi continuau să meargă repede pe drumul care lega Sirte de Benghazi, spre Bin Jawad. Genie era datoare cu un răspuns, dar întârzia să-l dea.

Blindatele fură desfăşurate direct din elicoptere – câte două pentru fiecare elicopter. Forţa terestră de la sol devenea extrem de puternică, sensibil mai puternică decât jihadiştii ieşiţi din oraşul aflat la câţiva kilometri spre nord-vest, cu tot cu armele lor chinezeşti. Dar să începi implementarea unui Avanpost cu un masacru nu era chiar o chestie care să te umple de veselie.

Genie întrerupse în sfârşit tăcerea.

— Rog Comandamentul să aprobe o lovitură cu două rachete pe coordonatele pe care le transmit imediat. O nouă evaluare a terenului dinspre mare arată potenţiale baterii autonome îngropate sub nisip.

Genie nu putea comanda singură lovituri, prerogativa aceasta rămăsese strict umană. Însă Comandamentul asculta întotdeauna de recomandările inteligenţei artificiale, aşa că în doar câteva secunde două rachete îşi luară zborul de pe una dintre navele din larg, spre ţărm.

Camioanele ajunseseră deja lângă poziţia trupelor speciale, iar căpitanul ordonă fără să mai aştepte recomandarea din partea lui Genie.

— Nu trageţi, rămâneţi pe poziţii! Activez dronele!

Dronele trimise în întâmpinarea camioanelor erau din ultima generaţie de Rovere cu şase roţi metalice. Înalte de doar un metru şi lungi de doi, purtau de obicei armament capabil să distrugă tancuri şi blindate, însă în acest caz erau adaptate la lupta cu infanteria, aşa că fiecare purta câte două railgunuri cu muniţia aferentă. Cele şase roţi erau dispuse pe picioare individuale, capabile să se ridice cam un metru de la sol, ceea ce le permitea o flexibilitate de invidiat pe teren accidentat.

Şoferul primului camion remarcă drona aflată la o sută de metri depărtare şi frână brusc. Următoarele patru camioane încetiniră şi ele imediat, unul în spatele celuilalt, în timp ce

ariergarda coloanei se răspândi de-a dreapta şi de-a stânga drumului, prin deşertul cu nisip roşu şi pietriş. Comandantul din Sirte se afla în penultimul camion, flancat acum de alte patru camioane, unul în faţă, două în lateral şi unul în spate.

Drona trase scurt către anvelopele şi cabina primului camion, distrugându-i roţile din faţă, astfel încât acesta, din inerţia frânării, se răsturnă pe marginea drumului. Pasagerii din benă începură să sară care încotro, în urletele celor câţiva copii agăţaţi de mamele lor.

Din aer, dronele de supraveghere ale lui Genie identificau imediat fiecare potenţială ţintă, separând teroriştii confirmaţi şi suspecţii de persoanele care păreau nevinovate. Imediat ce camerele video detectau feţele celor care săreau din camion, Genie le atribuia scoruri de probabilitate, încercând să identifice cât mai exact gradul de periculozitate al fiecăruia. Uşor de făcut în ţările vestice, acolo unde fiecare cetăţean avea deja un dosar virtual cât se poate de gros, în care erau înregistrate mişcările din ultimii ani, reţeaua Genie fiind capabilă să extragă şi să analizeze în câteva secunde, cu mandat, inclusiv toate postările pe internet ale respectivului. Dar greu de efectuat într-o ţară ca Libia, complet separată de reţea în ultimii şase ani de dictatură militară.

— Liber la eliminat ameninţările! ordonă căpitanul, nevoit să-şi activeze implanturile mentale pentru a face faţă valului de informaţii furnizate de casca digitală. Acestea prelucrau informaţiile complexe şi îi ofereau doar un rezumat uşor de înţeles şi de aplicat.

Imediat, soldaţii săi începură să tragă. La fel şi dronele aeriene şi terestre, fiecare alegând câte o ţintă, pe rând, cu muniţie direcţională.

Deşi Genie ar fi putut dirija singură atât dronele de atac, cât şi soldaţii umani, Congresul luase de mult decizia ca doar oamenii să aprobe fiecare ucidere în parte. Aşadar, vizorul căpitanului arăta acum ca ecranul unui joc virtual: indivizii marcaţi cu roşu erau eliminaţi de drone doar în urma validării din partea căpitanului, dar cum mulţimea era formată din zeci de suspecţi, confirmările trebuiau făcute la secundă. Soldaţii luau propriile decizii, dar puteau vedea pe vizoarele lor dacă ţinta era deja rezervată de altcineva sau considerată inofensivă.

— Rachetele de croazieră ajung în douăzeci de secunde la

ţintă. Exploziile vor avea loc la circa zece kilometri de liniile noastre defensive, spre nord, interveni Genie.

Căpitanul verifică dacă vreunul dintre soldaţii săi era expus pe flancul nordic. Totul părea în regulă. În mod ciudat însă, nimeni dintre cei care fugeau din primul camion răsturnat nu răspundea la foc, oamenii alergând în toate direcţiile, cei mai mulţi dintre ei aruncându-se la pământ, cu mâinile sus. Următoarele patru camioane rămăseseră în continuare pe loc, cu ocupanţii lor ascunşi în benele blindate, fără ca americanii să-i poată ataca cumva. Ultimele cinci camioane, în schimb, viraseră acum spre sud, încercând să treacă de soldaţii americani prin stânga, în mare viteză, direct prin deşert. Celelalte două camioane din faţa lor porniră spre nord, încercând să facă acelaşi lucru prin dreapta dispozitivului defensiv american. Dintr-unul din ele începu să se tragă, tot cu muniţie direcţională, care lovi rapid în dronele expuse în mijlocul drumului.

— Impact la sol în zece secunde! comunică Genie, cu vocea sa feminină şi impersonală.

Rachetele de croazieră mai aveau doar câteva secunde până la atingerea ţintei, când dunele de nisip care umpleau ruinele antice situate în spatele teatrului de luptă fură spulberate de zeci de drone chinezeşti, ţâşnind simultan câţiva metri în aer, învârtindu-se în jurul propriei axe, pe verticală, gata armate. Fuseseră înşurubate adânc sub nisip, bine mascate.

Pe vizorul căpitanului apăru şi numărul dronelor: 72, dispuse într-un dispozitiv special orientat spre nord-vest, pe direcţia rachetelor americane. Dronele începură să tragă instantaneu spre ameninţarea venită din aer, chiar înainte să cadă din nou pe pământ. Undeva, la circa două sute de metri depărtare de ţărm, cele două rachete de croazieră explodară în două globuri mari de foc, rămăşiţele lor ajungând pe ţărm ca nişte uriaşe jerbe de artificii.

Căpitanul avu un mic şoc la vederea dronelor, însă ce era mai rău abia urma. La doar două secunde după distrugerea rachetelor, alte sute de drone ţâşniră din nisipul deşertului, de data asta spre sud-vest, la doar trei sute de metri de soldaţii din flancul sudic, formând un culoar prin care încercau să evadeze cele cinci camioane din ariergardă.

Dronele antiaeriene îşi ocupaseră acum poziţii defensive, în

aşteptarea rachetelor de croazieră suplimentare lansate imediat de navele americane, dar dronele din flancul sudic începură să tragă rapid către trupele americane, luându-le prin surprindere.

Dacă dronele defensive americane aveau capacitatea de a-şi adapta înălţimea în funcţie de teren, dronele de atac de fabricaţie chineză, în schimb, se deplasau pe şenile. Aveau însă o armură defensivă din materiale compozite imposibil de detectat din aer sau din satelit, care le făcea extrem de greu de distrus cu arme automate – doar rachetele sau obuzele de artilerie le puteau distruge.

— Trei sute douăzeci de drone de atac chineze au ieşit la suprafaţă pe flancul sud-vestic! Recomand foc ghidat de artilerie pentru neutralizare, rosti Genie.

Comandamentul răspunse imediat:

— Trimitem acum o salvă de rachete. Primele două dispozitive mobile de artilerie sunt încă în aer, în elicoptere. Timp estimat până la aterizare: cinci minute.

Căpitanul era deja depăşit de situaţie: rachetele nu aveau să ajute la nimic prin reţeaua foarte densă de drone antiaeriene, iar artileria trimisă cu elicopterele venea mult prea târziu, aşa că trebuia să ia măsuri urgente pentru a nu-i fi decimaţi oamenii.

— Valul doi, refaceţi dispozitivul defensiv pe direcţia nord-nord-vest! Valul trei, repoziţionaţi-vă pe coordonatele pe care vi le trimit acum!

Căpitanul îşi scoase tableta – acţionarea cu forţa minţii a elementelor de pe vizor era deja peste puterile sale. Desenă rapid un cerc în jurul a circa 140 de soldaţi americani dispuşi la doi kilometri în spatele zonei de lupte şi le indică direcţia pe care s-o urmeze. Selectă apoi jumătate din soldaţii veniţi cu al treilea val şi îi mută pe cercul părăsit de cei trimişi în luptă. Deja efectivele pe flancul estic erau înjumătăţite periculos de mult, având în vedere că următoarele elicoptere de transport soseau peste patru minute, însă sateliţii şi dronele de supraveghere nu indicau niciun pericol din ace! flanc.

Cei câţiva soldaţi americani angajaţi în luptă trăgeau cu toate forţele spre dronele ieşite din nisip, în timp ce sergentul de la Invizibili încerca să se protejeze de tirurile încrucişate şi să ţintească direct camionul în care se afla comandantul din Sirte. Grupul de cinci camioane trecea acum în mare viteză pe lângă

flancul stâng al dispozitivului defensiv american, în timp ce zidul de gloanţe venit dinspre dronele chineze se întrerupea exact cât să lase camioanele să treacă. Dar ocupanţii camioanelor trăgeau cu arme automate spre americanii forţaţi acum să-şi desfacă scuturile antiglonţ transparente şi să tragă doar la adăpostul lor şi al roboţilor-cărăuş, care se poziţionau în faţa lor pentru a-i proteja. Era imposibil să te ascunzi în spaţiul deschis al deşertului, chiar dacă pe alocuri câteva dune mărunte îţi puteau da senzaţia temporară de siguranţă.

Cei o sută patruzeci de soldaţi americani trimişi de căpitan spre teatrul de luptă alergau acum prin deşert, ajutaţi de exoschelete, cu dronele de suport după ei. Frontul format de ei se întindea pe doi kilometri, iar văzuţi de sus, din dronele de supraveghere, semănau cu un val venit să stângă focul care ardea la peste un kilometru depărtare.

Pe căpitan îl trecu un fior, deşi era o căldură insuportabilă. Pe ecranul vizorului vedea şi starea fiecăruia dintre soldaţii angajaţi în luptă – din treizeci de oameni, cinci erau morţi şi opt, grav răniţi, iar sutele de drone şenilate avansau treptat spre ei. Camioanele care îl flancau pe emirul din Sirte tocmai străpunseseră linia frontului, în ciuda rachetei trase de sergentul Invizibil către ultimul dintre ele – lovitura îi aruncă puntea spate în aer, iar camionul începu să se rostogolească prin deşert, aruncându-i în toate direcţiile pe oamenii din benă. Muriseră peste patruzeci dintre ostaticii libieni şi doar doi din rândurile indivizilor suspecţi de terorism, restul fiind fie uşor răniţi, fie teferi, trăgând cu toate forţele în oamenii săi.

Cele două camioane care încercaseră să treacă de oamenii săi prin dreapta ajungeau periculos de aproape de ei, iar dintr-unul se trase o rachetă care aruncă în aer trei soldaţi americani. Cumva, blindajul camioanelor reuşea să reziste foarte bine tirurilor dronelor aeriene americane.

În depărtare, reţeaua de drone antiaeriene anihilase salva de douăsprezece rachete de croazieră trase de navele americane, doar una dintre rachete atingându-şi ţinta. Comandamentul decise repetarea tragerii, însă şansele erau în continuare de partea armamentului autonom făcut cadou de chinezi Califatului.

Privind câmpul de luptă din imaginile transmise de dronele de la mare înălţime, căpitanul îşi dădu seama că era pe punctul de

a pierde întreaga avangardă din flancul nord-vestic.

Exact în clipa aceea deşertul ţâşni în coloane de nisip şi spre est, la patru kilometri de poziţia căpitanului, dar la numai câteva sute de metri de liniile defensive provizorii din flancul său estic. Alte sute de drone de atac terestre ieşeau din nisip şi începeau să vină în mare viteză spre puţinii soldaţi rămaşi să apere poziţiile. Li se întinsese o capcană mortală, iar în acest moment nici măcar cele câteva blindate care tocmai porneau din zona de aterizare nu ar mai fi putut decide favorabil lupta, căci noile drone ieşite din nisip erau destinate în principal luptei antitanc!

Căpitanul cedă nervos.

— Toată lumea, foc de voie! Nimiciţi-i pe nenorociţi!!

Comandamentul răspunse imediat, ofiţerul de comunicaţii având de data asta vocea gâtuită de emoţie.

— La loc comanda! Comutăm în modul de comandă de urgenţă Genie. Activat în trei, doi, unu…

Căpitanul simţi o mare uşurare. Toţi soldaţii americani primeau acum ordine direct de la Genie – nu doar ordine verbale, ci ordine trimise direct în creier, care le indicau pe unde să o apuce şi ce să facă. Era pentru prima oară în istorie când un computer prelua comanda asupra unor unităţi umane implicate activ în luptă. Era singura cale prin care puteau contracara strategia foarte bine pusă la punct a celor care-i ajutau pe jihadiştii din Califat. Era şi cea mai periculoasă cale, însă Comandamentul considera că e ultima soluţie pentru a salva o situaţie disperată – era timpul ca strategiile repetate în ultimii ani de manevre să fie aplicate într-un război real.

Genie avu nevoie de mai puţin de o milionime de secundă pentru a decide strategia şi a-şi comunica ordinele. Decise să oprească avansul valului de suport trimis de căpitan, ordonându-le soldaţilor să rămână pe poziţii. Sacrifica viaţa celor doisprezece soldaţi americani rămaşi implicaţi în luptă, dar putea redistribui jumătate din soldaţii veniţi în sprijin pentru a forma o a doua linie defensivă, care urma să ghideze camioanele jihadiştilor spre o zonă de foc concentrat.

Ordonă retragerea imediată a soldaţilor din flancul estic pe o linie mai uşor de apărat şi mută rapid blindatele dinspre acest flanc spre cel atacat doar de dronele de infanterie, pentru a le feri de rachetele dronelor antitanc şi a maximiza efectul lor în luptă. Mută cei doi uriaşi roboţi de atac spre flancul estic şi le

ordonă să tragă, chiar dacă focul era încă ineficient, pentru a distrage atenţia dronelor chineze antitanc.

În fine, ordonă elicopterelor de atac ale echipei B să bombardeze cele două camioane care străpunseseră liniile defensive prin nord, aruncându-le în aer cu tot cu ostaticii de la bord.

Dronele de asalt chineze din flancul nord-vestic trăgeau acum cu putere în scuturile individuale ale soldaţilor abandonaţi de Genie, acestea cedând unul după altul. Dronele-cărăuş fuseseră deja făcute bucăţi. Genie ordonă patru salve de rachete de pe navele americane din larg – trei către reţeaua de drone antiaeriene, una către sutele de drone de asalt chineze de pe frontul de est.

Cele patru camioane care se opriseră de la început în spatele camionului răsturnat porniră şi ele, profitând de distrugerea inamicului, ocolind epava în flăcări şi călcând peste cadavrele ostaticilor răpuşi de gloanţe. Se îndreptau acum în mare viteză spre prima linie defensivă aranjată de Genie, iar camioanele blindate din ariergardă avansau şi ele, la adăpostul focului dronelor, către sud, încercând să învăluie flancul vestic al dispozitivului american.

Pe frontul de est, dronele de asalt trăgeau în plin în soldaţii americani aflaţi la adăpostul scuturilor individuale, însă acestea erau încă în bună stare şi linia defensivă rezista. Focul roboţilor de atac trimişi de Genie se făcea deja simţit în rândul dronelor chineze, determinându-le să tragă cu rachete în direcţia lor, fără prea mare succes, pentru că aceştia aveau sisteme complexe antirachetă. Dar timpul era limitat – doi roboţi nu puteau ţine piept unui număr atât de mare de drone mai mult de un minut.

Genie decise să preia comanda elicopterelor de transport care se apropiau acum de ţărm mult mai la est decât veniseră ultima dată şi să lase imediat la sol blindatele de artilerie pe care acestea le transportau, precum şi tot personalul, pentru a prăbuşi apoi patru dintre elicoptere peste dronele de atac din flancul estic. Ar fi micşorat cu 25 la sută numărul acestora, cu costuri acceptabile.

Între timp, ultimul soldat american din avangarda dinspre nord-vest murea secerat de gloanţe, dronele chineze trecând direct printre cadavre, iar cele patru camioane din avangardă încetineau ca să ţină pasul cu acestea, stând la adăpostul

focului lor susţinut.

Celelalte patru camioane, din ariergardă, ajungeau la extremitatea sudică a dispozitivului de apărare american, rezistând în ciuda focului armelor automate cu care erau întâmpinate. Viteza foarte mare a camioanelor reprezenta un avantaj sensibil în contextul în care soldaţii americani nu fuseseră dotaţi cu arme antitanc, ci doar cu arme uşoare, de asalt.

Unul dintre roboţii uriaşi americani de pe frontul estic explodă, iar scuturile soldaţilor din acest flanc începeau să cedeze.

Genie analiză rapid situaţia: 283 dintre cele 320 de drone de atac din flancul vestic erau încă active şi 180 dintre cele 240 de drone din flancul estic îi secerau încă soldaţii – erau deja 48 de morţi şi 65 de răniţi grav în rândul americanilor, alţi 77 fiind atinşi de gloanţe sau de schije. Iar situaţia urma să devină şi mai gravă, dacă Genie calculase greşit intervenţia.

Cei de la Comandamentul de pe mare erau nervoşi, asistând neputincioşi la masacrul care se întâmpla la douăzeci de kilometri depărtare. Avioanele de vânătoare nu puteau interveni, fiind bruiate de navele chineze aflate la cincizeci de kilometri distanţă. În plus, erau ameninţate de tirul dronelor antiaeriene ori de câte ori se apropiau de zona fierbinte. Elicopterele de atac erau menţinute încă de Genie deasupra ţărmului, pe flancul estic, la adăpost de tirul dronelor de asalt chineze, pentru a apăra elicopterele de transport de orice alt atac-surpriză.

Prima salvă de rachete asupra dronelor antiaeriene ordonată de Genie ajunse în zona în care fuseseră distruse precedentele rachete, iar reţeaua chineză începu să tragă spre ele. Genie ordonă autodistrugerea rachetelor, dând peste cap senzorii rachetelor antiaeriene trimise de dronele chineze.

Al doilea val de rachete de croazieră apăru aproape imediat în urma sferelor de foc şi-şi continuă drumul până la doar două sute de metri de reţeaua chineză, unde, lovit de tirurile acesteia, explodă. Din fericire, din spate venea al treilea val de rachete, iar dronele chineze nu mai avură timp să identifice ţintele şi să tragă, cele opt rachete americane lovindu-le în plin. Ruinele antice săriră în aer, împreună cu mare parte din reţeaua defensivă ascunsă în interiorul lor. O altă salvă de rachete urma

să desăvârşească lichidarea antiaerienei Califatului, iar Genie comandă alte patru salve şi pentru dronele care avansau dinspre vest.

Între timp, cele şase rachete trimise de Genie spre est îşi loviră şi ele ţintele, distrugând zecile de drone care înconjuraseră robotul de atac american rămas în luptă, permiţându-i acestuia să se concentreze asupra distrugerii miezului liniei de atac inamice.

Genie observă că flancul sud-vestic era deja depăşit de camioanele Califatului, soldaţii americani din zonă suferind pierderi grele, în timp ce camioanele blindate care veneau dinspre vest se apropiau acum cu mare viteză chiar de centrul defensivei americane, indivizi ascunşi printre ostatici trăgând în toate direcţiile. Conform scenariului, camioanele ar fi urmat să sară în aer pentru a mări numărul de victime americane – primele două, probabil abia după ce ajungeau la a doua linie defensivă americană, ultimele două, chiar la câteva secunde după ce ar fi trecut de prima linie de apărare.

Decizia se dovedi simplă pentru Genie, care ordonă elicopterelor de atac ale echipei B să elimine ultimele două camioane din ecuaţie, acestea sărind în aer cu tot cu ostatici şi cu atacatori, la doar două sute de metri de americani. Celelalte două camioane fură atacate de la sol de soldaţi şi de dronele defensive, conform protocolului obişnuit: foc la roţi, pentru dezechilibrare şi răsturnare.

Primul camion rămase fără roţi în faţă, se clătină stârnind un nor imens de praf, apoi începu să se rostogolească, sărind în aer din cauza declanşării explozibililor ascunşi printre ostatici. Al doilea viră spre stânga, lovindu-se de dronele de atac care-l flancau şi se răsturnă, aruncându-i pe oamenii din el în toate părţile. Cei patru terorişti ascunşi printre ostatici fură omorâţi rapid de dronele aeriene defensive sosite în ajutor.

În flancul estic, cele patru elicoptere de transport dirijate de Genie ajunseseră deasupra frontului de drone inamice. Genie le prăbuşi unul câte unul, distrugând zeci de drone inamice.

Robotul american explodă şi el, în urma unui tir de rachete, însă Genie vedea deja că pe acest flanc mai rămăseseră doar 27 de drone active, care puteau fi distruse de elicopterele de atac ţinute în rezervă şi de soldaţii rămaşi pe poziţii, fără a risca prea mult.

Între timp, pe flancul vestic, blindatele americane intraseră în sfârşit în luptă, soldaţii rămaşi ascunzându-se în spatele lor. Lupta se echilibra acum, iar salva de rachete care distrugea rămăşiţele antiaerienei Califatului permitea valului secundar de rachete să facă ravagii printre sutele de drone încă active pe acest front.

Cele patru camioane blindate care depăşiseră frontul prin sud se întorceau acum, jihadiştii urlând unii la alţii – unii voiau să le ducă direct spre linia americanilor, pentru o moarte de martiri, alţii doreau să se întoarcă la Sirte, deşi oraşul era mult prea departe pentru a reuşi să ajungă până acolo.

Genie calculă că în respectivele camioane se aflau nouăsprezece jihadişti şi circa o sută de ostatici, aşa că dirijă ultimele drone aeriene pentru a se interpune între linia defensivă americană şi camioane. Dronele începură să ţintească direct teroriştii, iar în mai puţin de un minut erau cu toţii morţi, în afară de emirul din Sirte, care se ascundea acum în spatele ostaticilor îngroziţi.

Erau omorâţi acum şi şoferii, aşa că, rând pe rând, camioanele se opriră la doar 50 de metri de soldaţii americani. Ostaticii săriră din camioane, urlând, cu mâinile în aer. Fugi şi emirul, încercând să se facă pierdut printre oamenii panicaţi, însă aceştia, remarcând că nu mai are armele la el, îl înconjurară. Gloata furioasă începu să-l lovească cu pietre şi să-l rupă apoi în bucăţi. Soldaţii americani nu interveniră, deşi informaţiile deţinute de emir ar fi fost bine-venite. Genie nu considera că merita ţinut în viaţă.

Genie mai evaluă o dată situaţia. Ultimele drone inamice rămase în luptă erau acum eliminate de salvele de rachete şi de focul blindatelor americane, în timp ce transportul de trupe şi de logistică se reluase. Încercarea Califatului de a ucide în faşă capul de pod american din Libia fusese zădărnicită.

Daunele erau însă uriaşe: 62 de soldaţi americani morţi, peste 100 de răniţi grav, alţi 80 de răniţi uşor, roboţii de asalt distruşi, patru elicoptere aruncate în aer şi zeci de drone americane făcute una cu pământul. Cei 40 de terorişti care îi atacaseră pe americani erau cu toţii morţi, ca şi mare parte dintre ostatici – din 300, doar 56 mai erau în viaţă, mulţi dintre ei răniţi.

Comandamentul preluă conducerea de la Genie, fără a trage la răspundere căpitanul pentru dezastrul din jur. Situaţia ar fi

depăşit puterea de reacţie a oricărei echipe umane, iar americanii erau deja conştienţi că jihadiştii Califatului nu aveau pregătirea necesară pentru a coordona atacul cu drone chineze – treaba asta sigur fusese programată în afara Libiei.

După o zi rezervată strângerii morţilor şi a răniţilor, precum şi scanării în detaliu a deşertului din zona Avanpostului, americanii deciseră să continue. Sirte şi Benghazi se prăbuşeau acum sub sute de bombe şi rachete de croazieră, convoaiele de refugiaţi care fugeau din oraşe erau scanate de zeci de drone, teroriştii cunoscuţi sau doar bănuiţi erau eliminaţi chiar din mijlocul civililor, iar cele patru nave chineze, forţate să se întoarcă la baza rusească din Siria „pentru propria lor siguranţă”. Planul chinezilor de susţinere a implementării Califatului în Libia eşuase.

În următoarea zi, la Comandamentul aflat în largul mării, ofiţerii forţei expediţionare americane erau ocupaţi cu raportul către trimişii sponsorilor, pentru a stabili despăgubirile care urma a fi acordate familiilor soldaţilor căzuţi la datorie sau răniţi în luptă, precum şi detaliile despre administrarea oraşului nou construit.

Delegaţia era condusă de cel mai bogat miliardar american, cel care pusese, de altfel, reţeaua Genie la dispoziţia marinei americane.

Comandantul forţei expediţionare îi raporta ca unui superior, deşi asta-i umplea de dezgust. În cei douăzeci de ani de carieră învăţase să accepte că marile corporaţii îi plăteau, de fapt, salariul. Iar pentru ca pilula să nu fie chiar atât de amară, specialiştii în PR îi pregătiseră oricum atent discursul.

— Sutele de drumuri cu elicopterele de transport pe care le vom efectua zilele următoare vor aduce nu doar trupe şi blindate, ci şi materialele necesare construirii rapide a noului oraş. Vom lucra în paralel la uzina de desalinizare a apei de mare şi la montarea panourilor solare, ca să avem cât mai repede independenţă energetică şi apă curentă. Apoi vom aduce imprimantele 3D, cu care vom printa casele refugiaţilor, precum şi utilajele de construire a drumurilor – toate vor fi aduse aici în mai puţin de două săptămâni.

Miliardarul strânse din buze.

— Bine, şi până atunci nefericiţii din oraşele bombardate unde

se vor adăposti? Nu v-aţi grăbit un pic cu bombardamentele? Parcă nu asta fusese strategia…

Comandantul nu era în stare să răspundă sincer, aşa că-i dădu replica pregătită dinainte.

— Cam în două săptămâni, primii refugiaţi se vor putea apropia de Avanpost, deci vor fi în siguranţă. Trebuie să menţionez că protocolul rămâne acelaşi: vor fi obligaţi să renunţe la absolut orice fel de bagaj şi să parcurgă tunelurile de sârmă ghimpată din deşert doar în lenjeria de corp. Am mai avut surprize!

Miliardarul îl întrerupse.

— Aveţi douăsprezece cercuri concentrice de securitate, întinse pe zece kilometri şi capabile să oprească orice terorist dispus să se arunce în aer, aveţi drone de supraveghere care pot identifica orice purtător de arme sau de explozibil, iar scanerele de intenţie nu lasă să intre în zona sigură a Avanpostului persoanele instabile psihic sau venite cu gânduri de răzbunare. Chiar trebuie să-i mai dezbrăcaţi pe sărmanii ăia care se refugiază aici?

— N-avem de ales, îi răspunse comandantul. Au fost cazuri în care au ascuns arme şi explozibili sub haine şi s-au aruncat în aer în punctele de control cu echipaj uman, omorându-ne soldaţii. E şi o chestie psihologică – sunt forţaţi să lase totul în urmă, absolut totul. Oricum, odată intraţi, refugiaţii primesc tot ce le lipseşte deja de multă vreme în Libia: o casă modernă, simplă, dar dotată cu tot ce e necesar, mese calde, haine curate şi comode…

Miliardarul îl întrerupse din nou.

— Aş îndrăzni să spun că lucrul cel mai important, domnule comandant, este că au din nou un scop în viaţă: vor munci la construcţia şi la extinderea Avanpostului sau vor avea joburi în uzinele noastre, pe care le vom aduce aici. Îşi vor reface viaţa, departe de zănaticii care voiau să-i omoare. Ar fi fost de preferat să nu înceapă această nouă viaţă printr-o umilire…

Printre lozinci, miliardarul calcula deja profitabilitatea noului Avanpost. Comandantul îi răspunse, puţin obosit de atâtea cifre:

— Aşteptăm circa 360.000 de refugiaţi în Avanpost în primul an, după luptele sângeroase din deşert. Îl vom putea extinde, treptat, la un milion de locuitori. Din păcate, restul Libiei va cădea cel mai probabil pradă haosului obişnuit al războaielor

civile…

— Asta e. Ştiţi prea bine că e tot ce putem face. De altfel, costurile vor fi acoperite, ca de obicei, în măsură de 80 la sută de grupul nostru de companii, îl asigură miliardarul.

Costurile aveau să fie acoperite într-adevăr, cel puţin în parte, de produsele şi serviciile asigurate extrem de ieftin de sutele de mii de libieni fericiţi să muncească pentru a-şi câştiga siguranţa familiei şi chiar existenţa. Dacă în Avanposturile mai vechi apăreau deja revolte cu privire la statutul de sclavi, refugiaţii proaspăt confruntaţi cu spectrul morţii erau mai degrabă mulţumiţi să accepte ce li se oferea. Iar în circa trei ani, Avanpostul devenea profitabil datorită mărfurilor ieftine, dar foarte bune, pe care le trimitea spre nord, spre Europa.

— Deocamdată, ofiţerii noştri sunt ocupaţi cu raportul daunelor suferite acum două zile. Va trebui să trimitem repede despăgubirile la familiile soldaţilor morţi sau răniţi în luptă. Sper că vom avea sprijinul dumneavoastră, încheie comandantul, sec.

Întâlnirile astea în care schimba vieţi omeneşti pe bani îl enervau cumplit. Dar asta era realitatea armatei americane a anului 2046: lipsa acută de fonduri guvernamentale transformase grupurile expediţionare în mercenari plătiţi direct de companiile interesate să-şi deschidă puncte de producţie ieftine în zonele extrem de sărace situate în imediata vecinătate a marilor pieţe dezvoltate. Toată lumea avea de câştigat, în definitiv, îşi calma uneori conştiinţa comandantul. Mai puţin cei care mureau pentru a fi puse în practică aceste aventuri capitaliste. Ei nu aveau nimic de câştigat. Familiile lor primeau totuşi despăgubiri consistente. Viaţa soldaţilor americani era destul de bine răsplătită în bani în 2046…

Miliardarul aprobă dând din cap, se ridică satisfăcut de la masa de discuţii şi ieşi pe puntea navei de război americane. Îl dureau toate oasele, iar vârsta îşi spunea din ce în ce mai tare cuvântul.

Aerul de afară era încins, deşi ţărmul abia se zărea. Respiră adânc, privind către Africa. Cel mai nefericit continent nu mai trimitea astăzi valuri de milioane de refugiaţi, ca în urmă cu trei decenii, aceştia fiind ţinuţi sub control în Avanposturi. Strategia dăduse roade, permiţând coaliţiilor formate temporar de marile puteri concurente să niveleze oraşele rebele fără să se mai

preocupe de daunele colaterale, iar jihadiştii îşi iroseau forţele cucerind oraşele vechi, doar pentru a muri apoi glorios sub dărâmăturile lor.

În Irak, Siria, Afganistan, nordul Arabiei Saudite şi în Libia, Avanposturile generaseră deja propriile lor suburbii, nişte mahalale sărace, dar care erau mai uşor de controlat decât vechile oraşe, iar infrastructura acestor ţări răvăşite de războaie civile interminabile fusese complet schimbată. Oraşele părăsite erau doar fantomele unui trecut liniştit şi vesel, iar noile oraşe concepute de imensele maşinării vestice, nişte columbării în care forţa de muncă ieftină era ţinută în viaţă şi reeducată, ferită atât de atacurile teroriştilor care bântuiau prin deşert, cât şi de ideologiile extremiste.

Miliardarul se înfioră. Marea era relativ liniştită, dar briza umedă şi fierbinte sufla totuşi susţinut, fapt care-l făcea să lăcrimeze.

Milioane de oameni pieriseră în războaiele Orientului Mijlociu, ruşii dăduseră faliment din cauza aventurilor din zonă, evreii prosperaseră în ciuda prăbuşirii tuturor ţărilor din jur, iar industria militară americană funcţiona la capacitate maximă – de data asta, datorită investiţiilor private precum cea pe care o gestiona aici.

„Cât naiba mai durează asta, Bill? Ai avut un vis, un vis nenorocit, şi acum mi-e teamă că se transformă într-un coşmar. Am vrut să-i ajutăm pe nefericiţii ăştia, iar acum ţări întregi ajung în colaps doar pentru că militarii ştiu că vom sări noi cu banii. Of, Bill, de ce a trebuit să mori tu atât de repede şi să ne laşi cu toată mizeria asta pe mâini?”

Era timpul să dea un telefon, prin conexiunea securizată cu sateliţii aflaţi în proprietatea uneia dintre multele sale companii. Cu agenda sa extrem de încărcată nu-şi putea permite luxul de a gândi, de a simţi, de a-şi plânge neputinţa de cel mai bogat om din lume.

În interfaţa grafică de pe lentilele sale de contact apăru un chinez de vreo treizeci şi ceva de ani.

— Bună ziua, domnule Shang! Vă apelez, cum puteţi vedea, din largul coastelor Libiei.

— Bună ziua! Vă aşteptam, îi răspunse chinezul.

Părea obosit, ca şi când luptele de acum două zile l-ar fi afectat personal.

— Aş vrea să transmiteţi mai departe un mesaj, domnule Shang. Mesajul e următorul: Avanpostul 10 trebuie lăsat în pace. Nu dorim ca agenţii Califatului să-l mai atace vreodată. Este esenţial pentru planurile noastre privind Europa. Încercaţi să vă ţineţi generalii sub control. În special pe generalul Xu, care este deosebit de periculos pentru planurile noastre. Ale tuturor! Aţi reţinut, domnule Shang?

— Am reţinut. Îl voi comunica mai departe. Condoleanţele mele pentru pierderile suferite! Vom avea grijă ca aşa ceva să nu se mai repete. Vă daţi seama că nu noi am iniţiat atacul, chiar dacă armele folosite au fost produse la noi în ţară.

— Sunt convins, domnule Shang. Nu uitaţi că avem interese comune cu mult mai mari decât nordul Africii. Ar fi bine să înţelegem cu toţii şi să nu mai irosim resurse degeaba călcându-ne pe picioare. Iar dacă preşedintele Lei are probleme cu generalii săi, să ia măsurile necesare până nu e prea târziu şi scapă situaţia de sub control. Ştiţi ce fel de regim avem la putere! Chiar nu e nevoie de aşa ceva!

Shang Ning dădu din cap aprobator, iar comunicaţia se întrerupse. Miliardarul închise un pic ochii, ca şi când ar fi încercat să-şi calmeze o durere bruscă de cap, apoi intră înapoi în navă.

Pe partea cealaltă a globului, Ning se lăsă pe spătarul scaunului, întorcându-se spre peretele de sticlă care-l despărţea de restul oraşului. Shanghai era încă sub smog, aşa că nu vedea decât o ceaţă întunecată şi toxică. Îi era dor de zilele în care-şi desfăşura activităţile în Oraşul de Vis, unde cerul era mereu curat, însă misiunea lui aici devenise mai importantă.

„Am obosit să fiu în acest joc”, gândi Ning. „Sper că preşedintele Lei ştie ce face! La fel şi Tian. Altminteri…”

Un apel din partea lui Tian îi apăru în colţul ochiului drept, aşa că-l acceptă.

— Ai auzit ce a spus prietenul nostru, da?

— Am auzit. Mulţumesc că ai partajat conexiunea, Ning. Părea destul de nervos, bag seama, îi răspunse Tian.

— Vorbeşti tu cu preşedintele?

— Da, desigur, a fost deja informat. Îi potolim şi pe generali cât de curând.

— Crezi? Eu văd că ridică probleme din ce în ce mai des. Sunt

tot mai agresivi, iar asta…

— Iar asta e sub controlul preşedintelui, Ning, îi răspunse Tian. Te-am apelat în altă problemă. Prietenii noştri din Germania au fost ţinta unui jaf, iar daunele sunt incomensurabile. Am pierdut patru unităţi, Ning. Patru!

Ning rămase înmărmurit.

— Exploziile din München au legătură cu ce spui tu acum?

— Cel mai probabil. Agenţii noştri din Rostock au fost ucişi, iar sursele din serviciile germane ne-au spus că o femeie a fost autoarea atacului. Au prins-o, au interogat-o, dar nu au aflat nimic de la ea, nici măcar de la modelul virtual al creierului. Iar unităţile au dispărut fără urmă. Se pare că mai era un bărbat implicat, dar nu avem niciun fel de informaţii despre el.

— Asta e cumplit, Tian. Cineva ştia precis unde se află şi ce conţin. Ăsta nu e un jaf întâmplător…

— Poţi să programezi nanoboţii de la distanţă, în cazul în care sunt conectaţi la internet? Să fie detectaţi?

— Voi avea grijă să-i programez. Mi-am luat toate măsurile de siguranţă. Nanoboţii ăia nu se activează uşor.

— Foarte bine. Te rog să ai grijă. Te las acum.

Comunicaţia se întrerupse, iar Ning se adânci în liniştea încăperii sale pustii, cu vedere la smog. Se întoarse din nou către birou şi aruncă o ultimă privire la holograma pe care avea toate desfăşurările de drone din jurul oazei An Nawfaliyah. Armata chineză folosise în atacul contra americanilor doar o treime din toate instalaţiile cumpărate şi pregătite pentru agenţii Califatului. Dacă ar fi activat tot ce avea în zonă, aşa cum dorise generalul Xu, şeful armatei, ar fi distrus rapid micul cap de pod american. Dar preşedintele Lei intervenise în ultimul moment, convingându-şi generalii să le arate doar un cartonaş galben americanilor, nu unul roşu. Din fericire…

Cu un gest făcu să dispară holograma de pe birou, iar cu un altul deschise altă hologramă, una în care putea urmări cea mai captivantă cursă din istorie. Scoase o sticlă de whisky din sertar şi-şi turnă un pahar.

Era singur în biroul lui, privind spre spaţiul nesfârşit recreat pe masa din faţă pe baza datelor furnizate în timp real de sateliţii chinezi din jurul lui Marte, în care un punct mic, luminos, îi arăta poziţia navei chineze pe orbita planetei, iar un altul, mult mai mic şi mai îndepărtat, nava americană aflată încă în drum

spre planetă.

Fusese singur în toţi aceşti ani în care prietenul său Tian îl târâse după el în eşaloanele superioare ale Partidului, iar compania sa de interfeţe mentale digitale îl transformase în miliardar. Însă acum tot jocul ăsta deja îl lăsa fără pic de energie.

Undeva, prin oraşul de 45 de milioane de locuitori, era şi Wen. Reuşise să o cucerească într-un final, trăiseră fericiţi câţiva ani împreună, apoi se certaseră la cuţite, iar în ultimii doi ani nu mai auzise nimic despre ea, de când căzuse în dizgraţia ilustrului său unchi, Lei. Wen ar fi vrut atenţie totală din partea lui, ceva ce el nu era, pur şi simplu, în stare să ofere. Când se umpluse de bani, decisese să-l părăsească şi să-şi vadă de viaţa ei, chestie care-l înfuriase din cale-afară pe preşedintele Lei, iar pe el îl dusese la depresie.

Ce viaţă ar fi avut împreună? N-avea să afle niciodată. Dar ştia cu certitudine că în viaţa sa de acum nu era loc pentru nimeni altcineva – compania lui îi devenise şi soţie, şi familie. Iar faptul că toate acţiunile externe ale armatei chineze se desfăşurau prin interfeţele digitale oferite de el îl făcea să privească suspicios orice femeie care încerca să-i alunge singurătatea – tot atâţia potenţial agenţi, tot atâtea potenţiale probleme. Peste tot erau ofiţeri de rang înalt care-i purtau sâmbetele preşedintelui Lei, iar faptul că acesta se apropia de finalul mandatului nu era deloc încurajator. Generalul Xu, în special, putea pune probleme…

Acum trebuia să fie atent să nu-i calce pe picioare nici pe aliaţii din Societate, cu care erau angajaţi într-un balet geostrategic din ce în ce mai greu de controlat. Banii Societăţii îi ajutaseră enorm la început. Scopurile acesteia erau nobile, iar preşedintele Lei acordase o mare importanţă păstrării unor legături stabile cu membrii Societăţii, în ciuda divergenţelor tot mai mari dintre ei. Dar eforturile pe care le făcea acum China erau enorme, iar aliaţii din Societate nu-şi îndeplineau partea, era de părere Tian, tot mai important şi tot mai nerăbdător să pună în practică ţelurile acesteia. Plus că acum apăruse şi jaful ăsta… Viaţa i se complica prea tare, mult prea tare…

Ning privi mai atent la holograma din faţă. Ceva nu era în regulă. Clar nu era în regulă! Cum era posibil?! Se precipită şi apelă rapid o conexiune mentală.

În faţa ochilor îi apăru din nou figura palidă a prietenului său înalt şi uscăţiv.

— Tian, am veşti proaste pentru tine!

Un mic pas greşit pentru omenire

Edwards era nervos. USS Nerio nu avea capacitatea de a detecta capsula de urgenţă, redenumită oficial „Capsula de Amartizare”, cu numele de cod „Şoimul”, referire evidentă la „Vulturul” lunar din secolul trecut. Nu reuşeau să detecteze nici măcar nava chineză, care intrase acum pe orbită în jurul lui Marte şi se afla de cealaltă parte a planetei.

— Ar fi trebuit să ne răspundă la apeluri până acum, la naiba! strigă Mae, care în ultimele trei ore încercase să contacteze Capsula din cinci în cinci minute.

Fiind inginer de zbor, era familiarizată cu toate procedurile de comunicare, dar tot îi simţea lipsa lui Andrews. În plus, cele nouă minute de întârziere din comunicaţiile cu Controlul Misiunii nu o ajutau defel. Pentru a limita greutatea şi a micşora numărul de lansări pe orbită de pe Pământ, USS Nerio avea la bord o aparatură limitată de comunicare directă navă-navă. Când ar fi ajuns pe orbită, instrumentele de la bord ar fi fost suficiente pentru a comunica cu Baza şi apoi a retransmite informaţia spre Controlul Misiunii, prin intermediul antenei principale şi al celor patru sateliţi de comunicaţii aflaţi pe orbita lui Marte. Dar acum Mae resimţea acut lipsa talentului lui Andrews de a reorienta rapid antena principală pentru interceptarea comunicaţiilor dinspre Capsulă – informaţiile pe care le primeau momentan de la Controlul Misiunii erau inutile.

— Poate că au mărit lăţimea de bandă a antenei lor principale pentru a prinde ce transmite Controlul Misiunii, Mae, îi răspunse Simmons, încercând să citească ceva folositor în cifrele afişate de senzori pe panoul din faţa lui.

Mae îi răspunse nervoasă:

— Da, asta e procedura pe care am discutat-o, corect! Dar tot ar trebui să ne apară pe senzori, ceea ce nu se întâmplă. Mai mult, ar trebui să detectăm transmisii radio de la ei, dar nici asta nu se întâmplă… Mai au cel mult o oră până vor intra pe orbita de amartizare, şi noi nu ştim încă dacă i-au detectat chinezii sau dacă e totul în regulă acolo. Urăsc să aştept după

Control să-mi spună ce ar trebui să văd – *noi* suntem aici, la dracu’, nu ei!

Edwards încercă să rămână calm.

— Calmaţi-vă cu toţii! Ştiam că ar putea fi o problemă, Şoimul e de şase ori mai departe de nava noastră decât a fost construit şi îşi foloseşte, mai mult ca sigur, antena pentru a primi datele necesare de la Controlul Misiunii. Sunt pe autopilot şi au nevoie de orice informaţii complementare de acasă pentru a amartiza în siguranţă. N-au nevoie de *noi,* au nevoie de o conexiune bună cu Controlul Misiunii, ţineţi cont de asta!

Controlul Misiunii nu avea însă niciun fel de contact cu Capsula. Mai trebuia să se ţină cont şi de faptul că orice comunicaţie din partea Capsulei dura nouă minute pentru a ajunge pe Terra şi încă alte nouă minute să ajungă înapoi la Nerio. Capsula ar mai fi putut contacta sateliţii de comunicaţii de pe orbita lui Marte şi să descarce de acolo software-ul pregătit de Controlul Misiunii, ca să reducă consumul de carburant cu 0,5 la sută, crescând uşor şansele de a se întoarce teferi la Bază. Însă era mai uşor de spus decât de făcut, pentru că traiectoria Şoimului era abruptă, lăsându-i ofiţerului de comunicaţii de la bord foarte puţin timp la dispoziţie să prindă semnalele de la sateliţi.

Edwards continuă.

— Chiar şi în cel mai rău scenariu, Clark va şti ce să facă dacă ies puţin de pe orbita prestabilită şi cu asta, basta!

Încerca să pară calm, dar se uita în acelaşi timp nervos la canalul criptat pe care primea mesaje secrete de la Controlul Misiunii, să vadă dacă aveau vreun mesaj confidenţial pentru el. Niciunul, deocamdată.

Ultimele zile fuseseră epuizante pentru toţi cei de pe navă. Kunugi, după ce auzise că urma să rămână pe navă, începuse să urle şi să înjure, acuzând Controlul Misiunii şi pe Edwards că vor să saboteze orice şansă de a pune punct o dată pentru totdeauna chestiunii existenţei vieţii microbiene pe planetă, conform agendei lor religioase.

Edwards îi răspunsese arogant că îl doare-n cot de viaţa microbiană de pe planetă; chiar dacă ar fi existat, ar fi fost tot creaţia lui Dumnezeu. În plus, îi amintise că aceasta era poziţia oficială a administraţiei New American Republic – problema nu era una de biologie, studiile geologice ar fi fost mai importante

pentru a dezvolta Baza, pe când descoperirile biologice se puteau face oricând.

Kunugi nu se lăsase înduplecată, intrase în greva foamei şi îi contactase pe oficialii japonezi. Peste două zile, guvernul Japoniei înaintase autorităţilor americane un protest oficial: nu plătiseră ca să nu primească nimic în schimb, în consecinţă Controlul Misiunii decisese că ofiţerul de ştiinţă Reiko Kunugi trebuia să se numere printre cei care amartizau. Decizia îl lăsase pe afară pe savantul geolog, iar Gearan îşi dăduse deja seama, însă nu protestase precum Kunugi.

Edwards strânsese tot echipajul să-l asigure că va căuta o soluţie ca să-i trimită în siguranţă la sol pe amândoi oamenii de ştiinţă, chiar dacă unul dintre ei ar fi urmat să ajungă mai târziu. Toată lumea era conştientă însă că asta ar fi fost o violare serioasă a protocoalelor de siguranţă, pentru că a doua capsulă de amartizare trebuia să rămână la bord, în locul capsulei de urgenţă, pentru orice eventualitate. Astfel că, practic, toţi ştiau că Edwards minte, ceea ce îi enervase şi mai tare. Din fericire, deciseseră să se întoarcă la posturile lor, deşi din acel moment orice ordin venit de la Edwards era primit cu scepticism şi rezistenţă.

Singura care îşi acceptase liniştită soarta de a rămâne la bord era Christa Mae. La cei 28 de ani ai ei, era conştientă că va mai avea şi alte ocazii de a se întoarce pe Marte în condiţii mai sigure. Nerio fusese proiectat pentru a se întoarce pe Marte în 2048 şi apoi în 2050, când distanţa dintre Marte şi Pământ urma să fie chiar mai mică decât cea din 2046. Baza ar fi fost deja bine stabilită şi extinsă la niveluri sigure, iar experienţa ei ar fi contat foarte mult. Nu trebuia să dovedească nimic nimănui, aşa că era calmă.

Edwards încă mai credea că vor găsi o soluţie – Dumnezeu îi arătase întotdeauna rezolvări când se aştepta mai puţin –, aşa că îşi păstra şi el calmul.

— Primim informaţii noi de la MEC, comandante!

După ce strigase fericită, Mae înlemni în faţa ecranului, pe măsură ce citea. Edwards se uită la ecran şi simţi că toată lumea se face ţăndări în jur. Închise ochii şi îi redeschise, pentru a se asigura că nu e un vis urât.

— Chinezii au ieşit în sfârşit din spatele lui Marte, iar Controlul ne spune că au lansat deja capsula Wu, capsula de amartizare,

şopti Mae, gâtuită, încă holbându-se la ecran.

Ji Wu, părintele programului de amartizare chinez, nu mai trăia pentru a-şi vedea poporul ajungând în sfârşit pe Planeta Roşie. Dar autorităţile chineze doriseră să-i cinstească pe eroii programului lor spaţial, aşa că navele nu purtau nume mitologice, ca în trecut, ci nume de oameni care existaseră. O ironie, având în vedere că americanii încă foloseau numele unor zei de mult uitaţi, chiar dacă puţini ştiau că Nerio, o zeiţă a războiului, fusese iubita lui Marte în străvechiul sistem de zei al grecilor.

Edwards îşi luă inima în dinţi şi-i dădu ordin lui Mae.

— Reorientează antena principală spre satelitul Sail de pe orbita lui Marte. Poate că nava noastră a ajuns mai repede pe orbită şi acum se află şi ea în spatele planetei. Ar trebui să-i contactăm prin intermediul lui Sail, măcar să le dăm informaţiile de care au nevoie, dacă vor amartiza cu bine.

Sail era primul satelit marţian aflat într-o orbită non-kepleriană, rotindu-se departe de planetă, perpendicular pe planul orbital al sistemului solar. Era utilizat mai ales pentru a păstra deschise comunicaţiile cu Baza şi celelalte aparate aflate pe orbită în timpul conjuncţiei superioare, când Soarele se afla între Pământ şi Marte şi întrerupea toate comunicaţiile cel puţin trei săptămâni pe an. Era numit „Pânza” datorită pânzelor solare care-i permiteau să-şi păstreze orbita extrem de îndepărtată până la şase ani, printr-un sistem de propulsie continuă, de foarte mică viteză. Dar, pentru că acum toate comunicaţiile dintre Pământ şi Marte se efectuau direct, Sail era păstrat în modul de hibernare.

— Poate că Andrews a ales să se lege de satelitul ăsta, pentru că poziţia sa relativ stabilă departe deasupra planetei îi permite să-i prindă mai uşor semnalul. Te rog, trimite chestia asta la Control înainte să reorientezi antena principală – sunt sigur că s-au legat doar la cei patru sateliţi din orbita normală şi la nava noastră, dar au uitat de Sail, la naiba! Spune-le să activeze „pânza” asta nenorocită cât se poate de repede!

Edwards juca la risc, întrerupând comunicaţiile cu MEC, dar în sinea lui ştia că era cea mai probabilă cale pe care ar fi apucat-o Andrews. „La naiba cu MEC şi cu graba lor! N-am avut timp să facem nimic ca lumea şi acum trebuie să improvizez… Ţineţi-vă bine acolo, copii!” gândi Edwards, rugându-se în tăcere pentru

un miracol.

Peste patru minute, urmară primele semnale din partea satelitului Sail. Peste treizeci de secunde, un flux video apăru pe ecran. Andrews şi Clark păreau obosiţi, dar extrem de fericiţi să-i vadă.

— Ura! În sfârşit! urlă Andrews privind la cameră, în timp ce Clark se concentra pe lucruri mai importante, având în vedere că intraseră deja pe orbită în jurul lui Marte.

— Ce v-a luat atât de mult să înţelegeţi că ăsta e satelitul pe care-l vom utiliza? întrebă Andrews, dând agitat din mâini, încercând să-şi ţină în frâu bucuria.

Era o mică întârziere în comunicarea între nave, aşa că Andrews continuă să zâmbească până când zâmbetul începu să-i semene a rânjet.

Mae îi răspunse, în timp ce se înjura singură în gând că nu a fost ea cu ideea, înaintea lui Edwards. Acum, faţa aia a lui de individ omniscient şi omnipotent strălucea de-ţi venea s-o iei la palme.

— N-am avut timp să discutăm toate detaliile când aţi plecat, iar tipii de la Control s-au gândit că vă veţi conecta la unul dintre sateliţii de pe orbita joasă, nu la ăsta.

— MEC v-a trimis o actualizare pe fiecare dintre sateliţi, aţi primit-o? întrebă Edwards, care nu voia să piardă timpul cu banalităţi.

— Da, am primit-o, avem toate lucrurile actualizate, îi răspunse Andrews. Mae, te rog, dă drumul staţiilor de comunicare de la 5 la 8. Aşa o să folosiţi antena ca pe un al doilea router spre Control şi o să pornim şi noi fluxul video. Cred că tipii de acasă abia aşteaptă să primească şi ei imagini.

Mae se execută imediat – a avea un flux video continuu cu amartizarea era esenţial pentru succesul misiunii, având în vedere că vreo şase miliarde de oameni stăteau cu ochii lipiţi de ecranele lor în acel moment, iar o bună parte din costurile misiunii era asigurată din fondurile sponsorilor, pe care trebuiau să-i facă fericiţi.

Edwards primi în sfârşit un mesaj din partea Controlului Misiunii pe lentilele de contact, trimis prin sateliţii aflaţi pe orbită. Chiar dacă-şi reorientaseră antena principală spre Sail, Nerio încă putea comunica cu Pământul prin intermediul sateliţilor de lângă Marte, deşi la o viteză foarte mică.

— MEC spune că avem undă verde, sunteţi în parametri! Dacă totul merge bine, ar trebui să ajungeţi cel puţin cu douăzeci de minute înaintea chinezilor. Tocmai au lansat şi ei capsula, cred că v-au văzut deja şi v-au înţeles intenţiile.

— Vom păstra de acum încolo doar un canal audio între noi şi vom ţine deschis canalul video spre Pământ, spuse Mae. Între timp, echipajul adunat în spatele ei le făcea cu mâna celor doi aflaţi în capsulă, care pregăteau procedurile de amartizare. Andrews făcu şi el cu mâna, iar Clark doar zâmbi scurt şi dădu din cap, cu ochii încă lipiţi de ecranele din faţa ei.

Se concentra pe noua orbită a capsulei, un pic diferită de cea pentru care se antrenase în ultimele zile. Nu trebuia să facă nimic deocamdată, doar că orice mică greşeală din partea pilotului automat ar fi însemnat în acest moment o ratare a ţintei cu cel puţin optzeci de kilometri, aşa că nu-şi putea permite să fie distrasă.

Jos, pe Pământ, cei 200 de oameni din Controlul Misiunii primiră în sfârşit fluxul video pe care-l aşteptau de zile întregi. Ultimele două ore fuseseră agonizante, pentru că tot ce reuşiseră să obţină era fluxul video de la Nerio, şi nimic din partea echipajului de amartizare. Izbucniră în urale, dar se potoliră rapid, concentrându-se pe ce urma să facă Şoimul.

Lumea încremeni pe toată planeta. China şi SUA transmiteau fluxuri video în direct de la echipajele lor de amartizare. Secretul americanilor fusese bine ţinut. Lumea era pregătită să-i privească pe chinezi amartizând abia a doua zi, în timp ce venirea americanilor era aşteptată abia peste patru sau cinci zile. Turnura dramatică a evenimentelor îi luase prin surprindere pe toţi.

Peste tot, milioane de oameni se opriră pe străzi, privind în gol pe lentilele lor de contact sau holbându-se în telefoane şi tablete. În jurul ecranelor uriaşe pregătite pentru ocazie începură să se adune mulţimi întregi ca să se uite la ceea ce, în urmă cu doar douăsprezece ore, erau doar speculaţii.

De la esplanada Naţional Mall din Washington până la esplanada Turnului Eiffel din Paris, de la platoul Oktoberfest, plin de mascaţi antitero din centrul Münchenului, până la uriaşa piaţă suspendată la 30 de etaje înălţime între cei patru zgârie-nori emblematici ai Istanbulului, toate spaţiile publice se umplură rapid de oameni dornici să ia parte la un moment

istoric.

Cu o zi înainte apăruse zvonul că americanii au trimis o capsulă de amartizare cu o săptămână mai devreme decât ar fi trebuit, stârnind acasă sentimente profund naţionaliste şi provocând o reacţie neoficială de protest din partea autorităţilor chineze, care insistaseră că aceasta nu era o cursă spaţială şi că aventura americanilor era una iraţională.

Comentatorii luaseră reacţia chinezilor ca pe o recunoaştere a înfrângerii, aşa că, atunci când peste câteva ore apăru informaţia că şi chinezii şi-au trimis capsula de amartizare cu o zi mai devreme decât era programat, lucrurile scăpaseră de sub control.

Milioane de curioşi ieşiseră pe străzile din Statele Unite şi din China, în timp ce sute de stadioane din întreaga lume - deja închiriate pentru eveniment – aveau mari probleme cu afluxul de spectatori care plătiseră să vadă fie amartizarea chineză, fie amartizarea americană şi acum ţineau morţiş să le vadă pe amândouă. Imensele holograme de deasupra terenurilor de fotbal le permiteau să vadă atât imaginile cu poziţia navelor, cât şi ce se întâmpla cu fiecare echipaj în parte.

Traficul îngheţase în marile oraşe ale lumii, pentru că oamenii insistau să urmărească evenimentul istoric în direct pe stradă. Niciodată în istoria planetei nu se adunaseră atâţia ca să vadă cu ochii lor o astfel de acţiune. Un sentiment intens îi domina, sentimentul că iau parte la cel mai mare eveniment din istorie: acela în care omenirea pune piciorul prima dată pe o altă planetă decât Terra.

Edwards îşi pregătise în ultima lună echipajul pentru acest moment, repetând de cel puţin patru ori ce trebuia să spună fiecare, ce nu trebuia să spună şi mai ales ce trebuia să facă imediat după amartizare. Totuşi, principala lui grijă era acum ca Andrews şi Clark să ajungă în siguranţă.

Capsula de amartizare chineză era într-o orbită de coborâre obişnuită, ceea ce însemna că, deşi fusese lansată cu o zi mai devreme decât era programat, urma să coboare în condiţii sigure chiar lângă baza chineză de pe Marte, fiind filmată şi de la nivelul solului – un mod mult mai spectaculos de transmitere a amartizării, fără îndoială. Americanii erau nevoiţi să amartizeze mai întâi, apoi să-şi trimită dronele video şi abia apoi să deschidă transmisia care urma să dovedească faptul că ei au

amartizat primii.

Era imposibil să se calculeze cu exactitate şansele fiecărui echipaj de a ajunge primul, pentru că ultima actualizare de software trimisă de Controlul Misiunii către Şoim ducea la o viteză mai mare de coborâre decât fusese calculată iniţial. Practic, totul urma a se decide la câteva minute distanţă, iar acum toţi ochii din USS Nerio erau aţintiţi asupra lui Andrews şi a lui Clark, filmaţi de camerele de bord pe măsură ce nava lor se apropia de straturile superioare ale atmosferei marţiene. Cei de acasă aveau să vadă imaginile nouă minute mai târziu, din cauza distanţei dintre Marte şi Pământ.

În transmisia video apărură mici întreruperi, pe măsură ce Şoimul – cum fusese botezat acum şi de media de acasă – începu să coboare abrupt spre Marte.

Clark activă sistemul OSDS (Outer Space Deceleration Shield), astfel încât scutul de decelerare se întinse şi opuse rezistenţă în atmosfera marţiană rarefiată de la mare înălţime. Apoi aprinse motoarele de manevră, iar nava încetini brusc. Intraseră cu foarte mare viteză pe orbita lui Marte, iar decelerarea de peste 8 g resimţită de amândoi mai mult de douăzeci de secunde le tăie respiraţia. Pe măsură ce nava se repoziţionă automat pentru coborâre, reuşiră să-şi tragă sufletul câteva clipe şi să vadă pentru ultima dată prin fereastra de deasupra uriaşa planetă roşie care îi aştepta mai jos. Nava îi întoarse cu feţele în sus, astfel încât acum vedeau doar spaţiul negru, în timp ce goneau cu viteză supersonică spre planetă, cu scutul termic începând deja să se încălzească de la frecarea cu atmosfera.

Din cauza traiectoriei de amartizare abrupte şi neobişnuite, tot ce învăţaseră despre această fază a misiunii – decelerări de până la 5 g şi o relativ uşoară trecere prin atmosfera rarefiată a lui Marte – era acum dat uitării. Stând culcaţi şi strânşi în scaune de centurile de siguranţă, îmbrăcaţi în costumele spaţiale complete şi purtând combinezoanele speciale anti-g pe dedesubt, Clark şi Andrews simţeau acum decelerarea în piept şi-n ochi, ca şi când ar fi fost loviţi din spate de un camion.

Andrews arăta ceva mai bine, dar nu putea vorbi şi căsca gura ca să respire în costumul spaţial presurizat. Brusc, Şoimul începu să se zguduie puternic, înmulţind cu patru forţele g secunde bune. Andrews era bine legat în scaun, însă Clark se zgâlţâia puternic în centura lăsată prea lejeră.

Autopilotul umflase acum SAD-ul (Supersonic Aerodynamic Decelerator), un disc cu diametrul de 36 de metri din materiale compozite, care încetini capsula – cu un vârf de decelerare de 14 g, care dură din fericire doar vreo trei secunde, urmat imediat de o coborâre treptată spre 4 g şi de niveluri chiar mai suportabile.

Andrews aproape că leşină câteva secunde, iar când îşi reveni simţi un gust metalic în gură. Îşi muşcase limba şi trebuia să fie atent să nu stropească cu sânge viziera. Clark închisese ochii o clipă, dar acum îşi reveni, concentrându-se pe ultimele manevre.

În cele din urmă, autopilotul navei activă propulsoarele supersonice atmosferice şi începu să leviteze deasupra banchizei de la Polul Sud.

Clark simţi brusc o durere ascuţită în umăr şi piept şi-şi dădu seama că-şi fracturase o coastă în timpul coborârii, dislocându-şi şi umărul la ultima decelerare bruscă. O durea ca naiba şi îi venea să urle, dar adrenalina-şi făcu treaba şi reuşi la limită să se concentreze pe manevrele de amartizare. Marte se afla la doar cincisprezece metri dedesubt, iar Şoimul încă levita, coborând acum cu doar treizeci de centimetri pe secundă.

Transmisia video şi audio îşi reveni, însă nu aveau nicio secundă la dispoziţie să comunice cu echipajul de pe Nerio, care îi urmărea. Uriaşa banchiză de gheaţă carbonică, afişată pe ecranul din faţă, îi dădea ameţeli lui Clark, pentru că trebuia să se concentreze pe fiecare crevasă şi să decidă în ultima secundă dacă să preia comenzile. Tocmai observă o problemă majoră: capsula se îndrepta spre o crevasă uriaşă!

Clark strânse din dinţi, comută pe manual şi activă din nou motoarele de manevră, urcând la şase metri deasupra banchizei, ca să poată sări peste marginea crevasei. Terenul care se întindea dincolo de ea părea mai potrivit pentru amartizare, aşa că lăsă capsula să cadă spre sol încet, centimetru cu centimetru. Toate scanerele indicau un strat gros de gheaţă carbonică amestecat cu praf, o suprafaţă de amartizare foarte aderentă. Acolo, mai aproape de suprafaţă, gheaţa nu mai arăta la fel de albă, ci părea mai degrabă un amestec gri de praf îngheţat.

În cele din urmă, Şoimul se zdruncină pentru ultima dată, desfăcându-şi trenul de amartizare şi înfigându-şi braţele în sol.

Era 31 august 2046, ora 10:45 UTC, şi primăvara abia începuse la Polul Sud pe Marte. Locul de amartizare: 82°30'S, 5°13'E, chiar la marginea nordică a banchizei polare. Soarele tocmai răsărea undeva departe, mai mic, dar şi mai strălucitor decât atunci când i-ai fi privit de pe Pământ.

Câteva minute mai târziu şase miliarde şi jumătate de oameni primeau transmisia video a ultimelor manevre de amartizare, iar cinci miliarde dintre ei urlau de bucurie la vederea primei nave spaţiale cu echipaj uman care ajungea pe Marte. Chinezii se aflau deocamdată în faza de coborâre, iar transmisia lor video era tot întreruptă. Un miliard şi jumătate de chinezi fuseseră reduşi la tăcere. Americanii învinseseră.

În timp ce omenirea încă privea la ce se întâmplase în urmă cu nouă minute, Clark simţea că înnebuneşte de durere. Adrenalina care o ajutase să ignore înţepăturile din umăr şi din piept nu mai avea efect şi acum simţea din plin durerea. Andrews era bine şi se zguduia în scaun de fericire, urlând din toţi rărunchii. Se întoarse spre Clark să bată palma. Văzu repede că aceasta are probleme, aşa că o contactă pe Fisher, pe Nerio.

Fisher rulă rapid un software de diagnoză, folosind senzorii din costumul lui Clark, şi decise că aceasta poate suporta efortul de a pune piciorul pe Marte, chiar şi dacă era vorba de doar două-trei minute. N-aveau timp să-i scoată costumul şi să-i pună umărul la loc, trebuia să reziste şi să coboare pe planetă cu orice preţ. Mai era foarte puţin timp şi riscaseră prea mult ca să renunţe tocmai acum, când chinezii se apropiau vertiginos de suprafaţa lui Marte.

Fisher îi dădu instrucţiuni lui Andrews cu privire la administrarea de analgezice prin intermediul unor valve ale costumului, aşa că, două minute mai târziu, Clark era pregătită de momentul istoric pentru care se luptaseră atât.

Andrews deschise trapa exterioară. Peisajul marţian i se arătă pentru prima dată, nemijlocit, în toată splendoarea. Dar nu avea timp de admirat priveliştea, aşa că trimise rapid afară două drone cu camere video s-o filmeze pe Clark cum coboară prima pe Marte şi îi ceru să se grăbească. Nu puteau şti cu cât rămăseseră chinezii în urmă.

Peste cinci minute, aşa cum urma să vadă miliarde de oameni prin intermediul imaginilor transmise de cele două drone video, Judith Clark, astronaut al Statelor Unite ale Americii, o femeie de

culoare, deveni primul om care punea piciorul pe solul marţian.

Clark coborî încet-încet scările Şoimului, scrâşnind din dinţi de durere – era nevoită să se agaţe de bara scărilor cu o mână, în timp ce milioane de cuţite îi sfârtecau oasele şi carnea celuilalt braţ.

„Lua-te-ar dracii de planetă! O să-mi bag picioarele în tine, nenorocito! A mea eşti!” înjură Clark în gând. Sări cu ambele picioare de pe ultima treaptă a scărilor şi, înfruntând un nou val de durere atroce, rosti cu voce tremurată primele cuvinte ale omenirii pe Marte:

— Omenirea păşeşte acum paşnic pe Marte. Să ne dea Dumnezeu înţelepciunea de a păşi la fel şi pe Terra!

„’Mnezeii mă-tii, aaaaau!” blestemă din nou în gând, scoasă din minţi de durere şi încercând să nu înjure în faţa camerelor de luat vederi.

În ultima lună fusese nevoită să repete zilnic aceste cuvinte, pentru că ele veneau direct din biroul Preşedintei. Detesta partea cu „Dumnezeu”, dar înţelegea implicaţiile fiecărui cuvânt, atent ales de un comitet de consilieri numiţi de Preşedinte.

Era o zi de triumf pentru America. Clark se gândi la asta chiar în momentul în care luă steagul american şi-l înfipse cu mâna sănătoasă în gheaţa de la picioare. Gheaţa era groasă şi trebui să apese cu putere pentru ca tija să pătrundă în ea.

America învinsese.

Totuşi, în clipa când lovi gheaţa, alte mii de cuţite îi străfulgerară spatele, făcând-o să urle de durere. Apoi leşină şi căzu spre sol, prinsă în ultimul moment de Andrews, care tocmai venise din spate, din navă.

Chinurile lor abia începeau.

Lungul drum spre casă

La unsprezece minute după ce Clark păşise pe Marte, în timp ce publicul american încă jubila, capsula chineză Ji Wu reuşi să amartizeze lângă baza din craterul Holden, într-o demonstraţie de putere filmată cu opt camere fixe şi una aeriană. Şapte minute mai târziu, doi astronauţi chinezi ieşiră din capsula de amartizare, păşind pe solul marţian. Cuvintele lui Hui Dong, primul chinez care a călcat pe Marte?

— Fie ca această zi să strălucească în istoria Pământului ca o zi a păcii şi a înţelegerii, a unităţii adevărate şi a cooperării între popoare!

O altă frază coaptă fără îndoială în minţile înceţoşate ale unui comitet aflat departe de realitatea zilnică. Dar măcar chinezul nu leşină imediat ce înfipse steagul în sol.

Încă trei capsule de amartizare chineze aveau să vină în primele două zile, în timp ce restul astronauţilor chinezi rămâneau pe orbită. Americanii de pe USS Nerio erau la cel puţin trei zile distanţă de Marte. Între timp, câştigătorii cursei, aflaţi la circa 3380 de kilometri la sud, îşi începeau lupta pentru supravieţuire.

Andrews o duse înapoi pe Clark la bordul Şoimului, folosind targa robotizată de urgenţă, apoi reuşi să o sedeze şi să o stabilizeze, conform indicaţiilor primite de la Fisher. Apoi se întoarse pe Marte să foreze prin doi metri de gheaţă şi să recolteze nişte mostre, descriind pentru cei de acasă fiecare mişcare pe care o făcea. Apoi, după încă un drum până la capsulă, introduse în gaura formată, baza Monumentului American de Amartizare, un fel de baliză care trebuia să rămână acolo cel puţin până iarna următoare.

Obosit de acest du-te-vino şi de vorbăria pe care trebuia să o întreţină cu Controlul şi cu milioanele de pământeni, începu să salte încet în jurul capsulei, pe gheaţa prăfuită, bucurându-se de ce vedea în jur.

Nu arăta deloc aşa cum îşi imaginase el. Aici, Marte nu era roşie, ci mai degrabă gri, sub un cer aproape sepia, cu nuanţe rozalii în jurul soarelui. Primăvara începuse cu o lună în urmă la Polul Sud, dar, cum nu amartizaseră fix deasupra lui, ci undeva la 400 de kilometri nord, soarele era doar puţin iţit deasupra orizontului, oferind suficientă lumină cât să ai impresia că asişti la un răsărit de soare perpetuu.

Andrews se uită spre nord, spre soarele care se mişca încet dinspre dreapta spre stânga lui. Undeva spre dreapta, ceva care părea un lanţ muntos sau marginea unui uriaş crater întrerupea orizontul aproape perfect, dar asta era tot – restul planetei arăta, din punctul de amartizare, ca o bilă gigantică de praf îngheţat. Se uită la timpul de pe HUD-ul căştii: era 11:15 UTC şi trebuia să se grăbească să profite de următoarele două ore de lumină, înainte ca soarele să nu mai ofere suficientă energie.

Monumentul avea două funcţii: în primul rând, era o piesă arhitecturală destinată istoriei. Apoi, era şi o baliză pentru sateliţii de deasupra şi pentru Nerio, nava-mamă, permiţându-i să calibreze cât mai exact călătoria lor spre baza din craterul Eberswalde. Acum, că baliza era bine înfiptă în gheaţă, Andrews se văzu nevoit să-şi reia sporovăială.

Încă şaizeci de minute vorbi încontinuu, descriind publicului de pe Pământ ce făcea în jurul navei, cum arătau lucrurile şi ce sperau savanţii să facă cu mostrele de gheaţă pe care le luase. Se uită înapoi spre Monument, gândindu-se la cât de inutilă era mişcarea asta: la vară, gheaţa de la suprafaţă se va topi, iar următoarea iarnă va îngropa chestia aia sub un strat gros de gheaţă proaspătă. Deşertăciune a deşertăciunilor…

Robotul pe care-l adusese îşi terminase măsurătorile ştiinţifice, aşa că-i recuperă şi porni înapoi spre Şoim. Soarele se afla acum mult spre vest, iar lumina difuză deveni şi mai slabă, aruncând umbre lungi pe câmpul de gheaţă din faţă şi accentuând valurile de praf îngheţat care-l străbăteau. Văzuse ceva similar în lunile de antrenament de la Polul Sud de pe Pământ, dar aici sentimentul de singurătate absolută era copleşitor. Stelele se vedeau exact deasupra, acolo unde cerul rozaliu se întunecase deja, alintat de o tentă albăstrie deasupra soarelui de apus.

Urcă treptele capsulei şi, când ajunse la ultima, se mai întoarse o dată să admire peisajul. „Ea o fi aici?” se întrebă Andrews, privind spre nord, acolo unde amartizaseră chinezii. „Ce şanse ar fi? Eh…”

Închise trapa şi presuriză interiorul ca s-o ajute în sfârşit pe Clark, care adormise în scaun, sub efectul sedativelor puternice, încă în costumul spaţial. Nu era un start prea bun pentru călătoria balistică de 3540 de kilometri care-i aştepta.

Anna Fisher, medicul, interveni:

— Clark nu pare să aibă pneumotorax. Plămânii funcţionează corect, ceea ce e bine. Va trebui să o scoţi cu mare atenţie din costum, apoi să îi pui umărul la loc. Trebuie să profiţi acum, cât e sedată şi nu simte prea multă durere. O să-ţi arăt cum se face.

Deşi sedată, când Andrews urmă sfaturile lui Fisher şi îi fixă umărul la loc, Clark începu să urle de durere. Andrews o calmă, dar, din păcate, nu avea nici Vibril, nici alt tratament la îndemână care să-i repare coastele.

Apoi îşi folosi tableta pentru a o scana şi a-i oferi lui Fisher informaţii despre ce se întâmplase în interiorul lui Clark – două coaste rupte, dar plămânii erau intacţi.

— Bănuiesc cum s-a întâmplat, Edwards, spuse Andrews, conştient că şeful lui urmărea tot. Centura de siguranţă nu a fost fixată cum trebuie, aşa că s-a tot izbit de scaun în timpul decelerării, zdrobindu-şi oasele.

Ştia că Edwards se va gândi din nou că femeile nu sunt suficient de rezistente pentru călătorii în spaţiu, aşa că simţea nevoia să clarifice că nu despre asta era vorba.

Edwards nu-i răspunse, însă Fisher continuă să-i dea instrucţiuni despre cum să o bandajeze pe Clark. După ce o legă strâns, o îmbrăcă în costumul spaţial. Totul dură o oră interminabilă, iar când în sfârşit chinul se terminase, Fisher declanşă câteva implanturi speciale pe care Andrews le lipise de ceafa lui Clark, sub cască. Astfel, Clark nu mai trebuia sedată, impulsurile dureroase fiind eliminate complet încă înainte de a ajunge la creier. Clark resimţea doar mici pişcături în zona coastelor rupte. Andrews instalase, de asemenea, noi senzori care îi permiteau lui Fisher să monitorizeze în timp real ce se întâmplă în corpul ei, pentru a preveni o perforare a plămânilor.

Christa Mae, care între timp muncise ca o nebună să găsească o modalitate de a ridica din nou capsula de la sol şi de a o trimite pe o traiectorie balistică spre Bază, fără a pune prea mare presiune pe coastele rupte ale lui Clark, interveni în sfârşit:

— Andrews, după cum probabil ai observat, Clark a reuşit să economisească o grămadă de combustibil, ajustând traiectoria Şoimului în ultimele minute ale amartizării. Aveţi acum circa 34,4 la sută din combustibil rămas, adică cu patru puncte procentuale mai mult decât ne aşteptam. Am transferat acest combustibil din Modulul de Coborâre în Modulul de Urcare. Asta înseamnă şi că veţi putea folosi o traiectorie ascendentă mai puţin abruptă, fiind mai blânzi cu g-urile…

Capsula de Urgenţă fusese proiectată pentru a permite o întoarcere în siguranţă pe orbită oricând era necesar şi avea două etaje: modulul de coborâre, în care astronauţii stăteau în timpul fazei de amartizare, şi modulul de urcare, în care erau nevoiţi să se mute, luând cu ei echipamentul necesar supravieţuirii şi mostrele de gheaţă. Andrews făcu toate

transferurile necesare, apoi se chinui să o ajute pe Clark să urce în modul şi să o lege bine în scaunul ei. Dacă modulul de coborâre era voluminos, modulul de urcare era de patru ori mai mic, ca un vârf de piramidă, aşa cum era poziţionat deasupra modulului de coborâre. De altfel, îl folosea pe acesta din urmă ca pe o platformă de lansare, fiind capabil să ajungă chiar pe orbită, dacă ar fi avut rezervorul plin.

Christa Mae reprogramase însă software-ul pentru un zbor balistic la Bază. Edwards se felicită singur, încă o dată, că avusese inspiraţia să insiste să aibă nu doar un vehicul capabil să se întoarcă pe orbită, ci şi dotat cu tren de amartizare şi cu motoare de manevră care-i permiteau să zboare şi deasupra planetei, dacă era necesar.

Simmons interveni.

— Nu vom mai putea face corecţii de aici, pentru că va exista o întârziere de patru secunde în comunicaţiile dintre noi, aşa că am încărcat în computerul vostru o traiectorie nouă. Asta vă va duce cât mai aproape de Bază, fără să mai fie nevoie de modificări.

Simmons făcea tot posibilul să pară calm, însă ştia că manevrele pilotului vor fi extrem de importante în ultima fază a coborârii, când roci sau crevase imposibil de văzut din spaţiu ar fi putut pune nava şi echipajul în pericol.

Clark, care-şi revenea încet, încercă să vorbească, dar simţi mici pişcături în coaste când trase aer în piept, aşa că tăcu un moment, apoi şopti:

— Acum sunt legată bine, aşa că voi rezista la decolare. Câte minute vom mai avea apoi până la amartizare?

Încă era incapabilă să se concentreze pe instrumentarul de bord, deşi încerca din răsputeri.

Christa Mae se uită la calcule şi răspunse cu o voce neutră:

— Păi, trebuie să vă mai spun încă o chestie. Pentru a reduce acceleraţia necesară la urcare, am scurtat şi traiectoria ca să păstrăm rezervele de carburant în zona de siguranţă. Asta înseamnă că veţi ateriza la sud de craterul Holden, aşa cum planificasem în caz de urgenţă, nu lângă Bază.

— Cât e de departe de Bază? întrebă Andrews, uitându-se cum Clark lupta să-şi focalizeze privirea.

Îi răspunse Simmons, străduindu-se să nu i se simtă scepticismul în ton.

— Între 270 de kilometri şi 210 kilometri la sud de bază. Depinde de etapa finală de amartizare, când veţi ieşi din traiectoria balistică şi veţi da drumul motoarelor de manevră. Dacă o faceţi încet şi aveţi suficient combustibil să plutiţi deasupra solului, veţi reuşi să ajungeţi la vreo 210 kilometri de Bază. Dacă frânaţi ceva mai tare, veţi amartiza undeva la maximum 270 de kilometri de ea, fără să mai aveţi inerţia necesară care să vă facă să vă apropiaţi de Bază. V-am pregătit o traiectorie care zboară peste un sol mai degrabă plan, şi sper ca totul să meargă cum am stabilit.

— De ce nu putem merge mai departe, Simmons? şopti Clark, încercând să nu-şi umfle plămânii prea tare. Adică, după ce văd eu aici, o să mai avem vreo 7% din combustibil, iar dacă folosim încă două procente, o să ajungem doar la vreo 80 de kilometri sud de Bază!

— Da, aţi ajunge acolo. Dar asta înseamnă că veţi amartiza chiar sub marginea nordică a craterului Holden, iar aia are 2200 de metri diferenţă de nivel în zonă! N-o să vă recuperăm de acolo, iar dacă te gândeai să foloseşti alte două procente din combustibil pentru a sări dincolo de margine, mai bine o laşi baltă: există 30 la sută risc de lovire a crestei! spuse Simmons, pierzându-şi răbdarea.

Ultimul lucru pe care-l dorea era să-şi pună la sol echipa lângă chinezi şi să rişte umilinţa de a primi ajutorul lor. Clark şi Andrews ştiau în ce se bagă, iar acum trebuiau să-şi asume riscurile şi să păstreze disciplina.

— Va fi nevoie să facem un compromis între o fază de lansare mai lentă, care înseamnă un apogeu mai coborât pentru toată traiectoria, acoperirea unei distanţe cât mai mari, apoi o fază de coborâre la fel de lentă, adică o frânare treptată şi o planare de kilometri, până veţi găsi un punct bun de amartizare. Nu vreau să-ţi sparg plămânii, Clark, acum înţelegi?! urlă Simmons, la capătul răbdării.

Adevărul e că-i păsa de plămânii lui Clark, dar şi mai mult îl interesa să nu-i vadă pe chinezi venindu-le în ajutor. Iar presiunea ultimelor zile îl dusese deja într-o zonă vecină cu nebunia.

Clark era tăcută, încercând să citească noii parametri de zbor pe măsură ce-i revenea vederea. Andrews era inutil în faza asta şi se concentra pe a verifica a mia oară dacă centurile lui Clark

erau bine strânse, ca să nu se repete accidentul de la amartizare. Apoi se legă şi pe sine în scaun şi verifică instrumentele de comunicaţii. Era pregătit de plecare.

— OK, hai s-o facem! şopti din nou Clark, pregătindu-se pentru accelerarea „blândă” şi pornind pilotul automat.

Modulul de Urcare îşi aprinse motoarele de manevră, iar o secundă mai târziu era eliberat de Modulul de Coborâre. Peste cinci secunde se aprinse şi motorul principal, începând faza de urcare aproape verticală. Clark vedea din nou lumina soarelui prin mica fereastră a capsulei, pe măsură ce se ridicau deasupra planetei. Simţea cum o înţeapă coastele din cauza acceleraţiei de 6 g, care o făcea să se simtă de parcă ar fi fost sub 20 de metri de apă, şi-i mulţumi în gând lui Fisher că insistase să ia cu ei în misiune implanturile analgezice. Acestea o făceau aproape imună la durere, şi-n plus, faptul că Fisher îi monitoriza sănătatea de pe Nerio o liniştea întru câtva.

În câteva minute nava începu să încetinească şi să coboare din nou spre planetă. În cele din urmă Clark văzu pe ecranul căştii imaginile filmate de camerele video de pe marginile navei: zburau peste un asortiment de cratere mici. Pilotul automat activă motoarele de manevră posterioare, iar Clark simţi o pişcătură mai puternică în piept. Acum trebuia să se concentreze pe ghidarea Şoimului cât mai departe de cratere şi de crevase şi să amartizeze cât mai departe, fără a cădea în uriaşul crater Holden, a cărui margine sudică o vedea deja la orizont sau în mai micul, dar la fel de periculosul crater Nardo din apropiere, cu diametrul de 24 de kilometri.

După câteva minute de căutare a unui loc potrivit, indicatorul de carburant intră în zona roşie, iar capsula încetini. Clark dezactivă pilotul automat şi-şi încleştă mâinile pe joystickurile de control, încercând să plutească la cincisprezece metri înălţime, la o viteză cat mai mică. Într-un târziu, reuşi să găsească o zonă plană pe care să amartizeze, la doar 2,6 kilometri depărtare de un crater mic şi perfect rotund, care se afla fix în faţa craterului Nardo, la 48 de kilometri sud de marginea sudică a craterului Holden şi la 236 de kilometri distanţă de Baza din craterul Eberswalde.

Amartizarea se dovedi extraordinar de lină, iar Clark răsuflă uşurată şi se uită încă o dată la indicatorul de carburant – mai aveau doar 4,2% din carburant rămas. Consumase prea mult în

căutarea locului perfect!
În aceeaşi secundă în care opri motoarele de manevră, implanturile antidurere se opriră şi ele, iar Clark fu cuprinsă de o durere ascuţită în tot pieptul: capsula oprise automat curentul electric pentru sistemele nonvitale, inclusiv sistemele auxiliare ale costumului ei. Aproape halucinând de durere, trebui să-şi comute implanturile pe bateriile costumului, ca măsură de urgenţă până se găsea o cale de a le alimenta direct de la sistemul principal. Asta îi aduse o linişte aproape instantanee.
Andrews era extaziat că amartizaseră cu bine, iar echipajul de pe USS Nerio izbucni în urlete de bucurie. Tensiunea acumulată de-a lungul zilelor fusese enormă, iar acum arătau cu toţii ca nişte oameni beţi.
De acum încolo, nu trebuiau decât să reziste şi să aştepte. În sfârşit, primul act al dramei spaţiale care ţinuse miliarde de oameni lipiţi de dispozitivele lor video se încheiase cu bine.
Dar erau departe de a fi în siguranţă. Cele doar patru procente din carburant rămase însemnau că echipajul de salvare trebuia să găsească o cale de a ajunge mai repede de şase zile: altfel, ar fi rămas fără electricitate, fără încălzire şi fără oxigen. Panourile solare de pe modul nu erau proiectate să furnizeze energie electrică pentru perioade lungi şi n-ar fi reuşit să încarce suficient bateriile, aşa că trebuiau să dea drumul din când în când la motoarele trecute în ciclul de încărcare, pentru a le alimenta. Pur şi simplu nu aveau suficient carburant pentru a face asta şase zile.
Deocamdată, Andrews era mulţumit că se afla în viaţă. Clark, pe de altă parte, nu arăta prea bine, chiar şi după ce-şi repornise implanturile antidurere, aşa că Fisher încercă să vadă dacă plămânii erau intacţi. Nu erau, căci una dintre coaste îi perforase plămânul stâng, care colapsase parţial. Asta o făcea pe Clark să respire greu, apoi să tuşească, agravând ruptura.
— Andrews, avem o mică problemă cu Clark. O să reduc eficienţa implanturilor, ca să o ajut să-şi înfrângă reflexul de a tuşi. Trebuie să-i administrezi sedative din nou, apoi să-i faci o mică operaţie chirurgicală…
Andrews tresări şi răspunse aproape panicat:
— Nu prea cred, Fisher – dacă vrei să înfig vreun ac în Clark, mai gândeşte-te! Va trebui să stăm aici cel puţin câteva zile sub radiaţii constante şi nu sunt sigur că a o scoate pe Clark din

costumul de protecţie e o idee prea bună!

Detesta să bage ace în oameni, iar simplul gând de a-i face aşa ceva lui Clark îi provoca greaţă. Başca amintirile din Irak, cu sângele ţâşnind în toate părţile din mâna retezată a teroristului şi din gâtul grecului, care se treziră să-l ia cu asalt tocmai acum…

— Nu fi pămpălău, Adam! izbucni Fisher, folosindu-i prenumele pentru a face lucrurile puţin mai personale. Dacă nu mă asculţi, o să tuşească din ce în ce mai mult şi o să agraveze lucrurile. *Trebuie* să mă asculţi!

Andrews mormăi că e de acord şi-şi luă inima în dinţi. Folosind trusa de urgenţă, ghidat de Fisher şi ajutat de aplicaţia medicală care-i afişa tridimensional plămânii lui Clark direct pe lentilele de contact digitale, introduse un ac chirurgical în plămânul stâng al lui Clark. Aceasta începu să respire din nou mai uşor. Era un remediu temporar, dar Fisher spera că o va ajuta să treacă mai uşor peste noapte. Adormi în sfârşit, cerându-şi din ce în ce mai stins iertare că i-a pus pe toţi într-o astfel de încurcătură.

Două ore mai târziu, peste Şoim se lăsă noaptea, iar Andrews vedea acum mii de stele prin mica fereastră de deasupra lui. I-ar fi plăcut să trimită dronele de la bord să filmeze prin jur, dar avea instrucţiuni să economisească orice strop de energie, iar camerele video de la bord nu-i arătau mare lucru. În cele din urmă, obosit ca naiba, adormi la rândul lui. Fusese suficient pentru o singură zi.

Pe Nerio, Edwards, Simmons, Mae şi Fisher încercau să găsească o cale de rezolvare a problemei care risca să le transforme misiunea într-o tragedie.

— Nu e deloc bine, spuse Fisher, privind la semnele vitale ale lui Clark. Va avea nevoie de o intervenţie chirurgicală, iar Andrews nu e calificat nici dacă-l ghidez eu.

— Procedura cu acul nu e suficientă ca să respire normal? întrebă Edwards, aproape retoric.

— Nu, din păcate. Din ceea ce văd pe scanările lui Clark, nu doar că are două coaste rupte, dar una – cea care i-a perforat plămânul – încă se freacă de ţesuturile dimprejur şi riscă să-i provoace şi răni abdominale. I s-au rupt coastele atât de rău nu doar din cauza g-urilor mari, ci şi pentru că s-a lovit cu spatele de scaun – iar ranforsările exterioare ale costumului poate i-au

făcut chiar mai rău. Nu uitaţi că am pierdut cu toţii masă osoasă în aceste nenorocite de luni petrecute în spaţiu, iar oasele ei sunt într-o stare foarte proastă. Dacă tuşeşte mai tare sau face o mişcare greşită, riscă să-şi provoace răni interne şi să-şi piardă jumătate din plămân sau chiar mai rău.

Fisher încerca să-l facă pe Edwards să priceapă că situaţia era una de viaţă şi de moarte.

— Simmons, Mae, cât mai avem până intrăm cu Nerio pe o orbită stabilă şi amartizăm? întrebă Edwards, încercând din nou să-şi păstreze calmul.

— Vom fi pe orbită în 36 de ore, dar vom avea nevoie de cel puţin încă o zi pentru a stabiliza viteza navei şi pentru a ne lansa spre Bază, îi răspunse Simmons. Refăcuse calculele de nenumărate ori, şi tot nu avea o alternativă mai bună.

Mae interveni.

— Conform calculelor mele, vom fi în stare să amartizăm în siguranţă lângă Bază peste fix 52 de ore. Asta înseamnă că, dacă veţi petrece vreo patru ore pentru a porni Roverul şi a găsi o cale sigură, veţi avea nevoie de cel puţin alte 17 ore pentru a ajunge la ei. Apoi veţi petrece cel mai probabil o noapte stând pe loc, pentru că e prea periculos să conduceţi pe întuneric, aşa că asta înseamnă…

Edwards o întrerupse:

— Asta înseamnă cel puţin 85 de ore până la ei.

Făcuse şi refăcuse calculele de zeci de ori, toate zilele astea.

— Fisher, tu o să fii în Rover, o poţi opera pe Clark cu ce avem la Bază sau în Rover?

— În teorie, da, dacă nu mai apar alte complicaţii. Dar Clark nu va putea rezista 85 de ore, cel puţin judecând după cum stau lucrurile acum. Nu fractura coastelor e problema, ci faptul că o bucată din coasta aia îi sfâşie plămânul, chestie care va duce la hemoragii interne şi la alte complicaţii, insistă Fisher.

— Am înţeles, îi răspunse Edwards.

Luase deja o decizie.

— Vă sfătuiesc pe toţi să mergeţi la culcare. A fost o zi lungă. Kunugi şi Gearan vor face ture scurte, de şase ore, în noaptea asta. Ne vedem mâine-dimineaţă. Fisher, poţi seta nişte alarme dacă se întâmplă ceva cu Clark, da?

Edwards intrase deja în modul său de „comandă” şi ştiau cu toţii că nu va mai permite alte discuţii.

Fisher dădu din cap şi ieşi prin tubul care ducea spre cabinele echipajului din centrifugă, urmată de Simmons, care se uită scurt la Edwards, încercând să înţeleagă dacă va face ce credea el.

Nu reuşi să citească nimic pe chipul lui Edwards. Se afla la o răscruce, în faţa celei mai importante decizii din viaţa sa. Simmons se gândi că era totuşi imposibil ca Edwards să facă ceva atât de prostesc cerând ajutor de la chinezi, aşa că se agăţă de bara liftului şi începu să urce.

După ce rămase singur, Edwards contactă Controlul Misiunii, trimiţând în acelaşi timp un mesaj confidenţial către Preşedinte pe un canal criptat, separat. Trecură trei ore agonizante, iar el adormi, sfârşit de oboseală.

Îl trezi deodată o notificare. Primise în sfârşit răspuns. „Controlul Misiunii şi Preşedintele trebuie să se fi luptat din greu în această problemă”, se gândi, pentru că trecuse foarte mult timp, iar cei de pe Pământ ştiau oricum situaţia înainte ca el să fi trimis vreun mesaj, din propriile date de monitorizare.

Mesajul era cel la care se aştepta. Cu toate astea, simţi că-l apucă furia. Scrâşni din dinţi, îşi muşcă buza de jos şi lovi cu pumnul în masa digitală din faţa lui, forţând-o să se reseteze.

„Cererea de ajutor din partea misiunii chineze nu este permisă, în nicio circumstanţă. Urmaţi protocoalele misiunii şi găsiţi o cale de a împlini nevoile oricărui membru al echipajului doar cu mijloacele misiunii, fără a cere ajutor din partea regimului terorist chinez.”

Acesta era ordinul oficial, conceput nu de inginerii de la MEC, ci în mod sigur de liderii lor numiţi politic. Mesajul neoficial veni şi el criptat peste cinci minute, prin intermediul unei înregistrări video cu însăşi doamna Preşedinte.

„Subliniez că reuşita misiunii noastre cu resurse 100% americane este de o importanţă vitală. Orice acţiune de a cere asistenţă din partea teroriştilor chinezi va fi tratată drept trădare. Sunt sigură că vei găsi modalităţi de a ajuta orice membru al echipajului tău doar cu mijloacele misiunii şi aşa cum doreşte Domnul nostru. Am încredere în tine, Edwards! Poporul are încredere în tine. Dumnezeu fie cu voi toţi!”

Astea erau vorbele Christinei Oliver, Preşedintele Americii. Edwards oftă, asemănările dintre cele două mesaje erau clare. Rămase răstignit în scaun, holbându-se în gol. Şocul era prea

mare şi simţea aerul din jur vibrând la fiecare bătaie a inimii. Se luptase mult şi din greu ca să ajungă aici; îi ceruse Domnului îndrumare şi o primise de repetate ori, păşise pe calea îngustă dintre credinţă şi disperare şi reuşise de tot atâtea ori. Dar acum…

Trecură douăzeci de minute, dar pentru Edwards parcă trecură secole. Continua să fixeze peretele digital din faţă, incapabil să reacţioneze la ceea ce tocmai se întâmplase.

Apoi ecranul pe care era monitorizată sănătatea lui Clark începu să indice o hemoragie internă. Două minute mai târziu, se opri. Clark se mişcase puţin să urineze mai uşor în pungile speciale din costumul spaţial, ceea ce îi provocase hemoragia. Chiar dacă aceasta se oprise deocamdată, lucrurile o puteau lua razna oricând, iar pericolul formării unui cheag de sânge era din ce în ce mai mare.

Edwards se hotărî în sfârşit. Se ridică şi se duse la seiful comandantului din spatele modulului de comandă, îl deschise, scoase un mic dispozitiv piramidal de bruiere şi îl activă. Comandanţii îi spuseseră că era strict interzis să ceară ajutor de la chinezi, dar nimeni nu zisese nimic despre faptul de a accepta un asemenea ajutor, dacă era oferit. Iar dacă nu-l implica şi pe el în mod oficial…

Tura lui Kunugi tocmai începea, aşa că ea intră în modulul de comandă, dar se opri brusc în spatele lui Edwards, surprinsă să-l vadă comunicând printr-un microfon special cu computerul navei. Era ceva neobişnuit, pentru că senzorii audio plasaţi în toate colţurile navei receptau orice comandă vocală şi nu aveai nevoie de microfon. Kunugi fu şi mai surprinsă când auzi ce dicta.

— Către echipajul chinez de pe nava Xuesen. Aici este comandantul John Edwards, de pe USS Nerio. Avem o urgenţă privind echipajul nostru care a amartizat la 27.50’S, 32.55’W. Vă cerem ajutorul pentru a-l recupera şi a-l salva pe astronautul nostru, care a suferit răni ce-i pun viaţa în pericol. Vă trimit această cerere în spiritul cooperării între exploratori. Vă rog să folosim în continuare acest canal criptat de comunicare, cu cheia de decriptare pe care aţi primit-o deja, şi nu canalele oficiale. De asemenea, vă rog, din cauze politice care ar putea interfera cu salvarea vieţii unui om, să nu comunicaţi cererea către mass-media, cel puţin până când problema nu este

rezolvată, şi să ne trimiteţi voi înşivă o ofertă de ajutor. Am convingerea că veţi înţelege cererea mea. Mulţumesc foarte mult!

Lui Kunugi nu-i venea să-şi creadă urechilor. În faţa ei se afla bigotul, naţionalistul, atotştiutorul Edwards, care cerea ajutor de la chinezi. Mesajul vocal pe care-l înregistrase fu transformat în text, criptat şi trimis.

Apoi văzu mesajul de la Controlul Misiunii pe unul dintre ecranele laterale şi se apucă să-l citească din spatele lui Edwards, care stătea cu capul în mâini la panoul principal de control, rugându-se, fără a-i fi simţit prezenţa. Când termină de citit, Kunugi avu un reflex de vomă, dar reuşi să şi-l reprime.

Îşi calmă cu greu mânia faţă de şefii criminali de acasă şi se uită din nou la Edwards, care părea că colapsase, stând acum cu capul pe panoul de comandă, cu mâinile la ceafă şi cu pumnii încleştaţi.

Kunugi e apropie şi-i puse mâna pe umăr, făcându-l să tresară. Ochii ei erau umezi de emoţie. Edwards întoarse capul spre ea. Avea privirea unui om disperat care tocmai îşi pierduse credinţa. Se uită în jos, stăpânindu-şi lacrimile şi muşcându-şi buzele.

Rămaseră aşa două minute; apoi Kunugi îşi luă inima în dinţi şi vorbi:

— Sunt alături de dumneavoastră, Comandante. Ştiu că chinezii ne urăsc, dar Dumnezeu va găsi o cale să facă o minune. O să vedeţi!

Kunugi, ateea, îl invoca pe Dumnezeu.

Edwards vru să îngaime ceva, dar tocmai atunci un mesaj text apăru pe un ecran din faţa lui. Îl transferă direct pe ecranul principal.

„Cererea voastră a fost primită. Eram deja conştienţi de problemele astronautului vostru şi vă vom trimite o ofertă oficială de ajutor. Avem nevoie totuşi de detalii despre starea de sănătate a astronautului rănit, pentru a ne pregăti corespunzător echipamentele medicale. Vă mulţumim pentru cooperare.”

Mesajul nu era semnat, aşa că Edwards continuă să se holbeze la ecran, făcând-o pe Kunugi să se întrebe dacă nu cumva şeful ei avea o cădere nervoasă. Apoi acesta îşi trecu din nou mâna peste tabloul digital, trimiţându-le chinezilor toate

datele relevante.

Peste câteva minute, veni şi răspunsul.

„Vă mulţumim pentru informaţii. Vom trimite una dintre navetele aeriene când se luminează de ziuă.

Cu stimă,

Zhen Lin, Comandant al Bazei Yinghuo”

Edwards se ridică, respiră adânc, sprijinindu-se de tabloul digital, se întoarse, o privi o secundă pe Kunugi direct în ochi, îi mulţumi, îi arătă ce trebuia să facă dacă chinezii ar fi comunicat din nou, opri dispozitivul de bruiaj, îl puse înapoi în seif, deschise trapa şi urcă încet spre cabinele echipajului, unde se prăbuşi în pat.

Încurcate erau căile Domnului, într-adevăr.

Paris, 2036

Andrews stătea la o cafenea în Le Marais, răsfoind ştirile pe pelicula digitală a măsuţei de cafea, bucurându-se de dimineaţa însorită, dar încă răcoroasă. Parisul era frumos în luna mai, şi-i făcea o plăcere nebună să-l viziteze în această perioadă a anului. De fapt, îşi lua întotdeauna două săptămâni de vacanţă de la jobul din Berlin pentru a merge la Paris.

Parisul arăta frumos ca de obicei, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat cu o lună mai devreme: nici revolte, nici studenţi bătându-se cu poliţia, nici mulţimi fugind să se adăpostească din calea dronelor cu gaze lacrimogene, nici magazine jefuite. Pe străzi adia miros de pâine proaspătă şi de brutării abia deschise, iar faptul de a te răsfăţa cu un mic dejun prelungit şi cu o cafea la o terasă de lângă străzile pietonale era o mică nebunie – cel puţin până când urma să vină valul de căldură de la prânz.

În dimineaţa asta, totuşi, Andrews aştepta un cuplu de savanţi chinezi. De când vorbise cu un fizician rus cu doi ani înainte, Andrews se zbătuse să ia legătura cu orice savant chinez din domeniul spaţial sau astronomie, dar nu reuşise defel: autorităţile chineze îi păzeau mai aspru chiar decât pe savanţii atomişti.

Din fericire, la două zile după ce aterizase la Paris pentru vacanţă, urcând treptele de la Sacre-Coeur, dăduse peste doi tineri chinezi care-l rugaseră să le facă o poză. El îşi folosise

lentilele de contact pentru a le face mai multe fotografii şi a le transfera cuplului – toate, cu doar câteva scurte clipiri din ochi.

Chinezii fuseseră atât de plăcut impresionaţi de calitatea imaginilor, încât, atunci când îi întrebase dacă e prima lor călătorie la Paris, se dovediseră a fi surprinzător de volubili. Deşi bărbatul vorbise doar în chineză, software-ul de traducere instantanee pe care-l auzeau prin intermediul implanturilor audio le permitea să se înţeleagă perfect, în timp real. În schimb, fata vorbea o engleză perfectă, cu accent american, chiar dacă folosea câteva expresii deja demodate – poate că învăţase engleză în şcoală? Era exclus să fi învăţat în State, pentru că accesul cetăţenilor chinezi acolo era deja interzis, se gândise Andrews.

Fusese fermecat de frumuseţea ei. Era proaspătă, plină de viaţă şi avea un zâmbet atât de frumos, încât Andrews simţise o furnicătură în piept – dar reuşise să se controleze şi să nu fie bădăran cu chinezul elegant.

Erau printre primii cetăţeni chinezi care puteau călători din nou în afara ţării fără a fi supravegheaţi de stat, pe măsură ce noul regim al preşedintelui Lu reinstituia câteva libertăţi civile fundamentale acum, că Partidul Chiriei îşi restabilise controlul asupra societăţii, control pierdut de Partidul Comunist în agitaţii ani ’20.

Din nefericire, Andrews nu avea timp la dispoziţie ca să converseze cu ei, căci trebuia să-şi viziteze un bun prieten aflat în apropiere, dar îi întrebase, din reflex, cu ce se ocupau în China. Spre marea lui surpriză, ea îi răspunsese că era membru al Societăţii Astronomice Chineze, în timp ce chinezul înalt şi slab îi evitase politicos întrebarea, spunându-i doar că îşi ajuta ţara să crească şi să se modernizeze. Prin pură şansă, Andrews tocmai găsise un filon de aur.

Aşa că-i invitase la o cafea a doua zi dimineaţă şi se oferise să le arate oraşul. Bărbatul ezita, dar ea insistase, aşa că în cele din urmă fuseră de acord. Iar acum Andrews îi aştepta, fără să ştie care va fi deznodământul. Era nerăbdător mai ales s-o revadă pe fată şi să se bucure de ochii şi de zâmbetul ei. La 33 de ani, era încă burlac şi nu-şi prea punea problema să se aşeze la casa lui. Dar de flirtat, flirta oricând avea ocazia.

Cum n-avuseseră deloc timp să se prezinte, nu reuşise să găsească nimic despre ei prin scanarea facială şi vocală

obişnuită pe care o putea aplica oricui din lumea vestică – chinezii îşi izolaseră complet internetul şi nu permiteau o astfel de căutare. În plus, dacă amândoi erau oameni de ştiinţă, nu se putea aştepta să găsească vreun profil online, mai ales dacă erau importanţi în ierarhia chineză – secretomania era la putere în China. Tot ce putea spera era ca tinerii să răspundă totuşi invitaţiei, după aceea ştia el cum să procedeze.

Spre deosebire de ei, Andrews avea un profil public care arăta că era specialist NASA cu domiciliul în Berlin, oferind asistenţă pentru NASA şi ESA, Agenţia Spaţială Europeană, şi petrecându-şi mare parte din timp la centrele ESA din Köln şi din Darmstadt. Aşa că, deşi nu le ştia numele, ei puteau să fi aflat deja destule despre el. Adică doar ce permisese el să se afle, având în vedere că imaginea sa publică era atent construită pentru a masca statutul său de agent CIA activ. Măcar aşa scăpase de joaca de-a asasinul invizibil prin deşert, ultimii doi ani fiind chiar o relaxare din acest punct de vedere. Ieşirea din unitatea de Invizibili reprezentase cea mai bună decizie pe care o luase, chiar dacă era forţat să rămână în cadrul CIA mulţi ani de acum încolo, pentru ca agenţia să se asigure că va păstra secretul.

Andrews simţi o căldură plăcută pe braţ şi privi în sus – soarele răsărise printre clădirile vechi şi mici din fostul cartier evreiesc. Când se uită în treacăt spre stradă, îi văzu în sfârşit venind! Se ridică şi îi întâmpină călduros, mutându-se apoi la umbră şi lăsându-i să se bucure de scaunele aflate în lumina soarelui.

— Hui Tian, se prezentă în sfârşit chinezul cel înalt.

Îşi strânseră mâinile, apoi fata se prezentă şi ea.

— Zhen Lin.

Zâmbea din toată fiinţa ei, la fel cum făcuse cu o zi înainte.

Andrews se prezentă la rândul său, apoi apăru un chelner, care le luă comenzile de cafele. Soarele se juca acum pe jumătate din masa lor.

— Cum vi se pare Parisul? începu Andrews previzibil.

Ca american îndrăgostit profund de Paris, se aştepta ca tinerii să fie încântaţi de cum ştiuse acest oraş vechi să se reinventeze.

— Aţi fost să vizitaţi noii zgârie-nori din La Defense sau proaspăt redeschisul Cité des Sciences? Sau turnurile Lagarde şi celebrul Triangle, pe care l-au reparat în sfârşit?

Andrews ştia cât de fascinaţi sunt chinezii de tot ce e nou şi modern.

— Ăăă, nu! Nu le-am vizitat şi nici nu cred că o vom face, îi răspunse Lin, încă zâmbind.

Era o plăcere să o privească – mereu veselă şi ciripind ca o pasăre scăpată din colivie.

— Venim de la Shanghai şi din Dream City, aşa că zgârie-norii şi clădirile de birouri nu mi se par chiar aşa de interesante, ştii?

Andrews chicoti. Şi el iubea Parisul pentru cartierele lui vechi şi cafenelele liniştite, nu pentru toate adaosurile moderne şi impersonale.

— Şi eu care credeam că voi, chinezii, sunteţi înnebuniţi după zgârie-nori şi alte clădiri moderne înalte… De fapt, e prima dată când am şansa să vorbesc cu cineva care chiar vine din Oraşul de Vis…

Andrews făcu o pauză, să vadă dacă interlocutorii sunt interesaţi de ceea ce cred străinii despre oraşul recent inaugurat de Noul An Chinezesc, apoi continuă:

— Apropo, cum e să trăieşti în Oraşul de Vis? Tocmai v-aţi mutat acolo sau…?

Tian îi răspunse în chineză, iar Andrews ascultă traducerea în ureche, cu vocea lui Tian sintetizată perfect în engleză.

— Ar trebui să vii să-l vezi. E complet diferit de orice alt oraş. Şi nu vorbesc de vreun zgârie-nori circular şi impersonal de 50 de etaje şi lung de 21 de kilometri, cum probabil ai văzut în media voastră. De fapt, am făcut drumul ăsta la Paris pentru a observa cum reuşesc francezii să combine cafenelele vechi şi liniştite cu clădirile moderne, ca să reuşim să dăm şi noi oraşului nostru un aer mai autentic în spaţiile de relaxare presărate prin oraş…

— Ştii, interveni Lin, avem zeci de cafenele pe fiecare etaj al Oraşului, ca într-un mall, dar arhitecţii au fost foarte atenţi să nu arate kitsch, ca în Las Vegas, ci cât mai autentice, aşa cum le poţi vedea într-un cartier francez sau austriac.

— Aveţi cartiere tematice în oraş? întrebă Andrews, puţin supărat pe el însuşi că nu-şi făcuse bine temele.

Era tentat să-şi pornească interfaţa mentală şi să facă o căutare despre Oraşul de Vis în timp ce oaspeţii săi vorbeau, dar asta ar fi fost nepoliticos, pentru că ar fi trebuit să se concentreze în timpul căutării, iar ei i-ar fi remarcat cu siguranţă

mişcările involuntare ale ochilor. Aşa că încercă doar să pună cele mai simple întrebări cu putinţă, pentru a le câştiga încrederea.

— Da, şi chiar dacă Oraşul a fost inaugurat acum trei luni, multe zone de relaxare sunt încă în curs de amenajare, aşa că vom şti exact ce fel de arhitectură se va folosi pentru a decora fiecare secţiune abia spre finalul anului, îi răspunse Lin, zâmbind din nou.

„Fata asta zâmbeşte aşa tot timpul sau e atât de fericită să scape de Oraşul de Vis, încât nu se poate abţine?” se întrebă maliţios Andrews, zâmbindu-i la rândul său. Nu se simţea în largul lui lângă ea, pentru că-i stârnea tot felul de sentimente; sentimente pe care le credea amuţite pentru totdeauna.

Tian interveni:

— Să nu crezi că am construit cumva replici ale cartierelor faimoase din oraşele lumii. Doar că arhitecţii noştri aplică stilurile de construcţie tradiţionale, din toate epocile şi ţările, aşa încât locuitorii oraşului vor avea senzaţia unei călătorii în jurul lumii – chiar dacă, de fapt, nu părăsesc oraşul.

Tian era foarte mândru de ce spusese, iar lui Andrews îi trecu prin minte să-l întrebe cum găsea adevăratul Paris, dar se răzgândi ca să nu devină prea agresiv. Lin, pe de altă parte, părea mult mai îndrăgostită de acest oraş decât cerebralul ei partener.

— Desigur, un oraş trebuie să crească în jurul unei comunităţi, iar asta cere timp, spuse Lin, sorbindu-şi cafeaua. Acum vizităm Parisul împreună cu edili şi arhitecţi ai oraşului să vedem cum putem face asta.

„Ah, deci nu se află în luna de miere?!” se întrebă plin de speranţe Andrews.

— Credeam că sunteţi în luna de miere… se surprinse el spunând cu voce tare.

Lin se uită amuzată la Tian şi râse, iar bărbatul zâmbi timid – nu erau iubiţi, cu siguranţă!

— Nu, nu, răspunse Lin, încă râzând. Nu suntem în luna de miere, suntem doar prieteni, prieteni buni…

Se uită din nou la Tian, care o privi lung, cerându-i din priviri să nu zică mai mult, aşa că Lin se abţinu să-i mărturisească lui Andrews că sunt colegi şi că el era proaspăt numit Preşedinte al Comitetului de Informaţii al Oraşului de Vis. Lin continuă:

— Nu suntem iubiţi, doar ne distrăm plimbându-ne pe străzi în pauzele dintre conferinţe – e un vis mai vechi de-al meu şi am insistat să vin cu Tian în vizita asta.

Andrews se simţi ciudat de uşurat, iar Tian nu i se mai păru atât de enervant. Se uită pe îndelete la Lin, pentru prima dată privind-o drept în ochi.

— A… Deci Tian munceşte, în timp ce tu îţi faci vacanţa, nu?

Lin îi susţinu privirea, iar el simţi că deja începea să se înfiripeze ceva între ei.

— Daaaa, sunt în vacanţăăă! râse Lin, imitând vocea unei fetiţe.

— Mda. Eu fac toată munca, iar ea doar se bucură de oraş, confirmă amuzat Tian, sorbind şi el din cafea.

Încerca să se bucure de dimineaţa asta însorită înainte ca temperatura să crească. Avea atâtea de făcut aici şi atât de puţin timp la dispoziţie… Se uită la americanul din faţa lui, atât de arogant şi de infatuat. Majoritatea celor pe care îi întâlnise erau exact ca el.

„Ăştia nu-şi dau seama că au pierdut lupta, că-s deja istorie, în timp ce noi facem istorie? Chiar nu-s în stare să înţeleagă că modul lor de viaţă e idiot şi că incapacitatea lor de a-şi adapta sistemul politic la timpurile în care trăim o să le aducă distrugerea?” îşi zise Tian în sinea lui, parcă imaginându-se ţinând un astfel de discurs în faţa unei săli pline de membri ai Partidului. Apoi se concentră din nou la conversaţie, prea importantă ca să o lase să alunece în direcţii nedorite. Lin continua să vorbească.

— Admir felul în care au reuşit francezii să-şi păstreze centrele vechi din oraşe, dar m-am întrebat întotdeauna de ce ei – la fel ca majoritatea europenilor – au ales să nu mai urmărească altceva în ultimele decenii, cum ar fi explorarea spaţiului sau proiecte internaţionale majore, de infrastructură… Totuşi, au toţi banii din lume, de *know-how* nu mai vorbesc, iar ei au ales să se relaxeze. Mi-e foarte greu să-i înţeleg!

Andrews ştia foarte bine la ce se referea Lin. Simţea exact la fel – se afla în Europa de câteva luni, fusese interesant la început, însă apoi devenea obositor: vechiul continent era o băltoacă stătută. Chiar şi tot mai schizofrenicele State Unite reuşiseră să avanseze şi să crească economic, ca să nu mai pomenim de brazilieni şi de indieni. Dar nu şi europenii, mult

prea preocupaţi să se certe între ei. Iar ruşii, odinioară o reală ameninţare, erau într-o cădere totală, în urma prăbuşirii sistemului construit de FSB.

— Cred că nu au prea multe opţiuni, răspunse Andrews. Au *know-how*-ul, dar preferă să spargă banii pe alte lucruri decât pe proiecte grandioase. Încă n-au uitat eşecul Uniunii Europene şi al proiectelor ei megalomane, aşa că acum aleg să se bucure de viaţă şi să se concentreze pe „fericirea socială”, nu pe creştere economică şi alte metrici economice lipsite de sens.

Tian se uită la Andrews. Îi dispreţuia pe europeni mai mult chiar decât pe americani. Deşi nu se mai concentra pe creşterea economică, China înaintase cu un ritm dramatic, chiar şi după propriul Deceniu Pierdut, iar lui îi plăcea la nebunie acest ritm ameţitor. Era modul lui de viaţă. „Cum să nu-şi dea seama că noi cumpărăm totul, că în vreo două decenii vor fi la mâna noastră?” se gândi Tian, uitându-se la ceas – un gest demodat în 2036, când toţi îşi verificau timpul pe lentilele de contact sau pe ochelarii digitali.

— Nu-mi pot da seama cum îi poate ajuta acest mod de viaţă, răspunse el. Adică e în regulă să faci un pas înapoi şi să te relaxezi din când în când, dar nu cred că acum e momentul potrivit. Mai ales că ei o fac pe datorie. Uitaţi-vă doar la situaţia economică generală! Ca să nu mai vorbesc că – dacă vrem să meargă înainte civilizaţia umană – trebuie să renunţăm la vechiul mod de a gândi…

Tian îşi căută cuvintele, nedorind să sune ca un politruc sau să-l enerveze pe Andrews cu propaganda. Dar trebuia să spună totuşi ceva, doar de-aia şi acceptase să se vadă cu el.

— E OK să te relaxezi dacă-ţi permiţi. Dar europenii nu-şi pot permite asta. Şi nici voi. Şi, într-o măsură şi mai mare, nici noi. Lumea se află permanent în pragul unui război mondial, iar situaţia asta persistă deja de două decenii… Trebuie să se termine odată. Trebuie să avem încredere unii într-alţii şi să lucrăm împreună – nu ca să ne relaxăm, ci ca să ne asigurăm supravieţuirea ca specie. Şi… nu facem asta.

Andrews era enervat că trebuia să fie de acord cu chinezul. Neîncrederea profundă care afecta relaţiile dintre SUA şi China blocase întreaga lume. După colapsul Rusiei lui Puţin şi eşecul neoputinismului, Federaţia îşi acceptase tacit rolul de aliat secundar în relaţia cu China, iar aceasta îi luase locul în

confruntările cu America. Cele aproape două decenii de retorică tot mai negativă în ambele tabere şi de războaie purtate prin intermediari în Asia şi în Africa pentru resurse şi influenţă îşi luaseră tributul. Acum, chinezii se deschideau din nou, de data asta ca un uriaş economic încrezător în propriile-i puteri.

Îşi învăţaseră bine lecţiile, iar acum nu mai încercau să copieze capitalismul american, ci investeau mai degrabă sume şi eforturi uriaşe pentru a dezvolta o ţară demnă de secolul XXI. Asta nu însemna însă că încetaseră să saboteze interesele americane oriunde aveau ocazia. Dar dezgheţul se simţea, iar întâlnirea de acum îi putea oferi lui Andrews ocazia să afle mai multe despre ce făceau chinezii în spaţiu.

— Am auzit că aveţi planuri mari pentru explorarea spaţiului, atacă Andrews subiectul care-l interesa. Investiţi atât din cauza unor temeri sau mai degrabă pentru a înţelege lumea din jur? întreb pentru că noi ne-am început programul spaţial de frica sovieticilor, iar când am ajuns în sfârşit să explorăm spaţiul doar din curiozitate ştiinţifică, totul s-a dus naibii. Acum avem doar câteva companii private miniere şi turistice care investesc în spaţiu… dar nu şi guvernul. Şi e păcat. E o ruşine. Guvernul vostru, pe de altă parte…

— Guvernul nostru investeşte în spaţiu pentru a asigura pacea, îi răspunse Tian. Dacă vrei să vorbim despre frică, atunci da, investim de frică. Frica de război. Dar investim şi pentru că vrem să ştim. Vrem să ştim ce e deasupra noastră şi să fim capabili să ne adaptăm şi să reacţionăm adecvat. Cât despre economie… nu ştiu. Spaţiul nu este încă profitabil, asta-i clar. Dar, cu timpul, o să ne permită supravieţuirea ca specie, asta o pot spune cu siguranţă. Iar dacă europenii şi americanii nu înţeleg, atunci suntem condamnaţi. Sper din toată inima că nu va fi cazul, conchise Tian, zâmbind larg pentru a mai atenua duritatea comentariilor.

Pentru a doua oară folosise expresia „supravieţuire ca specie”, observă Andrews, care începu să se întrebe ce anume îi sperie atât pe chinezi acolo în spaţiu. Legendele urbane erau oare adevărate?

— Singura mea speranţă este că vom reuşi să găsim într-o zi puterea de a ne uni în faţa unei ameninţări comune, dar e cam greu în momentul în care una dintre părţi consideră că nu există o astfel de primejdie, ci priveşte cealaltă parte ca fiind

ameninţarea. Uită-te la mizeria pe care am făcut-o pe planeta asta... Şi intrăm în criză de timp. Dar eu încă am speranţă. Iar tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii despre ce vorbesc, încheie Tian, zâmbind din nou şi sorbind ultimul strop de cafea.

Andrew încercă să-şi mascheze surprinderea – se părea că Tian ştia exact ce gândea şi mai ales ce făcea ei ca agent în Europa. Dar nu reuşi să răspundă, ci doar să dea din cap că e de acord. Tian se ridică de la masă.

Trebuia să ajungă la cea mai importantă întâlnire din viaţa lui. Întâlnirea cu cel mai puternic om de pe planetă – invalidul care conducea cea mai puternică Societate din lume; asta era misiunea pe care preşedintele Lu i-o încredinţase când îl trimisese la Paris. Ca să facă asta, trebuia să o lase singură pe Lin cu americanul. La urma urmei, părea că-l place, aşa că era cu atât mai bine. Se uită din nou la ceas, făcându-l pe Andrews să zâmbească – Tian era precum gentlemanii din generaţia veche, cu ceasurile lor de buzunar aurite. Şi-l imagină pe chinez cu o mustaţă uriaşă şi cu joben, uitându-se la ceas ca să prindă trenul. Trenul cu aburi.

— Din păcate, trebuie să plec acum, spuse Tian. Am o întâlnire...

Se uită la Lin, apoi la Andrews, apoi din nou la Lin, întrebând-o din ochi dacă vrea să rămână. Lin îi răspunse din priviri, cum fac prietenii între ei. Dorea să rămână.

— Nu te grăbeşti şi tu undeva, nu? îl întrebă Lin pe Andrews.

Acesta simţea din nou că tocmai dăduse lovitura. Curios cât de mult se deschiseseră chinezii în doar un an, spre o libertate la care nici măcar nu visaseră timp de două decenii!

— Ah, nu, bineînţeles că nu. Sunt în vacanţă, vacanţa *mea,* aşa că sunt liber să fac ce vreau. Mi-am vizitat până ieri toţi prietenii, aşa că acum sunt disponibil pentru orice.

Andrews exulta în timp ce Tian îşi apropie degetul de masa digitală pentru a plăti cafelele, prin citirea amprentei. Andrews insistă că sunt deja plătite, aşa că Tian îi mulţumi, îi strânse mâna, o bătu uşor pe Lin pe spate, apoi porni spre Centrul Pompidou, pentru o conferinţă cu nume pretenţios, despre tendinţele arhitecturale în relaxarea modernă sau ceva asemănător. Cel puţin acolo le spusese că se duce.

Pentru că Lin îşi termina şi ea cafeaua, Andrews profită s-o întrebe dacă nu i-ar plăcea să viziteze ceva în oraşul vechi.

— Da, aş vrea să văd Catedrala Notre-Dame, apoi poate să ne plimbăm pe străzile Cartierului Latin, dacă vrei şi tu, îi răspunse ea, încercând vizibil să nu mai zâmbească şi să nu mai pară atât de interesată de Andrews.

Soarele încălzea din plin străzile, anunţând un mai la fel de călduros precum mijlocul lui iulie. Nu doar China suferea de valurile de căldură extremă şi de deşertificare, ci şi sudul Franţei, precum şi mari porţiuni din sud-estul Europei. Nici Parisul nu era scutit. Totuşi, pentru că europenii nu plantau şase miliarde de copaci pe an, aşa cum făceau chinezii, lucrurile se degradau rapid pe continent.

Lin era fascinată de spectacolul gotic oferit de garguiele de pe Notre-Dame, aşa că zăboviră câteva minute în micul parc din spatele catedralei. Porumbeii veneau spre picioarele lor şi cerşeau boabe de grâu, apoi zburau câţiva metri mai încolo, aşteptând.

Andrews încă era surprins că poate petrece o zi întreagă pălăvrăgind, dar lui Lin nu părea să-i pese – era ca o fetiţă într-un magazin de dulciuri.

Totuşi, îşi reaminti că, lăsând la o parte personalitatea ei încântătoare, el trebuia să-şi atingă scopul, aşa că schimbă treptat subiectul, încercând să vadă ce fac chinezii în spaţiu, unde-şi intensificaseră brusc activitatea.

— Aşadar, lucrezi la Societatea Astronomică Chineză? începu Andrews.

Ea încă se uita atentă la garguiele înspăimântătoare din spatele catedralei, activându-şi lentilele de contact digitale pentru a face zoom pe detalii, dar şi pentru a primi rapid informaţii despre istoria şi semnificaţia lor, aşa că-i răspunse neutru.

— Da, sunt nebună după stele!

Se uită direct spre el, jucându-se cu zoomul lentilelor de contact.

— Dar tu? Tu iubeşti stelele?

Şi zâmbetul ei apăru din nou.

Andrews fu nevoit să fie sincer, atât cât putea:

— Şi mie-mi plac, evident. De fapt, lucrez pentru NASA, aşa că poţi înţelege surprinderea mea – să întâlnesc un astronom chinez în Paris, asta e ceva extrem de rar!

— Hei, asta e chiar o surpriză! îi răspunse Lin, care era atât

de uimită, încât îşi dezactivă lentilele de contact şi făcu un pas în spate. Eşti astronaut?!

Andrews se simţi intimidat, aşa că reuşi să îngaime un răspuns pe un ton supărător de înalt.

— Nu, sunt doar consultant pentru proiecte internaţionale care implică NASA, ESA şi alte agenţii… încerc să pun împreună echipe care studiază cerul în cadrul diverselor programe naţionale, astfel încât să colaboreze la nivel internaţional… Chiar şi cu ruşii!

Cu asta se ocupa, la urma urmei, şi era foarte bun în ce făcea. Atâta doar că era şi mai bun la extragerea informaţiilor sensibile cu privire la programele spaţiale naţionale în timp ce-şi îndeplinea sarcinile oficiale. Doar că acum începea să aibă o problemă de etică cu privire la femeia asta minunată care apăruse de niciunde în viaţa lui.

„Concentrează-te, idiotule, normal că-şi foloseşte farmecele pe tine, nu fi copil!” Andrews îşi muşcă buzele, parcă pentru a se dezmetici după năvala hormonilor.

— Ah, deci eşti un birocrat ca Tian, nu? râse Lin, punându-şi mâna la gură şi căscând ochii, de parcă tocmai ar fi spus ceva ce nu s-ar fi cuvenit.

Deci Tian era un birocrat. De-aia nu mai putea Andrews, pentru că tot ce-l interesa se afla în faţa ochilor lui. Părăsiră într-un târziu micul parc din spatele catedralei şi se îndreptară spre marea piaţă publică din faţa acesteia, admirându-i faţada bogat ornamentată.

— Nu, nu chiar un birocrat… Am fost şi pilot mai demult, aşa că m-aş putea califica oricând pentru programul destinat astronauţilor, dar am ales să fac ceva mai important, cum ar fi unificarea resurselor unor naţiuni competitoare, ca lucrurile să se mişte mai repede…

Lin se uită la el cu şi mai mare interes, aproape uitând de catedrala impozantă.

— Nu e nimic mai important decât să fii astronaut, Adam… îţi pot spune Adam?

Lin hotărâse să spargă ea barierele.

— Da, sigur. Dar, scuze dacă greşesc – niciodată nu ştiu exact dacă trebuie să folosesc primul nume sau al doilea… Zhen sau Lin?

Andrews pretindea că nu ştie, dar era perfect conştient de

obiceiul chinezilor de a pune numele de familie în faţa prenumelui.

— Lin. E Lin!

Se amuză de timiditatea lui aparentă. În fond, ea se apropia de 24 de ani, în timp ce el era cu vreo zece ani mai în vârstă, deşi arăta cât se poate de atrăgător. Era ceva nou pentru ea, să fie atât de interesată de un bărbat... Nu se gândise deloc la el cu o seară înainte, după ce-l întâlnise, iar acum pur şi simplu se bucura de această turnură fericită a evenimentelor. Sau îi întinsese cumva Tian din nou o capcană?

— Aşa, deci cum spuneam... continuă ea, cu o voce serioasă, care-l luă prin surprindere pe Andrews. Am visat întotdeauna să fiu astronaut şi voi face tot ce pot să fiu acceptată în programul de pregătire.

— A, da? Mişto! Mă gândeam că eşti totuşi tipul de astronom... ştii tu... care stă cu ochii-n stele, dar preferă căldura casei, nu frigul cosmic!

Andrews era din nou sincer. Femeia din faţa lui era mărunţică şi părea atât de fragilă – ce şanse reale ar fi avut să ajungă pe orbită?

— Da, îmi place la nebunie să mă uit la stele cu cele mai puternice telescoape din lume, dar a merge pe Lună sau pe Marte ar fi cu totul altceva...

Lin visa cu ochii deschişi.

Ajunseră între timp în piaţa din faţa catedralei. Lin admiră sutele de statui, apoi privi în jos, spre pavaj, observând modelele făcute din pietre albe, care traversau întreaga piaţă.

— Ce-s astea? întrebă ea, mergând printre ele ca printr-un labirint.

— Pietrele albe marchează conturul caselor medievale care existau pe vremea când se construia catedrala, îi răspunse Andrews, fericit că ştie micile detalii care-l făceau să iubească Parisul. Iată, am o aplicaţie care ţi le arată în 3D, ca şi când ai păşi printre ele. Vrei să ţi-o trimit?

Andrews făcu un gest spre tâmple.

Lin primi aplicaţia şi se minună apoi cu voce tare de ce „vedea” în jur: zeci de case mici şi înghesuite, în faţa unei catedrale uriaşe, încă în construcţie, la începutul anilor 1200. Şi îşi dădu seama de ce era atât de fascinată de Notre-Dame încă dinainte de a fi vizitat Parisul.

— Ştii, catedrala asta a fost ridicată, în peste 150 de ani, de generaţii succesive – o uriaşă şi magnifică piesă de arhitectură… şi în mare parte din timp a fost înconjurată de cele mai mici şi mai pricăjite case… nu ţi se pare o ironie? întrebă ea, privind încântată împrejur prin intermediul aplicaţiei şi al lentilelor de contact digitale.

Andrews nu se gândise niciodată la asta, dar dădu aprobator din cap, aşteptând ca Lin să continue şi totodată atent ca în piruetele ei printre casele imaginare, să nu se izbească de vreunul dintre turiştii care aglomerau piaţa.

— Oare ce i-a făcut pe toţi aceşti oameni să îndure sărăcia şi să rămână umili, când tocmai ei construiau an de an un monument atât de măreţ, chiar în pragul cocioabelor lor? întrebă Lin, pierdută printre casele din trecut.

— N-am idee… Poate că au fost forţaţi…

Andrews trebuia să accepte că avea cunoştinţe minimale despre istoria franceză… ştia despre marcajele de pe pavaj dintr-o aplicaţie turistică, la urma urmei…

— Nu, asta e doar o parte a poveştii, îi răspunse Lin. Trebuie să aibă legătură cu ceva mai mult. N-ai cum să accepţi că te-ai născut sărac şi să-ţi trăieşti toată viaţa lucrând la o catedrală pe care nu vei apuca să-o vezi, terminată pentru simplul fapt că eşti obligat s-o faci. Nu poţi să dai naştere unor copii pe care să-i vezi continuând, la rândul lor, o construcţie despre care nu ştii dacă se va termina cândva. Trebuie să speri în ceva, în ceva măreţ, ca să accepţi genul ăsta de soartă.

Lin nu mai zâmbea şi îşi oprise aplicaţia, uitându-se din nou la el. Era serioasă, iar Andrews era uimit, procesând lucrurile cu creierul lui de bărbat arogant. Nu doar că era frumoasă, dar avea şi o minte iscoditoare. Simţi deodată că e pe punctul de a se îndrăgosti.

— Nu ştiu ce-ar fi putut spera… Poate izbăvirea? Iertarea mai uşoară a păcatelor, dacă participau la clădirea celei mai frumoase catedrale din lume? încercă Andrews să-i continue raţionamentul.

— Izbăvirea, da. Mântuirea, ăsta e cuvântul. Evident, liderii – regii şi episcopii şi primarii care au ridicat-o – aveau alte lucruri în plan, sunt sigură. Şi poate că au construit-o folosind munca forţată, habar n-am. Dar nu poţi clădi ceva timp de 150 de ani, dacă cei implicaţi nu speră că lucrarea respectivă e mai

importantă decât regii, şi episcopii născuţi şi morţi în timpul ridicării edificiului.

Andrews simţea că Lin încearcă să-i comunice ceva mai profund decât simpla istorie a catedralei, dar nu reuşea încă să-şi dea seama exact unde dorea să ajungă.

— Doar uită-te la ea! Are toate temerile lor afişate pe faţadă – toate garguiele, toţi dragonii şi dracii şi creaturile astea îngrozitoare, amestecate cu lucrurile care îi fereau de rău – de răul şi de coşmarul morţii, cred… E o declaraţie de credinţă, o declaraţie de speranţă, un coşmar transformat într-un vis prin munca neîncetată a mai multor generaţii…

Andrews se uită din nou în urmă la catedrală şi o văzu pentru prima dată într-o lumină complet diferită. Lin continuă, în timp ce lăsară catedrala în spatele lor şi începură să traverseze Sena către Cartierul Latin.

— Eu cred că au construit-o sperând că le va asigura supravieţuirea urmaşilor lor, dar şi că le va oferi totodată un bilet dus spre paradis, cu păcatele iertate. Era, dacă pot spune aşa, nu doar o biserică, ci o arcă, un vas de salvare care urma să le ducă sufletele în Cer şi să le păzească progeniturile de pe Pământ…

Lin luă în sfârşit o pauză, ca şi când ar fi obosit. Se uită la el, iar Andrews simţi din nou că trebuia să se adăpostească în spatele sistemelor sale defensive, deşi îi era din ce în ce mai greu s-o facă. Ce anume era atât de special la fata asta?!

Câteva minute, între ei se lăsă tăcerea, aşa că profitară pentru a se strecura printre turiştii care forfoteau în cea mai aglomerată zonă a Cartierului Latin, uitându-se încântaţi la vitrinele bistrourilor şi ale cafenelelor pline de lume încă de dimineaţă. După un timp, Andrews răspunse:

— Nu m-am gândit niciodată aşa la catedrală… Adică noi nu prea suntem obişnuiţi să construim ceva care să dureze mai mult de o viaţă de om, în ziua de azi… şi în mod sigur nu începem niciun şantier care să dureze generaţii. Uită-te doar la Oraşul vostru de Vis – a fost ridicat în mai puţin de şase ani, nu?

— Da, şi este un oraş de patru sute de mii de locuitori, cu toate facilităţile moderne la care ai putea visa, îi răspunse Lin.

— Chiar şi francezii şi-au construit *Annulaire Rapide*-ul lor – sistemul de trenuri rapide din jurul Parisului – în mai puţin de un deceniu. Şi uită-te la rapiditatea cu care am reuşit noi,

americanii, să construim linia de mare viteză Atlanta-Boston şi Hyerloop-ul sau uită-te chiar şi la baza voastră lunară, aproape terminată! îi răspunse Andrews, încercând să-şi amintească între timp unde e strada pe care se afla unul dintre bistrourile lui preferate.

Cedase între timp şi-şi deschisese interfaţa mentală, alegând meniul *Favorite* şi selectând de acolo *Paris* şi apoi adresa bistroului său mult iubit. Acum vedea direct în faţa ochilor o săgeată transparentă, care-i apărea din când în când pentru a-i indica pe unde să o apuce, ca într-un joc video.

— Da, toate sunt proiecte care durează cel mult zece ani, iar asta e normal într-o societate care vrea satisfacţie imediată. Dar nu cred că oamenii erau foarte diferiţi atunci când au construit Notre-Dame de Paris, îi răspunse Lin. Poate că, pe lângă satisfacţia care, atunci, însemna cel mai probabil să ai ce mânca şi unde dormi, au simţit totuşi nevoia să construiască ceva mai mare decât îşi puteau imagina, din cauza unui instinct mai puternic decât toate dorinţele şi necesităţile lor, luate individual.

— Iar instinctul ăsta era…? întrebă Andrews, uitându-se la Lin, care era atât de concentrată la ce spunea, încât nici nu-şi dăduse seama că ajunseseră aproape de Panteon.

— Sentimentul că lucrul pe care-l clădeau o să ajute omenirea să supravieţuiască, îşi termină Lin mica prelegere, ridicându-şi ochii spre Panteon.

Andrews simţi că putea manevra discuţia către un alt nivel.

— Ah, Panteonul! E interesant că, la 500 de ani după ce locuitorii Parisului au terminat de construit Notre-Dame – sperând, cum spui tu, că îi va ajuta să supravieţuiască, indiferent că vorbim de supravieţuirea lor fizică sau spirituală – descendenţii lor au construit asta, ca un loc de odihnă pentru cei mai buni dintre ei, nu pentru a-i sluji lui Dumnezeu. Şi-au abandonat oare speranţa, în ajunul Revoluţiei?

Andrews era încântat de profunzimea discuţiei şi încerca acum să vadă dacă Lin voia să spună altceva, în zona în care simţea că are toate răspunsurile.

Lin se uită din nou la clădirea neoclasică.

— Mmm, poate că nu este doar un semn de respect faţă de cei mai mari scriitori şi oameni de ştiinţă ai lor, ci şi o modalitate de a le păstra vie memoria, de a aminti că au existat şi au influenţat vieţile a milioane de oameni. E cam acelaşi lucru, dar

acum nu mai e ceva egocentric, ci mai degrabă o recunoaştere a faptului că spiritul omenesc şi ideile importante – cunoştinţele vitale – trebuie păstrate.

În mod clar încerca să facă o paralelă, iar Andrews credea că ştie despre ce vorbeşte. Aşa că ridică miza, după ce intrară în proaspăt renovata clădire şi se uitară la zidurile sale impunătoare.

— Da, partea amuzantă e că acum suntem mai aproape decât oricând de distrugere, dar nimeni nu mai construieşte nicio arcă pentru a ne apăra de păcatele noastre sau pentru a păstra cunoştinţele noastre. Dacă un politician se hotărăşte să apese pe un buton, vom dispărea cu toţii şi odată cu noi singurele fiinţe conştiente din galaxie. Ca să nu mai zic că ar dispărea şi viaţa complexă, în acelaşi timp.

Andrews tocmai spusese ceea ce considera în mod sincer cea mai mare ameninţare la adresa omenirii, dar voia să obţină şi răspunsul la întrebarea care-l măcina de multă vreme: ce anume-i speriase atât de tare pe chinezi, cum îi zisese savantul rus în urmă cu doi ani?

Lin admira fresca Sfintei Geneviève din faţa criptei.

— Ei bine, ar trebui să construim una… ar trebui, îi răspunse ea.

Apoi se întoarse pe călcâie şi se apropie de el:

— Ştii, lentilele mele îmi spun că fata asta săracă a trăit ca o sfântă, reuşind prin post şi prin rugăciune să-l forţeze pe Attila Hunul să cruţe Parisul şi să se ducă spre alte locuri de prăduit.

Asta era, într-adevăr, istoria Sfintei Geneviève. Lin trecu la subiect.

— Există multe feluri în care putem dispărea. Am putea să ne distrugem într-o clipă, da, dar din fericire natura umană este încă dominată de un instinct de conservare destul de puternic, aşa că nu cred că o să apăsăm vreodată pe acest trăgaci. Uită-te doar la investiţiile masive făcute acum pentru a domoli încălzirea globală – avem o şansă să reuşim în vreo treizeci-patruzeci de ani… aşa că nu cred că vom lăsa păcatele şi temerile să ne mistuie.

Andrews era acum complet vrăjit de raţionamentele ei şi de modul în care trecea de la o idee la alta. Frumuseţea ei venea din interior, iar el îşi dădu seama că exact asta îl atrăsese din primul moment în care o zărise. Se holbă la ea, dar Lin era

lansată într-un monolog, cu ochii în tavanul templului zeilor muritori ai francezilor, mărind şi micşorând detaliile frescelor cu lentilele ei digitale.

— …dimpotrivă, dacă ar veni un nou Attila Hunul şi ar ameninţa Pământul, am fi fără putere. Nu există nicio Sfântă Geneviève azi, iar rugăciunile şi postul nu vor mai fi îndeajuns de data asta.

Deci tipul întâlnit la Berlin avea dreptate! Chinezii chiar credeau că vine o ameninţare spre Pământ şi chiar dacă Lin n-avea voie să-i spună asta direct, era evident că încerca să-l facă să înţeleagă. Trebuia să-şi joace cartea asta foarte bine, dar îi era greu să gândească obiectiv.

— Ei bine, să sperăm că nu va mai exista niciun Attila Hunul, atunci! Cel puţin sper că tipii de la METI n-au trimis ceva relevant unei civilizaţii cuceritoare în ultimele decenii…

Încerca să fie amuzant, referindu-se la fosta organizaţie care ţintise stelele din apropiere, care aveau planete, cu mesaje radio despre prezenţa noastră aici.

Lin ieşi din starea de seriozitate şi începu să zâmbească din nou. Îşi transmisese mesajul şi era sigură că Andrews îl pricepuse. Insistă, totuşi.

— Nu vom şti niciodată cu siguranţă până nu va fi prea târziu. Tipii care au construit Notre-Dame nu erau chiar aşa de siguri că paradisul există sau că iubita lor catedrală o să le apere copiii de rău. Doar au construit-o sperând.

Se uită în jur.

— Iar tipii care au ridicat templul ăsta pentru muritori n-au vrut să păstreze toată elita franceză, ci numai pe cei mai buni dintre cei mai buni. Nu-i nevoie să-l avem pe Attila Hunul la porţi pentru a ne apuca să construim o arcă; va trebui să o construim mai întâi şi apoi să sperăm că nu vom avea niciodată nevoie să o folosim.

Andrews încercă să afle mai multe în după-amiaza aceea, dar Lin încheiase subiectul. Petrecură însă o superbă zi împreună, luând prânzul printre studenţi la un mic restaurant de lângă Politehnică şi urmărind seara obişnuitul spectacol de holograme din jurul Turnului Eiffel.

Se simţea de parcă şi-ar fi găsit sufletul pereche, ca şi când ar fi fost prieteni de multă vreme, şi se întreba dacă şi ea simţea la fel. Prea devreme însă pentru asemenea întrebări; trebuia să se

mulţumească cu senzaţia că şi ea era la fel de atrasă de el. Din nefericire, află că urma să zboare direct la Shanghai de dimineaţă, cu un avion suborbital.

Târziu în noapte, luară un taxi electric automat care îi duse la hotelul ei de lângă Grand Palais şi se despărţiră fără a putea schimba în vreun fel datele de contact – ea nu avea voie să ofere astfel de informaţii şi oricum ar fi fost inutil, pentru că orice mesaj trimis dinspre Occident spre ea ar fi fost detectat şi putea să-i facă probleme.

Dar, când îi strânse mâna şi îi mulţumi pentru ziua minunată, pregătindu-se pe ultima sută de metri să-i spună ce simte pentru ea, Lin se uită direct în ochii lui şi îi zise ceva ce nu putuse uita, nici măcar peste zece ani.

— O să ne întâlnim din nou, Adam! Am găsit amândoi ceva special azi şi sunt sigură că viaţa mai are câteva surprize pentru noi.

Lui îi pieri graiul, deşi ar fi vrut să-i spună că e deja nebun după ea. Dar Lin continuă:

— Nu vei putea găsi mai multe informaţii despre mine, Adam. Dar eu voi putea să aflu cam tot despre tine. Deci, dacă apare vreo ocazie, o să ne întâlnim din nou.

Se uită la el, apoi îl sărută, ca într-un vis, şi dispăru în holul hotelului, lăsându-l pe fostul asasin invizibil, pilot de elicoptere militare şi agent CIA, ca pe ultimul adolescent, în stradă.

Nu reuşise să afle nimic despre ea zece ani, indiferent ce căutări făcuse. Totuşi, de-a lungul anilor urmărise cariera lui Hui Tian, prietenul înalt şi taciturn al lui Lin urcând în ierarhia chineză şi ajungând până în Consiliul celor Şase, cel mai important cerc al puterii din China. Se întrebase mereu ce anume se întâmplase cu Lin şi de ce secretul din jurul ei era păstrat cu atâta ferocitate.

Se întrebase şi de ce o lăsaseră să-i vorbească atât de liber şi dacă mesajul pe care i-l livrase nu era cumva rezultatul unei atente puneri în scenă, în care ea jucase rolul de mesager. Era şi ea spion, la rândul ei? Oare îşi folosise frumuseţea pentru a-l zăpăci şi a-l face să o creadă pe cuvânt? Fusese el o ţintă preferată datorită relaţiilor sale din interiorul comunităţii spaţiale vestice?

Şi de ce erau chinezii atât de secretoşi cu privire la un potenţial atac asupra Pământului, spunând doar câte ceva pe

ici, pe colo, fără a dezvălui întreaga poveste? De ce nu publicau ce ştiau? Sau era doar o şmecherie pentru a-i face pe americani să creadă că extinderea lor accelerată în spaţiu – una militarizată – nu era orientată împotriva americanilor şi a aliaţilor lor, ci mai degrabă contra unui inamic improbabil, venit din exterior?

Andrews fusese nevoit să se lupte cu toate aceste întrebări un deceniu. Faptul de a raporta superiorilor săi despre întâlnirea avută îi lăsase un gust amar, pentru că şefii erau deja convinşi că mesajele primite pe mai multe canale de la chinezi erau doar un vicleşug care masca adevăratele lor intenţii militare. China se închisese rapid după acest episod, mai ales din cauza agresivităţii americanilor, care o desemnaseră drept stat terorist.

Reuşise să mai reziste doar trei ani în Berlin, dar, pe măsură ce văzuse că nici ceilalţi lideri ai programelor spaţiale naţionale nu credeau în povestea unei ameninţări din spaţiu, naturală sau nu, începuse să se plictisească de moarte.

Într-o epocă în care existenţa vieţii microbiene extraterestre fusese deja demonstrată indirect, oamenii de ştiinţă încă reacţionau vehement la ideea că nave spaţiale ar fi putut ameninţa Pământul, de parcă numai un nebun ar fi crezut aşa ceva.

Schizofrenia lumii ştiinţifice îi seca toată energia, iar cel mai tare îl enerva că-şi dăduse seama, după discuţia avută cu Lin, că jobul care-i plăcea atât de mult era de fapt complet lipsit de sens, aşa că ajunsese să-l urască.

Treptat, gândul că sufletul său pereche se afla undeva pe partea cealaltă a planetei şi că nu-l va mai putea întâlni vreodată îl adusese în pragul depresiei.

Avusese mai multe relaţii pe termen scurt, în special cu europence ale căror nume nici măcar nu şi le mai amintea după câteva luni, şi se simţise lipsit de scop în viaţă.

Apoi apăruse oportunitatea de a părăsi jobul din Europa şi de a se duce înapoi la NASA, ca specialist în comunicaţii. Atunci îşi aminti ce-i spusese Lin, despre obsesia ei de a deveni astronaut. Aşa că-şi învinse depresia şi începu să depună toate eforturile pentru a-şi depăşi vârsta – avea deja 36 de ani – antrenându-se până s-a calificat pentru serviciul spaţial activ.

Gândul că ar putea să o întâlnească din nou pe Lin în cadrul

vreunui program spaţial comun sau ceva similar, dacă relaţiile SUA-China s-ar fi încălzit cumva din nou, îi dăduse puterea de care avea nevoie, chiar dacă asta însemna să pună punct aventurilor de-o noapte şi vizitelor nocturne prin baruri, alături de „prietenii” care nu mai valorau nimic pentru el.

Apoi apăruse misiunea chineză spre Marte şi răspunsul american cu propria misiune, iar el luptase şi apelase la toate contactele lui sus-puse pentru a fi printre astronauţii care aveau să meargă acolo. Nu-şi pierduse bruma de speranţă că Lin s-ar putea afla şi ea printre chinezii trimişi spre Marte, odată cu arca de care îi povestise cu zece ani în urmă... Altfel de ce să fi construit chinezii o navă atât de mare pentru un echipaj atât de mic?

Speranţele lui se reaprinseră atunci când văzuse că oficialii chinezi publicau numele astronauţilor lor pe rând, într-o imensă campanie de teasing. Aştepta cu înfrigurare dezvăluirile făcute la fiecare două săptămâni pentru a vedea dacă Lin se afla printre ei. Avea acelaşi sentiment ca şi când ar fi jucat la loterie – simţind de fiecare dată dezamăgire când vedea că numele ei nu era pe listă.

Iar acum, când doar două dintre numele din echipajul chinez rămăseseră un mister şi niciunul dintre cele publicate nu aparţinea unei femei, aproape că-şi pierduse nădejdea. Care erau şansele să se afle acolo, pe aceeaşi planetă, la 64 de milioane de kilometri de Pământ? Ar fi putut să o vadă măcar, dacă s-ar fi aflat acolo? Oare era la fel de obsedată de el, pe cât devenise el de ea?

Andrews încă dormea, visând ce se întâmplase cu zece ani în urmă, iar visele sale începuseră să se transforme într-un coşmar, pentru că i-o înfăţişau pe Lin dispărând în nisipuri mişcătoare roşii, în timp ce Tian calcula în spatele ei cât de mult ar avea China de câştigat dacă Andrews s-ar sinucide în timpul primei misiuni americane pe Marte...

Se trezi într-un târziu transpirat tot în costum. Un mesaj clipea pe un ecran din dreapta lui şi părea că se află acolo de ceva timp. Înainte să-l citească, se uită la Clark, care dormea în stânga lui – nu părea deloc bine şi se chinuia să respire, chiar şi cu masca de oxigen pe faţă. Apoi se uită din nou la mesaj. Era un simplu mesaj text, chestie ciudată şi neobişnuită, şi era marcat ca „Strict confidenţial”. Îl deschise şi, după ce-l citi, simţi

ceva fierbinte că-i inundă arterele şi pieptul.

Edwards îi trimisese comunicările lui oficiale cu chinezii şi-l instruise să se pregătească pentru a fi salvaţi de un echipaj chinez în următoarele douăsprezece ore. Iar mesajul chinez era semnat „Zhen Lin, Comandant al Bazei Yinghuo”.

Sufletul lui pereche îl găsise pe o planetă aflată la şaizeci de milioane de kilometri depărtare de Pământ. Iar el găsise paradisul.

Salvarea

Andrews era acum într-o stare de euforie greu de descris. Cele nouă zile de nesomn şi stres, cumulate cu vârtejul ultimelor 24 de ore, îşi spuneau puternic cuvântul. Avea impresia că halucinează, aşa că se chinui o vreme să-şi dea seama dacă visează sau e treaz, până să confirme primirea mesajului prin intermediul aceluiaşi canal.

Se ridică cu greu din scaun şi verifică dacă era totul în regulă cu Clark. Se chinui apoi să adoarmă din nou, luptându-se cu starea de surescitare cauzată de vestea tocmai primită, când veni un nou mesaj.

Acesta era un mesaj direct, video, din partea Controlului Misiunii. Apăsă scurt pe implantul său audio pentru a auzi sunetul direct în urechi, ca să nu o trezească pe Clark, şi porni mesajul. MEC îl instruia să nu accepte nicio ofertă de ajutor din partea chinezilor şi să asculte ordinele comandantului său.

Nu mai înţelegea nimic. Ce naiba se întâmpla? Comandantul său tocmai îi trimisese un mesaj pe un canal criptat, în care îi spusese să accepte ajutorul chinezilor, iar acum MEC-ul îi zicea exact opusul, dar în acelaşi timp să şi asculte de comandantul său? Putea oare Edwards să nu fie chiar atât de ticălos şi să se opună MEC-ului şi nenorocitei ăleia de Preşedintă? Să se opună chiar mentorului său?

Andrews confirmă şi acest mesaj şi se culcă la loc, epuizat. O să accepte orice ajutor va veni, iar ăştia puteau să-l pupe direct în cur cu toată politica lor. Era pe Marte, pentru numele lui Dumnezeu. Iar Lin, Lin era tot acolo!

Trei ore mai târziu, soarele răsări în sfârşit, jucându-se prin hublou direct pe faţa lui. Andrews se trezi speriat şi, din nou, lac de apă. Clark părea stabilă, iar el reluă comunicările cu Nerio,

cerând instrucţiuni. Simmons apăru pe ecran.

— ’Neaţa! Ai dormit bine, micul meu marţian? îl întrebă Simmons, evident foarte binedispus.

— Da, foarte bine. Se vede că sunt verde tot? Vrei să-ţi arăt şi antenuţele? îl ironiză Andrews. Unde-i Edwards?

— Încă doarme – a avut tura de noapte. Kunugi tocmai a plecat şi Gearan va veni în câteva momente să mă ajute aici. Am vorbit cu Fisher, Clark e stabilă deocamdată, zice ea, dar imediat ce se va trezi şi va începe să tuşească din nou, lucrurile ar putea să ia o întorsătură urâtă.

Andrews se uită la Clark, încă adormită. Aventura din ziua precedentă fusese prea mult pentru ea, iar căderea nervoasă era probabil ceva mai rea decât problemele sale fizice, se gândi.

— Când va veni un echipaj de salvare? Ai vreo idee?

Andrews încerca să fie diplomat şi să vadă ce reacţie va avea Simmons. Acesta se uită la un ecran din stânga.

— Păi, după ultimele calcule, vom amartiza în 35 de ore şi jumătate şi vom fi în stare să vă luăm de acolo în 70 de ore…

Simmons părea să nu ştie nimic despre ce se întâmplase în timpul nopţii, iar Andrews trebuia neapărat să înţeleagă dacă primul mesaj venise de la Comandant sau fusese trimis de Kunugi de capul ei.

— Aţi primit instrucţiuni de la MEC – dacă e vreo cale prin care să primim ajutor mai devreme? Clark pare stabilă, dar nu arată prea bine.

Simmons dădu din umeri.

— Nu. N-am primit nimic din partea MEC, în afară de misiunea de azi, pe care o ai acum pe ecran. Se pare că sunt nerăbdători să arate lumii că nu v-au pus în pericol şi că rănile lui Clark nu sunt atât de serioase. Aşa că va trebui să faci nişte ture pe afară şi să admiri peisajul, iar noi vom păstra legătura cu tine, dacă i se întâmplă ceva lui Clark.

— Sunt nebuni?! izbucni Andrews. Trebuie să păstrez consumul de energie la minimum şi am rezerve limitate de oxigen, apă şi aşa mai departe! OK, o să fim salvaţi mai devreme decât rezervele noastre de zece zile, dar…

Începu să înjure.

— Dacă se întâmplă ceva şi Clark are nevoie de mine imediat? O s-o pot ajuta abia peste câteva minute!

Fisher tocmai venise lângă Simmons, adormită şi mai prost

dispusă decât oricând. Nu era deci singurul care se odihnise prea puţin în noaptea aia.

— Clark va fi bine, Andrews. Rănile ei nu sunt grave, dacă nu cumva face vreo prostie cât timp eşti tu plecat. O voi ţine sub supraveghere constantă. Nu o poţi ajuta prea mult, aşa că deocamdată hai să încercăm să ne concentrăm pe lucrurile pozitive. Va fi bine, ai să vezi!

Fisher încerca să sune optimist, dar Andrews nu putea suporta gândul de a o lăsa pe Clark singură în capsulă.

— Bătrâne, fă-le pe plac celor de la MEC şi fă o scurtă ieşire, insistă Simmons. Avem şase miliarde de oameni acasă care-i văd pe chinezi ţopăind de colo colo în jurul bazei lor, în costumele lor frumoase. Şi-au adus până şi unul dintre Rovere şi unul dintre aparatele lor aeriene, aşa că nu putem sta cu mâinile în sân. Altfel, o să spună că tot ce am făcut a fost o cascadorie cretină şi că adevăraţii câştigători sunt chinezii. Iar tu şi Clark vă veţi fi riscat vieţile pentru nimic. Rezervele voastre sunt în regulă, pentru cel puţin o ieşire sunt chiar suficiente.

Andrews ar fi vrut să-i spună ceva lui Simmons, dar se abţinu. Aveau dreptate. Nu o putea ajuta pe Clark doar stând acolo. Se uită din nou la ea şi văzu că în sfârşit se trezise.

— ’Neaţa, floricică! Bine ai venit pe Marte! Cum te simţi? îi zâmbi Andrews.

Clark închise din nou ochii şi încercă să respire adânc, aşa cum o instruise Fisher. Reuşi aproape fără durere, ceea ce era bine. Deschise din nou ochii şi, văzând feţele celorlalţi pe ecran şi mutra îngrijorată a lui Andrews, începu să chicotească.

— Sunt bine, Andrews. Se pare că, în poziţia asta, coastele îmi lasă plămânii în pace. Am auzit ce au spus şi au dreptate. Ieşi afară şi fă-ţi treaba de circar pentru oamenii de acasă. Ei au plătit pentru spectacol, ştii…

Încerca să fie optimistă, dar se simţea ca naiba. Singura ei bucurie era că avea din nou contact cu internetul prin interfaţa mentală şi ar fi vrut să se bucure pe îndelete de miile de mesaje primite pe conturile sale de social media – de data asta, o avalanşă de mesaje pozitive!

Andrews acceptă în cele din urmă misiunea, îşi puse costumul, îi montă la loc casca pe costum lui Clark, depresuriză capsula şi deschise trapa. Şoimul era orientat spre sud, iar de aici putea vedea că au amartizat pe ceva care părea o colină –

în realitate, marginea unui mic crater pe care nu-l putea zări. Un mic lanţ muntos se ridica dinspre est undeva la orizont, iar soarele era destul de sus în spatele lui, cu lumina sa albă pictând un cer gri, cu uşoare tente maronii.

În următoarea oră, folosi dronele aeriene care-i mai rămăseseră pentru a filma împrejurimile. Se uită spre nord, dar, în afara marginii craterului Holden, acolo unde se aflau baza chineză şi Lin, nu observă nimic interesant.

Priveliştea deveni spectaculoasă abia atunci când reuşi să ridice una dintre drone la circa două sute de metri: pe ecran apăru micul şi perfect rotundul crater lângă care aterizaseră. În spatele său se zăreau valea craterului Nardo, precum şi lanţul muntos de la marginea craterului Holden. Toate aveau diferite nuanţe de roşu şi maro, iar pe măsură ce rotea drona în jurul Şoimului, împărtăşeai sentimentul de izolare şi singurătate al celor doi exploratori – cât vedeai cu ochii, un deşert maroniu cu reflexe portocalii, presărat de mici cratere.

Desigur, plantă şi acolo un alt Monument American, ca un manifest al prezenţei lor acolo. Furtunile de nisip de la începutul anului îl vor distruge, dar pentru moment America era singurul popor din lume care plantase două steaguri în Planeta Roşie. O, da.

Tocmai îşi termina transmisiile spre Pământ, când auzi vocea lui Fisher în implantul audio:

— Andrews, ar trebui să te grăbeşti. Clark tuşeşte de un minut, ceva nu e în regulă. Nu e ceva ce ai putea rezolva, dar e mai bine să fii acolo, da?

Se grăbi să se întoarcă la Şoim, iar cei douăzeci de metri până la navă îi părură kilometri. În cele din urmă, reuşi să intre în capsulă şi să o represurizeze, pentru a putea scoate căştile şi, dacă era nevoie, chiar şi costumul lui Clark. Ea tuşea puternic, iar singurul remediu la îndemână era acul chirurgical cu care să dreneze puţin din lichidul acumulat în plămânul ei. Problemele nu erau însă cu plămânul, ci cu ficatul, care începuse să sângereze. Starea lui Clark se deteriora rapid!

Andrews reuşi să-i uşureze respiraţia, însă Fisher era complet nemulţumită de ce vedea pe scanări. Îi făcu nişte semne lui Andrews, indicându-i să se ducă la consolă şi să-şi activeze sunetul în cască, aşa că el se aşeză acolo, enervat că nu putea să-şi ajute colega. Edwards şi Kunugi tocmai îşi făcură apariţia,

plutind în spatele lui Fisher în microgravitaţia din Modulul de Comandă – o apariţie surprinzătoare, având în vedere că Kunugi îşi terminase tura cu doar trei ore înainte. Mae şi Gearan erau şi ei acolo, iar Andrews simţi că venise momentul să fie luată o decizie care le putea schimba viaţa pentru mult timp de acum înainte – şi nu în bine.

Edwards se pregăti să vorbească, dar nu înainte să folosească un dispozitiv piramidal de bruiere, de data asta setat să bruieze orice alte comunicaţii, în afara celor de pe canalul pe care-l folosea pentru a contacta Şoimul.

— Dragilor, este timpul să luăm o decizie. Controlul Misiunii vrea să stăm şi să ne uităm cum Clark îşi revine printr-un miracol. Pot înţelege jena lor de a accepta ajutor din alte surse, dar nu pot să o privesc pe Clark murind dintr-o rană mai degrabă banală, doar ca să-i facem fericiţi pe politicienii de acasă.

Simmons şi Gearan se uitară la el, şocaţi de ce auziseră. Kunugi stătea în spate, ca şi când i-ar fi ţinut partea, în timp ce Fisher părea a şti deja ce urma să spună Edwards.

— De aceea îl instruiesc pe ofiţerul Andrews să accepte orice ajutor oferit, în orice fel, privitor la sănătatea lui Clark. O va însoţi când vine misiunea de salvare, pentru a superviza lucrurile şi pentru a se asigura că se va pune pe picioare.

Simmons arăta de parcă ar fi făcut atac cerebral.

— Vrei să zici că chinezii au trimis un echipaj de salvare?! întrebă el, încă nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Am primit o comunicaţie din partea Bazei chineze şi am acceptat deja oferta de ajutor. Vor ajunge la Andrews şi la Clark în mai puţin de treizeci de minute, prin intermediul unui aparat aerian. Aşa că, Andrews, va trebui să o pregăteşti pe Clark pentru călătorie; şi te rog să iei cât mai mult material cu tine, pentru că nu vom mai folosi Roverul pentru a te lua de la baza chineză, ci vom folosi unul dintre aparatele aeriene de la baza noastră imediat ce Clark va fi stabilizată.

— MEC-ul ştie ceva despre asta?! insistă Simmons, care era al doilea la comandă.

— MEC-ul va fi notificat după ce terminăm şedinţa şi apoi vom aştepta răspunsul lor. Până atunci, vom face pregătirile pentru tot ce am spus, îi răspunse Edwards, privindu-l direct în ochi.

— Conform Actului de Supremaţie Spaţială, înţelegi că asta e

o violare serioasă a… începu Simmons, dar Edwards îl întrerupse brusc.

— E o violare serioasă a Actului de Rahat Spaţial! Nu o să-mi las unul dintre membrii echipajului să moară pentru că nişte politicieni au venit cu ideea că chinezii, ruşii şi brazilienii sunt răul de pe pământ. Voi accepta ajutor şi de la Califat, dacă e nevoie! Pot să le tragă toate embargourile din lume pe Pământ dacă vor, n-au decât, eu nu voi risca viaţa lui Clark pe Marte ca să fie mângâiat orgoliul unor politicieni. Pentru numele lui Dumnezeu! E clar?!

În ochii lui sclipea hotărârea fanatică de care dădea dovadă atunci când vorbea despre rolul Americii în lume sau când insista că Dumnezeu îşi alesese neamul în vremuri tulburi pentru a-i duce pe cei sinceri la lumină. De data asta totuşi, el contrazicea exact aceste două idei: America îi spunea să-şi abandoneze un membru al echipajului de dragul păstrării unui tip ciudat de onoare, iar Dumnezeu părea că-i alesese pe ateii chinezi.

Însă Simmons n-avea de gând să lase lucrurile aşa.

— Nu e niciun rahat, comandante Edwards. Este chiar fundamentul misiunii noastre, iar încălcarea acestor reguli fără vreo confirmare de la MEC ar fi un act de revoltă şi de trădare, conform regulilor propriului tău partid şi conform legilor votate de propriul tău popor. Militarii noştri se luptă zilele astea contra armelor chineze în deşertul Libiei, iar noi… să trădăm? Dacă apucăm pe calea asta, trebuie să ştim ce facem. Ştii *tu* acum ce facem?

Simmons îşi luă ochii de la Edwards şi privi spre Fisher.

— E vreo altă cale de a o stabiliza?

Fisher dădu din cap că nu. Simmons continuă:

— Ei bine, amândoi ştiau ce fel de misiune acceptă şi Clark are suficientă putere de a accepta un ordin direct – cunoştea riscurile… De ce să le dăm chinezilor acest premiu, de ce să nu încercăm alte căi… Imaginaţi-vă că am fi acceptat ajutorul nord-coreenilor în timpul crizei Coreei sau pe al armatei iraniene acum 30 de ani! Chiar vreţi să fie arătaţi drept trofee la televizor, iar noi toţi să fim traşi pe linie moartă când ajungem acasă şi lăsaţi la vatră în mod dezono…

Edwards începu să urle la Simmons:

— Ofiţer Simmons! Aici decidem dacă vrem sau nu să salvăm

viaţa unuia dintre membrii echipajului. Îi dau dracului pe chinezi! Ştiu de ce faci asta şi nu o faci pentru că ai da doi bani pe Actul Spaţial! Eşti pur şi simplu speriat de moarte de ce ţi se va întâmpla ţie şi carierei tale dragi. Din câte văd, eşti dispus să laşi un coleg să moară pentru asta!

Simmons încercă să nege, dar Edwards continuă să strige:

— Nu vorbim aici despre trădare sau despre a-i dezamăgi pe cei de acasă! Iar când partidul şi reprezentanţii poporului meu decid că cineva trebuie lăsat să moară doar ca să nu ne facem de ruşine, este datoria mea creştină să salvez sufletul ăla, indiferent de consecinţe! înţelegi?!

Edwards striga din toţi rărunchii acum şi se apucase de panoul de comandă pentru a avansa spre Simmons. Acesta reuşi să-l evite şi înhăţă dispozitivul de bruiaj, dezactivându-l.

— Comandante Edwards! Trebuie să-ţi aduc aminte – în mod oficial – că nerespectarea Actului de Supremaţie Spaţială te transformă într-un rebel şi te eliberează automat din funcţie. Din acest motiv, îmi asum…

Înainte să termine, Fisher veni plutind din spatele lui şi-i lipi atomizorul medical de gât, injectându-i un sedativ puternic. Simmons deveni imobil şi începu să plutească, cuprins de un somn profund.

Andrews privea toate astea ca pe un film prost, fără să-şi dea seama ce se întâmplă. Era atât de obosit, încât avea impresia că visează. Edwards îl prinse pe Simmons şi îl trase prin aer spre trapă, în timp ce Kunugi veni şi ea din spate să-l ajute. Fisher îi puse mâna pe gât să-i verifice pulsul pe ecranul medical afişat direct pe braţul ei. Singurii muţi de uimire erau Mae şi Gearan, prinşi la mijloc într-o luptă de putere cu care nu voiau să aibă de-a face.

Edwards îi ceru apoi lui Gearan să-l ajute să-l care pe Simmons în cabine prin trapă, iar acesta se repezi să-l ajute. Gearan se gândise întotdeauna că al doilea agent secret al Partidului aflat la bord era Clark, dar acum aflase că, de fapt, era Simmons. Iar Edwards, reprezentantul oficial al NAR, voia să se descotorosească de el? Şi Gearan era de părere că Clark ştiuse în ce se băgase, dar a o lăsa să moară era prea mult.

Îl legară pe Simmons într-o capsulă de urgenţă şi-l încuiară pe afară, declanşând alarma de carantină. Acum era complet izolat de echipaj. Constructorii navei nu-şi imaginaseră o carceră, dar

utilizarea uneia dintre capsulele de urgenţă de la bord era cea mai apropiată de ideea de temniţă. Fisher urma să monitorizeze semnele vitale ale lui Simmons, ca să se asigure că totul era în regulă.

Edwards se întoarse la modulul de comandă şi vorbi din nou cu echipajul, de data asta păstrând dispozitivul de bruiere inactiv.

Era o transmisiune care urma să ajungă la Controlul Misiunii în acelaşi timp în care ajungea pe internet, în doar câteva minute. Era ceva ce trebuia făcut.

— Dragi membri ai echipajului de pe Nerio, dragi membri ai Controlului Misiunii de acasă, doamnă Preşedinte şi dragi cetăţeni ai Americii care priviţi această transmisie…

Edwards îşi umezi buzele, căutându-şi cuvintele:

— Ne confruntăm cu o situaţie de viaţă şi de moarte. Un membru al echipajului nostru se află în pericol de a-şi pierde viaţa. Nu suntem în stare să-l ajutăm în timp util, dacă folosim doar mijloacele noastre. De aceea am decis să accept oferta de ajutor din partea celorlalţi exploratori. Într-o lume perfectă, a accepta ajutor din partea unui stat terorist ar încălca tot ce îndrăgim mai mult. Dar aceasta este, cum am spus, o chestiune de viaţă şi de moarte! mai ales că ajutorul vine din partea unor exploratori ca noi, nu din partea unor politicieni corupţi.

Edwards făcu o mică pauză ca să-şi tragă sufletul. Fusese nevoit să treacă prea repede, de patru ori la rând, prin tuburile de acces, de la gravitaţie zero la cea de 0,4 g din centrifugă, ceea ce îi dăduse ameţeli, deşi nu era femeie. Se pare că şi bărbaţii au limitele lor în spaţiu, gândi el, dar îşi recăpătă rapid concentrarea.

— Iubita noastră Judith Clark este primul om care a păşit pe Marte. A nu o ajuta acum, chiar recurgând la ajutor din afară, ar însemna că n-am înţeles nimic din cuvintele ei – cele care spuneau că păşim în pace pe această planetă şi să facem acelaşi lucru şi pe planeta noastră.

Sunt sigur că oamenii de acasă vor înţelege că suntem exploratori şi cei care ne vor ajuta sunt asemenea nouă. Ei nu sunt implicaţi în războaie regionale, nu sunt politicieni; sunt oameni de ştiinţă. S-au oferit să facă ce am fi făcut şi noi pentru ei, în aceeaşi situaţie: să ne ajute într-o chestiune umanitară.

De aceea accept oferta lor de ajutor şi o voi transfera imediat

pe pilotul Judith Clark la baza Yinghuo. După ce vom amartiza, ne vom primi înapoi amândoi astronauţii la baza noastră din Eberswalde. Sper ca acest gen de cooperare să-i determine pe liderii politici ai ambelor naţiuni să înţeleagă că, la urma urmei, putem face pace. Asta e tot. Mulţumesc!

Echipajul stătea unit în spatele lui, apoi fiecare se apropie să-l îmbrăţişeze, până când toţi deveniră o insulă plutitoare în centrul cabinei de comandă. Şi Andrews ar fi dorit să-l îmbrăţişeze pe omul ăsta, care-şi depăşise propria intoleranţă şi propriul fanatism. Dar nu avea timp să se bucure, pentru că auzi sunetul unui aparat aerian amartizând lângă capsula lor. Veniseră chinezii. Era timpul.

Prieteni vechi

Andrews privea cum „Şoimul” devenea din ce în ce mai mic în vastul deşert cărămiziu de dedesubt. Naveta aeriană Feng Ru era o maşinărie ciudată, cu o zonă centrală presurizată sub o cupolă de sticlă, în care încăpeau doi oameni şi ceva încărcătură, plus alte şase locuri exterioare, cu prize de oxigen şi curent pentru astronauţi. Arăta ca două piramide înfipte una-ntr-alta, cu patru motoare mari dedesubt, care o propulsau pe verticală, însoţite de alte şase motoare de manevră orizontale. Şi nu zbura la mare înălţime, ci doar efectua salturi foarte lungi, coborând şi apoi urcând din nou la vreo treizeci de metri deasupra suprafeţei marţiene, cale de câteva sute de metri, pentru a repeta apoi mişcarea. Cum atmosfera marţiană era aproape inexistentă, nu puteai folosi niciun fel de aerodinamică pentru acest vehicul de mare distanţă.

Andrews se simţea ca într-un uriaş montagne russe, iar craterul Holden văzut de deasupra marginii sudice era o privelişte care îţi tăia răsuflarea. Parcă mii de şerpi ar fi traversat acest uriaş deşert, lăsând în urmă o reţea de linii în zigzag, de la sud spre nord. Privită de aici, Planeta Roşie părea mai degrabă verde, pentru că oxizii de fier amestecaţi cu zonele de bazalt reflectau lumina Soarelui în valurile deşertului de dedesubt.

Peste câteva zeci de minute zări Baza Yinghuo, un complex uriaş, situat în partea estică a craterului. Chinezii îl construiseră într-un timp-record: nu trecuseră nici patru ani de când

trimiseseră aici primele încărcături robotizate. Americanii îşi ridicaseră baza în mai puţin de doi ani, prin aceeaşi metodă, doar că era de cinci ori mai mică – urma să vină şi alte module în anii următori.

Chinezii clădiseră la scară mare de la bun început şi, conform surselor lui Andrews, plănuiau o prezenţă permanentă acolo. Aveau deja la bază doisprezece dintre cei şaisprezece membri ai expediţiei, dar misiunea lor rămânea totuşi un mister.

Stând cu picioarele agăţate în afara navetei Feng Ru deasupra suprafeţei marţiene pline de striuri, Andrews îşi aduse aminte de vremurile când fusese pilot de elicoptere ale Marinei. Feng Ru nu arăta deloc ca unul dintre ele, dar sentimentul de a sta agăţat deasupra unui peisaj fabulos era acelaşi – îi lipseau doar vântul care să-i bată în faţă şi zgomotul puternic al motorului şi al rotorului. Naveta avea patru mari motoare, dar, în cvasiabsenţa gazelor atmosferice şi din cauza izolării costumului său spaţial, tot ce putea auzi era un uşor bâzâit. Şi nu, geamul de protecţie solară de pe vizorul căştii nu era nici pe departe la fel de *cool* ca ochelarii de soare din Marină.

Îi trecu o clipă prin minte să-şi scoată casca, dar renunţă. Ar fi fost destul de periculos: chiar dacă faţa ar fi rezistat cu uşurinţă câteva secunde în atmosfera extrem de rarefiată de pe Marte şi în frigul extrem de acolo (faptul că se deplasau prin acest cvasivid ar fi dus la un transfer termic foarte lent), zborul nu era suficient de lin pentru o astfel de cascadorie. Data viitoare, poate.

Nava amartiză în sfârşit într-un nor de praf roşu, iar Andrews simţi cum îi creşte pulsul. Îl va întâmpina? Cum arăta, după zece ani? Cum reuşise oare să devină Comandant de Bază? Şi de ce-i ţinuseră chinezii secret numele atâta amar de vreme?

O targă robotică pluti până la Feng Ru şi o preluă pe Clark, acum inconştientă, sângerând şi respirând cu un singur plămân. Astronauţii chinezi se grăbiră s-o ducă la Bază, lăsându-l în urmă, dar un alt astronaut venea spre el. Andrews îşi sincronizase frecvenţa sistemului de comunicaţii cu a chinezilor, aşa că auzea ce-i spunea celălalt astronaut, chiar dacă nu-i vedea faţa în spatele vizorului-oglindă care-l proteja de razele Soarelui.

— Bună ziua, astronaut Adam Andrews! Te aşteptam! Bine ai venit la Yinghuo Base!

Era Lin.
Andrews aproape că sări s-o îmbrăţişeze, dar se abţinu, aşa că doar îşi strânseră mâinile – mai degrabă îşi atinseră vârfurile mănuşilor. Era aşa ciudat să nu o vadă… Vocea îi suna la fel, totuşi, chiar dacă protocolul îi dicta să folosească un ton mai formal. Îi simţea bucuria din glas sau cel puţin asta era senzaţia lui. Dar două drone video le dădeau târcoale, aşa că înţelese că oficialii chinezi transmit în direct întâlnirea lor.
Nu era vorba doar că o întâlnea din nou pe Lin. Se scria istorie: prima dată în peste un deceniu un oficial american şi unul chinez îşi puteau da mâna în public şi puteau coopera fără a-şi striga unul celuilalt „teroristule!”.
Aşa că-i răspunse, încercând să respecte protocoalele oficiale, dar şi să-i transmită un pic din emoţia revederii.
— Bună ziua… comandante Zhen Lin! Mulţumim pentru ajutor şi pentru că ne-ai salvat vieţile… Abia aştept să stăm de vorbă despre cum putem coopera la explorarea paşnică a acestei planete uluitoare. Încă o dată, mulţumesc!
Ştia că, undeva prin Biroul Oval, creierul Preşedintei urma să explodeze de furie. Mai ştia şi că, în acelaşi timp, bătrânul preşedinte Lei urma să savureze acest moment de glorie, după ce cu o zi înainte pierduse la mustaţă cursa pentru Marte începută de predecesorul său, preşedintele Lu. Iată-i pe americani, nesăbuiţi ca întotdeauna, salvaţi încă o dată de înţelepţii chinezi! îl dispreţuia pe Lei, dar asta chiar nu mai conta. Tot ce conta era faptul că o întâlnise în sfârşit pe Lin.
Lin îl conduse puţin prin exteriorul Bazei, arătându-i – lui şi miliardelor de oameni care priveau imaginile – cât de mare era complexul chinez. Dacă de deasupra părea mare, de la sol părea de-a dreptul uriaş: avea dimensiunile unui teren de fotbal, cu şase clădiri separate, conectate prin intermediul unor tuneluri subterane.
În plus, cum explică Lin, fiecare dintre aceste module urma a fi extins rapid cu spaţii subterane de trei ori mai mari. Modulele erau pneumatice, protejate de micrometeoriţi cu un strat de Kevlar şi din alte materiale compozite, în timp ce „ferestrele” erau dintr-un material transparent de polimeri combinaţi cu mătase de păianjen industrială. Un adevărat avanpost pentru noul imperiu chinez, care umilea baza americană. Ultima urma să arate ridicol de mică peste două zile, când astronauţii

americani aveau în sfârşit să amartizeze.

Dar Andrews era nerăbdător s-o vadă, aşa că se bucură enorm când, după o plimbare de un sfert de oră în exterior, ea îl invită înăuntru. Cinci minute mai târziu, îşi scoaseră căştile şi se priviră în sfârşit.

Lin nu îmbătrânise deloc. Dimpotrivă, era mai frumoasă decât oricând şi, profitând de o scurtă pauză în transmisiile live, îi zâmbi cât de larg putea, ochii ei umplându-i de fericire.

— Bine ai venit în Împărăţia Cerurilor! îi spuse Lin, iar Adam simţi din nou agonizanta plăcere de a o privi în ochi.

Dar îşi jucară în continuare rolurile pentru camerele de filmat vreme de o jumătate de oră, de data asta Lin arătându-i interiorul bazei Yinghuo – o combinaţie de module ştiinţifice şi de comandă, precum şi zone largi pentru relaxare şi fitness. Cel mai impresionant modul era cel dedicat serelor, deja pline de plante verzi de sus până jos. Pentru prima dată în şase luni Andrews vedea atâta verdeaţă la un loc – pe Nerio aveau şi ei o mică seră, dar era un minuscul modul de doisprezece metri pătraţi, în timp ce baza chineză avea o seră de zece ori mai mare, care arăta deja ca o junglă. De altfel, erau plante peste tot în bază, pentru că, din loc în loc, lămpi cu ultraviolete completau sistemul de iluminare cu laser.

Lin nu-i arătă însă şi al şaselea modul, al cărui conţinut rămase secret. Andrews remarcase deja de afară că majoritatea antenelor erau dispuse în jurul acestuia, aşa că bănui că era vorba de centrul de comunicaţii dintre bază şi nava de pe orbită, precum şi cu Controlul Misiunii de la Beijing. Oricum, era mai degrabă preocupat să-i vâneze privirile, iar când ea se întorcea spre el să-i dea detalii despre complex, se simţi din nou fulgerat de ochii ei, aşa că nu reuşi să reţină prea multe informaţii.

După terminarea turului oficial şi prezentarea lui formală în faţa echipajului chinez (care îşi ascundea cu greu bucuria că americanii au fost umiliţi), veni şi vestea cea bună: Clark ieşise din operaţie şi era stabilă, cu mari şanse de a-şi reveni rapid şi fără alte complicaţii. Chinezii aduseseră cu ei nu mai puţin de doi medici, unul dintre ei fiind chiar chirurg, o altă dovadă a intenţiei lor de a rămâne aici pe termen lung.

Contactară în sfârşit nava Nerio, aflată pe orbită, iar Edwards le mulţumi pentru ajutor şi le transmise că în două zile vor fi gata de un transfer la baza americană, dacă sănătatea lui Clark

o va permite.

Andrews remarcă totuşi că Edwards era extrem de obosit şi de demoralizat, iar Mae şi Gearan, care erau de serviciu, nu arătau nici ei prea bine. Nu-i putea întreba deocamdată ce se întâmplase între timp, pentru că singurul canal de comunicaţii disponibil era cel chinez. Aşa că-şi amână întrebările pentru momentul când se va întoarce la bază.

După ce-şi terminară transmisiile şi luară masa cu întregul echipaj, Andrews avu în sfârşit şansa de a rămâne singur cu Lin, sub pretextul comunicării unor informaţii confidenţiale.

Ea îl invită în biroul ei, îşi activă propriul dispozitiv de bruiaj şi renunţă în sfârşit la masca oficială pe care fusese nevoită să o afişeze în ultimele ore.

— Zece ani, Adam! Zece ani de aşteptare – dar suntem în sfârşit aici!

Îi zâmbea cu un milion de zâmbete.

Nici lui nu-i venea să creadă. Avea atâtea sentimente amestecate – bucuria de a o revedea, aproape neschimbată, chimia care începuse să se joace iar cu simţurile lui, dar şi senzaţia călduroasă de a-şi reîntâlni un vechi prieten – chiar dacă nu petrecuseră decât o singură zi împreună, în urmă cu zece ani.

— Dacă nu erai tu, acum aş fi stat cel mai probabil pe-o canapea, sorbind bere şi înjurând guvernul că sparge miliarde de dolari din banii contribuabililor pe această croazieră interplanetară extrem de scumpă, râse Andrews, amintindu-şi că datorită ei ajunsese astronaut.

— Ai dreptate, guvernul tău chiar a cheltuit o grămadă de bani, îl tachină, zâmbindu-i. Şi mă bucur pentru asta. Te-a adus pe tine aici.

Se uită la Lin şi se întrebă când trecuseră aceşti zece ani. Ce făcuse ea în tot acest timp? Parcă îi citea gândurile, pentru că-i răspunse exact la această întrebare.

— Te întrebi probabil în ce gaură neagră am dispărut atâta amar de vreme, spuse ea apropiindu-se de el şi sprijinindu-se de birou. E o poveste lungă…

— Sunt nebun după poveşti lungi, îi răspunse Andrews. Să te aştept zece ani, fără să pot găsi nici măcar numele tău în *cloud,* fără să am nici cea mai mică informaţie despre tine, ca şi când n-ai fi existat niciodată… Asta a cam durut, ştii?

Era bucuros că toate astea rămăseseră acum în urmă. În acelaşi timp, avea 43 de ani şi simţea că viaţa trecuse pe lângă el fără să se fi întâmplat ceva cu adevărat important, de care merita să te agăţi. Cariera de astronaut, faptul că era al doilea om care păşise pe Marte, toate astea nu însemnau nimic. Era un bărbat singuratic şi se simţise viu cu adevărat doar o singură zi din viaţa lui. Asta era a doua zi.

Lin îl privi înţelegător.

— N-am apărut niciodată pe radar din cauza muncii mele strict secrete în Comisia Ştiinţifică a Oraşului de Vis. Acum ştii cu ce mă ocupam – eram deja implicată în proiectarea şi pregătirea misiunii noastre spre Marte –, proiectul bazei şi majoritatea părţilor ei robotice sunt create de mine… Ţii minte, atunci când ne-am văzut eram cu Tian, colegul şi prietenul meu…

— Da, am văzut că a ajuns foarte sus în ierarhie. Mai sunteţi prieteni?

Andrews avea o uşoară strângere de inimă, pentru că nu ştia absolut nimic despre viaţa ei privată.

— Ăăă, da, s-ar putea spune şi aşa. El a fost cel care a vegheat asupra întregii mele cariere de până acum şi, fără sprijinul lui, n-aş fi reuşit niciodată.

Lin făcu o pauză, de parcă şi-ar fi amintit de o rană veche.

— De-a lungul anilor am înţeles că, deşi mi-era prieten apropiat, era, în primul rând, loial şefilor săi politici, şi că, alături de alţi doi prieteni apropiaţi mie, raportau superiorilor cu ce mă ocupam. Asta m-a cam dus în pragul depresiei…

— Ai avut trei prieteni apropiaţi care te spionau şi încercau să te manipuleze?!

Andrews se simţea în acelaşi timp revoltat şi vinovat – când o întâlnise prima dată, intenţiile sale erau aceleaşi.

— Da, dacă privim lucrurile aşa. Dar, după ce mi-am luat un an de vacanţă, m-au vizitat şi am căzut la pace. Asta s-a întâmplat în timpul Marii Reconcilieri din ’39, când preşedintele Lei a început să dezmembreze structura omniprezentă a poliţiei politice, rămasă de pe timpul preşedintelui Lu, cu toţi spionii şi cu toată mizeria aia.

Această acţiune a preşedintelui Lei fusese de fapt semnalul unei noi ere pentru chinezi, iar democraţia în sfârşit funcţiona pentru scurtă vreme, cel puţin în cele mai dezvoltate zone ale

ţării. Totuşi, reprezentase doar începutul unui drum foarte lung şi dificil. Lin continuă:

— A fost o experienţă dureroasă, dar ne-am dat seama că avem prea multe în comun, că ne plăcea prea mult să stăm împreună şi, chiar dacă vieţile noastre au urmat căi foarte diferite, ne bucurăm şi acum de prezenţa celorlalţi. Da, m-am simţit trădată şi dezamăgită, dar i-am iertat. În definitiv, au fost doar unelte într-un sistem care folosea fiecare individ împotriva celuilalt. Dar cel mai ciudat e…

Lin se opri un pic, primind pe lentilele de contact o listă urgentă de lucruri pe care trebuia să le aprobe. După-amiaza mai avea încă patru ore de soare, aşa că astronauţii de la bază îi cereau aprobarea pentru misiunile zilei. Îşi dezactivă dispozitivul de bruiere verbală pentru a le transmite ordinele, le aprobă toate ieşirile, reactivă dispozitivul şi continuă:

— Cel mai ciudat e că omul aflat în spatele a tot ce mi s-a întâmplat – cariera în astronomie, poziţia în comitetul de ştiinţă al Oraşului de Vis, ba chiar şi poziţia de aici, de la Bază cel care, aşa cum mi-a dezvăluit chiar el acum vreo şase ani, a vegheat asupra mea în ultimii douăzeci şi cinci de ani a fost însuşi preşedintele Lei.

Andrews nu se aşteptase la aşa ceva. 25 de ani? Lin. Avea acum 33 de ani, dacă-şi aducea bine aminte. Oare era copilul nelegitim al preşedintelui? Oare ea era secretul atât de bine păstrat al „perfectului” preşedinte Lei – rodul unei aventuri din tinereţe, despre care nu voia să afle nimeni?

Lin se uită atent la el. Parcă îi putea ghici gândurile – oare avea lentile de contact militare, iar dacă da, le folosea cumva pentru a-i analiza expresiile feţei şi adevăratele sentimente?

— Îmi pare rău că mă holbez aşa, dar chiar nu mă aşteptam să aud una ca asta. Eşti cumva fiica lui?

Lin izbucni în râs, relaxându-se din nou şi încălzind atmosfera.

— Nuuu! Cum să fiu fiica lui?! Deşi, într-un fel, aş putea spune că a fost ca un tată pentru mine. Dar unul despre care n-am ştiut niciodată că exista sau că-i păsa de mine. De fapt, el a fost cel care m-a înconjurat cu prieteni pe care credeam că eu i-am ales, cerându-le să mă supravegheze. Dacă vrei, a fost ca părintele paranoic pe care unii dintre noi chiar l-au avut. Dar n-a vrut să-mi facă rău… cel puţin aşa gândesc acum. Pe vremea aia nu era atât de simplu.

Luă din nou o pauză, de data asta pentru a-şi pune ordine în gânduri. Ceea ce trebuia să-i comunice lui Andrews nu era simplu de digerat şi, chiar cu dispozitivul de bruiaj pus pe birou, ştia că are o marjă de manevră foarte mică cu privire la informaţiile confidenţiale. Era conştientă că Andrews e fost agent CIA şi trebuia să se încreadă în instinctul ei de femeie care-i spunea că pe el îl interesa cu adevărat persoana ei, că nu era doar un alt informator cu propria lui agendă. La urma urmei, venise după ea în spaţiu, iar ea îi urmărise permanent cariera de-a lungul anilor…

Îi plăcea nespus că Adam nu-şi putea ascunde sentimentele – nici măcar nu era nevoie să-şi folosească lentilele digitale pentru a înţelege ce gândea, pentru că americanul era ca o carte deschisă. Şi era complet şocat.

— Uite, va trebui să fiu extrem de concisă şi să-mi aleg cu mare atenţie cuvintele, aşa că ai un pic de răbdare. Îţi pot spune unele lucruri, dar nu tot – nu am voie de sus, iar dacă ţi se întâmplă ceva când te întorci acasă, pun în pericol lucruri foarte importante.

Andrews îşi imaginase întâlnirea lor într-o lumină foarte diferită, de-a dreptul romantică. Ceea ce afla acum era din cu totul alt film – Lin era protejata preşedintelui Lei, toţi prietenii o spionaseră o viaţă întreagă, dar îi iertase, iar acum avea să-i zică un alt secret… Când şi unde se vor sfârşi toate astea, lăsându-le spaţiu doar pentru ei doi?

— Te întrebi probabil de ce am investit atât şi de ce am ajuns aici aşa de repede. Am fi putut aştepta până în 2050, de exemplu, când se va înjumătăţi timpul necesar călătoriei pe Marte, pentru că planetele vor fi mult mai apropiate. De asemenea, te întrebi probabil ce anume transportăm în nava Xuesen şi de ce construim aici pe o scară atât de mare…

Andrews era numai urechi.

— Acum 25 de ani cineva a descoperit o ameninţare la adresa Pământului şi a fost ucis imediat de o organizaţie despre care probabil că ştii destul… şi care se află la putere chiar acum în SUA.

Aşadar, nu chinezii plănuiseră uciderea savantului ăluia, cum se credea? Andrews ar fi vrut să spună ceva, dar Lin continuă:

— Această ameninţare la adresa Pământului nu este o ameninţare naturală. Dar este una foarte reală.

Pentru prima dată Andrews auzea pe cineva afirmând un lucru atât de clar despre fundamentul programului spaţial chinez din ultimul deceniu.

— Mai mult, tehnologia din spatele acestei ameninţări înseamnă că mai avem doar optzeci de ani pentru a ne pregăti. Mai exact: optzeci şi patru de ani. E vorba despre o navă spaţială cât o lună mică şi care vine spre noi.

Era al treilea lucru pe care Andrews nu se aştepta să-l audă în după-amiaza aceea. Dacă oricine altcineva, în locul lui Lin, i-ar fi spus aşa ceva, ar fi izbucnit într-un râs isteric şi ar fi încercat să demoleze mitul navei spaţiale cu argumente logice. Dar Lin stătea acum în faţa lui, având alături toată forţa lumii ştiinţifice chineze. Acum totul avea sens. Dacă detectaseră o navă spaţială care venea spre Pământ şi dacă nu găsiseră o altă explicaţie logică, fuseseră nevoiţi să se pregătească.

— Dar de ce guvernul tău păstrează secretul? Adică la ce bun? întrebă Andrews, încercând să înţeleagă.

— Nu e chiar un secret… Ştiu precis că unii factori de decizie din guvernul tău sunt la curent cu ce cred savanţii chinezi. Şi se prăpădesc de râs. Vezi tu, în mintea lor, Dumnezeu se află în spatele a tot ceea ce există, iar atunci când argumentează că până şi procese biologice naturale foarte bine înţelese sunt de fapt o dovadă a existenţei lui Dumnezeu, ce bază de discuţie să mai avem? îmi pare rău, dar America a regresat foarte mult în ultimul timp, oricine a fost la putere în Washington. Şi nu dau vina doar pe NAR, dau vina pe un popor incapabil să trăiască în secolul XXI!

Era clar că toată povestea o afecta pe Lin în plan personal.

— Aşa că vreau să înţelegi, Adam, că Attila încă nu este la porţi, dar că e pe drum. Şi dacă cei care vin seamănă măcar pe departe cu Attila, atunci suntem terminaţi. Mai ţii minte ce am vorbit la Paris?

Andrews dădu din cap aprobator. Cum ar fi putut uita? Lin continuă.

— Uită-te doar la faptul că n-am putut să ne limităm propriile gaze cu efect de seră, că facem eforturi imense să trimitem nişte oameni pe Lună, că a trebuit să dedicăm 2 la sută din PIB-ul nostru să trimitem o mână de oameni pe Marte şi că ne distrugem planeta în fiecare zi, în tot felul de războaie inutile… Ce şansă crezi că vom avea în faţa unei civilizaţii capabile să

trimită nave spaţiale cât jumătate de Lună şi cu un sfert din viteza luminii?

Idealista Lin de acum zece ani se schimbase, până la urmă. Da, lumea pierduse timp preţios cu limitarea gazelor de seră, iar acum era prea târziu: vremea extremă făcea ravagii peste tot. Iar haosul politic atinsese paroxismul. Dar pe Andrews îl şocase ultimul lucru pe care tocmai îl auzise.

— Aţi fost în stare să detectaţi un obiect cât jumătate din Lună şi să-l vedeţi mergând cu un sfert din viteza luminii?!

Asta era ceva nou pentru Andrews.

— Înainte mergea şi mai repede. Şi nu putem dezvălui nimic oficial deocamdată – te conjur să nu spui absolut nimănui, nici măcar echipei tale, pentru că am prins de două ori în observaţiile noastre nenorocirea aia, atunci când oculta stele din calea sa spre noi, dar acum nu avem capacitatea de a o detecta în timp real şi de a o prezenta lumii. Nu încă. Iar dacă facem publice acum observaţiile noastre precedente, ele vor fi considerate simplă propagandă. Asta ar putea duce la mari probleme interne, înţelegi?

— Dar aţi fost capabili să o detectaţi? Când? De cât timp ştiai?

Lucrurile începuseră să se lege în mintea lui Andrews, deşi încă nu vedea întregul puzzle.

— Îţi aduci aminte de 2021 şi de „teroristul chinez”?

— Da, aveam 18 ani…

— Era tatăl meu.

Andrews simţi că timpul se opreşte în loc. Încerca să proceseze informaţia. Lin continuă, cu un ton neutru, care masca sentimente extrem de profunde:

— El l-a descoperit, iar gorilele NAR l-au ucis – şi împreună cu el, pe mama şi pe agenţii americani, care probabil că au încercat să-i protejeze. Chinezii – în special doctorul Lei, şeful ierarhic al tatălui meu pe vremea aia, în cadrul delegaţiei chineze în SUA – nu fuseseră interesaţi de ce descoperise tata.

— Deci eşti fiica lui…?

Nu reuşise niciodată să ţină minte numele tipului. Lin nu-l ajută defel.

— Da, sunt. Şi asta explică probabil de ce Lei a avut grijă de mine, chiar dacă n-am ştiut că el a fost şeful tatălui meu – lucru pe care l-am aflat direct de la el abia ani mai târziu. Ştii… a trebuit să trec peste multă durere şi peste foarte multă ură. Mi-

am pierdut ambii părinţi în atacul mizerabil din partea NAR, şi pentru ce? Pentru incapacitatea lor de a accepta evoluţia drept forţă care dezvoltă chiar şi civilizaţii extraterestre? Pentru că-s incapabili să înţeleagă că nu suntem singuri în Univers şi că nu pot schimba asta? Pentru că urăsc pe oricine încearcă să dovedească faptul că nu avem nevoie de Dumnezeul lor?

Lin aproape că izbucni în lacrimi, dar reuşi să se controleze. Doar ochii o trădau. Acumulase prea multe, tăcuse atât amar de vreme, iar acum avea atâtea de spus... Andrews îi strânse mâna, în timp ce ea continuă.

— Până la urmă, Lei a reuşit să afle cine a ordonat uciderea tatălui meu. Spre surprinderea mea, nu un bărbat, nici vreun predicator, ci o fostă secretară la Centrul de Zbor Spaţial Goddard, care avea 23 de ani pe vremea aia, fiind infiltrată de extremiştii NAR. Ea şi-a dat seama că, dacă această informaţie devine publică, va schimba pentru totdeauna felul în care vedem viaţa, universul şi în special religia. Ea a dat ordinul, ca şefă a celulei din Washington. S-ar putea să o cunoşti foarte bine...

Andrews ştia prea bine cine e, într-adevăr, şi simpla conştientizare a acestui oribil act din trecut îi dădu fiori reci. În timpul alegerilor prezidenţiale din 2036, chestiunea implicării ei în activităţi extremiste în tinereţe fusese ridicată în repetate rânduri, dar niciodată dovedită. Deci de-aia insistase ea, ca Preşedinte – sub pedeapsa acuzării de înaltă trădare – să se evite orice contact cu chinezii? Fiindcă ştia că Lin este aici? Sau fiindcă îi ura oricum pe chinezi pentru ce făceau şi nu voia ca membrii echipajului său să fie expuşi la „falsurile” oamenilor de ştiinţă din China?

— Am aflat toate astea extrem de târziu, Andrews. Ţii minte când ne-am întâlnit, în 2036? Mă bucur nespus că s-a întâmplat şi trebuie să-ţi spun că ceea ce am simţit atunci se află încă în sufletul meu, Adam. Dar, oricât mi-ar displăcea să recunosc, am fost doar folosită de Tian pentru a livra un mesaj despre intenţiile noastre către guvernul vostru, pentru că el ştia cu ce te ocupi la Berlin. Eram naivă pe vremea aceea şi nu gândeam prea mult. Dar tu nu ai fost singurul abordat în acest fel. Au existat mulţi, mulţi oameni de ştiinţă şi fiecăruia i s-a transmis nu că suntem atacaţi, ci că ar fi foarte bine dacă popoarele s-ar uni şi ar construi o arcă... o structură care ne-ar permite

supravieţuirea ca specie, dacă s-ar întâmpla ceva rău pe Pământ. Am încercat să sugerăm asta guvernului tău pe mai multe căi, iar lucrurile chiar se mişcau puţin. Însă, atunci când oamenii voştri de ştiinţă care ne ajutaseră au început să moară în împrejurări dubioase sau să fie concediaţi dacă nu se supuneau agendei conservatoare a NAR, am înţeles că nu vom reuşi să comunicăm mesajul publicului american în vreun fel credibil.

— Deci de-aia a pus răposatul Lu rachetele alea pe orbită? întrebă Andrews, încă străduindu-se să-şi formeze o imagine generală.

— Da. A fost decizia lui. S-a gândit că, dacă va începe o cursă a înarmărilor spaţiale, americanii, ruşii şi europenii vor investi mai mult în tehnologia militară spaţială şi vor dezvolta astfel noi tehnologii, care ar putea salva Pământul la un moment dat. A trebuit să se oprească atunci când lucrurile au luat-o razna.

— Da, aia a fost o idee cretină. Dar e ceva ce nu înţeleg…

— Ce?

— Cum plănuiţi voi să pregătiţi lumea pentru această navă uriaşă care vine spre Pământ, construind o bază extrem de scumpă pe Marte? De ce Marte? Şi de ce cu o asemenea viteză? N-ar fi mai uşor să construim ceva de genul unui sistem de apărare automată în jurul Pământului, sau pe Lună, în cadrul unui tratat internaţional?

— La asta, din nefericire, nu-ţi pot răspunde. Este singurul lucru pe care nu ţi-l pot dezvălui deocamdată. Dar îţi garantez că în următorii ani vom avea capacitatea de a lansa o reţea de telescoape capabile să vadă nenorocirea în timp real. Şi atunci sper că şi americanii, şi europenii vor înţelege în sfârşit ce se joacă aici.

Andrews simţi că în sfârşit înţelegea toată povestea, dar încă avea prea puţine informaţii despre ce se afla în interiorul navei de pe orbită, despre scopul real al bazei de pe Marte şi în special despre amestecul lui Lin în toate astea. Dar Lin era extenuată. Îl apucă de mână, încercând să termine discuţia pe un cu totul alt ton.

— Te-am aşteptat zece ani, Adam. Am atâtea de spus şi atât de puţin timp… Nici n-aveam idee cum urma să comunicăm când ajungeai pe Marte, dar acum lucrurile s-au aranjat de la sine. Şi mai am ceva să-ţi mărturisesc înainte să ne despărţim

din nou. Ceva ce aş vrea tare mult să înţelegi…

Andrews simţi că urma să audă ceva ce îi va îngropa toate speranţele şi că de cei zece ani în care visase la ea o să se aleagă praful şi pulberea. Simţi, pentru prima dată în viaţă, adevărata frică.

— Ce facem aici este proiectul meu, Adam. Este gândit de mine, proiectat de mine, organizat de mine. Şi este uriaş. Este o muncă de o viaţă. Dacă vrei, sunt aici cum a fost Sfânta Geneviève – îţi mai aduci aminte de ea? — pe vremea ei: într-o mănăstire. Pe scurt… probabil că nu mă voi întoarce niciodată pe Pământ. Voi rămâne aici, supervizând ce vom construi, iar asta îmi va lua atât de mult timp şi energie, încât nu voi mai putea să mă întorc niciodată… de teamă că nu voi duce la bun sfârşit ce am început.

Încăperea se învârtea cu Andrews, şi sufletul parcă îi încremenise.

— Voi rămâne aici, Adam, pentru tot restul vieţii mele. Voi mări spaţiul ăsta de zece ori, apoi de o sută de ori. Şi mă voi asigura că drumul pe care am luat-o va duce unde trebuie. Toate astea, pentru că părinţii mei n-au murit în zadar şi pentru că vreau ca lucrurile care mi s-au întâmplat în viaţă să dobândească un sens. Asta înseamnă şi că, cel mai probabil, avem doar aceste două zile pentru noi doi…

El nu mai era în stare să spună nimic. Lin îi observă disperarea, îi întoarse faţa spre ea şi-l sărută. Apoi îl îmbrăţişă şi rămaseră lipiţi unul de altul multă vreme. În cele din urmă, Andrews reuşi să bolborosească ceva:

— Lin, am făcut o grămadă de lucruri în ultimii zece ani… Probabil că eşti la curent, pentru că am avut grijă să le fac publice atât cât am putut. Cred că ai găsit şi ai citit şi blogul meu…

Ea dădu din cap afirmativ, stăpânindu-şi lacrimile. Urmărise tot ce făcea el, după ce primise permisiunea din partea lui Lei să acceseze informaţii din afara Hive-ului, internetul chinez.

— Dar am venit aici cu o singură speranţă. Că te voi întâlni şi că asta va duce la… habar n-am. Chiar nu mi-am pus problema. Toate scenariile mele se termină cu noi doi întâlnindu-ne din nou… n-am reuşit niciodată să merg mai departe…

— Înţeleg, Adam…

— Şi probabil că am simţit întotdeauna că, deşi te voi întâlni

aici, nu vom putea fi niciodată împreună din cauza stării de lucruri dintre ţările noastre…

Era disperat să găsească o cale. Orice cale.

— Dar acum, că te-am văzut, că stau în sfârşit cu tine aici, că te aud vorbind după zece ani de tăcere asurzitoare, îţi spun şi că pur şi simplu nu te mai pot pierde încă o dată. Nu pot. Nu ştiu… O să găsesc un pretext să vin aici de mai multe ori pe parcursul misiunii sau să mă întorc din doi în doi ani, până când o să crape nenorocita de preşedintă şi o să călătoresc mai des spre Marte… Nu-mi dau seama ce o să fac, Lin. Dar ştiu un singur lucru – cred că e o chestie ieşită din comun că ne-am întâlnit şi că ne-am păstrat unul pe altul în inimă zece ani. Zece ani, Lin!

Ea ar fi dorit să-i sară în braţe şi să petreacă restul zilei împreună, dar interfaţa ei vizuală era deja plină de lucruri urgente de făcut, iar timpul lor era extrem de scurt. Mai aveau seara şi ziua de după, înainte ca americanii să amartizeze… Puteau chiar să mai tragă de timp încă o zi…

Se uitară unul la altul de parcă şi-ar fi trăit ultima zi.

— Deocamdată hai să profităm la maximum de zilele în care suntem împreună. O să aranjez să avem timp pentru noi. Hai să ne plimbăm împreună pe Marte, să ne bucurăm de timpul nostru şi de prietenia noastră. Şi… cine ştie ce ne rezervă viitorul?

Avea dreptate. Ştiuse asta tot timpul, dar nu avusese niciodată curajul să se întrebe ce se va întâmpla de fapt, dacă se vor întâlni din nou. Acum, că se întâlniseră, nu aveau vreme de pierdut.

Aşa că se despărţiră cât mai oficial posibil, apoi se regăsiră seara, în afara Bazei, şi merseră cu unul dintre Dragonii chinezeşti presurizaţi până la un crater mic, dar adânc, aflat la douăzeci de kilometri depărtare de Bază, bucurându-se de privelişte şi preţuind fiecare moment petrecut împreună.

Spre deosebire de Roverele NASA, Dragonii nu aveau roţi, ci opt picioare din aliaj metalic. Puteau să „alerge” pe suprafaţa marţiană, fiind imuni la praf şi în stare să se caţăre pe orice fel de suprafaţă sau să sară peste orice fel de crevasă. Lung de zece metri şi înalt de trei, fiecare Dragon avea deasupra un modul mare presurizat, cu o cupolă din sticlă specială, care permitea o panoramă de 180 de grade şi îi apăra pe pasageri de radiaţii.

Erau numiţi Dragoni, dar arătau mai degrabă ca nişte păiajeni. Un sistem bionic sofisticat păstra cabina stabilă pe orice fel de teren, în timp ce câteva zeci de computere independente calculau automat cea mai bună cale spre destinaţie, pentru ca Dragonul să se mişte mai repede decât Roverul, cu o viteză maximă de 50 de kilometri pe oră, având o autonomie de 140 de kilometri. Păstrau tot timpul patru picioare pe sol, în timp ce restul de patru picioare se mişcau rapid în direcţia indicată de pilot.

În ziua următoare plecară şi mai departe, de data asta călătorind 27 de kilometri spre vest, urcând peretele uriaşului crater Holden şi oprind Dragonul pe marginea crestei înalte de 1000 de metri, care le oferea o vedere spectaculoasă asupra întregului crater. De acolo, baza Yinghuo era doar un punct minuscul, iar cealaltă margine a craterului se afla departe, spre orizont.

Pentru două ore, un test de rutină le dezactivă antena principală, în timp ce restul astronauţilor chinezi aveau o misiune de explorare în partea opusă craterului Holden. Rămaseră absolut singuri, izolaţi de lumea exterioară. Şi în următoarele ore au devenit primul cuplu care a făcut dragoste pe Marte, aşa cum visaseră zece ani, cu Planeta Roşie la picioarele lor, într-o ciudată lumină portocalie, care răzbătea prin cupola lor de sticlă.

Se găsiseră unul pe altul, iar acum erau o singură fiinţă. Nu-i puteau separa nicio distanţă, niciun fel de spaţiu, nici vreo decizie politică sau directivă, chiar dacă milioane de kilometri aveau să stea curând între ei.

Nu ştiau cum o vor scoate la capăt. Deocamdată doar trăiau clipa.

Apoi americanii amartizară şi ei, în sfârşit.

Un om, o misiune

Simmons tocmai intra în Modulul de Comandă, cu un baston electric în mână. Încercase să scape pe traseu, închizându-l temporar pe Gearan într-unul dintre holuri când acesta îl eliberase în sfârşit din capsula în care fusese închis.

Încercarea de evadare a lui Simmons era penibilă, dar extrem de periculoasă. Nerio nu era separat de spaţiu decât de nişte

pereţi foarte subţiri, din materiale compozite. O luptă corp la corp nu doar că putea duce la răni grave, ci putea chiar distruge nava. Timp de minute bune, echipajul privise cu sufletul la gură atacul său asupra lui Gearan şi fuga prin tunelul central al navei, chinuindu-se să găsească o soluţie pentru a-l neutraliza. Din fericire, o găsiseră.

Simmons încercă să se conecteze mental cu nava şi să ordone scoaterea oxigenului din incinta Modulului de Comandă, aşa cum făcuse când scăpase de Gearan, profitând de faptul că Edwards uitase să-i revoce accesul la computerele navei. Ar fi profitat şi de faptul că avea o mască de oxigen la el, luată din capsulă. De data asta, fără succes.

Reuşiseră în ultima secundă să-i dezactiveze interfaţa mentală şi să-i retragă accesul la sistemele navei. Iar acum, plutea în faţa lui Edwards, care-l luase la ţintă cu un tazer.

— Dă-i drumul, Simmons, sau vei simţi ce înseamnă cu adevărat durerea!

Dându-şi seama că nu avea nicio şansă, lăsă bastonul electric să plutească, până când Fisher îl recuperă.

— Nu-i nevoie de arme, Edwards! Putem rezolva asta prin dialog…

— Da, *acum* putem rezolva prin dialog. După ce ai fiert în suc propriu o zi în capsula de urgenţă şi ai făcut pe nebunul pe drum. Vino încoace!

Christa Mae stătea la panoul de comandă şi supraveghea orbita navei. Edwards îi indică lui Simmons unul dintre scaunele goale de lângă Mae şi-l atenţionă să nu facă vreo prostie, în timp ce Fisher se grăbi prin tubul de acces să vadă ce s-a întâmplat cu Gearan.

— Mae tocmai ţi-a revocat accesul la sistemele navei. Ce i-ai făcut lui Gearan a fost stupid şi periculos. Dar nu sunt surprins… Sunt doar dezgustat.

Simmons îşi verifică lentilele de contact – erau dezactivate. Vedea, în acelaşi timp, că Edwards ajunsese la capătul puterilor, aşa că dorea să afle nişte răspunsuri.

— Gearan e bine. Dimpotrivă, ceea ce faci tu aici e greşit, Edwards, şi ştii prea bine!

— Nu, Simmons! A-ţi lăsa aproapele să moară e greşit! A-ţi pune un membru al echipajului în pericol de moarte e greşit! A pune în pericol întreaga misiune din cauza ideologiei tale e

greşit! strigă Edwards, ţinând în continuare tazerul în mână. Simmons încercă să-i răspundă, dar Edwards nu îl lăsă.

— Aşa cum ţi-a spus şi Gearan – şi am văzut pe ecran că ţi-a spus când ţi-a dat drumul –, biroul preşedintelui a aprobat ce am făcut pe planetă, chiar dacă ordinele iniţiale erau diferite. Probabil că o să fiu lăsat la vatră în mod onorabil imediat ce ajung acasă şi asta-i tot! Poţi înţelege că treaba asta s-a terminat?

Edwards ceru computerului navei să afişeze pe lentilele lui Simmons ultimele comunicări din partea MEC, precum şi mesajul confidenţial venit de la preşedinte. Ambele spuneau acelaşi lucru: comandantul Edwards şi ofiţerul de comunicaţii Andrews vor fi traşi la răspundere la întoarcerea din misiune, dar numai după ce-şi vor fi îndeplinit sarcinile pe Marte şi vor fi participat la turul promoţional al naţiunii, odată ajunşi acasă. Linia de comandă va rămâne aceeaşi pentru a nu afecta opinia publică de acasă. Ambele mesaje erau marcate ca fiind confidenţiale, aşa că Simmons le citi pe lentilele de contact şi rămase tăcut.

Edwards îşi puse deoparte tazerul. Acum ştia că Simmons nu va mai face nicio mişcare agresivă. Îl alesese personal pentru această misiune tocmai pentru că ştia cât e de oportunist, dar şi pentru că nu voia să aibă un secund capabil să gândească liber. Simmons era un câine de atac loial şi nimic mai mult. Când luase decizia, i se păruse cât se poate de inteligentă, dar acum, când el însuşi era cel care gândea în afara sistemului, lucrurile o luaseră razna. Se uită din nou la Simmons, care se calmase între timp.

— Te întreb acum, pilot Ed Simmons, eşti cu noi? Îţi vei relua îndatoririle şi vei colabora cu echipajul?

Simmons dădu din cap, muşcându-şi buza de jos. Apoi, pentru că Edwards se holba în continuare la el, răspunse şi cu toată gura.

— Da, domnule! îmi cer scuze pentru cum m-am comportat… îmi cer scuze şi pentru ce am încercat să vă fac dumneavoastră… Am acţionat cu bună-credinţă, dar acum am înţeles că misiunea este mai importantă, aşa cum spune şi preşedintele…

Edwards îl scană pe Simmons. Nici vorbă ca acesta să fi avut vreo remuşcare pentru ce făcuse şi nici nu-i păsa de echipaj.

Dar comandantul ştia deja ce hram poartă Simmons – exact „calităţile” astea fuseseră hotărâtoare când îl alesese ca secund. Ştia că era loial preşedintei Oliver şi, atâta timp cât aceasta nu ordona alte acţiuni agresive, sclavul ei urma să rămână calm. „Ticălos spălat pe creier!” îl sudui Edwards în gând, încercând să-şi ascundă dezgustul.

— Bun, rămâi aici până mă întorc. Nu vei avea în continuare acces la sistemele navei până nu vorbim din nou. Revin.

Simţea că se sufocă. Dacă l-ar fi străfulgerat pe Simmons cu tazerul, ar fi riscat să pornească un incendiu fatal. Blufase şi reuşise. Dar adrenalina era exact ce-i lipsea după zece zile de chin în spaţiu.

Se retrase un pic să mediteze, cu ochii închişi, în anticamera Modulului de Comandă.

Îl trecu un fior când se gândi că, doar cu o zi înainte, ar fi făcut orice pentru preşedintă. Fiindcă ea nu era doar un simplu politician. Era cea care adusese înapoi credinţa în America. Era cea care reuşise să învingă toate obstacolele şi, venind dintr-un stat precum South Carolina, să câştige poziţia de vicepreşedinte, devenind apoi preşedinte după tragica moarte a preşedintelui Nunes, asasinat de un anarhist după doar doi ani şi patru luni de mandat.

Ea reuşise să calmeze poporul şi să-i găsească pe cei vinovaţi de asasinarea lui Nunes, apoi să convingă Congresul să amâne alegerile pentru 2040, câştigându-le zdrobitor.

Dar, cu mult înainte să ajungă preşedinte, ea ajutase New American Republic să devină o forţă politică responsabilă în interiorul Partidului Republican, dând afară vechea gardă Tea Party, care făcuse prea multe compromisuri cu ateii liberali, la începuturile anilor ’20. Apoi, ca membru al Congresului şi mai târziu ca preşedinte, reuşise să învie tradiţiile americane şi să readucă respectul pentru America, iar reforma ei axată pe sprijinirea afacerilor mici şi mijlocii ajutase SUA să-şi revină din criza prelungită a şomajului şi a sărăciei, aducându-le un capital politic de care puţini se puteau bucura.

Edwards fusese unul dintre cei mai loiali asistenţi în timpul primei campanii prezidenţiale la care participase şi o ajutase atunci când, numită vicepreşedinte şi apoi preşedinte, avusese nevoie de fapte legate de ştiinţă – de la evoluţie la explorarea spaţiului, de la energia regenerabilă la economia schimbărilor

climatice, toate puse într-o lumină creştină. Admira cel mai mult iubirea ei de nezdruncinat pentru Christos şi faptul că reuşise să rămână deasupra şlehtei de politicieni corupţi care conduceau Washingtonul.

Christine Oliver fusese realeasă cu o majoritate covârşitoare, fiindcă naţiunea remarcase modul extraordinar în care reacţionase la atacurile teroriste Anonymous din şapte oraşe americane. Toţi atacatorii fuseseră ucişi rapid, iar în doar câteva zile dejucase o conspiraţie care implica 29 de reprezentanţi şi senatori democraţi, precum şi pe unii dintre membrii marcanţi ai NAR, finanţaţi de lobbişti chinezi. Dacă se gândea mai bine, ar fi trebuit să-şi dea seama că era vorba exact de cei care i-ar fi putut ameninţa puterea crescândă...

Mişcarea Anonymous, cu rădăcini anarhiste datând încă de prin anii 2010, avusese o evoluţie diferită de cea a NAR, care se desprinsese dintr-un partid politic, luându-l apoi pe sus şi cucerindu-l. Anonymous pornise ca o mişcare anarhistă care aduna tot felul de tocilari şi de pierde-vară supăraţi pe sistem, dar crescuse între timp şi se metamorfozase într-o reţea de zeci de mii de celule cu până la 24 de membri fiecare, capabile să se sincronizeze în atacuri devastatoare. Atacau iniţial doar infrastructura IT, apoi trecuseră şi la atacuri în lumea reală. Mai întâi fuseseră paşnici, dar în cele din urmă deveniseră violenţi când guvernanţii nu reacţionaseră pozitiv la cererile lor şi încercaseră să-i bage în puşcărie.

Războiul dintre Anonymous şi structurile paramilitare ale NAR devenise extrem de dur, cu o serie de asasinate în ambele tabere la sfârşitul anilor ’20 şi începutul anilor ’30, dar, pe măsură ce NAR câştiga recunoaştere politică şi statul dobândea puteri crescute de supraveghere asupra cetăţenilor săi, indiferent de ţară, puterea Anonymous începuse să scadă.

Fusese o surpriză cu atât mai mare, în acest context, faptul că unul dintre membrii săi reuşise să-l asasineze pe preşedintele Nunes, primul preşedinte american hispanic, un republican reformist, pavând astfel calea venirii la putere a vicepreşedintelui.

Şi mai surprinzător fusese faptul că, cinci ani mai târziu, 24 de membri Anonymous, abia eliberaţi din închisoare cu patru luni înainte, reuşiseră să arunce în aer birourile NAR în şapte oraşe americane, omorând 241 de oameni şi rănind alte câteva mii.

Poliţia reuşise să-i ucidă pe toţi atacatorii atunci când refuzaseră să se predea, dar nu înainte de a activa de la distanţă o a doua serie de dispozitive explozive, în 32 de oraşe americane, într-un atac nebunesc şi criminal, care utilizase sute de microdrone încărcate cu mici doze de C4.

Teroriştii folosiseră un program de inteligenţă artificială care dirijase într-un atac coordonat aceste drone prin intermediul sistemelor de ventilaţie ale serverelor utilităţilor-cheie din marile oraşe. Serviciile de internet, de coordonare a transporturilor, de gestiune a apei şi de electricitate fuseseră puse la pământ într-o clipită, iar efectele în cascadă duseseră la o criză generală a serviciilor de bază la scara întregii naţiuni. Zeci de milioane rămăseseră fără utilităţi, iar haosul dusese la mii de morţi şi de răniţi, pe lângă miliarde de dolari în daune. Fusese nevoie de trei luni pentru ca utilităţile publice să fie restabilite în unele dintre zonele afectate! Zeci de oameni muriseră doar în accidentele auto care implicaseră sute de maşini automate ghidate să se zdrobească unele de celelalte.

Drept rezultat al acestor atacuri anarhiste şi după şase ani de mandat în care aliaţii săi politici îşi impuseseră voinţa în Congres, NAR reuşise să treacă al 29-lea amendament, dând statului puterea de a folosi tehnologia pentru a evalua loialitatea fiecărui cetăţean şi a preveni infracţiunile – aşa-zisul Act al Intenţiei, din 2044. Drept rezultat, criminalitatea scăzuse cu 45 la sută în doar patru luni, mii de infractori în devenire fuseseră arestaţi preventiv, iar popularitatea preşedintei urcase la niveluri istorice.

Dar, în ultimii doi ani, noua criză economică ce înghiţise lumea lovise din plin şi America. Paranoia la nivel guvernamental atinsese cote alarmante, iar amestecul statului în viaţa cetăţenilor obişnuiţi era tot mai frecvent, în special din cauza abuzurilor poliţiei sub protecţia Actului Intenţiei, aşa că preşedinta îşi văzuse popularitatea dispărând.

La începutul lui 2046 se mai bucura doar de încrederea a 13 la sută dintre americani. Deşi reuşise să conducă America opt ani deja şi mai avea alţi doi la dispoziţie, datorită celor doi ani suplimentari din mandatul preşedintelui Nunes, ultimii se anunţau a fi şi cei mai grei, pentru că oamenii se săturaseră de felul în care evoluase aparatul de stat în America.

Chiar şi aşa, Edwards îi rămăsese adept loial, fiindcă ştia că

preşedinta avea convingeri puternice şi credea că promovarea lui Christos şi a credinţei folosind politici la nivel de stat ar fi alungat în cele din urmă spectrul anarhiei sau, şi mai rău, pericolul „meritocraţiei” atee, care câştiga teren în Asia şi în America de Sud şi care fusese încercată doisprezece ani şi în SUA. Dacă în societăţile dictatoriale meritocraţia pusese lucrurile în ordine, în SUA aceasta avusese rezultate economice dezastruoase, din cauza reacţiei puternic negative a mediului de afaceri, dar mai ales a ferocei opoziţii politice din partea NAR, care blocase aproape toate acţiunile guvernamentale timp de un deceniu, înainte de a reveni la putere.

Edwards credea, de asemenea, că reuşita creştinismului american era esenţială pentru a nu-i lăsa pe fanaticii islamişti să preia controlul asupra regiunilor sudice ale Europei şi pentru a nu se repeta scenariul din Siria şi din Iran, concretizat în mod dezastruos cu treizeci de ani în urmă.

Dar nu putea nici să ignore lupta din ce în ce mai dură pentru putere şi excesele din interiorul mişcării NAR din momentul în care aceasta ajunsese în fruntea bucatelor şi domina Partidul Republican. Se bucurase când democraţii corupţi, care ruinaseră ţara, fuseseră aruncaţi în închisoare, însă avusese dubii că unii dintre ei s-ar fi implicat în activităţi de trădare. Aşa că apelase direct la preşedintă când doi democraţi moderaţi, prieteni de-ai lui, fuseseră arestaţi şi acuzaţi că ar complota să comită infracţiuni, conform Actului de Intenţie.

Încercase să-i explice preşedintei că detectoarele de intenţie folosite de echipele de prevenire a infracţiunilor nu erau 100 la sută exacte şi că avuseseră loc deja nenumărate arestări şi încarcerări ale unor nevinovaţi, forţaţi să stea în spatele gratiilor cât timp le era evaluat dosarul de preinfracţionalitate. Politica asta dusese la distrugerea multor vieţi, pentru că nevinovaţii erau priviţi ca infractori chiar şi după ce erau scoşi de sub acuzare şi încercau să se întoarcă acasă.

Avea încredere în Christine Oliver pentru că ea reacţionase rapid şi criticase public abuzurile Poliţiei, cerând o anchetă completă. Dar era din ce în ce mai dezgustat de gorilele promovate la cele mai înalte niveluri ale statului. Totuşi, era în continuare convins că ea va avea energia şi hotărârea de a opri punerea în aplicare a politicilor absurde gândite de politruci – confruntarea militară directă cu China pe temeiul terorismului

de stat, blocada economică împotriva ruşilor, a turcilor şi a brazilienilor, limitarea schimburilor economice şi ştiinţifice cu europenii cei socialişti şi aşa mai departe.

Avusese încredere în ea până în momentul în care preşedinta făcuse un lucru de negândit. Până în momentul în care îi ordonase să o lase pe Clark să moară, doar pentru a respecta politica de a nu coopera sub nicio formă cu statul „terorist” chinez, aşa cum era numit în discursurile oficiale.

În momentul acela, credinţa lui în Ea murise. În momentul acela înţelese că ani întregi se amăgise singur că ea nu cunoştea toate mişmaşurile din administraţie şi că nu era dictatorul nemilos descris de adversarii săi. Acum ştia foarte bine ce urma să însemne asta când se va întoarce acasă. Dar deocamdată era mulţumit că evitase o criză, iar Clark începea să-şi revină.

Deschise ochii, se ridică şi-l trimise pe Simmons înapoi în centrifugă, să mănânce şi să se odihnească înainte de a coborî pe planetă.

Câteva ore mai târziu, Edwards îşi adună echipajul şi comunică misiunea fiecăruia. Spre marea lor surpriză, Kunugi, Gearan, Simmons şi Fisher aveau să coboare pe planetă şi să-şi desfăşoare sarcinile ştiinţifice şi de explorare sub directa lui supraveghere. El urma să rămână pe orbită cu Mae, ajutând-o în cele două luni petrecute de echipaj pe Marte şi pregătind întoarcerea în siguranţă acasă.

În mai puţin de patru zile, Edwards pierduse tot: credinţa în organizaţia în care crescuse, credinţa în mentorul şi liderul său, credinţa în doctrina politică şi filosofică, precum şi şansa unică de a păşi pe Marte.

Toate astea îl dureau enorm, dar în sufletul lui ştia că tocmai câştigase şi cel mai important lucru din viaţă.

Edwards era acum un om rămas singur cu Christos.

Cel mai preţios lucru

Lin stătea în faţa Bazei Yinghuo şi se uita la nava Feng Ru care tocmai sărea peste marginea nordică a craterului Holden, spre craterul Eberswalde din vecinătate. Trecuseră aproape două luni de când Andrews se întorsese la baza lui, iar timpul se scursese pe nesimţite. Dar surpriza din dimineaţa asta o

răvăşise.
Coordonarea bazei de pe Marte nu-i mai lăsase deloc timp să respire. Iar apoi venise ziua în care americanii trebuiau să se întoarcă pe orbită, dar, spre marea ei surpriză şi bucurie, Andrews venise să-i facă o ultimă vizită. Pretextul era semnarea de către Simmons a unei înţelegeri formale între SUA şi China, conform căreia chinezii acceptau o zonă de excludere în jurul bazei americane şi promiteau să nu se atingă de bază sau de echipamentul lăsat în urmă de americani în cei doi ani de absenţă.
Nu avuseseră mai mult de cinci minute pentru ei doi, dar în acele cinci minute trăiseră vieţi întregi. El se arătase hotărât şi puternic şi îi promisese că se va întoarce în 2048, cu următoarea misiune americană. Ea ştia că asta era aproape imposibil, pentru că urma să fie cu siguranţă dat afară din NASA sau pedepsit chiar mai rău, într-o Americă ce-i aducea aminte de ultimii ani ai regimului comunist chinez.
Dar se sărutaseră luându-şi la revedere şi, după ce rămaseră îmbrăţişaţi o vreme, Adam plecă, lăsând-o singură pe Lin în biroul său gol. Ea îşi pusese totuşi costumul şi ieşise din bază să vadă cu ochii ei cum nava Feng Ru îi duce pe astronauţii americani peste marginea craterului, încercând să-l însoţească cu gândul pe Adam cât putea de mult.
Acum, că el plecase, trebuia să se concentreze pe misiunea care-i stătea în faţă. Trebuia să-şi îngroape adânc – foarte adânc – sentimentele pentru el şi să-şi păstreze doar speranţa că se vor revedea cândva în viitor.
Îşi acceptase de mult soarta – încă din dimineaţa în care intraseră în Panteonul francez. Înţelesese atunci care era scopul ei în viaţă şi că acest scop urma să însemne multă singurătate. Îşi hrănise sentimentele pentru Andrews de-a lungul anilor poate tocmai ca pe o scuză pentru a se izola. Asta îi permisese să nu aibă cine ştie ce relaţii – oricum şansele ca ei doi să fie împreună erau extrem de mici, iar persoana lui virtuală era aproape o fantezie. Însă acum, după ce-l văzuse din nou în carne şi oase, îi era cu atât mai greu să se controleze. Dar ştia că trebuia să se întoarcă la muncă şi să nu mai spere la nimic, dacă voia să-şi împlinească misiunea. Se obişnuise să aibă fantezii cu o himeră, iar acum Andrews redevenea exact ce fusese şi înainte.

Adaptarea la gravitaţia de pe Marte îşi spunea şi ea cuvântul. Pe nava Xuesen aveau două centrifuge separate: structura exterioară, cu capsule care se roteau pentru a genera echivalentul a 1 g, dar şi structura interioară, cu capsule care furnizau 0,40 g, similar cu forţa gravitaţiei resimţită pe Marte. Echipa care rămânea pe Marte în primii doi ani, până la întoarcerea navei Xuesen cu următorii astronauţi, călătorise în capsulele cu gravitaţie completă pentru a-şi păstra cât mai mult masa osoasă. Lin făcuse parte din această echipă.

Aşa că fusese nevoită să se adapteze la noul mediu în care totul era mai uşor, dar şi la programul care-i cerea să-şi administreze constant vitamine şi minerale şi să facă cel puţin două ore de exerciţii fizice intense în fiecare zi, pe lângă ora petrecută în centrifuga orizontală care simula 1 g. Trebuia să rămână concentrată pe misiune chiar dacă gândurile îi zburau mereu la Adam.

În plus, conducea un echipaj compus integral din bărbaţi cărora nu le prea convenea să primească ordine de la o femeie. Uneori se văzuse obligată să apeleze la autoritatea preşedintelui Lei pentru a rezolva disputele, în special cu privire la construirea arcei de pe orbită prin folosirea uneia dintre lunile lui Marte ca scut – un proiect contestat încă de unii dintre inginerii din echipa de explorare, fiind prea periculos. Era însă decisă să meargă până la capăt: i se părea că era cel mai preţios lucru pe care-l putea face cu viaţa ei, ceea ce-i dădea un sentiment de împlinire imposibil de exprimat în cuvinte.

Al doilea proiect, cel despre care nu-i putuse spune nimic lui Andrew, urma a începe abia după plecarea americanilor de pe Marte. Era la fel de important ca primul, deşi ea avea dubii în privinţa şanselor de reuşită. Dar acest proiect obţinuse acordul militarilor asupra întregii expediţii chineze, iar preşedintele Lei considerase o idee foarte bună construirea primei nave de război spaţiale umane pe orbita lui Marte – navă care urma a fi trimisă apoi spre obiectul extraterestru, imediat ce traiectoria exactă a acestuia devenea cunoscută.

Lin se confrunta acum cu un munte de îndoieli şi de speranţe, aşa că-şi luă ochii de la orizont şi se întoarse spre Bază. Era singură, dar cu Adam în inimă.

Sus, în nava Feng Ru, Andrews vedea cum baza Yinghuo dispare sub marginea craterului Holden. Soarele arunca umbre

pe suprafaţa încreţită a planetei, iar viteza aparatului aerian transforma alternanţa dintre umbră şi lumină într-un spectacol hipnotic. Simţea cum îl doare inima în piept, însă ştia şi că se va întoarce aici, indiferent de costuri. Ea îşi acceptase misiunea şi, chiar dacă nu-i oferise alte detalii, putea bănui deja ce conţinea nava Xuesen, aflată încă pe orbită.

Şi mai ştia şi că se va întoarce pentru a fi o parte din această misiune – doar că nu-şi dădea exact seama cum. „O să văd eu cum fac, la timpul potrivit”, gândi Andrews în timp ce Feng Ru amartiza lângă baza lor. Le mulţumi piloţilor chinezi, împreună cu Simmons, apoi intrară în bază, presurizând modulul de intrare şi scoţându-şi în sfârşit căştile. Lungul drum spre casă începea peste doar şapte ore.

Reiko Kunugi terminase de încărcat toate eşantioanele de sol, multe dovedind fără urmă de îndoială că viaţa microbiană existase pe Marte înainte ca planeta să-şi piardă atmosfera. Mark Gearan se certa cu Clark cu privire la cele optzeci de kilograme de pietre pe care voia să le aducă la bord în lădiţele de mostre.

După două luni de activitate intensă în jurul bazei, rămăseseră cu impresia că au petrecut un an întreg pe planetă. Abia aşteptau să le povestească lui Edwards şi lui Mae despre călătoria cu Roverul în Erythraea Fossa, cu cele trei paleolacuri care le oferiseră priveliştea unor spectaculoase sedimente, dovada că odinioară Planeta Roşie avusese o atmosferă capabilă să susţină ploi şi apă lichidă. Valea arăta ca o cicatrice pe faţa lui Marte, fiind orientată spre vest, către craterul Holden, ca şi când un gigantic corp cosmic ar fi zgâriat pământul cale de 120 de kilometri. Fuseseră impresionaţi şi de Ladon Valles, de asemenea cândva plină de apă.

Andrews se întrebase, stând pe fundul acestei văi, dacă nu cumva California era pe cale de a deveni următoarea Ladon Valles – două decenii de deşertificare de neoprit, combinată cu falimentul industriei de film duseseră la decăderea accentuată a acestui stat american atât de mare odinioară.

Se uită încă o dată prin fereastra panoramică a Modulului de Relaxare – singura fereastră panoramică pe care o aveau în baza lor destul de înghesuită – spre sud, unde era Lin, dincolo de marginea craterului Eberswalde. Vedea dunele de nisip şi formaţiunile geologice lăsate de apă în urmă cu sute de

milioane de ani, pe timpul când Marte avea un ocean adânc.

Viaţa apăruse acolo concomitent cu cea de pe Pământ. Dar, din raţiuni încă neexplicate, cel mai probabil după un impact gigantic cu un planetoid de mărimea lui Pluto, inima lui Marte se oprise. Miezul său de fier încetase a se roti şi planeta îşi pierduse magnetismul, şi odată cu el, atmosfera şi orice şansă de a păstra viaţa tocmai apărută.

NASA avea un plan de a reface scutul magnetic în mod artificial, dar Andrews era sceptic. Investiţiile ar fi fost uriaşe, iar bani... de unde?

Kunugi găsise doar urme de microbi. Nici urmă de organisme mai complexe, nici urmă de plante sau de viaţă aşa cum o ştim pe Pământ. Aceleaşi cărţi fuseseră distribuite ambelor planete, în acelaşi timp; doar una reuşise cu acea mână, iar acum oamenii, produsul evoluţiei sau al unei mâini invizibile, reuşeau să pună şi asta în pericol.

Câteva ore mai târziu îşi securizară baza şi lăsară în urmă roboţi care să aibă grijă de ea doi ani, până la venirea următorului echipaj. Insistaseră să aibă o prezenţă continuă pe Marte, dar finanţarea pentru echipajul de patru persoane care ar fi putut rămâne pe planetă le fusese tăiată în ultimul moment. După toate probabilităţile, asta avea legătură cu dorinţa preşedintei de a reduce la minimum interacţiunile americano-chineze – nu dorea ca oamenii săi de ştiinţă să se obişnuiască cu ideea că astronauţii chinezi nu le erau duşmani. Acceptase ca baza americană să fie construită atât de aproape de cea chineză pentru a-i putea spiona mai bine pe chinezi chiar şi după plecarea astronauţilor, dar nu dorea să rişte ca trădătorii din echipaj să se împrietenească prea tare cu ei, după luni şi luni în care ar fi lucrat în vecinătate.

Simmons pregătise ascensiunea în prima capsulă, luându-i pe Gearan şi pe Fisher cu el, în timp ce Clark, refăcută complet după intervenţia chirurgicală care-i sudase coastele cu plăcuţe din titan, pilota a doua capsulă, în care se aflau Andrews şi Kunugi.

Peste câteva minute îşi aprinseră motoarele şi începură urcuşul abrupt spre orbită. Aşezaţi pe spate, strâns legaţi în scaunele lor, simţeau că şi Marte parcă se agăţa cu disperare de ei, în timp ce accelerarea care-i supunea la forţe de 4 g le amintea ce drum aveau în faţă: aproape şapte luni şi jumătate

de spaţiu gol.

Abia aşteptau să-i revadă pe Mae şi chiar pe Edwards, în ultimele două luni surprinzător de cooperant, să le arate, dacă nu mostrele ştiinţifice sigilate în containere, măcar colecţiile de roci marţiene pe care le strânseseră pentru cei doi, şi să le împărtăşească amintirile aventurilor de pe planetă.

Chiar şi Simmons, care fusese de nesuportat în primele două zile la bază, se lăsase fermecat de frumuseţea maiestuoasă a Planetei Roşii. Şi deţinea recordul pentru cea mai lungă lovitură de golf din istorie: 1325 de metri, realizaţi cu crosa lui personală, obiect pe care-l dăduse cu clei şi-l pudrase cu praf marţian, pentru a-l vinde la licitaţie odată ajuns acasă. Suma pe care spera să o obţină i-ar fi permis să ducă o viaţă de multimilionar, fără vreun stres financiar. De la centru însă îi veniseră şi alte veşti: era favoritul clar la conducerea următoarei misiuni spre Marte. Loialitatea lui jegoasă dădea deja roade…

De altfel, toţi erau cu sacii plini de „suvenire” de pe Marte, pentru că Actul Exploratorilor din 2045 permitea NASA să cheltuie mai puţin cu salariile astronauţilor, fără a prevedea nici vreo pensie specială. În schimb, li se permitea să aducă până la două kilograme de pietre de pe Lună, Marte sau asteroizii pe care asolizau, pe lângă mostrele ştiinţifice care rămâneau la NASA. Cum fiecare kilogram valora câteva milioane de dolari, statul punea astfel bazele unei industrii de minerit marţian care, se spera, urma să atragă mai mulţi investitori privaţi înapoi în cursa pentru Marte.

Fisher era cea mai bucuroasă din grup, pentru că-şi testase întregul echipaj şi aflase că, după cele opt luni petrecute în spaţiu şi pe Marte, toţi erau în regulă, fără pierderi semnificative de masă osoasă, cu excepţia lui Clark. Mica seră de la Bază, de care avusese grijă împreună cu Kunugi, le oferise toate vitaminele şi fibrele de care aveau nevoie.

Clark aştepta ca pilotul automat să realizeze conexiunea cu Nerio şi tremura deja la gândul că va fi primită ca un erou acasă: primul om care a pus piciorul pe altă planetă, dar şi cea care a demonstrat lumii că spiritul american este încă viu.

Chiar şi Gearan era fericit cu colecţia sa extinsă de pietre care dovedeau că Marte putea susţine colonizări la scară mare din partea oamenilor, fiindcă oferea toate materialele de care era nevoie pentru viitoarele colonii.

Andrews avea şi el propria-i pietricică luată de pe Marte, pe care el şi Lin îşi gravaseră numele şi data: „2 septembrie 2046“, precum şi locul – „Marte, Craterul Holden, Marginea Lumii”.

Dar Andrews avea la el un lucru şi mai preţios, mai important decât toţi microbii fosilizaţi, metalele şi pietrele aduse de fiecare spre Pământ.

Primise de la Lin, la despărţire, direct în memoria lentilelor de contact, o selecţie a lucrurilor filmate de ea în cei zece ani în care nu se văzuseră. Sute şi sute de clipuri înregistrate prin intermediul lentilelor ei de contact, mii de fotografii pe care le făcuse cu ochii ei, ani de amintiri selectate şi capturate în format video, alături de jurnalul ei audio pe care-l ţinea la zi. Terabiţi şi terabiţi de date pe care putea să le vadă, să le răsfoiască şi să le organizeze cum doreşte. Terabiţi şi terabiţi de date care urmau să-i permită să experimenteze viaţa aşa cum o văzuse Lin în acei zece ani în care fuseseră despărţiţi. Terabiţi şi terabiţi de date care-i permiteau să intre în mintea lui Lin, aşa cum alesese ea să i se dezvăluie prin ceea ce văzuse, vorbise, selectase şi împărtăşise cu el.

O purta cu el chiar pe Lin şi ştia că, deşi ar fi avut nevoie de vreo doi ani doar pentru a vedea câteva ore de amintiri de-ale ei în fiecare zi, era cel mai privilegiat om de pe Pământ. Avea cu el cel mai preţios lucru din lume: iubirea ei.

Conspiraţia

Miliardarul îşi amesteca cuburile de gheaţă în paharul de whisky şi privea de la înălţimea etajului 196 al Spirei spre zidul circular de beton aflat la câţiva kilometri distanţă, clădirea de locuinţe care alcătuia Oraşul de Vis. Parcul de dedesubt părea o pădure sălbatică, deşi trecuseră doar vreo zece ani de când se inaugurase oraşul şi fuseseră plantaţi copacii din parc. Ştiau chinezii cum să facă să pară autentice locurile care erau pline doar de plante modificate genetic pentru creştere accelerată, gândi miliardarul. Măcar în parc era răcoare, spre deosebire de ce se întâmpla la doar câţiva kilometri de oraş şi de parcurile sale exterioare, pe câmpiile arse de soare ale regiunii Gaoyou. Iar lumina apusului scotea acest lucru în evidenţă, căci spre vest un soare uriaş tocmai muşca din zidul exterior al oraşului, ca un invadator ţinut la porţi.

Se scutură de un gând neplăcut. Oraşul ăsta aproape îl costase viaţa în urmă cu treisprezece ani. Visul nebun al prietenului său Bill era acum cât se poate de viu, dar ce folos că se bucurau de el doar chinezii? Aceştia construiseră alte câteva oraşe circulare în ultimii cinci ani, însă visul lui Bill nu prinsese la fel de bine în celelalte ţări: costurile erau uriaşe, iar investitori capabili să injecteze 15-20 de miliarde de dolari într-un astfel de oraş nu prea găseai pe toate drumurile. De unde speraseră să aibă peste douăzeci de oraşe într-un singur deceniu, reuşiseră să facă abia câteva, răspândite pe toate continentele.

— Dacă n-ar fi Societatea, oraşul ăsta n-ar exista, se auzi o voce în spatele său.

Miliardarul se întoarse. Hui Tian intrase pe nesimţite în încăpere. Înalt, uscat ca întotdeauna şi cu un zâmbet care putea fi foarte bine de complezenţă, chinezul din faţa lui ştia să-şi păstreze secretele chiar şi atunci când făcea complimente.

— N-ar exista, într-adevăr, dar nici fără nebunia voastră de a vă pune la mintea lui Bill nu s-ar fi făcut nimic, îi replică miliardarul, care se îndepărtă de geam şi îi făcu semn lui Tian să se aşeze pe canapeaua din mijlocul încăperii.

— Şi asta e adevărat, însă noi ştim să recunoaştem sursele de inspiraţie. Mulţi spun că suntem un popor care copiază. Just, aşa o fi. Dar a-i copia pe cei mai buni a fost vreme de mii de ani calea prin care s-au transmis meşteşugurile cele mai rafinate, aşa că noi mulţumim întotdeauna pentru sursele de inspiraţie, îi replică chinezul, luând loc abia după ce se aşezase miliardarul.

— Priveam la parcul de dedesubt. Chiar nu ştiu cum de aţi reuşit să-l faceţi să arate ca şi când ar fi fost plantat de Mama Natură, nu de mii de oameni, îi răspunse miliardarul, zâmbind politicos.

Tian îi întoarse zâmbetul.

— Parcul e cel mai mic motiv de mândrie în oraşul ăsta, fără supărare. Bill a avut un vis frumos, noi îl trăim, toată lumea are de câştigat. Dacă ar înţelege şi alţii, altfel ar sta lucrurile în lume.

— Păi, uite, am ajuns pe Marte. Atât voi, cât şi noi. Concurenţa face bine, nu?

Tian dădu din cap aprobator, dar mai degrabă amuzat de pretenţia de egalitate a americanului.

— Da, însă de rămas, am rămas doar noi. Doi ani oamenii

noştri vor fi singuri acolo, în timp ce următoarea misiune americană spre Marte rămâne sub semnul întrebării. Din păcate, politica de cea mai joasă speţă joacă un rol încă prea mare în deciziile care ar putea salva planeta... Mă rog, nu planeta, ci omenirea, ca specie.

Miliardarul începu brusc să tuşească, iar puseul de tuse dură câteva secunde bune.

— Îmi cer scuze. Cei 75 de ani ai mei îşi spun cuvântul, cu toate tratamentele de ultimă generaţie. M-am scanat cu brăţara mea medicală, dar n-a găsit nimic în neregulă. O să fiu nevoit să fac investigaţii mai aprofundate acasă...

Tian îl privi plictisit. Bărbatul din faţa lui era cel mai bogat om din lume, cel care finanţase parţial misiunea americană pe Marte, construcţia oraşelor circulare – atât în China, cât şi în Europa şi în America de Sud. Cu toţi banii din lume, cu toate tratamentele avansate cu nanoboţi şi ultimele cuceriri ale geneticii, bătrâneţea tot îşi spunea cuvântul. Miliardarul parcă înţelese ce gândea Tian.

— Prea mult stres, prea multe nopţi nedormite, prea multe ţigări într-un moment al vieţii mele... toate astea se adună. Plus că... cele două săptămâni petrecute în Avanpostul din Irak mi-au umplut plămânii de praf, ceva de speriat!

— Apropo de Avanpost... îmi exprim încă o dată regretul pentru cele petrecute în Libia. Sper că s-a înţeles că preşedintele Lei s-a luptat cât a putut cu generalii, în special cu generalul Xu, pentru ca Avanpostul de acolo să nu fie atacat. Din păcate, generalii dobândesc o putere tot mai mare, iar lupta e departe de a fi câştigată.

— Dacă putem ajuta cu ceva...

Tian îşi reprimă un rictus de dezgust.

— Din păcate nu puteţi ajuta cu nimic. Vom avea noi grijă de ei. Apropo, am văzut nişte imagini groaznice din Avanpostul irakian, de la sursele mele. Se pare că, până la urmă, poţi ţine atacurile armate la distanţă, dar nu şi ideologiile. E adevărată treaba cu asasinatele comise pe ascuns?

Miliardarul strânse din ochi şi din buze. Avanpostul din Irak fusese ideea lui Bill, chiar primul din lunga serie de Avanposturi, iar în primii ani totul funcţionase perfect – miile de refugiaţi rămâneau în Orientul Mijlociu şi nu mai invadau Europa şi America, fiind în schimb feriţi de războaiele fără de sfârşit şi de

toţi teroriştii care nenorociseră zona. Dar în ultimii ani se părea că fundamentaliştii găsiseră căi de a ajunge la mintea celor dinăuntru.

— Treaba stă aşa. S-au obişnuit cu binele. Mulţi dintre cei care azi ar fi fost morţi de mâna islamiştilor au devenit nerecunoscători. Apoi, copiii lor aveau doar câţiva ani când părinţii s-au refugiat acolo, iar acum se apropie sau chiar au trecut de majorat. Ei n-au cunoscut niciodată lumea de afară, aşa că sunt uşor de manipulat. E teribil, teribil… Să-i vezi cum sunt transformaţi peste noapte în asasini, cum îşi ucid colegi, profesori, medici…

— Da, au o predilecţie să atace serviciile de bază – pe soldaţi n-a îndrăznit nimeni să-i atace.

— Păi, de ce să-i atace? Soldaţii sunt de neatins – pot detecta intenţiile criminale încă de la distanţă, au scuturi de protecţie şi rişti să mori ca un prost cu un cuţit în mână şi un glonţ în cap. E mult mai uşor să-l ataci pe cel de lângă tine, pe motiv că e „colaboraţionist”. Neam de imbecili!

— Noi am avut probleme similare şi aici, răspunse Tian. Dar le-am rezolvat… în felul nostru. La voi e mai complicat. Ar ieşi imediat în stradă toţi activiştii.

Tian zâmbea deja superior şi oarecum satisfăcut. China se democratizase, dar nu într-atât încât să conteze strada, protestele sau drepturile omului. Teroriştii şi cei care îi simpatizau erau pur şi simplu ridicaţi din case şi dispăreau pentru totdeauna, fără alte explicaţii.

— Da, dacă am încerca să facem ce faceţi voi aici cu ei… dar, mă rog, şi în State se strică atmosfera, au apărut detectoarele de intenţie, dispar oameni fără acuzaţii oficiale… Oricum, am tot sprijinul Marinei în avanpostul din Irak, mi-au prezentat săptămâna trecută un tânăr irakian care promite multe şi reuşeşte să convertească la cauza noastră sute de tineri care, altminteri, ar lua-o pe calea pierzaniei. Un fel de hacker de minţi, dacă pot spune aşa. Ali… Numaiştiucum. Soluţii sunt, se găsesc. În fine, nu despre asta am venit să stăm de vorbă, îi replică miliardarul, deja cam agasat de subiect.

Tian se replie politicos.

— Da, într-adevăr. Oricum, mă frapează mereu asemănarea dintre oraşele circulare şi Avanposturi – ambele sunt circulare, ambele îi protejează pe cei dinăuntru de cei din exterior, ambele

sunt atât de puternic integrate, încât pot supravieţui bine-mersi fără ajutor din afară… Având în vedere ce se întâmplă în Avanposturi, e oare asta societatea de mâine, cea de care vorbea Bill?

— Aşa ar trebui, îi răspunse miliardarul. Aşa ar trebui. Numai că, vezi tu, aici la voi, în China, lucrurile au mers uşor pentru că voi sunteţi obişnuiţi să ascultaţi, să vă supuneţi, să nu cârtiţi. În ţările musulmane şi cele latinoamericane unde am instalat Avanposturi – nu că am fi vrut, ci pentru că era singura soluţie să nu ne alegem cu milioane şi milioane de refugiaţi – este aceeaşi mentalitate. De-aia le-am dat o structură ierarhică foarte bine definită acolo, cu mici… dictatori, să le spunem, care să-i facă pe locuitori să asculte, să se supună, să tacă atunci când ar vrea să protesteze. Ei bine, asta nu merge deloc în Europa şi nici în America de Nord.

— Oamenii sunt convinşi că au liber-arbitru, da, ştiu, îi răspunse Tian. Iar asta chiar e o problemă. Atunci când am investit sume uriaşe în oraşele circulare din afara graniţelor, ne-am aşteptat să fie un succes financiar, or, lucrurile nu stau chiar aşa. Am presiuni de la toate nivelurile să retrag finanţarea pentru cele două oraşe din Spania şi Franţa, iar brazilienii încă se gândesc dacă să accepte să preia 80 la sută din costurile oraşului lor circular… asta, ca să intru în sfârşit în subiect.

Miliardarul ridică din umeri a lehamite.

— Mda, am tot văzut filmul ăsta. E plină lumea de imbecili. Investitorii şi-au recuperat banii rapid şi chiar au făcut un profit frumos la fiecare dintre oraşe. Dar acum vor dublul sumelor investite în doar 24 de luni, ceea ce e imposibil cu astfel de investiţii… Voi aţi pus banii statului la bătaie, aşa că înţeleg reticenţa de a continua în ţările în care lumea nu se repede să cumpere locuinţe şi să se mute în oraşele astea. Însă cei care bagă bani aici nu riscă mai nimic. Încă am tracţiune şi, dacă investesc eu, vin şi ei.

Încă. Dar au deja pretenţii stupid de mari, care duc costurile foarte sus. Aş zice chiar că succesul primelor oraşe le-a îngropat pe următoarele.

— Ei bine, continuă Tian ca şi când miliardarul n-ar fi vorbit, te-am chemat să stăm de vorbă exact despre asta. China a suportat până acum peste 60 la sută din costurile necesare aplicării planului Societăţii. Ne-au ajutat enorm banii tăi,

evident. Însă nu sunt nici pe departe suficienţi. Vorbim de peste un trilion de dolari, iar anii care vin vor aduce costuri mult mai mari. Mi se cere să prezint un raport cât mai clar despre impactul real al acestor investiţii, mai ales că am generali nerăbdători să înarmeze tot ce se poate înarma, pentru a face faţă…

— Chestia aia din cer ajunge abia în secolul următor, ce Dumnezeu?! replică miliardarul. Acum avem alte probleme, mai importante, urgente chiar! Da, impactul e dezamăgitor după zece… câţi ani au trecut exact, că nu mai ştiu? câţi oameni avem în astfel de oraşe? Trei milioane, cu totul? Din nouă miliarde?! Un rahat, o nimica toată!

— Dacă şi membrii Societăţii s-ar ţine de cuvânt şi ar asigura fondurile necesare, am fi avut deja zece milioane de oameni în astfel de oraşe… şi tot ar fi fost puţin, îi răspunse Tian. Mă rog, sunt deja zece milioane, dacă îi luăm în calcul pe cei din Avanposturi, care reprezintă, ca să zic aşa, acelaşi experiment, dar adaptat ţărilor sărace.

— Zece milioane de oameni care trăiesc în societatea lumii de mâine, dar care nu contează atât cât ar fi trebuit, iar o mare parte dintre ei, ăia săraci, încep să-şi piardă motivaţia. Asta mă supără cel mai mult, îi răspunse miliardarul. La voi nu-mi pot da seama cum stau lucrurile, pentru că voi controlaţi absolut totul. Dar în celelalte oraşe din ţările bogate, entuziasmul de la început a cam dispărut.

— Eu aş zice că eşti cam pesimist, zâmbi Tian. Realitatea e că oraşele n-au fost executate cum trebuie în Europa, subcontractorii s-au zgârcit la materiale, am avut corupţie cât cuprinde, iar locuitorii le privesc ca pe nişte suburbii şi fac naveta o oră până la marile oraşe lângă care au fost construite, în loc să lucreze chiar în oraşul lor… Aici e problema. Noi am vrut să schimbăm societatea, nu doar oraşele, iar faptul că partenerii noştri vestici n-au înţeles acest lucru e trist, foarte trist.

— Sunt şi alte probleme acolo, într-adevăr. În primul rând, politice. La voi, tranziţia e mai simplă, pentru că, iartă-mă că o spun, nu aveţi democraţie, ci doar un simulacru. La noi e mai greu, pentru că se trezesc toţi nebunii să ceară drepturi de proprietate după cinci ani şi alte chestii asemenea, iar procesele încep să atârne tot mai greu…

Tian era imperturbabil, prea puţin interesat de explicaţiile miliardarului.

— Mereu o să fie probleme. Iată de ce mesajul pe care trebuie să-l transmit azi e că, pentru a continua sprijinul nostru financiar, se impune neapărat ca, de acum încolo, firmele care construiesc oraşele să fie controlate de noi. Să integrăm totul, 100 la sută, cum am făcut aici – de la construcţie, la aducerea de companii care să angajeze locuitorii, la autosuficienţa economică, ştii tu, tot tacâmul. Putem face asta oficial, în ţările care o permit, sau neoficial, în cele care pun beţe în roate investiţiilor chineze.

Miliardarul oftă. Ştia că se va ajunge aici – chinezii fuseseră singurii cu resursele financiare şi ideologice capabile să ducă la bun sfârşit visul lui Bill. Deschiderea lor pentru această aventură fusese fantastică şi nesperată în urmă cu treisprezece ani, dar acum venea şi momentul în care stilul haotic în care se făceau lucrurile în restul lumii să nu le mai convină unor obsedaţi de control absolut. Avea tot mai clar sentimentul că Societatea pierdea hăţurile din mână.

— Da, e mai greu de lucrat democratic, asta e adevărat. Dar ceea ce spui tu se poate face doar în câteva ţări, ştii prea bine. Înseamnă că trebuie să abandonăm proiectele deja începute din Ungaria şi din Germania, să renunţăm cu totul la SUA şi la Marea Britanie şi să vedem cum naiba facem cu Australia. Complicat…

— Nu e chiar atât de complicat, îi răspunse Tian. Iată, îţi trimit deja un plan la care am lucrat personal. Da, se vor pierde cam trei miliarde de dolari prin renunţarea la proiectele iniţiale aflate în curs de desfăşurare, vom avea şi ceva PR negativ o perioadă, dar, dacă nu ne concentrăm pe ţările pe care le putem controla, vom pierde mai mult decât atât. Ca să aducem zece milioane de oameni în oraşe circulare în următorii cinci ani şi douăzeci de milioane după alţi cinci ani, e absolut necesar să controlăm complet procesul de construcţie. Altfel, totul se opreşte aici.

Miliardarului nu-i convenea să fie pus în faţa faptului împlinit, dar se apucă să răsfoiască pe interfaţa mentală documentele trimise de Tian.

— Deci mutăm oraşul din Ungaria în România, iar pe cel din Germania îl facem în Croaţia? OK, Croaţia, înţeleg, dar în România cine să aibă bani să se mute în oraş? E sărăcie lucie

acolo! La fel, văd că cele cinci oraşe stabilite pentru SUA s-au transformat în doar două care rămân în SUA şi cinci oraşe… pentru India? Hm… Putem controla din urmă?

Tian dădu afirmativ din cap.

— Pe bune? Foarte tare. Ştiam că nu vă prea suportaţi voi şi indienii, dar, mă rog, voi ştiţi mai bine. Aşa… văd că pe listă apar şi Turcia, şi alte două noi oraşe în Brazilia. Deci renunţăm la Australia?

— Renunţăm la tot ce nu se poate face repede. În plus, australienii sunt extrem de duşmănoşi şi pierdem foarte mult timp şi bani pentru a-i calma. De când ne-am reunit cu Taiwan şi controlăm Thailanda şi Vietnam, australienii sunt tot mai disperaţi – ca să nu mai vorbesc de preşedinta voastră.

— E complicat…

— E mai simplu decât crezi. E vorba despre a prioritiza resursele. Toate proiectele din documentul trimis se pot executa în mai puţin de trei ani. Avem control asupra factorilor de decizie din ţările respective, avem control economic, avem deja companii care ne sunt subordonate acolo, putem începe proiectarea chiar mâine în ţările astea şi putem finaliza cel târziu în 2050 – unele chiar mai devreme. Şi nu-ţi pune problema cine va cumpăra acolo, pentru că preţurile vor scădea, iar mulţi vor veni din alte ţări pentru a locui şi a munci acolo. Vom avea control absolut asupra întregului lanţ de producţie, iar asta va însemna costuri cu 30 la sută mai mici.

— Dar unele dintre ele chiar nu se justifică economic. Adică… România?! Pe bune?

— Trebuie să avem un cap de pod în Europa de Est. Am încercat în Ungaria, dar acolo ne-am izbit de prea mult naţionalism, oricât am uns noi pe cine trebuie. Cehii au luat-o razna şi sunt acum în buzunarul ruşilor, polonezii nu vor putea suporta mai mult de două oraşe circulare, iar în vestul Europei avem mari probleme – vor refuza proiectele pe motiv de finanţare venită din China. Croaţii au o poziţie strategică, iar cu românii ne înţelegem bine, ei se grăbesc să-şi deschidă braţele oricui investeşte acolo. În plus, de când ruşii au anexat complet Ucraina de Est şi i-au finanţat pe separatiştii secui din Transilvania fără să intervină americanii, românii sunt dornici să lase capitalul nostru să curgă, poate şi pentru a le forţa mâna americanilor… mă rog, şi asta poate fi o problemă, în cele din

urmă, însă mult mai mică decât la încăpăţânaţii de unguri. În plus, zona e mult mai importantă strategic acum, de când Turcia a început să-şi revină…

— Ştii, strategia asta mă oboseşte, îi răspunse miliardarul.

Era, într-adevăr, istovit.

— În tinereţe, tot ce mi-am dorit a fost să schimb lumea. Să umplu lumea de maşini electrice, să trimit oameni pe Lună, pe Marte, să finanţez ştiinţa şi arhitectura de ultimă generaţie. La 75 de ani, am început să obosesc. Lumea e plină de maşini electrice, dar poluarea n-a coborât semnificativ – peste 60 la sută dintre maşinile de pe drum încă ard combustibili fosili, chiar dacă nu o mai fac direct. Maşinile electrice reduc la jumătate emisiile de CO_2, dar ce folos, dacă numărul maşinilor s-a dublat în ultimii douăzeci de ani şi am ajuns tot de unde am plecat… Petroliştii mi-au tras-o zdravăn cu hidrogenul lor, politicienii sunt în continuare obtuzi… ce să mai zic?! Oamenii au ajuns şi pe Lună, şi pe Marte – îmbogăţindu-mă şi mai mult între timp –, dar au rămas la fel de răi ca înainte. Faptul că noi am acceptat ajutorul vostru pe Marte e excepţia care confirma regula. Iar acum, să fiu nevoit să recunosc faptul că lumea nu doreşte, în realitate, să fie salvată, e mai presus de puterile mele…

— …e mai presus de puterile oricărui individ, de-aia suntem mai mulţi, îi continuă ideea Tian, schiţând un zâmbet. E încă destul timp, chiar dacă nici tu, nici eu nu vom apuca probabil să vedem finalul acestui plan. Vor fi douăzeci de milioane mutaţi în astfel de oraşe până în 2050, patruzeci până în 2055, nouăzeci de milioane până în 2060. Numerele vor creşte ameţitor din cinci în cinci ani, pentru că, după ce vom injecta noi dinamică în sistem, vor apărea şi investitorii privaţi independenţi. Până în 2080, ar trebui să avem deja cinci sute de milioane de oameni în astfel de oraşe. Tot n-o să fie mulţi, raportat la cele zece miliarde şi jumătate de oameni care vor fi atunci pe Pământ, din care mai mult de 70 la sută, în oraşe de tip vechi. Dar, dacă rezolvăm problema suprapopulării, ar fi şi mai mult…

Miliardarul simţi cum îl trece un fior.

— Şi ce înseamnă, la voi, să „rezolvăm problema suprapopulării”? Că sună cam înspăimântător.

Schiţase un zâmbet pentru a destinde atmosfera, dar Tian rămase serios.

— Sunt 1,6 miliarde de indieni, 1,3 miliarde de chinezi şi alte 6 miliarde şi ceva de oameni în lumea asta chiar acum. Dintre ei, cei mai mulţi nu fac decât să consume resurse fără să aducă niciun fel de valoare în schimb. Dimpotrivă, îi împiedică şi pe cei care încearcă să facă ceva, trăgând toată omenirea în jos – obsedaţi de religie, de superstiţii, de bani, de putere. Toţi ăştia se înmulţesc, spre deosebire de cei din zonele civilizate, unde populaţia scade. Dacă nu vom lua măsuri împotriva acestor barbari, toate eforturile noastre vor fi în zadar, pentru că ei se vor înmulţi în continuare şi vor veni valuri-valuri peste zonele civilizate, în ciuda Avanposturilor voastre dragi. Şi timpul va fi prea scurt pentru a se civiliza şi ei – de ce crezi că aveţi aproape un deceniu de când vă guvernează fundamentaliştii religioşi? V-aţi uitat cumva la cum votează latinoamericanii, care sunt majoritari acum la voi, peste trei sferturi din ei fiind veniţi în SUA în ultimii douăzeci de ani?

— De acord, dar nici nu ne putem schimba valorile…

— Asta nu înţelegeţi voi, americanii. Şi nici europenii nu înţeleg. Bunătatea voastră v-a îngropat deja, valorile voastre fundamentale vă sufocă, dar sunteţi prea mândri de voi înşivă să recunoaşteţi.

Miliardarul ştia de multă vreme cât de cinic şi de calculat putea fi Hui Tian, dar tot se cutremură la auzul cuvintelor spuse cu atâta seninătate. Tian continuă imperturbabil, însă.

— Tu ai 75 de ani şi mai ai, probabil, alţi 20-30 de ani în faţă…

Miliardarul râse, întrerupându-l.

— La naiba dacă îmi doresc să fie atât de mulţi, Tian. Sunt suficient de singur şi la vârsta asta pentru a-mi dori să trăiesc atât. Dar fie…

— Ei bine, eu am doar 37 de ani, dar deja mi-am pierdut răbdarea. Şi ca mine sunt destui – evident, ei nu ştiu nimic despre Societate, dar sunt complet de acord cu preceptele şi cu ţintele ei. Ne dăm seama pe zi ce trece că, fără o soluţie radicală, nu doar că nu vom putea face faţă unei invazii extraterestre, ci vom pieri ca specie cu mult înainte ca nava aia spaţială să ajungă aici. Nu vreau să te sperii, dar asta e realitatea. Chiar şi cele mai bune prognoze ale noastre arată că, până în 2100, abia un miliard de oameni vor trăi în astfel de oraşe, adică mai puţin de 10 la sută dintre oamenii din acea perioadă. Eu aş avea… cât? 91 de ani atunci, nu? Probabil că

tehnologia îmi va permite să-i apuc, dacă nu mă omoară vreun conspiraţionist, evident…

Tian îşi domolise un pic tonul pentru că voia să-l relaxeze pe bătrân. Omul din faţa lui era un titan al lumii afacerilor, un rechin formidabil în tot ce însemna business, dar se înmuia când venea vorba de discuţia pe care membrii Societăţii o amânau la nesfârşit. Dimpotrivă, între elitele Chinei, discuţia avansase deja cu mult mai mult decât îşi închipuiau partenerii lor. Spre deosebire de europeni şi de americani, chinezii aveau un sistem de valori mai simplu, în care prima întotdeauna grupul, nu individul.

Continuă tirada, atent însă la toate micile reacţii care trădau ce gândea miliardarul.

— Faptul că încălzirea globală a devastat mari părţi din ţara noastră ne face să ne pierdem răbdarea. Europa a fost cumva mai ferită, voi, la fel. Începem să avem probleme cu asigurarea hranei de bază în anumite regiuni, ruşii au aceeaşi problemă, iar toată Asia de Sud-Est este un cazan sub presiune. Am făcut faţă cu greu milioanelor de refugiaţi nord-coreeni, apoi vietnamezilor, comunităţile noastre de chinezi din Africa sunt atacate tot mai des, iar aici, chiar în ţara noastră, sabotajele din zonele musulmane se ţin lanţ. Aş vrea să înţeleagă şi partenerii noştri că răbdarea noastră va ajunge la un capăt.

Miliardarul dădu din cap, oftând.

— Aş vrea să am atâta putere, dar banii nu sunt totul pe lumea asta, după cum bine ştii. Politica americană o face astăzi o clică mult mai puternică decât mine, prietene.

Tian rămase imperturbabil. Ştia mai multe decât miliardarul, iar asta-i făcea să-l dispreţuiască pe cel din faţa lui, cu toată averea lui imensă făcută din compromisuri peste compromisuri.

— Deci, ca să închei, am trimis oameni pe Marte. Vor fi câteva sute în următorii zece ani. Tot aşa, cu dinamică mare de creştere, până la finalul secolului vor fi probabil vreo trei sute de mii. Insuficient! Apoi, vom avea zeci de milioane de oameni care vor trăi în oraşe circulare, ecologice, tot în următorii zece ani. Nu e suficient, nu e deloc suficient. Dacă nu luăm măsuri acum, în anii ăştia, vom pierde timp preţios, iar planeta o va lua razna complet. Oricâte diguri construim în larg, oricâte rezervaţii naturale facem, oricât încercăm să reducem impactul nostru asupra planetei, problema e că suntem prea mulţi. Mult prea

mulţi!

— Planeta a luat-o deja razna complet, răspunse miliardarul. Şi totuşi clima rămâne cea mai mică problemă a noastră. Problema mare e să nu o luăm noi razna…

— Am mai avut discuţia asta şi cu Tom, care e de aceeaşi părere, că trebuie să mai aşteptăm. Noi nu vom încerca să impunem o altă abordare, nu prin forţa votului şi nici prin alte manifestări de forţă, stai liniştit, zise Tian împăciuitor. Dar insist că pierdem timp preţios. Planeta se sufocă, deja se nasc oameni corectaţi genetic, care vor trăi peste 120 de ani, copiii lor vor fi, cel puţin din punct de vedere genetic, nemuritori, iar noi avem doar două-trei decenii în care să le pregătim societatea complet diferită în care să trăiască.

— Da, lor le trebuie totul de-a gata, pufni miliardarul.

— Nu lor, ci nouă, ca specie… Tu cum te-ai comporta, dacă te-ai naşte cu perspectiva unei vieţi veşnice, dar planeta pe care te afli e pusă în pericol de nişte boşorogi?

Miliardarul ridică din umeri. Nu se gândise prea mult, el continua să fie mai degrabă ancorat în prezent. Tian continuă:

— China nu poate duce singură efortul civilizării lumii, nu în momentul în care America a luat-o complet razna religios şi ne priveşte ca pe un stat terorist, Rusia e în plin delir neoputinist şi anexează ţări întregi, Europa e dezbinată între o Franţă care nu ştie ce vrea şi o Germanie xenofobă şi retrogradă – apropo, vrei să-ţi spun cum îşi ucid ei „teroriştii”?

— Nu cred că vreau să aflu, murmură miliardarul, lipsit însă de convingere.

Hui Tian era, la urma-urmei, parte din Consiliul celor Şase al Chinei şi avea acces la informaţii demne de încredere.

— Îi bagă la aparate, le fac o replică virtuală tridimensională a creierului pe care să poată executa simulări ulterioare, apoi scapă de ei sedându-i, urcându-i în avioane militare nemarcate şi aruncându-i de la mare înălţime în ocean. Drăguţ, nu?

„Şi mai zicem de chinezi că sunt necivilizaţi”, gândi miliardarul.

— Tot e mai bine şi mai uman decât ce le fac ruşii, îngăimă el, încercând să schimbe subiectul.

Nu-i plăcea să i se aducă aminte cât de mult involuase civilizaţia vestică în ultimele două decenii.

— Da… ca să nu mai zic de metodele voastre, râse scurt Tian.

Cruzime şi iar cruzime. Recunosc, şi noi împuşcăm o grămadă dintre ei, dar măcar nu-i torturăm în halul ăsta. Şi nici nu avem nevoie de replici virtuale ale creierelor lor. Pur şi simplu nu avem ce afla din nişte minţi goale, iar ei ştiu că, dacă vin în China, vor muri. Punct. Aici e marea diferenţă – noi am rămas oameni, pe când restul…

Tian făcu o pauză pentru a-şi turna ceva de băut. Apoi se ridică şi se opri cu faţa la fereastră, agitându-şi uşor paharul şi privind în depărtare, spre oraşul care-şi aprindea deja luminile pe înserat. Cerul era acum violet-închis, fără nicio dâră de nor.

— Revenind, ne pierdem răbdarea. Ca să ne-o recăpătăm, trebuie să avem mână liberă în următoarele investiţii, Tom trebuie să înţeleagă că, fără noi, nu se va mai realiza nimic şi toţi trebuie să înţelegeţi că nu cerem decât să ne lăsaţi să salvăm specia umană. Iar dacă nici după intervenţiile astea nu vom reuşi să urnim lumea din loc…

Miliardarul se scutură ca dintr-un vis urât.

— Deci ăsta e mesajul de la Preşedintele Lei? OK. Hai să fim optimişti. Am să vorbesc cu Tom, deşi ştiu deja că va fi de acord cu ce aţi comunicat voi. Mai puţin treaba cu suprapopulaţia… Poate, cine ştie, lumea va vedea totuşi diferenţa uriaşă dintre a muri de cald şi sete în oraşele supraaglomerate şi a trăi liniştit şi la răcorică în oraşele ultramoderne pe care le tot construim. Poate…

— Da, poate. Dar să ţineţi minte ce v-am spus acum. Timpul se scurge repede, iar noi vom ajunge într-un punct critic de unde s-ar putea să facem mai mult rău decât bine. Să destructurezi un sistem atât de complex nu e uşor. Să ştiţi toţi – şi tu, şi Tom şi ceilalţi – că vom lucra cât se poate de serios la o alternativă. Aş vrea să fim de aceeaşi parte a baricadei când va sosi momentul. Nici tu şi nici eu nu vom mai fi în viaţă când chestia aia care vine spre noi va fi aici. Dar urmaşii noştri trebuie să fie pregătiţi, iar asta cere un efort uriaş, pe care mă tem că l-am subestimat. Şi că nu-l putem face dacă păstrăm sistemul actual. Înţelegi?

Miliardarul înţelesese foarte bine tot. Ştia de curentul cvasinazist din cadrul elitelor chineze, ştia că toate mişcările chinezilor din ultimul timp fuseseră atent calculate, ca parte a unei strategii extrem de dure de preluare a puterii mondiale de la americani, şi se temea că cele mai rele presentimente ale

sale tocmai se adevereau. Dădu din cap, bău şi ultimul strop de whisky, apoi se ridică, îi strânse mâna lui Tian şi ieşi din încăpere.

Tian privi în urma lui, apoi se întoarse spre zidul de sticlă care-l despărţea de aerul fierbinte de afară. Păstrase pentru el informaţia că patru mostre din arma lor secretă fuseseră furate în urmă cu două luni de nişte islamişti în Germania. Cum de aflaseră de ele? Şi cine stătea în spatele acelui furt? Preşedintele Lei îl însărcinase direct cu găsirea vinovaţilor şi cu recuperarea mostrelor, iar el îl trimisese pe Ning, în care avea încredere absolută şi cu care dezvoltase nanoboţii, să cerceteze. Fără rezultat. Îl trecu un fior. Şi dacă islamiştii le-ar fi folosit în acelaşi mod în care se gândise el? Nu, era exclus. Nu puteau avea acest nivel de sofisticare…

Privi luminile oraşului de dedesubt. Era ca o fortăreaţă, pregătită pentru ce avea să vină.

La 37 de ani, reuşise să se caţăre în vârful elitelor care gestionau ce se întâmpla în China şi ce urma să se întâmple în întreaga lume. Îi datora lui Tom această ascensiune sub pulpana preşedintelui Lei, dar loialităţile sale erau în primul rând faţă de poporul lui şi de societatea superioară pe care chinezii reuşiseră să o clădească în ultimele două decenii.

Oftă şi se uită la lichidul arămiu din pahar. Simţea nevoia de a se îmbăta. Munca pe care o avea în faţă era enormă, iar ambiţiile sale, nemărginite. În plus, ascensiunea generalului Xu îi punea mari probleme, mai ales în situaţia delicată în care preşedintele Lei îmbătrânea şi curând va fi nevoit să predea puterea. Dădu şi el paharul peste cap, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre ieşirea secundară din încăpere. 2046 fusese un an bun, totuşi. Poate că nu era cazul să se îmbete, în cele din urmă…

Între timp, miliardarul păşi într-unul dintre lifturile exterioare electromagnetice, care coborau treizeci de etaje în câteva secunde. De data asta, ar fi dorit să coboare mai încet ca să se poată bucura de priveliştea panoramică. Privea fascinat cum oraşul circular din depărtare se transforma pe măsură ce venea noaptea. Orizontul strălucea de lumină, de la clădirea circulară de apartamente, în timp ce în parc domnea bezna, fără îndoială pentru a nu deranja cumva păsările şi animalele care-şi găsiseră refugiu aici.

Ajunse la parter, ieşi din lift şi intră direct în parc. Acolo îl aşteptau cei doi bodyguarzi, împreună cu două microdrone de supraveghere care îl însoţeau permanent când se deplasa în exterior. Le făcu semn bodyguarzilor să rămână mai în spate, apoi porni agale, prin ceea ce părea a fi o pădure. Lumini discrete se aprindeau doar cât să-i lumineze paşii, stingându-se imediat ce trecea mai departe.

Era surprinzător de răcoare, iar aerul rece al începutului de toamnă din pădure îi dădu puteri, aşa că-l apelă mental pe prietenul său, printr-o conexiune criptată şi sigură. Simţea nevoia să-i comunice ceva extrem de important.

„Da?”

Miliardarul se concentră să vorbească în gând. Interfaţa sa mentală permitea acest lucru, dar la cei 75 de ani, lui îi era mai greu.

„Am vorbit cu Tian. Nu e bine deloc, Tom. E aşa cum bănuiam. Oare putem risca totul pentru ceva despre care ştim atât de puţin? Oare e măcar moral ceea ce ar trebui să facem?!“

„Am primit şi eu documentele de la Tian chiar acum câteva minute. N-am niciun răspuns la întrebările tale. Să sperăm că nu vom ajunge acolo. Dar… e vorba despre ce cred?”

„E vorba despre sfârşitul lumii, Tom. Cel puţin aşa cum o ştim noi acum. Sfârşitul lumii pur şi simplu, la naiba, ce mai încolo şi-ncoace! Nici nu mai e nevoie să ne invadeze extratereştrii sau ce dracu’ o veni din cer, ne vom distruge noi înşine, în numele salvării planetei!”

Tom tăcu ceva vreme, suficient pentru ca miliardarul să pătrundă destul de adânc în parcul-pădure de la poalele Spirei de 200 de etaje. Era răcoare acum şi putea inspira cu nesaţ aerul curat şi parfumat – ceva ce nu se mai putea face de mult în niciun oraş american.

„Ne vom pregăti cum se cuvine, în acest caz. Să sperăm că alianţa va rezista şi că nu se va transforma în altceva. Îţi mulţumesc mult că m-ai anunţat din timp şi că te-ai deplasat acolo. Ştii că mie mi-e imposibil.”

„OK, vorbim când ne vedem”, îi răspunse miliardarul şi închise conexiunea.

Tom Rast îşi luă capul în mâini şi încercă să se relaxeze. Zgomotul oraşului răzbătea prin fereastra deschisă, iar perdelele care unduiau în lumina amiezii lăsau să pătrundă din

când în când un pic din parfumul străzilor pariziene tocmai udate de o ploaie trecătoare. Un miros de asfalt încins răcorit cu apă dulce, adusă de departe, de deasupra oceanului. Încercă să-şi imagineze valurile pe Plage du Magouëro, de lângă Lorient, acolo unde-i plăcea să-şi petreacă verile, departe de zonele turistice consacrate.

Deschise ochii şi ordonă mental căruciorului cu rotile să se orienteze spre oglinda de lângă uşa camerei. Se opri în faţa ei şi se uită câteva secunde bune la imaginea din oglindă. La 69 de ani, era cel mai puternic om din lume. Vastele resurse ale Societăţii îi erau puse la dispoziţie, iar el, ca moştenitor legal şi conspirativ al lui Bill, ştiuse să le gestioneze respectând dorinţele acestuia.

Totuşi, simţea că oboseşte şi că începe, treptat, să piardă controlul. Iar ce era mai greu abia urma. Oare chinezii, singurii dispuşi să meargă alături de Societate, nu-şi vor pierde răbdarea? Oare americanii nu se infiltraseră deja în Societate, punând astfel în pericol tot ce construise în ultimele două decenii alături de Bill, apoi singur? Oare era asta calea corectă? Dar dacă Tian vorbise serios despre eliminarea suprapopulării?

Se simţi în pragul unui atac de panică. Începu să-şi desfacă legăturile măştii de protecţie, încet, uitându-se în propriii ochi, în oglindă. Şi-o dădu jos, lăsând la vedere chipul desfigurat, aşa cum hotărâse să-l lase cu multă vreme în urmă, deşi avea acces la cei mai buni specialişti în chirurgie plastică.

Se privi pe îndelete, aşa cum era, monstruos. Oare nu aşa devenise şi Societatea, deşi încerca să facă bine? Nu. Nicidecum. Totul era încă în regulă. Trebuia doar să-şi accepte bătrâneţea şi să-şi caute din timp un înlocuitor. Cineva suficient de tânăr pentru a fi încă în viaţă – şi în putere – când venea ameninţarea din spaţiu, în 2130. Trebuia să-l caute încă de pe acum şi să nu se înşele. Erau prea multe în joc.

Îşi puse cu grijă masca la loc, iar aceasta îi generă figura unui bărbat de 69 de ani, cu ochii albaştri şi blânzi. Tot ce putea spera e că rămăsese aşa şi pe dinăuntru.

Între timp, în Oraşul de Vis, miliardarul se opri într-o poiană din mijlocul pădurii. Bodyguarzii rămăseseră la peste două sute de metri distanţă, aşa cum le ceruse. Se uită la cer – era plin de stele, aşa cum nu l-ar fi văzut niciodată din New York sau din Shanghai. Încă simţea urmele gloanţelor încasate cu

treisprezece ani în urmă. Fusese dureros, dar extrem de necesar. Necesar ca tot ce făcuse în ultimii cincisprezece ani, de când începuse lupta pentru a-şi recupera compania şi se alăturase Societăţii. Totul fusese necesar.

Oftă adânc, apoi îşi reporni conexiunea mentală, de data asta cu alt nivel de criptare, mai profund.

„Da?”

„Bună seara, doamnă Preşedinte. Am câteva veşti pentru dumneavoastră.”